„O lectură amuzantă, alertă și captivantă."
NEAL STEPHENSON, autorul romanului *Seveneves*

ACUM UN SERIAL HBO

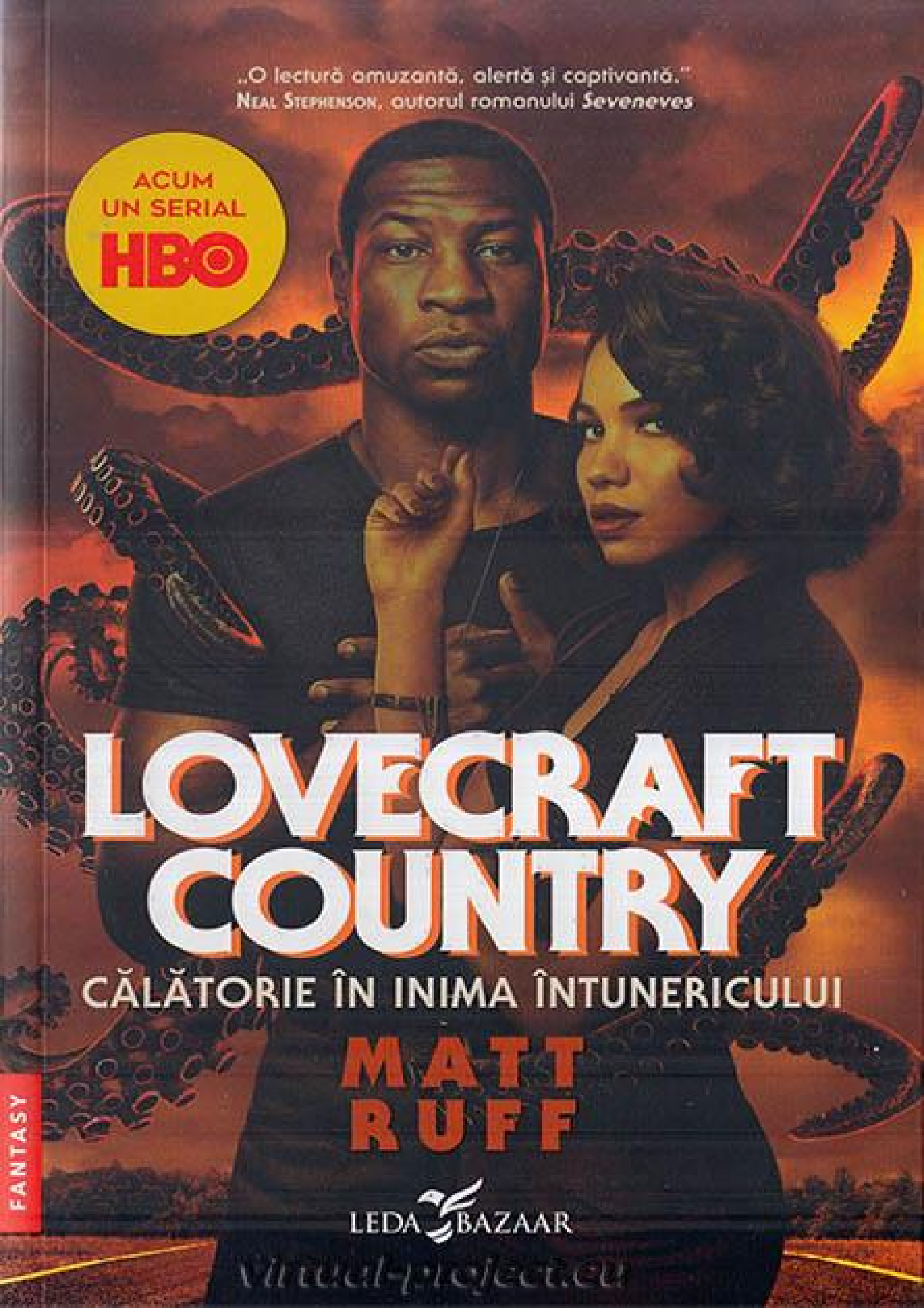

LOVECRAFT COUNTRY

CĂLĂTORIE ÎN INIMA ÎNTUNERICULUI

MATT RUFF

FANTASY

LEDA BAZAAR

virtual-project.eu

MATT RUFF

— Lovecraft Country #1 —

— LOVECRAFT COUNTRY —

CĂLĂTORIE ÎN INIMA ÎNTUNERICULUI

Original: *Lovecraft Country* (2016)

Traducere din limba engleză şi note:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2021 —

Pentru Harold şi Rita

LOVECRAFT COUNTRY

> KILOMETRUL JIM CROW[1] – Unitate de măsură, destinată în special şoferilor de culoare, care constă atât din distanţa fizică propriu-zisă, cât şi, la întâmplare, din sentimente de teamă, paranoia, frustrare şi revoltă. Natura sa ambiguă face ca durata călătoriilor să fie imposibil de calculat, iar caracteristicile ei violente pun constant în pericol sănătatea fizică şi mentală a călătorilor.
>
> – *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri,* ediţia de vară, 1954

Atticus aproape ajunsese acasă, când poliţistul îl trase pe dreapta.

Plecase din Jacksonville cu două zile înainte, într-un Cadillac Coupe model ’48 la mâna a doua, pe care-l cumpărase cu ultimele rezerve din plata primită de la Armată. În prima zi merse mai bine de 700 de km, bând şi mâncând dintr-un coş pe care şi-l pregătise dinainte, şi opri maşina doar ca să alimenteze. La una dintre benzinării, toaleta pentru persoanele de culoare era defectă, iar când vânzătorul refuză să-i dea cheile de la baia albilor, Atticus se văzu nevoit să urineze în boschetele din spatele benzinăriei.

Noaptea şi-o petrecu în Chattanooga. În *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri* figurau patru hoteluri şi un motel, aflate toate în aceeaşi parte a oraşului. Atticus alese un motel cu restaurant deschis non-stop. Preţul camerei, aşa cum scria şi în *Ghid,* era de trei dolari.

A doua zi dimineaţă, în restaurant, consultă un atlas rutier. Mai avea încă aproape o mie de kilometri până la Chicago. La mijlocul rutei pe care şi-o alesese se afla oraşul Louisville, în Kentucky, iar aici, potrivit *Ghidului,* era un restaurant care avea să-l servească cu mâncare. Atticus se gândi

bine, însă orice tendinţă să-şi amâne şi mai mult întoarcerea acasă era depăşită de dorinţa de-a lăsa cât mai rapid în urmă Sudul. Aşa că, după ce-şi termină micul dejun, îşi luă coşul din maşină şi avu grijă ca bucătarul să i-l umple cu sendvişuri, sticle de Cola şi bucăţi reci de pui fript.

În jur de ora unu la prânz, ajunse la fluviul Ohio, care marca graniţa dintre Kentucky şi Indiana. În vreme ce traversa cursul de apă pe un pod numit după un proprietar de sclavi decedat, Atticus îşi scoase braţul pe geam şi-i ură adio lui Jim Crow cu degetul mijlociu ridicat. Un şofer alb ce venea din sens opus văzu gestul şi-i strigă ceva vulgar, însă Atticus nu făcu decât să râdă şi să calce pedala, şi aşa intră în Nord.

O oră mai târziu, pe o fâşie de câmp întins, explodă un cauciuc al Cadillacului. Atticus se căzni să tragă maşina în siguranţă pe marginea drumului şi se apucă să-l schimbe cu cel de rezervă, însă şi acesta era dezumflat. Lucru care-l frustră peste măsură – doar îl verificase înainte să pornească la drum, iar atunci păruse perfect în regulă, însă oricât de mult se încrunta la el, acesta tot se încăpăţâna să rămână dezumflat. Un cauciuc sudic, cugetă Atticus: răzbunarea lui Jim Crow.

În urma sa, cale de cel puţin şaisprezece kilometri, nu se vedeau decât câmpuri şi codri, însă în faţă, când se uită, observă un pâlc de clădiri, la vreo trei kilometri depărtare. Îşi luă *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri* cu el şi o porni într-acolo. Treceau maşini pe drum, iar la început, în vreme ce mergea, le făcu semn câtorva maşini care veneau în direcţia sa, însă toţi şoferii ori îl ignorară, ori accelerară ca să treacă mai iute de el. Aşa că până la urmă renunţă şi doar se concentră să pună un picior în faţa celuilalt.

Ajunse la prima clădire. Pe firma de afară scria ATELIERUL DE REPARAŢII AL LUI JANSEN, iar Atticus îşi închipui că poate dăduse norocul peste el, însă apoi zări steagul Confederat atârnând deasupra uşii garajului. Aproape suficient ca să-l

determine să meargă mai departe, dar hotărî să facă totuşi o încercare.

În atelier, dădu peste doi bărbaţi albi: un tip micuţ, cu un puf de mustaţă, ce stătea pe un taburet înalt şi citea o revistă, şi un individ mult mai masiv, vârât sub capota ridicată a unei camionete. Când intră Atticus, mărunţelul ridică privirea din revistă şi scoase un sunet obscen printre dinţi.

— Scuzaţi-mă! începu Atticus, lucru care atrase atenţia bărbatului mai masiv.

În vreme ce acesta se îndrepta de spate şi se uita în jur, Atticus văzu un tatuaj semănând cu un cap de lup pe unul dintre antebraţele bărbatului.

— Îmi cer scuze că vă deranjez! continuă Atticus. Dar am o problemă. Trebuie să cumpăr un cauciuc.

Bărbatul masiv se uită urât la el o clipă, apoi răspunse categoric:

— Nu.

— Văd că sunteţi ocupaţi, zise Atticus, ca şi cum asta ar fi putut fi problema. Nu vă cer să mi-l schimbaţi. Doar să mi-l vindeţi, apoi îl voi…

— Nu.

— Nu înţeleg. Nu vreţi banii mei? Nu e nevoie să *faceţi* nimic, doar…

— Nu. Bărbatul masiv îşi încrucişă braţele la piept. Trebuie să ţi-o mai repet de încă cincizeci de ori? Pentru că pot să fac asta.

Iar Atticus, spumegând deja, spuse:

— E un tatuaj al Wolfhound, nu? Regimentul 27 Infanterie? adăugă el, pipăindu-şi medalia micuţă de la rever. Eu am fost la 24 Infanterie. Am luptat alături de cei din 27 în mai toată Coreea.

— N-am fost în Coreea, răspunse bărbatul masiv. Am fost la Guadalcanal şi Luzon. Şi pe-acolo nu erau deloc negrotei.

Cu asta, se aplecă din nou sub capotă, iar spatele său nu era altceva decât un mesaj atât de respingere, cât şi un apropo, lăsând interpretarea la latitudinea lui Atticus. Nenumăratele umilinţe adunate în Florida în ultimele luni strigau ceva mai tare decât i-ar fi plăcut lui Atticus. Micuţul de pe taburet

continua să-l fixeze cu privirea, şi dacă ar fi zis ceva sau chiar de-ar fi schiţat un simplu gest, probabil că Atticus s-ar fi şi repezit la el. Însă micuţul, simţind pesemne ce repede şi-ar fi putut pierde dinţii chiar şi cu bărbatul mai masiv alături, nici nu surâse, nici nu zise nimic, aşa că Atticus ieşi cu paşi apăsaţi şi cu pumnii încleştaţi lipiţi de şolduri.

Peste drum se afla un magazin universal, cu un telefon cu fise la intrare. Atticus se uită în *Ghid* şi găsi numele unui atelier de reparaţii deţinut de un negru în Indianapolis, la vreo optzeci de kilometri distanţă. Sună acolo şi-i explică mecanicului care-i răspunse situaţia delicată în care se afla momentan. Mecanicul se arătă înţelegător şi fu de acord să vină să-l ajute, dar îl avertiză că va dura ceva.

— E-n regulă, răspunse Atticus. Aştept aici.

Închise şi observă că bătrâna din magazin îl privea neliniştită prin uşa de plasă. Încă o dată, decise să se întoarcă şi să plece.

Reveni la maşină. În portbagaj, lângă roata de rezervă inutilă, găsi o cutie de carton plină cu cărţi jerpelite. Atticus alese un exemplar al *Cronicilor marţiene* de Ray Bradbury. Intră în Cadillac şi citi despre „vara rachetelor” din anul 1999, când zăpezile aşternute în timpul iernii erau topite de duzele unei nave spaţiale ce se îndrepta spre Marte. Se imagină şi pe el la bordul rachetei, înălţându-se în văzduh purtat de-un jet de foc şi lăsând pentru totdeauna în urmă nordul şi sudul.

Trecură patru ore. Citi în întregime *Cronicile marţiene.* Bău Cola călduţă şi mâncă un sendviş, însă, conştient de privirile stăruitoare ale şoferilor care treceau pe lângă el, nu se atinse şi de puiul prăjit. Era iunie, vântul nu adia deloc, iar el asuda din greu. Când nu-şi mai putu ignora vezica, aşteptă să se mai domolească traficul şi se aventură în spatele unui platan ce creştea pe marginea drumului.

Se făcuse deja ora şapte când ajunse camioneta de tractări. Şoferul, un negru cu ten deschis şi cu păr grizonant, se prezentă ca fiind Earl Maybree.

— Earl, doar Earl, insistă el când Atticus încercă să i se adreseze cu domnul Maybree.

Apoi acesta luă roata nouă din spatele camionetei de tractare.

— Hai să te ajut să porneşti la drum.

Când se puseră amândoi pe treabă, le luă mai puţin de zece minute. Simplitatea acestui lucru, plus gândul unei după-amiezi irosite fără rost îl făcură din nou pe Atticus să fiarbă în sinea lui. Merse câţiva paşi pe lângă maşină ca să-şi vină în fire, prefăcându-se în schimb că studiază soarele care coborâse mult pe cer.

— Cât de departe trebuie să ajungi? îl întrebă Earl.

— La Chicago.

Earl ridică dintr-o sprânceană.

— În seara asta?

— Păi… Aşa era planul.

— Ia stai niţel, începu Earl. Eu am terminat pe ziua de azi. Ce-ar fi să vii acasă cu mine, iar soţia mea îţi va pregăti o cină aşa cum se cuvine? Poate să te şi odihneşti niţel?

— Nu, domnule, nu pot.

— Ba sigur că poţi. E-n drumul tău. Şi n-aş vrea să rămâi cu impresia că-n Indiana sunt doar oameni răi.

Earl locuia în cartierul celor de culoare de lângă Indiana Avenue, aflat în partea de nord-vest a clădirii capitoliului. Casa lui era din lemn şi avea două etaje, cu un mic petic de verdeaţă în faţă. Când ajunseră acolo, soarele deja apusese şi câţiva nori se apropiau dinspre nord, întunecând şi mai mult cerul. Pe stradă era în plină desfăşurare o partidă de stickball[12], însă deja mamele chemau jucătorii în casă.

Earl şi Atticus intrară şi ei în casă. Soţia lui Earl, Mavis, îl întâmpină cu căldură pe Atticus şi-i arătă unde se poate spăla. În pofida amabilităţii lor, Atticus se aşeză oarecum reticent la masa din bucătărie, căci o bună parte din subiectele de

discuţie – serviciul militar în Coreea; vizita în Jacksonville; evenimentele zilei de azi; şi, mai ales, tatăl său din Chicago – erau lucruri care de fapt nu-l prea interesau. Dar după ce spuseră rugăciunea, Earl îl surprinse întrebându-l ce părere are despre *Cronicile marţiene.*

— Am văzut că o aveai în maşină.

Aşa că începură să discute despre Ray Bradbury, Robert Heinlein şi Isaac Asimov, autori pe care Earl îi aprecia tare mult; şi despre L. Ron Hubbard, pe care nu-l prea plăcea; şi despre seria Tom Swift[3], pe care Earl o adorase când era mic, însă de care acum se simţea jenat, atât pentru descrierea negrilor din cărţi, cât şi pentru faptul că el, copil fiind, nu o băgase de seamă, în ciuda repetatelor încercări ale tatălui său de-a o scoate în evidenţă.

— Mda, şi tata avea ceva probleme în privinţa lecturilor mele, zise Atticus.

Mavis vorbi puţin în timpul mesei, aparent mulţumindu-se să asculte şi să-i umple lui Atticus farfuria ori de câte ori părea în pericol să se golească. Când terminară şi desertul, afară era întuneric beznă şi ploaia răpăia în geamul bucătăriei.

— Păi, vorbi şi Mavis într-un final. Nu prea mai ai cum să ajungi departe în noaptea asta.

Atticus, care deja se resemnase şi nu se mai gândea să se împotrivească, îngădui să fie condus la etaj, în dormitorul oaspeţilor. Acolo, pe comodă, se afla poza unui tânăr în uniformă. O fundă neagră fusese legată peste un colţ al ramei.

— Dennis, băiatul nostru, zise Mavis, sau cel puţin aşa îşi închipui Atticus. Însă, în vreme ce femeia punea cearşafuri curate pe pat, adăugă: A murit în pădure, iar Atticus îşi dădu seama că se referea la Ardeni[4].

Atticus se aşeză în pat cu o carte pe care i-o dăduse Earl: alt Bradbury, o colecţie de povestiri intitulată *Dark Carnival.* Drăguţ gest, dar nu chiar cea mai potrivită trataţie înainte de culcare. După ce

citi o povestire despre o reuniune a unei familii de vampiri şi încă una, extrem de ciudată, despre un bărbat căruia îi este îndepărtat scheletul, Atticus închise cartea şi rămase câteva clipe fixând atent simbolul ArkhamHouse imprimat pe cotor, după care o lăsă deoparte. Se întinse după pantaloni şi scoase scrisoarea de la tatăl său. O citi încă o dată, apoi atinse cu degetul un cuvânt scris aproape de finalul paginii.

— Arkham, şopti el.

Ploaia se opri la trei dimineaţa. Atticus deschise ochii în tăcerea pogorâtă în cameră, iniţial nesigur în ce ţară se afla. Se îmbrăcă pe întuneric şi coborî tiptil scările, gândindu-se să lase un bilet, însă Earl era treaz deja şi stătea la masa din bucătărie, fumând o ţigară.

— Pleci pe furiş? îl întrebă Earl pe Atticus.

— Da, domnule. Mulţumesc pentru ospitalitate, dar trebuie să ajung acasă.

Earl încuviinţă din cap şi făcu un mic gest de alungare cu mâna în care ţinea ţigara.

— Mulţumeşte-i doamnei Maybree din partea mea. Spune-i că i-am zis la revedere.

Earl schiţă iar acel gest de alungare. Atticus se sui în maşină şi porni pe străzile întunecoase şi încă umede, simţindu-se precum stafia în al cărei pat dormise.

La prima geană de lumină, pătrunsese deja adânc în nord. Trecu pe lângă un indicator pe care scria Chicago – 52. Poliţistul parcase în refugiul de pe cealaltă parte a drumului. Trăgea şi el un pui de somn, iar dacă Atticus ar fi ajuns cu cinci minute mai devreme, poate c-ar fi trecut neobservat. Însă în lumina aceea rozalie a zorilor, poliţistul stătea clipind şi căscând. Îl văzu venind pe Atticus şi se trezi instantaneu.

Atticus văzu în oglinda retrovizoare maşina de poliţie întorcând pe şosea. Scoase talonul şi certificatul de vânzare-cumpărare al Cadillacului din torpedou şi le aşeză pe locul pasagerului, alături de permisul de conducere, totul la vedere, aşa încât

să nu existe nicio nelămurire privind ce vrea să ia. Luminile girofarului fulgerară în oglinda retrovizoare şi apoi se auzi sirena maşinii de poliţie. Atticus trase pe dreapta, coborî geamul şi, aşa cum fusese învăţat încă de la prima oră de conducere, apucă cu ambele mâini partea de sus a volanului.

Poliţistul coborî fără grabă din maşină, zăbovind ca să-şi întindă oasele înainte de-a merge alene pe lângă Cadillac.

— E maşina ta? începu el.

— Da, domnule, răspunse Atticus, care, fără să-şi desprindă mâinile de pe volan, înclină din cap spre hârtiile de pe scaunul pasagerului.

— Arată-mi-le.

Atticus îi înmână actele.

— Atticus Turner, zise poliţistul, citind numele de pe permisul de conducere. Ştii de ce te-am oprit?

— Nu, domnule, minţi Atticus.

— Nu depăşiseşi viteza, îl linişti poliţistul. Dar când ţi-am văzut numărul de înmatriculare, mi-am făcut griji că te-oi fi rătăcit. Florida e în cealaltă direcţie.

Atticus strânse ceva mai tare volanul în mâini.

— Merg la Chicago, domnule.

— De ce?

— Chestiuni de familie. Tata are nevoie de mine.

— Dar locuieşti în Florida?

— Am lucrat în Jacksonville. De când am terminat serviciul militar.

Poliţistul căscă fără a se deranja să-şi acopere gura.

— Ai lucrat sau încă mai lucrezi?

— Ce spuneţi, domnule?

— Te mai întorci în Florida?

— Nu, domnule. Nu plănuiesc să mă mai întorc.

— Nu plănuieşti să te mai întorci. Deci rămâi în Chicago?

— O vreme.

— Cât?

— Nu ştiu. Atât cât are nevoie tatăl meu de mine.

— Şi apoi, ce faci?

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

— Nu te-ai hotărât, se încruntă poliţistul. Dar totuşi treceai pe aici. Corect?

— Da, domnule, zise Atticus, rezistând tentaţiei de-a adăuga: „Dacă-mi permiteţi”.

Continuând să se încrunte, poliţistul împinse actele înapoi pe geam. Atticus le aşeză la loc pe scaunul pasagerului.

— Ce-i acolo? întrebă apoi poliţistul, arătând spre coşul de pe podea.

— Ce mi-a mai rămas de ieri, de la prânz.

— Şi în spate? Ai ceva în portbagaj?

— Doar hainele mele, răspunse Atticus. Uniforma din armată. Nişte cărţi.

— Ce fel de cărţi?

— Science-fiction, majoritatea.

— *Science*-fiction? Şi asta-i maşina ta?

— Domnule poliţist…

— Coboară din maşină!

Poliţistul se postă lângă portiera din spate a maşinii şi-şi duse o mână la patul pistolului. Atticus ieşi din maşină, încetişor. În picioare, era cu doi centimetri şi jumătate mai înalt decât poliţistul; recompensa pentru această impertinenţă fu că se trezi răsucit şi împins în caroseria Cadillacului, apoi percheziţionat cu brutalitate.

— În regulă, continuă poliţistul. Deschide portbagajul.

Poliţistul răscoli mai întâi prin hainele lui Atticus, pipăind lateralele sacului său de campanie de parcă şi acesta ar fi fost tot un negru lipit de o maşină. Apoi îşi mută atenţia la cărţi, pe care le răsturnă din cutie direct în portbagaj. Atticus încercă să nu bage în seamă acest lucru, spunându-şi că oricum cărţile de mici dimensiuni erau făcute să fie brutalizate, însă îi era greu, de parcă un drag prieten de-al său era lovit.

— Asta ce e?

Poliţistul ţinea în mână un obiect învelit în hârtie de cadou care se aflase pe fundul cutiei.

— Altă carte, răspunse Atticus. Un cadou pentru unchiul meu.

Poliţistul rupse hârtia de ambalat, scoţând la iveală un exemplar cartonat.

— *Prinţesa marţiană.* Îi aruncă o privire piezişă lui Atticus, apoi: Unchiului tău îi plac prinţesele, aşa-i?

Aruncă în cutie cartea, şi o parte din Atticus se frânse, când o văzu desfăcută larg, cu paginile îndoite.

Poliţistul dădu apoi ocol Cadillacului. Când deschise portiera din dreapta, Atticus crezu că avea să se ia şi de *Cronicile marţiene,* care se afla şi ea pe undeva în faţă. Însă poliţistul scoase la iveală *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri.* Îl răsfoi niţel, la început nedumerit, apoi de-a dreptul uluit.

— Adresele astea, zise el. Sunt locuri care-i servesc pe cei de culoare?

Atticus încuviinţă din cap.

— Măi să fie, făcu poliţistul, dacă asta nu le întrece pe toate…

Miji ochii la cotorul *Ghidului.*

— Nu-i foarte gros, nu?

Atticus nu-i răspunse.

— În regulă, rosti poliţistul într-un final. Te las să pleci. Dar păstrez eu ghidul ăsta. Nu-ţi face griji, adăugă el, anticipând obiecţia pe care Atticus ştia bine că n-are rost s-o formuleze, n-o să mai ai nevoie de el. Ziceai că mergi la Chicago? Ei bine, între aici şi acolo nu există absolut *niciun* loc în care să vrei să te opreşti. S-a înţeles?

Atticus înţelese.

★★★

Sediul principal al Agenţiei de călătorii în siguranţă pentru negri (proprietar: George Berry) se afla în Washington Park, în cartierul South Side, la Chicago. Atticus parcă în faţa templului francmasonilor, de alături, şi rămase privind trecătorii matinali şi pe ceilalţi şoferi aflaţi în trecere, fără să observe măcar un chip alb printre ei.

Existau străzi în Jacksonville pe care, de asemenea, rareori vedeai vreo persoană albă. Însă aici, pe această stradă, în acest cartier, era acasă – fusese, odată ca niciodată, lumea întreagă pentru Atticus –, iar asta îl alina mai mult decât orice pe lume, cu excepţia vocii mamei sale. În vreme ce liniştea îl cuprindea în braţele sale, iar ghemul de încordare din el începea să cedeze, ajunse la concluzia că poliţistul avusese dreptate: aici chiar nu mai avea nevoie de vreun ghid.

Biroul agenţiei era închis încă la această oră, dar Atticus vedea o lumină aprinsă în apartamentul de deasupra. În loc să sune la sonerie, dădu ocol clădirii pe alee şi se căţără pe scara de incendiu, ca să bată la uşa bucătăriei. Înăuntru, se auzi scârţâitul unui scaun târât pe podea şi zornăitul unui lanţ la uşă. Uşa se deschise pe jumătate şi unchiul George se chiori circumspect. Dar când îl zări, ţipă tare: „Salut!” şi deschise larg uşa, trăgându-l pe Atticus într-o îmbrăţişare de urs.

— Salut şi ţie! făcu Atticus râzând, răspunzându-i la îmbrăţişare.

— Omule, ce mă bucur să te văd!

George făcu un pas în spate, îl prinse pe Atticus de umeri şi-l măsură din priviri de sus până jos.

— Când te-ai întors?

— Doar ce-am ajuns.

— Păi, hai înăuntru!

Când intră în bucătărie, Atticus fu frapat de senzaţia bizară care pe care o mai avusese o dată, cu prilejul unicei sale întoarceri acasă de când intrase în armată. Deşi ajunsese la apogeul creşterii în înălţime – chiar – înainte de încorporare, cele mai puternice amintiri legate de acest loc datau din vremea când era mult mai mic, astfel încât acum părea că încăperea se micşorase. Când unchiul său închise uşa şi se întoarse ca să-l mai ia o dată în braţe, Atticus îşi dădu seama că şi George intrase la apă, deşi în cazul lui George asta însemna doar că acum erau de aceeaşi înălţime.

— E şi mătuşa Hippolyta acasă? întrebă Atticus, curios să vadă şi ea cât de înaltă i se pare acum.

— Nu, răspunse George. E în Wyoming. S-a deschis un nou spa aproape de Yellowstone, condus de Quakeri, dacă-ţi vine a crede! Teoretic, e deschis pentru toată lumea. S-a dus ca să verifice.

Pe când erau la începutul căsătoriei lor, Hippolyta se oferise voluntar ca să adune informaţii la prima mână pentru *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri,* specializându-se în staţiuni de vacanţă. Iniţial, ea şi George călătoriseră împreună, însă în ultima vreme umbla mai mult singură, lăsându-l pe George acasă, ca să aibă grijă de fiul lor.

— E plecată pentru cel puţin încă o săptămână. Dar ştiu că Horace o să se bucure mult să te vadă când se trezeşte.

— Horace doarme încă?

Atticus era surprins.

— Doar nu s-a terminat deja anul şcolar, nu?

— Încă nu, răspunse George. Dar azi e sâmbătă.

Râse văzând reacţia lui George şi continuă:

— Cred că nu-i nevoie să mai întreb cum a fost călătoria.

— Nu, nu-i nevoie. Îi întinse apoi cartea, pe care o cărase ca pe o pasăre frântă din maşină până în casă. Ia, uite!

— Ce-i asta… A, domnul Burroughs!

— Suvenir din Japonia, replică Atticus. Am dat peste un anticariat lângă baza din Gifu, iar tipul de acolo avea un raft întreg cu cărţi în engleză, aproape toate science-fiction… Mi-am închipuit c-ar putea fi o primă ediţie, însă acum am ajuns să cred că e doar veche.

— Mult umblată, zise George.

Cartea se deschise la paginile îndoite; Atticus făcuse tot ce-i stătuse în puteri să le netezească, însă încreţiturile erau permanente.

— Mda, era într-o stare mai bună când am cumpărat-o.

— Hei, e-n regulă, îl linişti George. Ar trebui să se poată citi, surâse el. Haide, s-o punem la locul de onoare.

Porni apoi spre dormitorul pe care el şi Hippolyta îl împărţeau cu cele mai de soi cărţi ale lor.

Atticus îl urmă o bucată din drum, oprindu-se însă în faţa celuilalt dormitor din apartament, ca să se uite la vărul său. Horace, un băiat de doisprezece ani, stătea întins în pat pe spate şi cu gura deschisă, scoţând un şuierat regulat. Lângă el, pe pernă, se afla un număr din *Tom Corbett, Space cadet*[5], iar alte câteva numere zăceau împrăştiate pe podea.

Un birou cu şevalet încorporat, cu picioare scurte, stătea cu faţa la perete. O coală de hârtie se afla pe birou şi fusese împărţită în cadre reprezentând scene dintr-o aventură intergalactică: negri cu mantii, hoinărind printr-un peisaj desprins din aventurile cu Buck Rogers. Atticus le studie niţel din uşă, cu capul aplecat uşor ca să poată înţelege firul poveştii.

George se întoarse la el pe hol.

— E tot mai bun, rosti Atticus, păstrând un ton coborât.

— Da, tot încearcă să mă convingă să începem o serie de benzi desenate. I-am spus că dacă va economisi el însuşi suficient, s-ar putea să-i devin partener şi să fondăm o *mică* editură… Deci, ţi-e foame? Ce-ar fi ca eu să-l trezesc, să-l sun pe taică-tu şi să mergem apoi să luăm micul dejun împreună? Ai trecut deja pe la Montrose?

— Încă nu, răspunse Atticus. Şi, înainte s-o fac, vreau să discut ceva cu tine.

— În regulă. Fă-te comod, eu pun de cafea.

În vreme ce George îşi făcea de lucru la bucătărie, Atticus merse în salonul principal, cel pe care, în copilărie, îl folosea atât pe post de bibliotecă, cât şi de sală de lectură. Rafturile pentru cărţi erau împărţite între el şi mătuşa Hippolyta, ale cărei interese ţineau de ştiinţă şi istorie naturală, presărate cu un pic de Jane Austen. George se apleca uneori şi asupra literaturii de calitate, însă

marea sa pasiune şi mare parte din spaţiul de pe rafturi rămâneau rezervate genurilor pulp: science-fiction, fantasy, poveştile cu mistere şi detectivi, poveştile de groază şi cele bizare.

Devotamentul împărtăşit şi de Atticus când venea vorba despre aceste genuri având autori în majoritate albi fusese sursa unor dispute permanente cu tatăl său. George, în calitate de frate mai mare al lui Montrose, rămânea aproape complet imun la dispreţul lui şi îi putea spune oricând să-şi păstreze opiniile doar pentru el. Atticus însă nu beneficia de acelaşi privilegiu. Dacă tatăl său avea chef să-i pună sub semnul întrebării alegerile în materie de lecturi, trebuia să-i facă pe plac, n-avea de ales.

Şi aveau destule motive ca să se contrazică. Spre exemplu, Edgar Rice Burroughs era o sursă generoasă de material pentru critici cu poveştile lui cu Tarzan (mai era oare nevoie să enumere toate problemele pe care Montrose le avea cu Tarzan, începând chiar cu personajul în sine, ca idee?), sau seria Barsoom, al cărei protagonist, John Carter, fusese căpitan în Armata Virginiei de Nord înainte de-a deveni mare războinic pe Marte.

— Un ofiţer confederat? întrebase tatăl lui Atticus, perplex. Ăsta-i eroul?

Când Atticus încercase să-i sugereze că totuşi nu era dracul chiar atât de negru, întrucât, practic, John Carter era un fost confederat, tatăl său se strâmbase:

— *Fost* confederat? Ce înseamnă asta, un fel de fost nazist? Omul ăla a luptat pentru menţinerea sclaviei! N-ai cum să pui un „fost” în faţa unui asemenea cuvânt!

Montrose i-ar fi putut pur şi simplu interzice să citească asemenea lucruri. Atticus cunoştea alţi băieţi ai căror taţi procedaseră exact aşa şi care, mai mult, le aruncaseră revistele de benzi desenate şi colecţiile de *Amazing Stories* direct la gunoi. Însă Montrose, mergând până la un anumit punct, nu era adeptul interzicerii cărţilor. El insista mereu că doar voia ca Atticus să se gândească la ce anume citeşte, în loc să absoarbă totul fără să ţină cont de nimic,

iar Atticus, dacă era să fie sincer, trebuia să recunoască faptul că ţelul propus erau unul destul de rezonabil. Dar dacă tot era să fie sincer şi să recunoască bunele intenţii exprimate de tatăl său, la fel de corect era şi să sublinieze că tatăl său era un om mereu pus pe harţă, căruia îi făcea plăcere să se ia de el.

Unchiul George nu-i era nici el de prea mare ajutor.

— Nu e ca şi cum tatăl tău n-ar avea dreptate, zisese el la un moment dat, auzindu-l pe Atticus plângându-se.

— Dar şi ţie îţi plac foarte mult poveştile astea! spusese Atticus. Îţi plac la fel de mult ca şi mie!

— Îmi plac, într-adevăr, recunoscuse George. Însă poveştile sunt la fel ca oamenii, Atticus. Faptul că îţi plac nu le face perfecte. Încerci să le preţuieşti calităţile şi să le treci cu vederea neajunsurile. Dar neajunsurile rămân mereu acolo.

— Dar tu nu te înfurii. Nu aşa ca tata.

— Nu, ai dreptate, eu nu mă înfurii. Nu pe poveşti. Deşi mă dezamăgesc şi pe mine uneori.

Se uitase apoi la rafturi şi adăugase:

— Uneori, mă înjunghie direct în inimă.

Cum stătea acum exact în faţa acelor rafturi, Atticus se întinse să ia o carte pe al cărei cotor se afla semnul Arkhamhouse: *The Outsider and Others,* de H.P. Lovecraft.

Lovecraft nu era un autor pe care Atticus s-ar fi aşteptat să-l aprecieze. Scrisese poveşti horror, care erau preferatele lui George, în vreme ce Atticus prefera aventuri cu finaluri fericite, sau, dacă nu, măcar cu un dram de speranţă în ele. Dar, într-o zi, dintr-o toană, se hotărâse să-i dea o şansă lui Lovecraft, şi astfel alesese, la întâmplare, o poveste mai lungă, intitulată „În munţii nebuniei”.

Povestea era despre o expediţie de căutare de fosile în Antarctica. În vreme ce căutau noi locuri ca să sape, exploratorii au descoperit un şir muntos cu piscuri mai înalte decât Everestul. Pe un platou din munţi se afla un oraş, construit cu milioane de ani în

urmă de o rasă de extratereştri numiţi Străvechii, sau Cei Străvechi, care au venit pe Pământ din spaţiu în timpul Erei Precambriene. Şi deşi Cei Străvechi abandonaseră oraşul cu mult timp în urmă, foştii lor sclavi, monştri protoplasmici numiţi shoggothi, încă mai bântuiau prin tunelurile de sub ruine.

— Shiggothi? întrebase tatăl lui Atticus, atunci când acesta făcuse greşeala de a-i povesti despre ei.

— Sh*o*ggothi, îl corectase Atticus.

— Aha! Iar rasa superioară, Cei din Klan…

— *Străvechii.* Cei Străvechi.

— Au pielea deschisă la culoare, pun pariu. Iar Shiggothii ăştia sunt negri.

— Străvechii au formă de butoi. Şi au *aripi.*

— Dar sunt albi, nu?

— Sunt *cenuşii.*

— Cenuşiu-deschis?

După alte câteva tachinări pe acest subiect – şi alte câteva cugetări pe marginea ideilor greşite, dar susţinute cu încăpăţânare, ale domnului Lovecraft în materie de evoluţie –, Montrose o lăsase baltă, sau cel puţin aşa dăduse impresia. Însă, câteva seri mai târziu, venise acasă cu o surpriză.

Mama lui Atticus ieşise cu o prietenă în seara respectivă, iar Atticus era singur în apartament, citind „Chemarea lui Cthulhu" şi încercând să ignore un gâlgâit ciudat ce venea din chiuveta de la bucătărie. Sosirea tatălui său acasă îi produsese o mare uşurare.

Montrose trecuse imediat la atac:

— Am trecut pe la biblioteca publică după muncă, începuse el după ce îşi atârnase haina în cuier. Am făcut niţică muncă de cercetare în privinţa prietenului tău, domnul Lovecraft.

— Mda? făcuse Atticus, lipsit de entuziasm.

Recunoscuse din prima amestecul pervers de furie şi satisfacţie din glasul tatălui său şi ştia că un lucru care-i plăcea foarte mult avea să fie stricat în mod irevocabil.

— Se pare că a fost şi poet. Nu de talia lui Langston Hughes, dar chiar şi-aşa, tot e interesant… Ia uite!

Exemplarul dactilografiat pe care i-l înmânase tatăl său semăna cu o parodie ieftină a unuia dintre misterioasele texte din poveştile lui Lovecraft: un jurnal literar al unui amator, scos la un străvechi şapirograf şi legat apoi între nişte coperte din carton pătat de proastă calitate. Pe pagina de gardă nu se afla niciun titlu, însă un soi de semn de pe copertă îi anunţa originea: Providence, 1912. Atticus n-avea să afle niciodată cum de ajunsese în circuitul bibliotecii publice din Chicago, dar dat fiind că totuşi exista, nu se arătase deloc surprins că tatăl său izbutise să-l găsească. Montrose chiar avea nas pentru asemenea chestii.

Un card de indexare din catalogul bibliotecii fusese folosit pe post de semn de carte în jurnal. Atticus dăduse la pagina indicată, iar acolo găsise opt versuri dintr-o poezie de Howard Philips Lovecraft.

Titlul poeziei era „Despre crearea negroteilor”.

Uneori, mă înjunghie direct în inimă…

— O reîntâlnire cu un vechi prieten? zise George, apărând cu cafeaua.

— Mda. Atticus strecură cartea la locul ei şi luă ceaşca de la George. Mersi!

Luară loc, iar Atticus simţi cum îl cuprinde un val de epuizare.

— Aşadar, spuse George. Cum e Florida?

— Segregată, replică Atticus, gândindu-se, în timp ce-l rostea, că nu era cuvântul potrivit, întrucât acelaşi cuvânt se putea aplica la fel de bine şi aici, în Chicago.

Dar George încuviinţă din cap.

— Mda, nici nu mi-am închipuit c-o să-ţi placă în sud. Dar nici nu mă aşteptam să te întorci aşa de repede. Am crezut că vei mai zăbovi pe-acolo, măcar până la sfârşitul verii.

— Şi eu am crezut la fel, zise Atticus. Şi-apoi mi-am zis că voi încerca să ajung în California, după

aceea. Dar apoi am primit asta.

Îi arătă lui George scrisoarea de la tatăl său.

George recunoscu imediat scrisul de mână de pe plic, încuviinţă iar din cap.

— Montrose mi-a cerut adresa ta poştală.

— Ţi-a spus şi despre ce avea de gând să-mi scrie?

George începu să râdă.

— Glumeşti? N-ar fi recunoscut nici măcar că *avea de gând* să-ţi scrie. Mi-a zis doar că ar trebui să aibă şi el adresa ta, „pentru orice eventualitate”. Aşa s-a comportat de când ai plecat: îşi face griji în privinţa ta, vrea să ştie tot ce ştiu şi eu, dar Doamne fereşte să o şi spună cu glas tare. Aşa că doar o strecoară, ca din întâmplare, în vreme ce discutăm de fapt despre altceva: „O, *apropo,* ai mai auzit ceva de băiatul ăla?”

— „Băiatul ăla”, făcu Atticus, strâmbându-se.

— Hei, dacă rostea numele tău dădea impresia că-i pasă. Măcar atâta lucru, şi tot e o îmbunătăţire. În primul an când ai fost în Coreea, nici măcar n-a întrebat. Venea la cină şi aştepta să-i ofer eu informaţii, de bunăvoie. Iar dacă eu nu i le dădeam, el nu zicea nimic, dar nici acasă nu pleca. Rămânea aici până la zece, unsprezece, chiar şi până la miezul nopţii dacă era cazul, aşteptând să aduc eu vorba despre tine. Mă scotea din minţi, adăugă George, scuturând din cap. Aşadar, despre ce ţi-a scris?

— Despre mama, răspunse Atticus. Mi-a zis că a aflat de unde provenea familia ei.

— Tot mai e obsedat de asta? Hm!

Mama lui Atticus, Dora, fusese singurul copil al unei femei nemăritate. Identitatea tatălui ei rămânea un mister şi un subiect tabu. Mama ei, dezmoştenită de propria familie, o pomenea foarte rar. Prin urmare, Dora nu prea ştia mare lucru despre părinţii ei din partea mamei, în afară de faptul că locuiau în Brooklyn şi că proveneau de undeva din Noua Anglie.

Montrose, care-şi putea urmări rădăcinile până în urmă cu cinci generaţii, jurase să afle şi alte informaţii despre strămoşii Dorei. La început, pe când el şi Dora încă îşi mai făceau curte, el intenţionase să o facă pe post de dar din dragoste, însă atunci când se născuse Atticus, intenţia respectivă se transformase deja într-o căutare pur egoistă şi era unul dintre nenumăratele motive din pricina cărora se certa cu Dora.

Atticus îşi aducea aminte cum stătea în pătuţ, când era mic, şi-i asculta pe cei doi certându-se:

— Cum să nu vrei să afli? zicea tatăl lui. De unde provii e o parte din cine eşti. Cum să îngădui să fii lipsită de aşa ceva?

— Ştiu unde duce trecutul, îi răspundea mama sa. E un loc trist. De ce aş vrea să îl cunosc mai bine? Faptul că tu ştii *te* face mai fericit?

— Nu-i vorba *despre* fericire. E vorba despre a fi întreg. Ai tot dreptul la asta. Ai o îndatorire, chiar.

— Dar eu n-o vreau. Te rog, las-o baltă!

Atticus avea şaptesprezece ani când îi murise mama. În ziua înmormântării, îşi găsise tatăl răscolind într-o cutie cu amintiri de-ale mamei sale. Montrose scosese o fotografie cu bunicii Dorei – singura poză cu ei pe care o avea – şi o desprinsese din ramă, ca să poată citi ce scria pe spate. Vreun indiciu.

Atticus smulsese poza din mâinile tatălui său, lăsându-l perplex.

— Las-o baltă! strigase el. Ţi-a zis să o laşi baltă!

Montrose, dând înapoi, îşi revenise imediat cu o furie la fel de mare cu cea a fiului său. Îl pocnise pe Atticus suficient de tare cât să-l trântească la podea, apoi se proţăpise în faţa lui şi răcnise:

— Să nu-mi mai zici *niciodată* ce să fac! *Niciodată!*

— Bineînţeles că tot mai e obsedat, rosti Atticus acum, răspunzând la întrebarea lui George. Dar trebuie să te întreb ceva – ziceai că tata te scotea din minţi. Ce mă întreb eu totuşi e următorul lucru:

crezi că a ajuns în sfârşit să facă acelaşi lucru şi cu el însuşi?

Citi din scrisoare cu voce tare, căznindu-se niţel cu scrisul de mână al tatălui său: „Ştiu că, exact ca mama ta, crezi şi tu că poţi ierta, *uita,* trecutul. Nu poţi. Nu poţi. Trecutul e viu, e o chestie vie. Îl ai, ai o *datorie* de îndeplinit. Acum am dat peste ceva, despre… strămoşii mamei tale. Ai o moştenire sacră, *secretă,* un drept din naştere care ţi-a fost refuzat."

— Moştenire? făcu George. Se referă la bunuri de moştenit?

— Nu se exprimă chiar exact. Dar orice ar fi, are legătură cu locul din care se presupune că ar proveni familia mamei. Îmi spune că trebuie să vin acasă, ca să putem merge acolo, împreună, şi să cerem ce mi se cuvine.

— Păi, nu sună deloc nebuneşte. Poate o speranţă nebunească, dar…

— Partea nebunească nu-i moştenirea. Ci adresa. Locul ăsta în care vrea să merg cu el e în Lovecraft Country[6].

George clătină din cap, fără să înţeleagă.

— La Arkham, preciza Atticus. Scrisoarea spune că strămoşii mamei au venit din Arkham, Massachusetts".

Arkham: sălaşul animatorului de cadavre Herbert West, de la Universitatea Miskatonic, cel care sponsorizase expediţia de căutare de fosile din munţii nebuniei.

— *E* o invenţie, nu-i aşa? Adică…

— O, da, răspunse George. Lovecraft a plasat-o în Salem, cred, dar nu-i un loc real… Dă-mi să mă uit în scrisoare.

Atticus i-o dădu şi George începu să o citească, mijindu-şi ochii şi înclinându-şi capul într-o parte.

— E un „d", rosti el într-un final.

— Ce?

— Nu e Arkham, cu un „k", e Ardham, cu „d".

Atticus se ridică în picioare şi se uită la scrisoare peste umărul lui George.

— Ăla-i un „d”?

— Mda.

— Nu. Poate un „b”…

— Nu, e un „d”. Ardham, cu siguranţă.

— Frate! oftă Atticus, frustrat. Ştii, pentru cineva care vorbeşte atât de des despre importanţa educaţiei, ai crede că a învăţat şi el să *scrie* inteligibil.

— Nu-i vina lui, zise George. Montrose e dislexic.

O noutate pentru Atticus.

— De când?

— Dintotdeauna. De aceea a avut atâtea probleme la şcoală. Mă rog, e unul dintre motive. Şi bunicul tău, Turner, avea aceeaşi problemă.

— Şi eu de ce nu ştiu?

— Adică, de ce nu ţi-a zis Montrose niciodată? râse George. Dă-ţi seama şi singur.

Înhăţă un atlas rutier de pe o poliţă. După ce consultă indexul de la final, reveni la harta statului Massachusetts.

— Mda, uite-l.

Ardham, evidenţiat de un punct gol, însemnând că aşezarea nu număra mai mult de 250 de locuitori, se afla în partea central-nordică a statului, imediat sub graniţa cu New Hampshire. Un afluent nenumit al fluviului Connecticut şerpuia la sud de ea; harta nu arăta niciun drum de acces direct, deşi o autostradă statală traversa afluentul în apropiere.

— Scuze, rosti George, în vreme ce Atticus studia harta încruntat. Taică-tu nu şi-a pierdut minţile. Poate că ar fi trebuit să suni înainte să conduci atâta drum.

— Nu, cam era timpul să vin acasă, îl contrazise Atticus. Cred că a venit vremea să merg să-l văd. Să mă lămuresc ce-i cu „dreptul” ăsta din naştere.

— Stai niţel…

— Ce e?

— Comitatul Devon, zise George, bătând cu un deget în hartă. Comitatul Devon, Massachusetts, asta-mi sună cunoscut… Hm! Mă întreb: poate că Ardham ăsta chiar e în Lovecraft Country până la urmă…

— Ce tot zici acolo?

— Hai să coborâm în birou. Trebuie să-mi verific dosarele.

★★★

George începuse să publice *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri* cu scopul de a-şi promova serviciile agenţiei de voiaj. Deşi *Ghidul* devenise până la urmă o afacere foarte profitabilă, agenţia – care număra acum trei filiale – rămânea în continuare principala sa afacere şi sursă de venituri.

Agenţia rezerva călătorii şi bilete pentru toată lumea, dar se specializase în medierea relaţiei dintre persoanele de culoare din clasa de mijloc şi o industrie a călătoriilor care, eufemistic vorbind, se arăta reticentă în a le asigura şi lor servicii. Prin intermediul reţelei sale de contacte şi cercetaşi, George îşi menţinea la zi datele nu doar în privinţa hotelurilor care acceptau oaspeţi de culoare, ci şi a liniilor de transport aeriene şi terestre care erau dispuse, teoretic, să le onoreze rezervările. Pentru cei care-şi doreau vacanţe în străinătate, agenţia le recomanda destinaţii relativ dispuse să renunţe la prejudecăţile legate de rasă şi, la fel de important, să nu fie pline de turişti americani albi – căci nimic nu era mai frustrant decât să călătoreşti mii de kilometri şi să ajungi să dai peste aceiaşi bigoţi cu care aveai de-a face zi de zi şi-acasă.

Dosarele erau păstrate în încăperea din spate. George aprinse lumina când intrară şi se întinse după ceva aflat pe fişetul de lângă uşă.

— Ia uită-te aici, îi zise lui Atticus.

Era un atlas rutier, aceeaşi ediţie cu cel din apartamentul de sus, doar că acest exemplar fusese bogat ilustrat cu desene viu colorate. Atticus recunoscu lucrătura lui Horace: o parte din primele experimente în materie de artă ale băiatului

implicaseră schiţarea de desene pe hărţi luate din benzinării. Totuşi, Horace chiar devenise mult mai bun, şi-n vreme ce Atticus răsfoia atlasul, îi trecu prin minte că ce ţinea el acum în mână era de fapt transpunerea vizuală a *Ghidului de călătorie în siguranţă pentru negri.*

Centrele cu populaţie numeroasă de negri, precum South Side din Chicago, erau reprezentate ca fortăreţe strălucitoare. Cartierele mai mici şi enclavele erau reprezentate prin turnuri sau oaze. Hotelurile şi motelurile izolate erau pensiuni cu administratori zâmbăreţi. Casele pentru turişti – reşedinţe private, care închiriau camere pentru călători de culoare – erau colibe de ţărani, căsuţe în copaci sau găuri de hobbiţi.

Părţile mai puţin prietenoase ale ţării erau populate de căpcăuni şi troli, vampiri şi vârcolaci, bestii sălbatice, fantome, vrăjitori malefici şi cavaleri cu glugi albe. În Oklahoma, un imens dragon alb stătea încolăcit în jurul Tulsei, scuipând foc asupra cartierului în care se născuseră tatăl lui Atticus şi unchiul George.

Atticus îşi îndreptă atenţia asupra statului Massachusetts. Comitatul Devon era însemnat cu un simbol pe care-l mai întâlnise în multe alte locuri în atlas: un ceas solar. Lângă el, proiectându-şi umbra peste gnomon, se afla un templier sinistru, cu un ştreang în mână.

— Victor Franklin, zise George, care tot scotocise prin fişiere cât Atticus se uitase prin atlas, iar acum flutura o coală scrisă la maşină, pe care o scosese dintr-un dosar.

— Cine? întrebă Atticus.

— Un fost coleg de şcoală de la Harvard. Nu cred că l-ai cunoscut, însă de vreo doi ani administrează sediul meu de pe Grand Boulevard. Anul trecut, în septembrie, s-a întors în est ca să-şi viziteze rudele, iar atunci l-am întrebat dacă nu poate să se abată prin Noua Anglie ca să verifice nişte locaţii noi pentru *Ghid.* Unul dintre locurile în care l-am trimis era în New Hampshire. Alt coleg de şcoală, Lester

Deering, s-a mutat acolo ca să deschidă un hotel. Locul ar fi trebuit să fie gata şi să funcţioneze deja, însă Lester a avut nişte probleme cu câţiva contractori locali şi a trebuit să amâne – în ziua în care a ajuns Victor, acesta se afla în oraşul vecin, încercând să angajeze un nou electrician ca să termine instalaţia. Aşa că Victor şi-a făcut apariţia şi hotelul nu era deschis, nimeni prin preajmă, iar când a încercat să închirieze o cameră la un motel mai jos pe stradă…

— Niciun loc liber.

— Corect. Niciun loc liber pentru el. Aşa c-a zis la naiba cu toate şi s-a hotărât să se întoarcă în Massachusetts şi să-şi petreacă noaptea la o pensiune pentru turişti. Deci a luat-o spre sud, iar în momentul în care a trecut graniţa statului, a trebuit să urineze. Ar fi putut să meargă la o benzinărie şi să-i roage să folosească baia, însă la cum îi mersese toată ziua, a intuit ce răspuns avea să primească şi, prin urmare, s-a hotărât să tragă pe dreapta şi să intre în pădure. Cum a ieşit din maşină, a simţit o senzaţie de nelinişte. Soarele începea să coboare pe cer, el nu trecuse pe lângă nicio maşină cale de kilometri întregi şi nici nu mai văzuse vreo persoană de culoare de la Boston. Dar trebuia să urineze, aşa că a intrat în pădure, mergând doar atât cât să nu fie văzut de vreun şofer aflat în trecere. Şi îşi făcea şi el treaba acolo, când a auzit ceva zbătându-se pe undeva prin copaci.

— Shoggothi? întrebă Atticus.

George zâmbi.

— Nu cred că Victor ştia ce sunt aceştia, dar în mod sigur gândurile lui s-au îndreptat în direcţia aia. „Era imens, orice-ar fi fost”, mi-a zis mai târziu, „şi nici gând să mai rămân să aflu cât era de mare.” Aşa că şi-a tras imediat fermoarul şi-a dat fuga înapoi pe drum, unde îl aştepta adevăratul monstru: şeriful districtului, spuse George. Victor fusese atât de concentrat la ce anume se năpustea printre copaci, că n-a mai auzit maşina de poliţie apropiindu-se. Era oprită chiar în spatele

Lincolnului lui Victor. Iar şeriful stătea rezemat de capota Lincolnului, ţinând o carabină în mână. Victor a zis că atunci când a văzut expresia de pe chipul şerifului, s-a gândit serios să-i întoarcă spatele şi să fugă. A zis că singurul lucru care l-a oprit a fost convingerea fermă că ar fi fost împuşcat în spate, dacă ar fi făcut-o. În schimb, a ridicat mâinile şi a zis: „Salutare, domnule poliţist, cu ce vă pot ajuta?" Şeriful a început cu obişnuitele Douăzeci de Întrebări: Cine eşti, de unde vii, de ce te-ai oprit aici? Victor i-a răspuns pe cât de politicos a putut, până când şeriful l-a întrerupt şi i-a zis: „Deci tu practic îmi spui că ai venit tocmai de la Chicago ca să te pişi în pădurea mea, ca un animal?" Iar Victor încerca să formuleze un răspuns cu care să nu ajungă să fie împuşcat în faţă, când şeriful i-a mai pus o întrebare: „Ştii ce înseamnă un oraş cu regula apusului?" Victor i-a răspuns şerifului că da, cunoaşte conceptul. „Păi", a reluat şeriful, „te afli în Devon, care e un *comitat* cu regula apusului. Dacă te prind aici după lăsarea întunericului, e de datoria mea să te spânzur de unul din copacii ăia". Iar Victor – mi-a spus că era atât de speriat, încât se arăta perfect *calm,* cunoşti senzaţia? Victor a ridicat privirea spre cer şi nu a mai văzut soarele deasupra copacilor, însă era în continuare lumină, aşa că i-a zis: „Încă n-a apus soarele." Apoi, mi-a zis el, aproape c-a leşinat auzind acele cuvinte care doar ce-i ieşiseră din gură, ca şi cum îl luase la mişto pe şerif… Însă şeriful doar a chicotit. „Nu, încă nu", a zis el.. Astăzi, soarele apune la 19.09. Mai ai şapte minute." „Bun, atunci", a zis Victor, „dacă mă lăsaţi să plec, atunci voi ieşi din comitat în *şase* minute." „Nu şi dacă te îndrepţi spre sud", i-a zis şeriful. „Doar dacă nu cumva depăşeşti viteza legală. Iar dac-o depăşeşti, atunci va trebui să te trag pe dreapta…", Atunci mă îndrept spre nord", a zis Victor. „S-ar *putea* să meargă", a răspuns şeriful. „Ce-ar fi să încerci şi să vedem ce se întâmplă?" Aşa că Victor a mers spre Lincoln, îngrozit că şeriful doar se jucase niţel cu el înainte să-i tragă un

glonţ, după care a deschis portiera şi i-a mai venit o idee, aşa că s-a uitat la şosea şi la şerif, apoi a întrebat: „E legal să întorc aici?” Iar şeriful a zâmbit şi i-a spus: „Bine c-ai întrebat. În mod normal, aş considera întoarcerea aici o încălcare a legii, dar dacă zici te rog, s-ar putea să las să treacă de la mine de data asta”. Aşa că Victor i-a zis te rog, apoi şeriful a mai stat niţel pe gânduri, fără să se grăbească deloc, după care i-a răspuns că e în regulă. Apoi Victor s-a suit în Lincoln, iar şeriful s-a suit în maşina lui de patrulare şi au întors amândoi, iar Victor a pornit înapoi de unde venise şi a menţinut maşina puţin sub viteza maximă legală, cu şeriful pe urme tot drumul. A ajuns în New Hampshire când îi mai rămăseseră doar vreo treizeci de secunde.

Ascultându-i povestea, Atticus simţi mai multe sentimente deodată, însă cel mai puternic fu cel de jenă.

Fusese atât de supărat din cauza întâlnirii cu poliţistul din Indiana, când acesta nici măcar nu-şi scosese pistolul.

— Deci şeriful l-a lăsat pur şi simplu să plece?

— Şeriful s-a oprit la graniţa statului. Însă şoseaua mergea drept încă aproape un kilometru, iar când Victor s-a uitat în oglinda retrovizoare, a văzut că şeriful coborâse din maşină şi aţintea carabina spre el. Şi-a lăsat capul în jos exact la timp: şeriful a tras prin geamul din spate al maşinii, iar o salvă a trecut pe dinăuntru şi i-a înflorit parbrizul chiar deasupra volanului, exact la nivelul ochilor. Totuşi, Victor a reuşit să se menţină pe şosea, călcând pedala la fund. A străbătut încă un comitat fără să încetinească vreun pic, până ce a fost sigur că şeriful nu-l urmăreşte. Apoi a început să tremure atât de tare, încât aproape c-a intrat cu Lincolnul într-un şanţ.

— Cum a ajuns acasă?

— Prin Canada. Grănicerii de la frontiera cu Quebecul i-au pus nişte întrebări despre găurile de glonţ, dar l-au lăsat să treacă, apoi a izbutit să-şi

înlocuiască parbrizul la Montreal. Iar când s-a întors aici, a bătut la maşină raportul ăsta – George flutură iar bucata de hârtie – spunând că nu recomandă ca Devonul să fie inclus în *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri.*

— Păi, mersi pentru avertizare, George! spuse Atticus. Dar ştii că nu-i pot spune tatei aşa ceva. N-o să facă decât să-l îndărătnicească şi mai tare să meargă acolo.

— Mda, ştiu. Eu, unul, nu i-aş povesti nici despre shoggothi.

★★★

Tatăl lui Atticus nu răspunse când acesta sună la interfon. Atticus mai sună o dată, iar proprietăreasa, doamna Frazier – care, la optzeci şi doi de ani, încă mai auzea şi un bold căzând oriunde pe proprietatea sa – ieşi să vadă cine sună. Reacţionă cum o făcuse şi George, îmbrăţişându-l pe Atticus şi urându-i bun venit înapoi, dar după ce termină cu dădăceala, îl informă că tatăl său nu-i acasă şi că plecase de aproape o săptămână.

— A plecat cu un bărbat alb, duminica trecută, seara, chiar înainte să se întunece.

— Un bărbat alb? întrebă Atticus. Adică un poliţist?

— O, nu cred, răspunse doamna Frazier. Nu purta uniformă şi părea prea tânăr ca să fie detectiv. Şi conducea şi o maşină tare şmecheră – argintie, cu geamuri fumurii. N-am mai văzut niciodată o asemenea maşină.

— Şi bărbatul ăla şi-a spus numele?

— Nu, iar tatăl tău nu mi l-a prezentat. Însă tatăl tău mi-a zis totuşi că o să te întorci curând şi că ştii tu unde să-l găseşti.

— Doamnă Frazier, tata părea… în regulă?

— Păi, doar îl ştii pe taică-tu… N-aş zice că era într-o dispoziţie *plăcută,* însă măcar era în cea mai puţin furioasă dispoziţie în care l-am văzut în prezenţa unei persoane albe.

Atticus împrumută o cheie de rezervă de la doamna Frazier şi intră în apartamentul de la etajul

trei. Rămase în picioare, înăuntru, lângă uşă, familiarizându-se cu noile dimensiuni ale locuinţei; apartamentul, niciodată foarte mare, i se părea acum înghesuit şi claustrofob. Camera din faţă adăpostea canapeaua cea magică, care se desfăcea şi se transforma în patul în care obişnuise Atticus să doarmă, plus gramofonul Victrola construit din bucăţi, la fel ca monstrul lui Frankenstein, pe care Montrose îl asamblase cu mâinile lui, instalând un platan modern, un receptor radio şi boxe în carcasa de lemn a unui vechi fonograf, recuperat din incendiul din Tulsa. Atticus se uită cu alţi ochi la colecţia de discuri a tatălui său, care sufocau practic poliţele de pe pereţi. Colecţia conţinea nu doar muzică, ci şi albume vorbite înregistrate: discursuri, prelegeri şi piese de teatru radiofonic.

Atticus rămase surprins să descopere şi un televizor. Tatăl său se împotrivise timp îndelungat unui asemenea lucru, spunând că economiseşte bani pentru ziua în care negrii vor avea propriile posturi de televiziune[17]. Poate că *Popular Mechanics* oferea acum şi truse ca să-ţi asamblezi propriul televizor.

Se întoarse şi merse pe holul îngust care trecea pe lângă bucătăria micuţă şi baia de lângă dormitorul părinţilor săi, aflat în spate. Două debarale fără uşi, nu foarte adânci, fuseseră umplute cu şi mai multe poliţe. O parte dintre aceste poliţe purtau numele lui Atticus ştanţat în lemn, însă tot ce fusese al lui dispăruse – aruncat la gunoi, căci Montrose îşi pusese în practică ameninţarea, atunci când Atticus îşi anunţase intenţia de-a se înrola în Armata Statelor Unite. Atticus, care îşi dusese deja ce considera mai de preţ la George, ca să i le păstreze, primise ameninţarea cu mult calm. Când tatăl său trecuse de la cuvinte la pumni, Atticus rămăsese implacabil, promiţându-şi însă că era ultima oară când Montrose mai ridică mâna la el.

Însă lupta cea mare venise mai târziu, în vara lui 1951, când Atticus se întorsese acasă în permisie, după prima sa misiune de luptă. Trecuse suficient de

mult timp pentru ca Atticus şi tatăl său să ajungă să regrete măcar o parte din cele spuse şi făcute. Nici vorbă de reconciliere şi cu siguranţă niciun schimb de scuze, însă când Atticus îţi făcuse apariţia la uşa tatălui său într-o dimineaţă, pe neaşteptate, Montrose îl lăsase să intre, lucru care spunea de fapt enorm de multe.

Armistiţiul lor neoficial durase mai puţin de o zi. În seara respectivă, Atticus primise un telefon de la un reporter de la *The Chicago Defender,* care voia să-i ia un interviu pentru o serie de portrete ale unor soldaţi de culoare. Atticus se simţise flatat, însă Montrose devenise livid când auzise.

— Care-i problema ta? îl întrebase. Şi-aşa e suficient de rău că ai renunţat la viaţa ta pentru o ţară care te urăşte, acum mai vrei să inspiri şi alţi tineri să facă aceeaşi greşeală prostească?

Trecerea de la cuvinte la lovituri se petrecuse mult mai repede de data asta, Atticus fiind hotărât ca de această dată să rămână ferm pe poziţii. Uitându-se în jur prin dormitorul din spate, Atticus zări crăpăturile din tencuială, acolo unde el şi tatăl său se încăieraseră şi se izbiseră de toţi pereţii. Deloc tipic pentru el, tocmai Montrose, care sărise la bătaie, fusese cel care cedase chiar în clipa în care erau gata să-şi provoace răni serioase unul altuia. Atticus ieşise apoi din casă, jurând să nu se mai întoarcă niciodată, însă, în graba lui de-a pleca mai repede de-acolo, lăsase în urmă şi numărul de telefon al reporterului, aşa încât nu-şi mai îngăduise, atunci sau altă dată, să se lase intervievat în legătură cu serviciul militar.

— Of, tată! făcu Atticus acum.

Îşi trecu o mână peste creştet şi privi patul, tentat. Dar în loc să se întindă, se duse la bucătărie ca să bea un pahar cu apă. Abia atunci văzu biletul de pe uşa frigiderului. Era un singur cuvânt, mâzgălit pe o bucată de hârtie. Atticus recunoscu acum litera „d”, căci chiar asta era, însă în mintea sa el tot mai auzea numele celuilalt oraş, cel care exista doar în Lovecraft Country.

Îl sună pe George.

— Te duci după el? îl întrebă George.

— Da, cred că trebuie.

— Bine, atunci merg cu tine.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. Îl luăm pe Woody.

Woody era maşina de serviciu a lui George, un Packard Series 22, cu incrustaţii din lemn de mesteacăn şi panouri laterale din lemn.

— Lasă-mă numai câteva ore ca să găsesc pe cineva care să aibă grijă de Horace şi să mai rezolv nişte lucruri.

— OK, zise Atticus. Dar, George, între timp, ştii pe cine aş putea întreba despre tipul ăsta alb cu care a plecat tata?

— Ai putea încerca la Fraţi. Dacă a plecat încă de duminică, pesemne c-a cerut nişte zile libere, altminteri m-ar fi ei sunat să mă întrebe unde-i taică-tu.

Tipografia Fraţilor Garvey – deţinută de fapt de un cuplu de evrei, familia Garfield – se ocupa de toate tipăriturile pentru agenţia de voiaj a lui George, inclusiv exemplarele din *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri.* Montrose opera o maşinărie de-ale Fraţilor, întreţinând şi operând presele şi mai făcând, uneori, şi verificări la cele două camionete pentru livrări ale magazinului.

Atticus conduse până la tipografie şi stătu de vorbă cu supervizorul din weekend, care îi confirmă că Montrose îşi luase în avans cele două săptămâni de concediu, pretinzând că are o urgenţă în familie. Totuşi, supervizorul nu ştia nimic despre vreun bărbat alb.

Atticus avu mai mult noroc la Denmark Vesey's, barul unde tatăl său mai mergea uneori după muncă. Barmanul de serviciu, Charlie Boyd, lucrase în tura de seară cu o săptămână şi jumătate în urmă, atunci când un bărbat alb intrase înăuntru – o apariţie rară, Vesey's fiind genul de stabiliment unde cei de rasă caucaziană intrau doar ca să caute belele sau să încaseze vreo mită.

— Tipu' era doar niţel sărit de douăzeci de ani, zise Charlie. Cu păr şaten, ochi albaştri, îmbrăcat bine. Nu cred că era poliţai, însă avea aşa, o atitudine, cum că fireşte că i se cuvenea să intre aici. Şi nici nu-i era teamă de Tree.

Tree era paznicul înalt de-un metru nouăzeci şi opt şi cu pielea atât de închisă la culoare, încât chiar şi ceilalţi negri se comportau ca albii faţă de el şi se uitau lung când îl vedeau.

— Şi tipul ăsta a stat de vorbă cu tata?

Charlie încuviinţă din cap.

— A venit direct la el. Şi ştii cum e taică-tu, ceva de genul „Cine dracu' mai eşti şi tu?" Dar tipul ăsta i-a zis „Domnul Turner? Am discutat la telefon", după care i-a întins o carte de vizită. Charlie ridică din umeri şi continuă: Poate era avocat. Poate că aşa îşi putea permite maşina aia.

— Ai văzut ce maşină avea?

— Tree a văzut. Un sedan argintiu cu patru portiere şi cu geamuri fumurii. Tree n-a recunoscut modelul, dar a bănuit că-i o maşină străină şi foarte scumpă.

— Şi despre ce-a vorbit tipul ăsta cu tata?

— Asta nu mai ştiu. După ce i-a dat tatălui tău cartea sa de vizită, cei doi au mers într-un separeu. Au stat de vorbă vreo cincisprezece minute, apoi tipul alb s-a ridicat şi-a plecat. Taică-tu a mai rămas niţel acolo, şi-a terminat băutura şi apoi a plecat şi el. Şi atunci l-am văzut ultima oară aici.

— Şi asta când se întâmpla?

— Miercuri seară, săptămâna trecută.

Scrisoarea lui Montrose fusese pusă la poştă în ziua următoare. Însă, undeva între joi şi duminică seară, tatăl lui Atticus se hotărâse să nu mai aştepte un răspuns.

Continuând să-şi pună întrebări din cauza asta, Atticus se întoarse în apartament. Epuizarea îl copleşi încă o dată şi de data asta se lăsă pradă acesteia, prăbuşindu-se pe patul din camera tatălui său şi aţipind în lumina după-amiezii.

Îl trezi telefonul. Era George, care-l suna să-i spună că tot mai avea de făcut nişte drumuri, dar că avea să fie gata de plecare la ora şase. După ce închise, Atticus căută în frigider – fără să găsească printre resturile vechi de o săptămână ceva să vrea sau să îndrăznească să mănânce –, apoi porni, căscând cât putea, în camera de zi. Se apropie alene de fereastră şi dădu draperiile la o parte.

Clădirea era locuită mai mult de oameni din clasa de mijloc, locuitorii săi părând să dorească cu tot dinadinsul să ia parte la visul american al consumerismului. Frustraţi de multe ori de această misiune, ei îşi cheltuiau dolarii câştigaţi cu greu unde şi cum puteau: pe mobilă şi electrocasnice pentru apartamentele lor prea mici; pe haine de calitate pentru mers la biserică şi pentru teatrele şi cluburile de noapte care le permiteau accesul; dar şi pe maşini luxoase care, dacă tot nu puteau fi conduse pe drumuri de ţară în siguranţă, măcar făceau impresie bună parcate lângă bordură.

Însă chiar şi pe această stradă plină de Cadillacuri, automobilul parcat la colţul străzii sărea în ochi, trădând un cu totul alt grad de bogăţie şi privilegii. Elegant, jos şi oarecum sinistru, era un automobil care cu siguranţă şi-ar fi putut primi numele de la vreun animal de pradă. Caroseria argintie şi luciul reflectau soarele de după-amiază într-o lumină rece, făcându-te să te gândeşti mai degrabă la iarnă, decât la vară. Geamurile nu păreau doar fumurii, ci complet întunecate, de un negru mat care nu oferea niciun indiciu despre cine sau ce s-ar fi putut afla înăuntru.

Atticus nu era singurul care observase maşina. Un grup de băieţi ce mergea pe trotuar se opri lângă maşină cu gura căscată. Unul dintre ei întinse mâna s-o mângâie; în vreme ce degetele sale atingeau caroseria metalică, lăsă să-i scape un ţipăt şi-şi trase brusc mâna. Ceilalţi băieţi izbucniră în râs. După vreo două provocări, altul făcu un pas în faţă şi-şi lipi palma de capota maşinii… Şi sări şi el zbierând

cât putea. Băieţii o rupseră toţi la fugă, râzând şi cuprinşi de panică.

Atticus se pusese deja în mişcare. Îşi aruncă pe el o cămaşă, pantaloni şi pantofi, apoi alergă pe scări. N-avea cum să fi trecut mai mult de două minute, însă în clipa în care ajunse pe trotuar, maşina argintie dispăruse. Privi în zadar în susul şi-n josul străzii, după care rămase holbându-se la locul în care se aflase maşina, întrebându-se dacă nu cumva visase.

★★★

Atticus ajunse la George, unde găsi o femeie scundă şi subţirică, îmbrăcată cu o rochie de vară, care stătea de pază lângă Packard.

— Letitia? întrebă el. Letitia Dandridge?

— Atticus Turner, zise Letitia, mimând dezamăgirea în faţa nesiguranţei lui, căci ea-l văzuse venind de la o stradă distanţă şi-l recunoscuse din prima.

Însă apoi ea începu să râdă şi-şi desfăcu larg braţele.

Când era el mic, familia Dandridge locuise la vest de State Street, într-o zonă mai săracă a cartierului. Sora mai mare a Letitiei, Ruby, fusese bonă pentru Atticus, iar fratele ei, Marvin, lucrase cu normă redusă la agenţia de voiaj. Letitia, cu un an mai mică decât Atticus, fusese, pentru o vreme, singura fată membră a South Side Futurists Science-Fiction Club, care se întrunea, după şcoală, în salonul lui George. În cele din urmă, doamna Dandridge pusese capăt acestor întruniri, insistând ca Letitia să nu mai piardă vremea cu prostii şi să înceapă să aducă şi ea bani în casă alături de fraţii ei, iar după aceea Atticus o mai văzuse foarte rar.

— ’Titia Dandridge, se minună el. Ce-ai mai făcut?

— O, ştii tu, ca şi tine. Prin lume, am avut parte de aventuri.

— O, da? zâmbi el. Mai puţine lupte, sper.

Fata ridică dintr-un umăr.

— Ţi-aş putea spune nişte poveşti.

— Şi-acum te-ai întors?

Letitia încuviinţă din cap.

— Ai auzit că mama a murit anul trecut?

— Cred că unchiul George a pomenit ceva într-o scrisoare. Îmi pare rău!

— Da. Am pierdut înmormântarea, zise ea pe un ton pe care Atticus l-ar fi folosit ca să spună că pierduse un autobuz. Cred că mama s-a supărat groaznic pe mine pentru asta. Am început să am parte numai de ghinioane.

Atticus îşi păstră o mină neutră. Doamna Dandridge lucra la un salon de înfrumuseţare, însă adevărata ei afacere era să ghicească viitorul şi să-i pună pe oameni în legătură cu rudele lor decedate – talente furnizate de o vagă înţelegere a ei cu Iisus, cu o oarecare legătură cu faptul că era penticostală. Atticus nu ştia sigur ce să creadă legat de acest subiect, însă ştia că Letitia îl lua foarte în serios.

— Deci te-ai întors acasă ca să… faci pace cu ea?

— Mai degrabă am rămas fără alte posibilităţi, răspunse Letitia. Stau la Ruby, până ce reuşesc să-mi fac un alt plan. Ea crede că ar trebui să mă angajez ca menajeră în North Side, dar *asta* n-are să se întâmple vreodată, aşa că…

— Şi ce cauţi aici? Ţi-a cerut George să ai grijă de Horace?

— Nu, Ruby e cea care va avea grijă de Horace. Eu merg cu voi.

— Chiar aşa?

— O bucată de drum, completă George.

Acesta ieşi din clădire cărând după el o pungă de cumpărături şi nişte bidoane, şi ocoli maşina, apropiindu-se de portbagajul deschis al Packardului.

— O ducem pe Letitia la fratele ei, în Springfield, Massachusetts. Asta ne va aduce la vreo optzeci de kilometri de Ardham. Ne odihnim acolo, şi apoi mergem să-l căutăm pe Montrose.

— Ştim cum să ajungem în Ardham? întrebă Atticus.

— Asta e celălalt motiv pentru care ne oprim la Marvin. El lucrează acum pentru *Springfield Afro-*

American, aşa că i-am cerut să facă nişte muncă de cercetare pentru noi. O să ne facă rost de o hartă a comitatului Devon şi vom vedea ce altceva mai scoate la iveală.

După ce depozită mâncarea şi apa în portbagaj, George verifică o listă, bifând lucrurile de pe ea: saltea, perne şi pături; roată de rezervă şi cheie de roţi; benzină de rezervă; triunghiuri reflectorizante; trusă de prim-ajutor; material de citit…

— Pare că avem tot ce ne trebuie, concluzionă el. Conduc eu primul. Cine vrea să stea în faţă?

Atticus şi Letitia schimbară priviri, rânjind, părând din nou copii, preţ de-o clipă.

— Poate să stea Letitia în faţă, răspunse Atticus. Eu mă întind în spate până ce eşti gata să facem schimb de şoferi.

— Ei, hai, făcu Letitia. Bancheta din faţă e destul de mare. E loc suficient pentru toţi trei, dacă vrei. Intrându-şi iar în rolul de copil, ea îşi strecură mâna în a lui, ridică dintr-o sprânceană şi adăugă: Pe *mine* nu mă deranjează.

★★★

Membrii gherilelor nord-coreene erau luptători de noapte. Ziua, îşi îngropau armele şi se ascundeau la vedere, printre populaţia civilă. Nu de puţine ori, când trecuse pe lângă un câmp de orez, Atticus îi studiase pe fermierii îmbrăcaţi cu pijamalele lor din bumbac şi încercase să ghicească care dintre ei, la căderea nopţii, avea să-şi schimbe săpăliga pe o puşcă şi-o baionetă. Însă dacă exista totuşi un truc ca să descoperi un spion comunist, Atticus nu apucase încă să-l înveţe.

Din experienţele avute până acum, albii erau mult mai uşor de citit. Cei mai plini de ură rareori se deranjau să-şi mascheze ostilitatea, iar atunci când, dintr-un oarecare motiv, încercau totuşi să-şi ascundă sentimentele, de obicei exprimau şiretenia unor copii de cinci ani, care nu pot concepe că lumea îi poate vedea altfel decât îşi doresc ei să fie văzuţi.

Mai pe scurt: îşi dădu seama din prima clipă că aveau să dea de belea în Simmonsville.

Până atunci, avuseseră parte de o călătorie destul de plăcută. Străbătuseră Indiana, Ohio şi partea de nord-vest a Pennsylvaniei fără niciun incident. George cunoştea locul fiecărei benzinării Esso de-a lungul rutei lor, aşa încât nu fusese nicio problemă să găsească o baie atunci când avuseseră nevoie. La a doua oprire, cam pe la miezul nopţii, George îl lăsase pe Atticus să conducă şi se târâse în spate, ca să tragă un pui de somn. Letitia sprijinise o pernă de portiera din faţă a pasagerului şi adormise făcută ghem, când şi când mai dându-i lui Atticus câte-un călcâi în coapsă, nu cumva să aţipească şi el la volan.

La răsăritul soarelui se aflau în Eerie, Pennsylvania. Avură parte de un mic dejun fierbinte la Egg Benedict's, o cafenea recomandată de *Ghid* – recomandare întărită încă o dată de George, care şi-o notă conştiincios într-un carneţel de buzunar. După aceea, Letitia insistă să preia ea volanul. Packardul mai că era prea mare pentru ea – trebui să se tragă mai în faţă ca să poată ajunge la pedale –, însă apoi se descurcă perfect, deşi piciorul greu de pe acceleraţie îl cam nelinişitea pe George. Atticus, care dormea în spate, îşi auzi unchiul cerându-i fetei să o lase mai încet, mai încet, că nu era nevoie să le dea motive celor care patrulau pe autostradă. Însă Letitia îi spuse să nu-şi facă griji, că era duminică, şi cu siguranţă Iisus n-avea să îngăduie să i se întâmple ceva până nu avea ocazia să se revanşeze pentru că pierduse slujba la biserică. George încă se străduia să găsească un răspuns pe măsură, când Atticus adormi.

Când se trezi, se aflau deja într-o parcare pentru camioane din Auburn, New York. George plecă să reumple bidoanele, iar Letitia luă un măr din punga de cumpărături şi ieşi să-şi dezmorţească picioarele. Atticus, fără să stea să se gândească, înhăţă o banană.

Stătea în picioare lângă Packard, încercând să-şi alunge somnul din ochi, când auzi râsete dinspre una din pompele de motorină. Un şofer de camion şi un operator de pompe rânjeau la el şi-şi dădeau coate. Atticus se uită la banana pe jumătate mâncată din mână şi simţi cum se aprinde la faţă. Era a nu ştiu câta oară în viaţa lui când se întrebă dacă exista oare vreo cale de-a ignora situaţia şi de a-şi vedea mai departe de treabă, dar ajunse la concluzia că micile batjocuri erau cel mai greu de depăşit de fapt. Apoi pompagiul se bătu cu pumnul în piept şi făcu ca o maimuţă, iar Atticus azvârli banana cât colo şi-şi încleştă pumnii.

Însă înainte de-a putea face măcar un pas, o piramidă din bidoane de ulei stivuite lângă pompe se prăbuşi cu un bubuit puternic. Pompagiul renunţă să o mai facă pe gorila şi se repezi să împiedice bidoanele să se rostogolească în toate părţile. Unul îi ajunse sub picior şi îl făcu să alunece, aşa încât căzu rău pe jos. Camionagiul începu să râdă şi mai tare, însoţit de alţi câţiva clienţi. Atticus nu râse împreună cu ei, dar se hotărî să considere că insulta fusese plătită. Lăsă mâinile în jos şi se întoarse cu spatele la ei, unde o văzu pe Letitia îndreptându-se cu paşi mari spre maşină, fără să mai aibă mărul în mână.

Porniră iar la drum. Atticus conducea şi Letitia stătea în spate, cu bărbia proptită în palme, foarte mulţumită de propria persoană. George, care-şi verifica notiţele de călătorie, spuse că vrea să se oprească în Simmonsville ca să ia prânzul.

— E un restaurant acolo, numit Lydia’s, despre care am auzit lucruri bune. Dacă tot trecem prin zonă, mi-am zis că l-am putea şi verifica.

— Unde e? întrebă Atticus.

George îi arătă pe hartă: Simmonsville era un punct în sudul uscat al Uticăi, o regiune care, în atlasul lui Horace, ar fi fost probabil populată de troli devoratori de vite care se scobeau între dinţi cu oasele unor şoferi nesăbuiţi.

— Chiar vrei să ne oprim în mijlocul unui ţinut de ţară? De ce să nu continuăm până ajungem în Albany?

— Da, te aud, zise George, însă tipul de la care am primit pontul mi-a zis că femeia care deţine locul e prietenoasă din cale-afară. I-a spus că poate reveni oricând.

Le mai luă încă o oră şi jumătate să ajungă acolo, mergând spre est pe autostrada statală care uneori avea patru benzi, însă, de cele mai multe ori, doar două. Pe una dintre acele bucăţi de autostradă cu două benzi văzură un panou ce anunţa apropierea marii deschideri a New York State Thruway. Anunţul era ilustrat cu un desen reprezentând o familie de albi care efectiv zbura spre destinaţie într-o maşină cu cupolă de sticlă.

— Uite, George, zise Atticus. Viitorul.

La breteaua care-i scotea spre Simmonsville, o staţie de pompieri voluntari fusese construită între cele două şosele. Un ins blond musculos, fără tricou pe el şi cu pantaloni de pânză de culoare cafenie cu bretele cenuşii, stătea la soare şi pufăia dintr-o ţigară pe un scaun de lemn decolorat în faţa construcţiei. Urmări plin de interes cum se apropia Packardul, mijindu-şi ochii când acesta alese drumul spre Simmonsville.

— E o clădire de cărămidă roşie, spuse George, privindu-şi atent notiţele. Ar trebui să fie pe partea stângă, spre capătul oraşului.

Atticus, care surprinsese privirea pompierului şi înţelesese deja mesajul, nu zise nimic, ci doar se uită în oglinda laterală până ce staţia dispăru din vedere.

Şoseaua mergea spre sud, trecând prin dreptul unor căsuţe răsfirate, înainte de-a vira spre est şi a da într-o stradă principală destul de scurtă, cu vreo şase magazine. Magazinele erau închise şi strada era pustie, în afară de un puşti pe bicicletă ce schiţa opturi în faţa unui magazin care vindea de-ale gurii. Lângă magazin era un teren gol, înconjurat de un gard care-l făcea să semene cu un padoc. Înăuntru, o

iapă maronie masivă şi parcă tristă alunga cu coada un nor de muşte ce bâzâiau în colb.

În spatele padocului se afla o grămadă de cărămizi văruite în alb, cu aspect neprimitor, iar pe vitrina din faţă se zăreau pictate cuvintele SIMMONSVILLE DINETTE.

— Aia trebuie să fie, rosti George.

Atticus încetini maşina şi opri, dar lăsă motorul pornit.

— Credeam că se numeşte Lidya's.

— E singura clădire de cărămidă, remarcă George. Şi se află unde trebuie.

Făcu un semn cu mâna spre şoseaua care se întindea în faţa lor şi dispărea pe câmpurile goale.

— Capătul oraşului.

— Nu ştiu ce să zic, George. Nu-mi place deloc cum arată.

— Ei, şi tu! Doar ştii că nu trebuie să judeci o carte după copertă.

— O carte nu poate refuza să te servească, replică Atticus. Sau să-ţi scuipe în băutură.

Însă George insistă, aşa că, deşi Atticus continua să se opună, traseră în parcarea cu pietriş din partea de est a clădirii. Lăsă Packardul cu faţa spre drum şi cu cheia în contact, pentru orice eventualitate.

Localul era micuţ, doar câteva mese şi o tejghea, plus un grătar în spate. Înăuntru se afla un singur client, un bărbat cu o pălărie cu boruri mici care şedea la tejghea, ştergând cu o coajă de pâine resturile de sos de pe o farfurie. Acesta privi în jur când îi auzi intrând, mijind ochii la vederea lor şi imitând perfect expresia pompierului. Adolescentul din spatele tejghelei procedă exact invers, căscând ochii de parcă George, Atticus şi Letitia ar fi fost marţieni verzi, teleportaţi tocmai de pe Barsoom[8]. Expresia de uluire dură doar o clipă, apoi luă o figură de indiferenţă prost disimulată: expresia tipică a albului când vede un negru.

— Salutare! rosti George cu o amabilitate exagerată, menită să spună că erau oameni paşnici.

Eram şi noi în trecere pe-aici, şi ne-am gândit…

Clientul plesni cu palma pe tejghea, făcându-şi farfuria şi pe băiatul din spatele blatului să sară în sus. Bărbatul se ridică, îşi potrivi pălăria şi porni spre uşă, părând gata să o dărâme pe Letitia, care-i stătea în drum, însă ea rezistă pe poziţii şi doar în ultima clipă păşi într-o parte, astfel încât individul doar îi atinse uşor umărul când trecu pe lângă ea şi ieşi.

— Aşadar, îi zise George băiatului, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, putem lua şi noi loc?

Băiatul clipi şi mărul lui Adam îi săltă în sus şi-n jos, lucru pe care George alese să-l interpreteze ca pe un da, aşa că ocupă un scaun la masa cea mai apropiată de uşă.

— George, începu Atticus, apoi oftă şi luă şi el loc.

Letitia rămase în picioare, azvârlind cu un bobârnac o scamă invizibilă de pe umăr.

— Merg până la toaletă, îi anunţă.

Porni apoi spre partea din spate a localului, chiar în timp ce băiatul ieşea de după tejghea cu meniuri în mână. Acesta schiţă câţiva paşi de dans în încercarea de-a evita să se lovească de ea, trântind pe jos un suport pentru şerveţele cu o mişcare neglijentă a unuia dintre braţe.

— Deci ce-aveţi bun? întrebă George, luând meniul pe care băiatul îl lăsase să cadă în faţa lui. Ce-mi recomanzi?

Băiatul doar clipi de câteva ori şi înghiţi în sec; Atticus începea să se întrebe dacă nu cumva era ceva în neregulă cu el.

— Uite cum facem, continuă George. Ce-ar fi să începem cu nişte cafea?

Părând, în acelaşi timp, atât uşurat, cât şi, încă o dată, uluit, băiatul se retrase iar în spatele tejghelei. Tocmai pregătea ceşti şi farfurioare şi se întindea după cafetieră, când sună telefonul. Băiatul se răsuci spre acel sunet, şovăi, apoi reveni la cafetieră. Telefonul sună din nou şi el trecu iar prin acel moment de indecizie iniţială, reuşind ca de data

asta să trântească şi ceştile pe podea. Păşi îndărăt, ferindu-se de cioburile de pe jos, îşi azvârli braţele în aer, iar la al treilea apel o rupse la fugă în spate. Atticus îl urmări dispărând. Îl auzi pe băiat ridicând receptorul spunând încet „Alo?" Aşadar, nu era mut.

Atticus se uită la George.

— Ai primit un raport favorabil în legătură cu acest loc, ai?

— Era vechi raportul, de câteva luni, răspunse George, ridicând din umeri. Evident că locul ăsta are o nouă conducere, sau ceva de genul.

— Crezi?

— Mda, bine, dar acum suntem aici.

— Asta nu înseamnă că trebuie să rămânem. Ne suim înapoi în maşină şi putem ajunge în Albany în nouăzeci de minute.

— Neah, suntem aici, hai să comandăm.

— George…

— Suntem *aici,* insistă George. Şi-avem tot dreptul să fim aici. Sunt cetăţean. Tu eşti cetăţean – şi veteran, pentru numele lui Dumnezeu! Banii noştri sunt la fel de buni ca ai oricui altcuiva.

— Te-am auzit. Însă cetăţeanul ăsta doreşte să-i fie preţuiţi banii, iar dacă şi mâncarea de aici e la fel ca servirea…

— Hei, celălalt tip şi-a curăţat farfuria… În fine, mie mi-e foame. Hai să-i acordăm şi noi o şansă puştiului ăstuia agitat.

Însă puştiul agitat nu mai venea odată. Şi nici Letitia, de fapt. Devenind tot mai neliniştit, Atticus se lăsă pe spătarul scaunului şi se întinse din toate încheieturile. Nodurile degetelor îi atinseră peretele, iar atunci băgă de seamă că interiorul din cărămidă al localului era vopsit cu acelaşi var alb folosit şi afară. Ridică privirea: tavanul era din lemn proaspăt, nevopsit, cu excepţia a două grinzi de susţinere grosolane, mari cât un stâlp de telefon, care aveau un strat gros de vopsea albă. Apoi privi şi podeaua: linoleum nou, întins prost.

— Hei, George? zise Atticus.

— Mda?

— Ţi-aduci aminte când eram mic şi tu şi tata m-aţi dus în excursie la Washington, D.C.?

— Sigur că-mi amintesc. Acolo am cunoscut-o pe Hippolyta, ţi-aduci aminte? Ce te-a făcut să te gândeşti tocmai la asta?

Uitându-se la perete, Atticus repetă o întrebare de cultură generală din timpul acelei călătorii de mult uitate:

— De ce e Casa Albă albă?

— Războiul din 1812, răspunse George. Soldaţii britanici au dat foc clădirii principale. Apoi, mai târziu, când sclavii au reconstruit-o, au trebuit să vopsească pereţii în alb, ca să acopere…

— …urmele de arsuri, termină Atticus în locul lui, în vreme ce maşina de pompieri trăgea chiar în faţa localului.

Bărbatul cu bretele cenuşii era la volan; alt pompier şi clientul cu pălăria cu boruri mici se aflau în cabină cu el, iar încă doi bărbaţi se ţineau de părţile laterale ale vehiculului.

George îşi depărtă scaunul de masă.

— Uşa din spate? sugeră el.

— Mai bine am rezista aici, să-i doborâm unul câte unul, când intră, propuse Atticus.

Pompierii formară o linie de atac lângă vehiculul cu care veniseră. Bretele Cenuşii era înarmat cu un topor pentru incendii şi unul dintre ceilalţi bărbaţi avea o bâtă de baseball. Dar înainte de-a se năpusti spre local, ceva îi făcu să se întoarcă şi să se uite în direcţia din care veniseră. Rămaseră nemişcaţi preţ de o clipă, apoi bărbatul cu bâta dispăru din vedere, undeva înspre vest. Îl urmă alt bărbat, apoi încă unul, iar în final, şi bărbatul cu pălăria cu boruri mici, lăsându-l doar pe Bretele Cenuşii lângă camion, cu toporul lăsat în jos şi cu braţele desfăcute, într-un gest de stupoare totală.

Atticus şi George se aplecaseră spre geam, încercând să distingă ce se întâmpla acolo, când Letitia se întoarse în sfârşit de la baie, mişcându-se calm, dar iute. Fruntea îi era plină de broboane de transpiraţie şi avea părul plin de praf.

— E timpul să plecăm, zise ea.

N-a fost nevoie să o spună de două ori. Se strecurară pe uşa de la intrare şi alergară la maşină, George şi Atticus aruncând amândoi priviri peste umăr la iapa scăpată acum pe stradă, care azvârlea din picioarele din spate spre bărbaţii care o înconjuraseră. Individul cu bâta se apropie prea mult şi încasă o copită în coaste.

George smuci portiera din dreapta şi o deschise, apoi alunecă pe locul şoferului, în vreme ce Atticus şi Letitia dădeau şi ei buzna peste el. Atticus tocmai închidea portiera, când Bretele Cenuşii le remarcă în sfârşit plecarea precipitată şi începu să strige. George ambală motorul şi ieşi din parcare, aruncând o jerbă de pietriş în urmă.

Înaintau cu viteză către est, printre câmpuri. În timp ce George îşi ţinea ochii pironiţi în oglinda retrovizoare, Atticus îi aruncă Letitiei o privire întrebătoare.

— Băiatul care trebuia să ne servească a luat-o la fugă prin spate, explică ea. Dar, înainte de asta, l-am auzit vorbind la telefon despre negrii ăştia înspăimântători care au pus stăpânire pe restaurant. Mi-am zis că avem nevoie de o diversiune.

— S-ar putea să mai avem nevoie de una, spuse George.

Maşina pompierilor pornise pe urmele lor. George apucă volanul strâns şi apăsă şi mai tare acceleraţia Packardului.

— Letitia, scumpo, zise el, fă-mi, te rog, o favoare şi întinde mâna, dar cu mare grijă, sub scaunul meu!

Arma era un revolver masiv Colt, de calibrul .45. Atticus dădu din cap aprobator.

— Speram că se află şi ăsta pe listă, spuse el.

Întinse mâna spre pistol, dar, înainte să i-l dea, Letitia roti butoiaşul şi verifică dacă toate cele şase camere erau pline, după care îl trânti la loc cu un pocnet.

— Încearcă să nu omori pe nimeni, îl sfătui George. Dar poate ne scapi totuşi de dobitocii ăia.

— Am să mă străduiesc, răspunse Atticus.

Mai aruncă o privire spre Letitia, apoi luă pistolul şi se răsuci ca să-şi coboare geamul.

O pâclă strălucitoare îi atrase atenţia. Dincolo de câmpul tot mai îngust din partea dreaptă se afla un alt drum, pe care gonea o maşină argintie cu geamuri fumurii, înaintând perfect paralel cu Packardul lor.

— George, făcu Atticus.

— Văd, răspunse George.

Cele două drumuri se întâlneau undeva în faţă, dar întrucât maşina pompierilor venea în viteză în urma lor, nu putea să încetinească. În schimb, apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi apelă şi la claxon.

Maşina argintie acceleră şi ea.

Atticus apăsă pe cocoşul Coltului şi trase un foc de avertisment peste câmp. Nu obţinu nicio reacţie din partea maşinii argintii, însă în vreme ce bubuitura pistolului se stingea, se auzi un alt pocnet, ceva mai slab, tot de pistol, de undeva din spatele lor. Pălărie cu Boruri Mici se aplecase afară din maşina pompierilor, ţinându-şi cu o mână borul pălăriei şi cu cealaltă mână aţintind spre ei un revolver cu ţeavă scurtă.

— La naiba! exclamă George.

Letitia închise ochii şi şopti iute o rugăciune către Domnul. Atticus coborî Coltul la nivelul maşinii argintii.

În ultima secundă, maşina argintie renunţă. Packardul se năpusti prin intersecţie şi maşina argintie se opri în urma lor cu un scârţâit de frâne, patinând şi punându-se apoi în calea maşinii de pompieri. Camionul continuă să se avânte spre ea, sirena şi claxonul amestecându-se într-o hărmălaie îngrozitoare.

Camionul viră. Lui Atticus i se păru că virase prea târziu, însă chiar înainte de impact, tot vehiculul se cutremură şi se suci într-o parte, ca şi cum vreo forţă externă îl împinsese din drumul său. Rată maşina argintie la mai puţin de-o palmă, apoi

traversă tot drumul, scăpat de sub control, şi se izbi de gardul de la marginea celuilalt câmp, trecând prin el. Zări un pompier catapultat prin aer, chiar în clipa în care camionul era înghiţit de un enorm nor de praf învârtejit.

Maşina argintie rămase în intersecţie. Într-o clipă, dispăru şi ea în spatele norului de praf care învăluise drumul, dar înainte de asta, Atticus văzu străfulgerarea farurilor acesteia, o singură dată, ca şi cum le făcea cu ochiul.

★★★

O luptă cu poliomielita, în copilărie, îl lăsase pe Marvin, fratele Letitiei, cu mâna stângă slăbită, însă acesta tot insistă să-i care bagajul înăuntru. Căsuţa mirosea frumos a tocană, care fierbea la foc mic încă de la prânz, şi a pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor. La câteva minute de la sosire, cei trei erau deja aşezaţi în jurul mesei din bucătărie, spunând rugăciunea, iar prima gură de mâncare le crescu atât de mult buna dispoziţie, încât atunci când Marvin îi întrebă cum decursese călătoria, izbucniră în râs cu toţii.

Îi depănară povestea aventurii lor în Simmonsville, iar George şi Atticus o lăudară amândoi pe Letitia pentru inspiraţia ei de-a da drumul iepei.

— E ca şi cum avem cu noi o iscoadă indiană, spuse George. Şi un talisman norocos, totodată.

— Ei, şi tu, făcu Letitia, roşind.

Dar, printr-o înţelegere tacită, niciunul nu pomeni maşina argintie sau accidentul camionului de pompieri. Iar Atticus, ştiind că pentru el şi George călătoria nu se încheiase încă, nu se linişti pe deplin nici măcar o secundă. Când Marvin aduse desertul – plăcintă cu afine făcută în casă şi îngheţată de vanilie, care avea darul, cu fiecare gură luată, să mai alunge niţel dorinţa lor de-a călători mai departe –, Atticus începu să arunce priviri către ceasul de pe perete. Trecuse deja de ora patru.

Marvin înţelese apropoul. Îşi lăsă bucata de plăcintă cu îngheţată neterminată şi se duse până în

altă cameră, de unde se întoarse cu un carnet.

— Aşadar, am căutat ce mi-ai cerut, spuse el. Am mai auzit şi înainte poveşti despre Comitatul Devon, dar nu mi-am dat seama niciodată ce loc bizar poate fi. După ce-şi consultă însemnările, continuă: Reşedinţa comitatului, Bideford, a primit numele după un oraş din Anglia, în care a avut loc unul dintre ultimele procese de vrăjitorie. Asta se întâmpla în 1682 – o femeie pe nume Temperance Lloyd a fost acuzată că ar fi întreţinut relaţii sexuale cu diavolul, care i s-ar fi înfăţişat sub forma unui om negru. Au spânzurat-o, împreună cu alte două femei.

George ridică dintr-o sprânceană.

— Doar nu spui că Bideford, Massachusetts, a fost întemeiat de vrăjitoare, nu?

— Mai degrabă de vânători de vrăjitoare. Câteva dintre familiile care s-au stabilit în Bideford în 1731 erau rude cu cei care au judecat cazul lui Temperance Lloyd – şi mai erau şi mândri de asta. Oraşul a căpătat reputaţia de-a avea o mentalitate deosebit de înapoiată, chiar şi pentru standardele secolului al XVIII-lea. În timpul Războiului de Independenţă, locuitorii Bidefordului i-au ţinut partea regelui George, iar în 1795, primarul Bidefordului a fost arestat de către miliţia de stat pentru că ar fi continuat să ţină sclavi chiar şi la un deceniu după ce Curtea Supremă din Massachusetts a declarat sclavia neconstituţională. Câţiva ani mai târziu, statul a încercat să unească comitatul Devon cu comitatul Worcester. Majoritatea celor din comitat s-au arătat de acord, însă Bideford, alături de alte trei oraşe vecine, au refuzat să fie asimilate, iar în final, legislatura s-a dat bătută şi i-a lăsat în pace. De atunci, zici că e un tărâm uitat de timp – corcit, izolat, agăţat de trecut cu ghearele şi cu dinţii.

— Şi nici nu le plac negrii, completă Atticus.

— Nu le plac străinii, punct, zise Marvin. Dar da. Am găsit o mulţime de poveşti în arhiva noastră de ştiri despre călători atacaţi în Devon. Şi o mulţime

de rapoarte despre persoane dispărute. Se uită la George şi adăugă: ştiţi bucata aia de autostradă pe care a venit prietenul vostru, Victor? Acela nu e un loc sănătos pe care să meargă un negru, ziua sau noaptea.

— Dar Ardham? întrebă George.

— Ardham reprezintă mai mult decât un mister. A fost înfiinţat cam în acelaşi timp cu Bideford, dar niciuna dintre poveştile locale nu spune de către cine sau cine locuieşte acum acolo. N-am putut găsi nicio ştire în ziare, legată de el. Aveam de gând să sun la registrul funciar şi să le cer actele de proprietate, dar nu ţin deschis în weekend şi am senzaţia că biroul din Bideford oricum n-are să ne fie de vreun folos.

— Lasă actele de proprietate, spuse Atticus. Ne poţi spune cum putem ajunge acolo?

— Cred că da. Uite, dă-mi tu harta aia făcută sul de pe frigider.

Curăţară masa de farfurii şi desfăcură harta comitatului Devon. Centrul celor patru oraşe ale Devonului formau un soi de pătrat cu margini neregulate, în jurul unei păduri numite Codrul Regatului Sabatului, având Bidefordul în colţul de sud-vest. Ardhamul, neinclus în pătrat, reprezenta un al cincilea punct în vârful hărţii; era adăpostit într-o mică zonă deschisă, înconjurată, la nord, de dealuri nenumite, iar la sud, de afluentul fluviului Connecticut, numit aici Shadowbrook. Un pod peste apă făcea legătura între Ardham la sud-est şi un drum ce ducea în Pădurea aflată în partea opusă, însă, cam după un kilometru jumătate, drumul dispărea de tot, ca şi cum creionul celui care alcătuise harta se terminase complet. La unsprezece sau doisprezece kilometri spre sud-vest, reapărea, traversând Torridge Creek şi pătrunzând în Bideford.

— Asta e cea mai detaliată hartă pe care am putut-o găsi, le explică Marvin. Pe majoritatea hărţilor nu există nici urmă de drum prin pădure, totuşi drumul există. E neasfaltat, şerpuieşte şi se

ramifică şi se înfundă, dar poţi merge cu maşina pe el, iar până la urmă vă va duce în Ardham. Aşa mi s-a zis, cel puţin.

— Cine ţi-a zis? întrebă Atticus.

— Un amic de la biroul de recensământ. Dată fiind reputaţia de care se bucură comitatul Devon, mi-am închipuit că s-ar putea să cunoască nişte poveşti, aşa că l-am sunat acasă, azi după-amiază. S-a dovedit că a stat de vorbă cu recenzorul care a vizitat Ardhamul în 1950. S-a iscat o oarecare vâlvă atunci: la prima vizită, recenzorul s-a întors la jumătatea drumului prin pădure, căci i s-a părut că-l urmăreşte un urs grizzly. A revenit o săptămână mai târziu, însoţit de un pădurar din Mount Holyoke.

— A spus cum era Ardhamul?

— Recenzorul l-a comparat cu un sat de fermieri din Evul Mediu. O clădire principală sus pe deal, căsuţe de fermă şi câmpuri lângă apă. Frumos ca într-o vedere, însă locuitorii erau la fel de neprietenoşi precum cei din Bideford. La conac n-a venit nimeni să le răspundă la uşă, iar lumea din căsuţe a aruncat cu pietre în maşină.

— În fine, făcu George. Sunt sigur că Montrose îi va fi cucerit deja înainte să ajungem şi noi acolo.

— Dar şeriful? întrebă Atticus.

— A, da. Marvin îşi răsfoi iar carnetul. Eustace Hunt – e şerif doar decât de câţiva ani, însă NAACP[19] a strâns deja un dosar gros legat de el. Are patruzeci şi cinci de ani, necăsătorit, fost sergent-instructor în Marină, în Carolina de Nord. S-a mutat în Bideford după ce-a fost lăsat la vatră.

— Credeam că nu le plac străinii.

— El e un caz special, un soi de fiu risipitor. Cei din familia Hunt s-au numărat printre familiile fondatoare ale Bidefordului, dar în 1861, un grup din oamenii lor a dat în patima secesiunii şi a plecat în sud pentru a lupta alături de generalul Lee. Şeriful Hunt este urmaş al unuia dintre supravieţuitorii Procesului lui Pickett.

— Şi mândru de acest lucru, presupuse Atticus. Eşti sigur că nu mai e şi altă cale de acces în Ardham? Poate vreun drumeag secundar liniştit printre dealurile alea, dinspre New Hampshire?

— Eu, unul, nu cunosc, răspunse Marvin. Îmi pare rău!

— Atunci, ce propui? spuse George.

— Păi, nu ştiu ce părere ai tu, zise Atticus, dar eu mi-am primit deja porţia de bădărani pe ziua de azi. Şi, din spusele lui Marvin, pare că nu prea ar avea importanţă dacă mergem înainte sau după apusul soarelui. Indiferent cum va fi, şeriful nu se va bucura deloc să ne vadă. Aşa că poate cel mai bine ar fi să nu-l lăsăm să ne vadă.

— Adică să mergem după lăsarea întunericului?

— Mă gândesc să ajungem în zori. Să zicem că plecăm de-aici pe la două dimineaţa, trecem prin Bideford pe la ora trei, atunci când vânătorii de vrăjitoare dorm cu toţii. După ce ajungem în pădure, vom vedea cum arată de fapt drumul, şi ori mergem mai departe, ori găsim un loc în care să ne ascundem de urşii grizzly până la răsăritul soarelui. Batem la uşa conacului chiar la timp pentru micul dejun.

— Sigur, spuse George, şi începu să râdă. Va merge de minune.

Apoi Letitia se băgă şi ea:

— Merg şi eu cu voi.

Rămăsese tăcută atât de mult timp, încât aproape că uitaseră că e şi ea acolo.

— Poftim? zise Atticus. Nu.

— Cu siguranţă nu, zise şi George.

Însă acum Marvin era cel care râdea.

— Uh-oh! făcu el. Cineva doar ce-a primit un mesaj de la Iisus.

Letitia îi aruncă o privire îmbufnată.

— Acuma, ce te-a apucat de te-ai trezit să scoţi o asemenea blasfemie? De ce? Iar voi…

Se întoarse către Atticus şi George.

— Nu cumva doar ce-aţi spus că ce norocoşi aţi fost că v-am fost astăzi alături?

— Ba da, aşa e, şi-ţi suntem recunoscători, scumpo, spuse George. Dar…

— Şi nu cumva v-am spus că Domnul are grijă de mine? Chiar credeţi că doar printr-un noroc chior a avut grijă şi de voi?

— Of, iar începem, făcu Marvin.

— Chiar credeţi că a fost doar un accident că s-a *întâmplat* să am nevoie de cineva care să mă ducă în Springfield?

— Accident sau nu, insistă Atticus, nu trebuie să te ducem şi-n Ardham, aşa că nici nu te vom duce.

— Atticus…

— Nu, Letitia. Şi aşa e suficient de rău că trebuie să mergem eu şi George. Acolo nu e doar vreo văgăună plină de rasişti, dar mai e şi… stranie.

— Cu atât mai mult n-ar trebui să refuzaţi darul Providenţei.

— Darul Providenţei, interveni Marvin. Iar *eu sunt* blasfemiatorul.

Începu iar să râdă, trăgându-şi scaunul înapoi când Letitia încercă să-i ardă un picior pe sub masă.

Însă Atticus şi George nu erau chiar la fel de uşor de convins.

★★★

Letitia dormi în camera lui Marvin în acea seară, în vreme ce Marvin ocupă canapeaua extensibilă din living, iar George şi Atticus prinseră câteva ore de somn pe două saltele de rezervă din pivniţă. George se băgă direct la somn, însă Atticus rămase să citească până aproape de miezul nopţii.

Când îi trezi deşteptătorul, la două fără un sfert, Marvin le pregătea deja cafea. Atticus luă loc în bucătărie, în timp ce George merse la maşină, ca să-şi mai verifice o dată lista.

— Letitia s-a trezit şi ea, spuse Marvin dintr-odată. Am auzit-o umblând de colo-colo. Dar nu cred că va ieşi ca să-şi ia la revedere.

— Îmi pare rău dacă am transformat vizita în ceva neplăcut.

— Nu, e doar vina mea, eu sunt cel care a necăjit-o. A venit ca să-mi ceară nişte bani împrumut, îi

explică Marvin. Încă nu mi-a zis pentru ce-i trebuie, dar ştiu că e ceva ce Domnul vrea ca ea să facă, ceea ce înseamnă că El doreşte ca eu să-i împrumut banii, nu? Problema e că eu sunt un cinic ce ia peste picior Providenţa divină, aşa că îmi închipui că ea s-a gândit că, ajutându-vă pe voi, plăteşte preţul pe care i-l cere Dumnezeu în schimbul înmuierii inimii mele. Clătină din cap, apoi adăugă: Mama e cea care i-a băgat asemenea idei în cap. Letitia e mult mai sinceră decât era mama, dar tot mă *enervează*…

Atticus, fără să ştie cum să-i răspundă, mai luă o gură de cafea.

— În fine, reluă Marvin, va trece peste asta de îndată ce va găsi un nou mod de abordare. Voia Domnului e mereu flexibilă.

George se întoarse în casă.

— Gata să purcedem la treabă, spuse el.

— Vrei şi tu o ceaşcă înainte să pleci? întrebă Marvin.

— Nu, sunt bine, nu cred că o să am probleme să-mi ţin ochii deschişi. Şi-aş prefera să nu fie nevoie să urinez în pădure.

— Bun, atunci, spuse Marvin. Treceţi pe aici când vă întoarceţi acasă şi daţi-mi de veste că e totul bine. Se uită la Atticus: Eu şi Letitia ne vom ruga pentru voi.

George se puse la volan. Ruta lor către nord îi duse prin Springfield, un oraş plin de albi, şi-n vreme ce stăteau opriţi la un semafor aproape de marginea oraşului, o maşină de patrulă se puse în paralel cu ei. George rămase cu ochii aţintiţi la drum şi la fel procedă şi Atticus. Când se schimbă culoarea semaforului, maşina de poliţie îi aşteptă pe ei să plece primii şi apoi îi urmă până la marginea oraşului. După ce se convinse că cei doi aveau să iasă din oraş, maşina de poliţie se întoarse fără să-i mai oprească, dar din moment ce aleseseră în mod intenţionat să conducă la această oră din noapte, nu se puteau abţine să nu interpreteze întâlnirea ca pe un semn de rău augur.

— Bideford e mult mai mic decât Springfield, spuse George. Pesemne că în tura de noapte lucrează doar un ajutor de şerif la secţie, şi ăla doarme de rupe.

— Mda, aşa ar fi bine, spuse Atticus, simţindu-se cam aiurea. Hai să continuăm să gândim aşa.

Autostrada era pustie, lucru care avu darul să-i mai liniştească puţin. În jur de trei fără un sfert, trecură de intersecţia cu şoseaua spre New Salem. George stinse dintr-odată farurile şi trase pe banda de urgenţă.

— Ce e? întrebă Atticus.

— O fi doar o senzaţie, spuse George, dar am impresia că încă se mai află cineva în spatele nostru.

Rămaseră în întuneric, uitându-se în urmă spre intersecţia de care doar trecuseră şi care era iluminată de un bec prins de un stâlp pentru servicii publice. Nu apăru niciun vehicul.

— Doar o senzaţie, confirmă George, fără să pară pe deplin convins.

După alţi câţiva kilometri, trecură pe lângă un indicator care anunţa Comitatul Devon. La o intersecţie aflată la câţiva kilometri mai în faţă, virară pe King Street, artera principală din Bideford. Cu ajutorul hărţii lui Marvin, ştiau deja că era posibil să ajungă la podul Torridge Creek fără să treacă prin centrul oraşului, însă se hotărâră să aleagă drumul cel mai direct, în loc să rişte să se rătăcească pe cine ştie ce drum secundar.

Încă o dată, se treziră că au motive întemeiate să-şi pună la îndoială alegerea. Indiferent ce alte aspecte ale progresului refuzaseră să adopte cetăţenii din Bideford, cu siguranţă n-avea nicio problemă cu electricitatea: reflectoare montate pe clădirea primăriei, a tribunalului districtual şi pe multe alte clădiri transformau o fâşie de vreo două cvartale din King Street într-o pată de lumină orbitoare. În intersecţia aflată în mijlocul acestei zone intens luminate se găsea singurul semafor din Bideford, care se făcu roşu exact când se apropiau de el.

Rămaseră aşteptând la semafor şi simţindu-se îngrozitor de expuşi, chiar dacă, la fel ca şi pe autostradă, părea că doar ei se aflau pe drum. George bătea darabana pe volan şi scruta trotuarele pustii cu privirea. Atticus se zgâia la ferestrele întunecate aflate deasupra unei frizerii de la colţ; coborându-şi privirea la magazinul de dedesubt, zări, lipit cu bandă pe interiorul geamului vitrinei, un afiş decolorat de campanie pentru Partidul Dreptei Democratice, din care îl priveau încruntate chipurile albe şi severe ale lui Strom Thurmond şi Fielding Wright.

Semaforul se făcu verde. George apăsă imediat pedala, făcând ca scârţâitul pneurilor Packardului să pară de-a dreptul asurzitor în liniştea de la ora trei dimineaţa. Trecură prin dreptul unei fortăreţe pătrate de cărămidă, pe care se vedeau, iluminate de un reflector, cuvintele Departamentul şerifului Comitatului Devon, iar George şi Atticus se făcură amândoi mici pe scaune până lăsară cu totul clădirea în urmă.

King Street se sfârşea în dreptul pârâului. Făcură dreapta pe Bank Street, un drum îngust ce trecea prin spatele unor mici clădiri ale unei fabrici. Un bărbat alb zăbovea lângă uşa din spate a uneia dintre clădiri, fumând o ţigară. Când văzu Packardul dând colţul, îşi aruncă ţigara şi ieşi în mijlocul străzii, ridicând o mână ca să-şi apere ochii.

— Wakely? strigă acesta. Tu eşti?

George şi Atticus încremeniră amândoi, de parcă ei ar fi fost cei surprinşi în lumina farurilor.

— Wakely? repetă bărbatul. Veni spre ei, strecurându-şi o mână în buzunarul pantalonilor. Cine-i acolo?

Se apropie pe partea şoferului, făcându-l pe George să calce acceleraţia din nou, aşa că bărbatul strigă un „Hei!” şi se lovi cu spatele de balustrada ce mărginea unul dintre malurile pârâului.

Era cât pe ce să rateze locul în care trebuia să vireze pe pod, care era nesemnalizat şi neluminat, însă Atticus zări gaura din balustradă şi spuse:

— Aici.

Apăsă cu putere frâna, se auzi încă un scârţâit de cauciucuri şi în cele din urmă trecură peste pârâu printr-un tunel de lemn. Drumul ce se întindea în faţa lor până departe era acoperit cu asfalt negru cale de vreo zece metri, după care, la fel cum fusese cazul şi cu dâra de creion de pe harta lui Marvin, asfaltul dispărea, lăsând locul unui strat de pământ amestecat cu pietre. În vreme ce pietricelele izbeau pe dedesubt caroseria Packardului, ramuri de copac se năpusteau din întuneric, lovind capota şi parbrizul maşinii.

— Iisuse! exclamă Atticus, însă se simţea mai uşurat că lăsaseră Bidefordul în urmă.

Drumul cotea brusc la stânga şi, o clipă, izbutiră să vadă din nou luminile de pe King Street, licărind slab printre crengile copacilor. Apoi virară la dreapta şi merseră mai departe, George şuierând când drumul se umplu de hârtoape. Însă în vârful dealului, ca şi cum ar fi trecut un test, drumul devenea iar mult mai neted, iar copacii încetară să mai bată în capota maşinii.

— Ascultă-mă pe mine, făcu George. După toate astea, Montrose ar face bine să fie acolo.

— Mda, replică Atticus. Ar fi comic dacă s-ar dovedi că e în Ardham, Minnesota, nu?

Ajunseră la o altă cotitură abruptă şi văzură o barieră în faţă: o poartă de metal cu gratii, prinsă între doi stâlpi de piatră, cu o plăcuţă pe care scria proprietate privată. George încetini şi apoi opri în faţa ei. În lumina farurilor, vedeau că poarta nu era nici legată cu lanţ, nici nu avea vreun lacăt. Un zăvor simplu era singurul lucru care o ţinea închisă.

Rămaseră în maşină, atenţi după urşi grizzly. Sau shoggothi.

— Dăm cu banul, rosti George într-un final.

— Nu, e în regulă, mă duc eu, zise Atticus. Apoi adăugă, râzând, chiar în timp ce întindea mâna după mânerul portierei: Ai avut dreptate cu cafeaua.

Un vacarm de lumină şi zgomot îi învălui cu totul. Maşina de patrulă a poliţiei se ascunsese

printre copacii de la marginea cotiturii şi se furişase în urma lor chiar în timp ce ei stăteau şi ascultau. Puternica rază de lumină de deasupra era un semnal pentru bărbaţii ascunşi în tufişurile de lângă poartă; aceştia se năpustiră spre Packard executând o manevră de învăluire, folosindu-şi paturile puştilor pentru a sparge geamurile laterale. Atticus se feri de jerbele de sticlă spartă. George se aplecă în faţă şi tocmai se pregătea să întindă mâna sub scaun, când un instinct de conservare mai puternic îl sili să se abţină; îşi azvârli braţele în aer chiar în timp ce gura ţevii unei carabine se ivi lângă el, foarte aproape de geamul sfărâmat al maşinii.

Următoarele câteva clipe se desfăşurară după tiparul cunoscut, deşi sumbru: li se ordonă să coboare din maşină; fură loviţi, se ţipă la ei; fură percheziţionaţi; loviţi iar; şi, în final, conduşi în spatele Packardului şi obligaţi să se aşeze pe bara din spate a maşinii, cu mâinile la ceafă şi cu picioarele încrucişate în faţă.

Şeriful Eustace Hunt rămase proţăpit în faţa farurilor maşinii de poliţie, aşa cum un corp malefic eclipsează soarele. Cele două ajutoare ale sale orbitau în jurul lui, ca nişte sateliţi mai mici. Toţi cei trei oameni ai legii aveau puşti cu ei, a şerifului având două ţevi, iar Atticus observă că toţi aveau grijă să stea niţel mai în spate, departe de un potenţial atac din partea lor.

— Ce ţi-am zis eu, Eastchurch? spuse şeriful, adresându-se ajutorului din partea stângă. Câteodată o simţi, pur şi simplu: cineva care n-are ce căuta aici încearcă să se strecoare pe uşa din dos, când îşi imaginează că nu eşti atent.

— Mda, dar ai zis că sunt ţigani, şerifule, replică adjunctul său.

— Pă-ă-i, aia a fost doar o licenţă poetică, spuse şeriful. N-am greşit cu nimic, atâta vreme cât am avut dreptate din cel mai important punct de vedere. Apoi, dând din cap către plăcuţa de înmatriculare: Sunt călători, cu siguranţă.

— Doar dacă nu cumva maşina e furată, interveni al doilea ajutor de şerif.

— Păi, da, Talbot, o observaţie de bun-simţ… Voi ce ziceţi, băieţi? îi întrebă şeriful pe George şi pe Atticus. Chiar sunteţi din Illinois? Sau sunteţi nişte hoţi de maşini din Worcester?

— Şerifule, spuse George, apoi amuţi, cu ochii la puşti.

— Continuă, îl îndemnă şeriful. Murim de nerăbdare să te auzim, sincer.

George scutură încet din cap.

— Nu ştiu pe cine aşteptaţi voi aici, şerifule, dar faceţi… E o mare neînţelegere.

Şeriful chicoti.

— Ai auzit, Eastchurch? Felul în care s-a abţinut? Avea de gând să spună că fac o greşeală, dar dacă zicea asta, era doar un negru care-i spunea unui creştin alb cumsecade că se înşală, şi ştii foarte bine că asta nu se termină niciodată bine. Sublinierea unei neînţelegeri însă, acesta-i doar un mod de-a fi politicos, ca şi cum m-ai anunţa că mi-a scăpat ceva pe jos… Eastchurch, cred că-mi place de ăsta. E isteţ.

— Nu chiar atât de isteţ, opină ajutorul de şerif.

— Facem şi noi ce putem în limitele impuse de Dumnezeu, continuă şeriful. Şi eu sunt isteţ, îl informă el pe George. Am să ţi-o dovedesc, anticipând ce ai de gând să spui mai departe: ai să-mi zici că nu ştii nimic despre jaful din Bideford de azi-noapte, sau despre alte două intrări prin efracţie din Buck Mills, de săptămâna trecută. Iar când am să te întreb despre focul pe care John Wakely l-a văzut arzând în pădurile astea vinerea trecută, ai să zici: „Ce foc, şerifule? Arătăm noi ca doi cercetaşi?” Amuzamentul şerifului se risipi cu totul, iar individul continuă: V-aţi lăcomit. Marea voastră greşeală a fost chiar că aţi intrat în comitatul Devon, însă dacă v-aţi fi mulţumit doar cu Buck Mills, poate c-aţi fi scăpat cu faţa curată. Celălalt adjunct al meu, Coleman, aproape că mă convinsese că n-au fost decât nişte copii din zonă cei care au comis

jafurile – de fapt, el e plecat în Instow în noaptea asta, ţine locul sub supraveghere. Are să-i pară rău când va auzi c-a ratat toată distracţia.

— Şerifule Hunt, interveni Atticus.

Brusc, toate trei puştile se aţintiră spre capul său, însă el inspiră adânc şi continuă să vorbească pe un ton calm:

— Unchiul meu George are dreptate, şerifule Hunt. E doar o neînţelegere. Nu suntem hoţi. Ne poţi percheziţiona maşina în căutare de bunuri furate, dacă…

— Eastchurch, îl întrerupse şeriful.

— Da, şerifule?

— Spune-mi că n-am auzit asta. Cumva negroteiul ăsta mi-a dat *permisiunea* să-i percheziţionez maşina?

— Cred că da, şerifule.

Şeriful clătină din cap, incredul.

— De ăsta, zise el, nu-mi place.

Însă Atticus continuă, fără să şovăie:

— Nu suntem hoţi, şerifule. Şi nici nu am furat maşini. Suntem invitaţi.

— Invitaţi? Şeriful izbucni în râs. În pădurea mea? Nu prea cred.

— Invitaţi în Ardham, continuă Atticus. Îmi pare rău dacă ţi-am încălcat teritoriul, trecând pe aici, dar am fost chemaţi, şi nu ştim nicio altă cale de-a ajunge acolo.

— Ardham!

Alt hohot de râs.

— Băiete, eşti un mincinos tare prost. Am mai auzit eu nişte chestii bizare despre comunitatea aia, dar dacă tu crezi că ei ar invita acolo nişte indivizi de *teapa voastră…* Ei bine, hai să spunem că le-aţi putea cere despăgubiri pentru un asemenea alibi.

— E purul adevăr, şerifule. Am fost invitaţi la conacul din Ardham. Casa cea mare, de pe deal. Suntem aşteptaţi.

— Sigur că sunteţi. Şi cine vă aşteaptă, mai precis?

— Montrose Turner.

Şeriful plesni din limbă.

— Acuma, vezi tu, asta înseamnă să nu te documentezi aşa cum trebuie. Vă deranjaţi să *îmi* aflaţi numele – ceea ce e uşor –, dar dacă v-aţi fi făcut temele cum trebuie, aţi fi ştiut că singurii Turneri de aici sunt Andrew şi Grace Turner, din Instow.

— Montrose Turner e tatăl meu, spuse Atticus. Stă în casa de pe deal din Ardham. El ne-a cerut să ne întâlnim cu el acolo.

— Dar nu v-a zis şi ai cui musafiri veţi fi, zise şeriful. Asta-i amuzant. Acolo de unde vin eu, dacă stai în casa unui om, îi ştii şi numele, chiar dacă altcineva a făcut invitaţia. Poate că în Illinois se fac altfel lucrurile.

— Şerifule…

— Sau poate, dat fiind cu cine umbli, eşti obişnuit să crezi cele mai stupide minciuni.

— Nu trebuie să ne crezi, şerifule, spuse Atticus. Doar condu-ne până în Ardham.

— Să vă conduc doar până acolo. E trei dimineaţa, iar voi vă apucaţi să bateţi pe la uşi.

— Ora nu va conta. Suntem aşteptaţi.

— Eşti foarte sigur, nu-i aşa?

— Absolut, răspunse Atticus, izbutind chiar să pară sigur de afirmaţia sa.

— Bun, atunci, făcu şeriful, încuviinţând din cap. Vom merge în Ardham.

Atticus şi George rămâneau perfect nemişcaţi, aşteptând capcana.

— Da, vom merge în Ardham, reluă şeriful. Chestia e totuşi, că poate fi un drum dificil. Doar aţi văzut şi voi câte curbe şi răspântii sunt pe el, iar dincolo de poarta asta e şi mai rău. Vestea bună e că ştiu eu o scurtătură. Pe aici, precizează şeriful, dând din cap spre bezna de pe marginea drumului. Talbot, ce-ar fi să ne aduci o lanternă? Vom face o plimbare în pădure, şi nu vreau ca cineva să se izbească de vreun copac din întâmplare.

— Sigur, şerifule.

Adjunctul se retrase în spatele maşinii de poliţie.

Şeriful gesticulă cu puşca.

— Voi doi, băieţi, ridicaţi-vă uşurel, acum. Rămâneţi cu mâinile la ceafă.

— Şerifule, începu Atticus.

— Stai niţel, spuse şi George.

— Ridicaţi-vă în picioare, repetă şeriful. Sau am să vă duc în Ardham chiar aici.

★★★

— Ţine lumina aia locului, Talbot! spuse şeriful. Ăla mai tânăr se gândeşte să fugă, şi nu vreau să-mi forţez ochii atunci când am să-i fac o gaură în spate.

Din clipa în care ieşiseră de pe drum, Atticus se tot uitase după vreun soi de adăpost în spatele căruia el şi George să se poată arunca, astfel încât să scape cu viaţă după prima salvă de gloanţe care le va însoţi încercarea de-a evada. Dar ori şeriful cunoştea pădurea asta, ori Pădurea însăşi conspira împotriva lor: terenul pe care păşeau era neted, cu doar nişte lăstăriş pipernicit, iar copacii care mai devreme păreau să împresoare cu totul drumul erau acum suficient de rari încât să le ofere doar o minimă protecţie. Chiar şi aşa, probabil că de unul singur deja ar fi făcut o încercare. Acum, dându-şi seama că în numai câţiva paşi li se va cere să se trântească în genunchi şi vor fi împuşcaţi, încercă să-i atragă atenţia lui George fără să-şi răsucească şi capul: dacă amândoi ar lua-o la fugă dintr-odată, poate că unul dintre ei ar izbuti să scape.

— Să nu încerci, băiete! zise şeriful. Ştiu la ce te gândeşti, dar să ştii că trăgeam bine în porumbei la Fortul Lejeune. Aţi putea să fugiţi amândoi în direcţii diferite şi tot v-aş putea doborî fără să trebuiască să reîncarc. Eu…

Sunetul veni de undeva din faţă, chiar de dincolo de raza luminilor: un *poc!* brusc şi ascuţit, asemănător cu o împuşcătură sau cu o creangă groasă rupându-se, urmat de paşi grei prin lăstăriş. Atticus, George şi cei trei oameni ai legii se opriră în acelaşi timp şi razele lanternelor le tremurară în mâini.

— Ţine lumina aia *locului,* Talbot! îi ordonă şeriful.

Undeva în întuneric, ceva mare aluneca sau era târât pe pământ. Auziră plesnind o altă creangă, apoi încă una, apoi geamătul unui copac întreg doborât. O bubuitură.

BUM!

Bubuitul puştii se auzi mai puternic decât toate zgomotele care-l precedaseră. George se clătină şi căzu în genunchi. Atticus scoase un ţipăt sugrumat şi se prăbuşi lângă el, aruncându-şi braţele în jurul lui şi pipăind după vreo rană. Însă George clătină din cap: nu era rănit, ci doar mort de frică.

Atticus privi împrejur. Şeriful alunecase uşurel în partea stângă şi ţintea cu carabina în pădure, în vreme ce din una dintre ţevi ieşea fum. Adjunctul Talbot ţinea lanterna aţintită în aceeaşi direcţie. Însă Eastchurch continua să-şi ţină puşca îndreptată spre Atticus şi George.

Şeriful strigă în beznă:

— Asta-i pădurea *mea,* m-ai înţeles? Om sau animal, mai bine ţi-ai căra curul de-aici!

Trase încă o salvă şi George tresări în braţele lui Atticus.

Linişte deplină. Şeriful desfăcu puşca şi reîncărcă, după care rămase să asculte. Codrul era învăluit în linişte: cel care doborâse copacul, om sau animal, ori era mort, ori făcea pe mortul.

— În regulă, zise şeriful. Unde eram?

Atticus îi vorbi cu blândeţe unchiului său:

— Haide, George. Ridică-te!

— Nu, e OK, rămâneţi jos, băieţi! spuse şeriful. Cred că ne-am îndepărtat suficient de mult. A sosit vremea să terminăm cu asta. Doar dacă nu cumva, adăugă el, acum aveţi de gând să ziceţi ceva despre jafurile alea.

Noul zgomot veni de undeva de pe drum, în faţa lor: un *vump!* uşor, ca o aprindere, însoţit de o ciupercă de foc. În clipa în care şeriful şi ajutoarele sale se răsuciră ca să se uite, ciuperca se transformase într-un rug uriaş, în formă de maşină.

— Ce dracu? făcu adjunctul Talbot.

Şeriful îşi fixă privirea în ochii lui Atticus.

— Băiete, începu el. Ai omis să zici ceva?

Se auzi un claxon de maşină. Claxonul Packardului, se gândi Atticus. Ceea ce însemna că doar maşina şerifului putea fi cea incendiată.

— Eastchurch, zise şeriful, hai cu mine! Talbot, tu rămâi aici. Dacă face vreunul *ceva,* lichidează-i!

Şeriful şovăia, ca şi cum se gândea dacă să ducă el însuşi la bun sfârşit acea ultimă parte a frazei. Apoi se auzi iar claxonul Packardului, lucru care-l făcu să se răsucească pe călcâie şi să o rupă la fugă înapoi pe drum, urmat de Eastchurch, la câţiva paşi distanţă.

Atticus se întoarse cu faţa spre George, care dădea din cap cu subînţeles. Se uită în jos: o cracă groasă zăcea pe pământ, chiar în faţa genunchilor lui George.

Atticus întoarse capul, până ce izbuti să-l vadă cu coada ochiului pe ajutorul de şerif Talbot. Acesta stătea la aproape doi metri de ei, cu carabina într-o mână şi cu lanterna în cealaltă. Puşca era aţintită oarecum vag în direcţia lui Atticus şi George, însă vârful ţevii se înclinase spre pământ. Între timp, lumina lanternei, ca şi atenţia ajutorului de şerif, se tot abătea: ba lumina silueta şerifului şi a lui Eastchurch, ba revenea la Atticus şi George, după care se îndrepta spre pădure, în direcţia în care căzuse copacul.

Atticus îşi desprinse mâna de pe pieptul lui George şi se întinse după creangă. O prinse strâns şi se pregăti, aşteptând ca raza lanternei să înceapă iar să se mişte. Împingându-l pe George, ţâşni în picioare, făcu un pas îndărăt şi se răsuci, rotind creanga într-un arc sălbatic şi punând în mişcare toată forţa de care era în stare.

Creanga întâlni doar aer. Atticus se împiedică şi aproape căzu iar la pământ. Se ridică împleticindu-se deasupra lanternei, care acum zăcea picată pe jos. Ţinând creanga cu ambele mâini, se uită înnebunit

în jur după ajutorul de şerif, aşteptându-se să fie împuşcat, însă poliţistul dispăruse cu totul.

Ce dracu? făcu Atticus în gând.

Apoi îl auzi. Undeva în Pădure, drept în faţă şi mult mai aproape decât înainte: animalul. Cu siguranţă un animal, îşi zise în gând, şi mare – suficient de mare cât să doboare copaci, sau să smulgă ajutoare de şerif de pe picioare –, însă foarte silenţios acum, în vreme ce se mişca prin lăstăriş făcea zgomot doar cât să-l anunţe pe Atticus că se afla acolo.

Animalul se îndepărta de el. Atticus se aplecă şi apucă lanterna, pe pipăite; în clipa în care ajunse să o ţină bine, monstrul se afla deja dincolo de raza luminoasă. Se apropia de drum.

— Atticus, spuse George. Ajută-mă să mă ridic!

Atticus se apropie de el şi îşi petrecu un braţ în jurul umerilor bărbatului. Ridicându-se în picioare, văzură rapid că lumina focului se micşora, când o siluetă înceţoşată trecu printre ei şi foc.

În depărtare, şeriful Hunt striga:

— Eastchurch? Unde dracu' eşti?

O pauză lungă. Apoi se auzi o împuşcătură. Atticus şi George văzură în acelaşi timp fulgerul de la gura ţevii. Părea că venise de pe drum, iar puşca trăgea direct în sus, în aer.

Apoi, linişte deplină, întreruptă doar de trosnetul şi şuieratul flăcărilor.

Atticus şi George se uitară unul la altul. George oftă şi ridică din umeri. Atticus răsuci lanterna şi lumină drumul din faţa lor, încercând să se mişte cât mai fără zgomot.

Aproape ajunseseră la drum, când piciorul lui Atticus lovi ceva tare. O puşcă. Cu o singură ţeavă. Se lăsă în jos şi se uită în jur după vreo altă urmă de-a ajutorului de şerif Eastchurch, însă nu fu deloc surprins când nu găsi nimic. Îi dădu lanterna lui George, iar el ridică puşca, apoi continuară spre drum.

Maşina de poliţie era acum doar o carcasă înnegrită, azvârlind flăcări şi fum în aer. Portbagajul

şi haionul Packardului erau deschise, iar în lumina tremurătoare a focului, Atticus văzu că păturile de pe salteaua din spatele maşinii fuseseră împinse într-o parte.

Şeriful Hunt zăcea întins cu burta în jos în spatele breakului, sângerând dintr-o gaură la ceafă. Lângă el, căzută pe jos, plină de sânge şi îndoită, se afla canistra cu benzină pentru urgenţe care fusese folosită pentru a-l lăsa inconştient.

— Letitia? strigă Atticus încet, iar ea ieşi la iveală din umbrele de pe partea cealaltă a drumului, ţinând în mâini puşca şerifului.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi? întrebă ea.

— I-a mâncat ursul grizzly, răspunse Atticus, încercând să nu zăbovească prea mult la următoarea întrebare: „De ce ei, şi nu noi?”

Maşina de poliţie scoase o nou salvă de flăcări.

— La dracu’! exclamă George.

Căldura era intensă şi era o adevărată minune că nu luase foc şi Packardul.

— Trebuie să plecăm de-aici.

În vreme ce el alerga spre partea din faţă a breakului, Letitia şi Atticus se postară faţă în faţă, lângă trupul imobil al şerifului. Letitia zâmbea, extrem de mulţumită.

— V-am zis eu că Dumnezeu m-a trimis cu un motiv, zise ea.

Atticus aruncă o privire către Pădure, gândindu-se: *Nu cred că Dumnezeu e cel care ne-a salvat.*

George deschisese poarta şi acum stătea lângă portiera şoferului.

— Haideţi! le strigă. Să mergem!

Letitia puse puşca şerifului în spatele Packardului. Atticus ridică de jos canistra de benzină – încă pe jumătate plină – şi o vârî şi pe aceasta în spate. Apoi, în vreme ce Letitia dădea fuga la portiera din dreapta şi se suia pe locul din faţă, el rămase lângă şerif, ţinând în mână puşca ajutorului de şerif Eastchurch, pe gânduri.

— Atticus! zise George. Hai odată!

— La naiba cu toate! exclamă Atticus.

Aruncă puşca în Packard, lângă cealaltă, şi se sui şi el în maşină. George porni motorul.

Atticus închisese haionul şi se pregătea să închidă şi portbagajul, când văzu cealaltă maşină. Se afla undeva în spate, aproape de curbă, cu motorul pornit şi farurile stinse, vizibilă doar datorită flăcărilor de la maşina arzând, ce se reflectau în caroseria argintie.

George călcă pedala. Atticus îşi pierdu echilibrul şi aproape căzu jos prin haion. În clipa în care-şi recăpătă echilibrul, deja treceau de altă curbă şi singurul lucru vizibil mai era licărirea tot mai slabă a focului. Încă o clipă şi dispăru şi aceasta.

Atticus deschise ochii în lumina cenuşie a ceţii de dimineaţă. Se ridică înţepenit, simţind cioburile de geam spart de pe banchetă în jurul său. George dormea în spatele volanului, cu capul dat pe spate şi sforăind, iar Letitia stătea întinsă în spate, înfofolită în pătură.

Atticus deschise portiera şi ieşi. Packardul era parcat în spatele unui pâlc de copaci, ascuns de la drum de un grup de arbuşti înalţi. Pe partea cealaltă a drumului se auzea un curs de apă. Se apropie precaut de el, apoi, trecând printr-un alt strat de frunziş, se trezi în vârful unui mal abrupt. Pârâul de dedesubt era năvalnic şi puţin adânc lângă mal, dar se adâncea brusc, transformându-se într-un canal întunecos în mijloc.

Pe partea cealaltă a apei, pe jumătate învăluit în ceaţă, se afla sătucul de fermieri descris de recenzor. Shadowbrook se arcuia ca un şanţ în jurul câmpurilor Ardhamului, care erau împărţite în parcele de nişte ziduri joase de piatră. Parcela aflată dincolo de locul în care se afla Atticus zăcea necultivată; o turmă de capre păştea iarba sălbatică şi lăstarii care creşteau acolo. În dreapta, la jumătatea distanţei, Atticus zări un pod care unea cele două maluri ale râului Shadowbrook.

La nord, dincolo de acele câmpuri, terenul se înălţa cu încă un nivel de parcele necultivate pe care

se aflau căsuţe cu pereţi albi, iar în stânga, un grup de clădiri mai mari, inclusiv o biserică cu turlă. Şi mai sus, dominând totul în jur, se zărea silueta ameninţătoare şi estompată a conacului. Conturul acesteia era înceţoşat şi neclar în pâclă, dar Atticus vedea nişte lumini strălucind la mai multe ferestre.

Şi în câteva case se mai zăreau lumini, deşi nu la fel de strălucitoare. Un bărbat ieşi din una dintre ele şi porni spre unul dintre terenurile necultivate, cărând după el un scăunel şi două găleţi de metal; caprele îl auziră şi veniră fuga să-l întâmpine. Apoi se auzi un pleoscăit în partea stângă şi Atticus văzu o femeie cufundând o căldare de lemn în pârâu. Femeia se afla suficient de aproape încât să poată striga la ea, însă, la fel ca şi păstorul cu caprele, şi ea era tot albă, aşa că preferă să se retragă neauzit în spatele tufişurilor.

O mână i se lăsă pe umăr. Era George. Atticus îşi duse un deget la buze şi rosti încet:

— Se pare că l-am găsit.

Desfăcu ramurile, astfel încât să se poată convinge şi George.

— Aşa se pare, zise George, cu un glas lipsit de entuziasm.

Se retrase şi el, încruntându-se, apoi se răsuci spre maşină, după care se uită iar la Atticus.

— Pot să te întreb ceva?

— Vrei să ştii cum am ajuns aici?

Atticus cugetă niţel la asta. Îşi aminti cum lăsaseră în urmă maşina de poliţie în flăcări, îşi aminti o călătorie care părea nesfârşită şi din ce în ce mai neclară, ca într-un vis, prin Pădurea cea întunecată… Şi-şi aminti cum se trezise, cu câteva clipe în urmă, în lumina cenuşie şi înceţoşată.

— Habar n-am, zise Atticus, răspunzând încruntării lui George. Aveam de gând să te întreb acelaşi lucru.

★★★

Se aşezară toţi trei în faţă, George conducând, Letitia la mijloc, iar Atticus pe locul din dreapta, cu revolverul în poală.

Podul spre Ardham era o arcadă de piatră acoperită de muşchi. Stâlpi de fier cu cârlige în vârf fuseseră montaţi pe laterale, la anumite intervale. Atticus presupunea că aceştia erau folosiţi ca să se atârne de ei lumini de vreun anumit fel, deşi nu se putea abţine să nu-şi închipuie şi alte potenţiale scopuri, mai ales pentru stâlpii de la mijlocul podului, acolo unde ofereau cea mai mare înălţime. George, pesemne gândind cam în aceiaşi termeni ca şi el, acceleră ca să ajungă mai repede în partea cealaltă, apoi se văzu nevoit să apese brusc frâna, când un bărbat alb ieşi în calea Packardului.

Bărbatul, care căra cu el o undiţă rudimentară şi o găleată plină cu păstrăvi încă zvârcolindu-se înăuntru, îi privi prin parbriz. Aşteptară să vadă dacă îi blestema, sau striga după ajutor sau ridica vreo piatră, ori pur şi simplu îi lovea cu găleata. Până la urmă, nu făcu nimic din toate astea, ci doar înclină din cap, ca şi cum s-ar fi scuzat, şi se dădu un pas în spate, ca să le facă loc să treacă. George rămase atât de surprins de acest lucru, încât, la început, nu făcu decât să se holbeze, însă pescarul aştepta răbdător, cu ochii plecaţi în jos, ca el să bage maşina în viteză.

Porniră mai departe. Drumul se bifurca, unul dintre ele ducea spre vest, printre căsuţe, iar celălalt continua pe deal în sus. O luară în sus. În vârful culmii, drumul, acum pavat cu pietriş sfărâmat, deveni o alee şerpuitoare ce ducea până în faţa conacului.

Conacul, construit din piatră cenuşie în tonuri deschise, consta dintr-o structură centrală pe trei niveluri cu acoperiş plat, încadrat de două aripi cu două niveluri, cu acoperişuri din ţiglă înclinate. Majoritatea ferestrelor celor două aripi erau întunecate, însă cele din construcţia din mijloc erau iluminate, iar Atticus zări o siluetă uitându-se pe fereastră la cel de-al treilea nivel.

George opri în faţa intrării principale a conacului, în stânga lor, pe ovalul de iarbă înconjurat de alee, încadrată de două bănci din fier ce alcătuiau o

arcadă, se afla o imagine de pe hărţile lui Horace: un cadran solar, pe un piedestal. Îi aruncară o privire scurtă, însă atenţia le fu, în mod inevitabil, atrasă de maşina argintie parcată un pic mai încolo pe alee, în faţa aripii de vest. Picături de rouă îi împodobeau capota şi curba opacă a parbrizului.

— Ei bine, zise Atticus. Cred că mai bine batem la uşă şi vedem ce au la micul dejun.

Vârî revolverul în torpedoul Packardului şi coborî din maşină.

Spaţiul de deasupra uşilor duble ale conacului era decorat, în argintiu, cu o jumătate de soare ce se iţea deasupra orizontului. Jumătăţi de sori mai mici erau fixate în uşi, servind pe post de suporturi în care să baţi cu ciocănelul. Atticus urcă treptele din faţă şi se întinse spre ciocănelul din dreapta, dar înainte să-l apuce, uşa se deschise spre interior.

În prag apăru un bărbat cu păr roşcat, în uniformă de majordom. Era extraordinar de palid – un albinos, practic –, însă privirea îi era neclintită, iar zâmbetul cu care îl întâmpină pe Atticus se ivi imediat şi deloc forţat.

— Domnul Turner, presupun, zise bărbatul. Bun venit la reşedinţa Ardham, domnule!

★★★

— Mă numesc William, îi informă bărbatul. Mi s-a cerut să am grijă de dumneavoastră, domnule Turner, şi să mă asigur ca dumneavoastră şi însoţitorii dumneavoastră să vă simţiţi cât mai bine. Se întoarse apoi spre George: Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Berry, probabil? Fratele vitreg mai mare al domnului Turner?

— Da, sunt fratele lui Montrose, răspunse George.

William încuviinţă din cap.

— A zis domnul Turner că s-ar putea să veniţi şi dumneavoastră. Iar dumneavoastră sunteţi domnişoara…?

— Dandridge, răspunse Letitia.

— E o prietenă de familie, spuse Atticus. O prietenă apropiată.

— Un musafir bine-venit, deci, îl asigură William.

— Şi cine este gazda noastră, mai exact?

— Domnul Samuel Braithwhite.

William îşi desfăcu braţele într-un gest care cuprindea nu doar clădirea pe al cărei prag stăteau acum.

— Aceasta este casa de vacanţă a domnului Braithwhite.

— Domnul Braithwhite, rosti Atticus încet, ca şi cum ar fi încercat senzaţia acelui nume pe limbă. Iar aceea – arătă spre maşina argintie – se întâmplă să îi aparţină tot domnului Braithwhite?

— Daimlerul? Da, domnule. Un model făcut pe comandă, rezervat special pe numele domnului Braithwhite. E o maşină puternică, nu-i aşa?

— Foarte, replică Atticus. Apoi: Apreciez faptul că ne-ai întâmpinat, William, dar sunt nerăbdător să-mi văd tatăl. Ne poţi conduce la el?

— Îmi cer scuze, domnule! Mă tem că nu-i aici. Domnul Turner şi domnul Braithwhite au plecat ieri după-amiază la Boston, cu maşina, ca să se întâlnească cu avocatul domnului Braithwhite.

— Au plecat la Boston? Parcă ai zis că aceea este maşina domnului Braithwhite.

— Domnul Braithwhite are multe maşini, domnule, răspunse William. Acum, dacă aveţi plăcerea să intraţi, vă pot conduce în camerele în care veţi sta. Nu vă faceţi griji în privinţa bagajelor, voi avea grijă să fie aduse sus.

Însă Atticus, cu gândul la şeriful aflat pe urmele lor în pădure – sau, poate, deja în Bideford de-acum, adunând o mulţime de oameni ca să-i linşeze – nu schiţă niciun gest ca să intre.

— S-a întâmplat ceva, domnule? întrebă William. Apoi însă observă geamurile sparte ale Packardului. Vai de mine… Aţi dat cumva de belea pe drum încoace?

George începu să râdă.

— Mda, s-ar putea spune aşa.

— Bideford, spuse William, oarecum fără să se mire. Îmi pare *extrem* de rău, domnule Turner… A fost vreunul dintre dumneavoastră rănit?

— Încă nu, răspunse Atticus.

— Păi, atunci nu trebuie să vă mai faceţi griji. Aici sunteţi în perfectă siguranţă.

Atticus se gândi la maşina de poliţie arzând în noapte.

— Eu nu m-aş grăbi cu o asemenea promisiune.

— O, nu, domnule Turner, îl corectă William. *Chiar* vă promit asta. În calitate de oaspeţi ai domnului Braithwhite, vă aflaţi sub protecţia domnului Braithwhite. Atâta timp cât rămâneţi în Ardham, nu trebuie să vă faceţi griji din pricina celor din Bideford. Aceeaşi garanţie de protecţie se aplică şi tatălui dumneavoastră, desigur, în călătoria alături de domnul Braithwhite… Acum, vă rog, poftiţi înăuntru!

Holul de la intrarea în conac semăna cu foaierul unui hotel rustic care era puţin probabil să apară în *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri.* Pe pereţii cu lambriu de culoare închisă erau atârnate scene din natură spectaculoase, în care oameni albi vânau, călăreau cai sau pur şi simplu stăteau şi admirau peisajele, fascinaţi.

Coridoare duceau mai departe, în aripile laterale, iar în capătul holului se afla o uşă dublă, ce dădea într-o sală în care se servea masa. În stânga acelor uşi se afla o adâncitură în zid, în care, atârnate de cârlige, se aflau mai multe chei; William se oprise în faţa lor, bătând cu degetele darabana în bărbie.

În vreme ce William dezbătea cum să le atribuie camerele, Atticus se apropie ca să se uite la un tablou atârnat pe partea opusă faţă de uşa ce dădea în sala de mese. Era un portret al unui bărbat alb înveşmântat în robă, stând în picioare în laboratorul unui alchimist. Bărbatul strângea în mâna dreaptă un toiag de lemn, iar pe degetul arătător ieşea în evidenţă un inel de argint cu sigiliu, în care era gravat simbolul cu jumătatea de soare. Braţul stâng al bărbatului, întins, arăta către o fereastră prin care

se zărea un port aglomerat. Cerul de deasupra apei era negru şi plin de stele, însă la orizont pâlpâia o lumină rozalie.

— Titus Braithwhite, rosti Atticus, citind placheta de bronz de pe ramă.

— Întemeietorul Ardhamului, spuse William. Cu cheile în mână, veni alături de Atticus în faţa portretului. Familia Braithwhite a făcut avere din navigaţie, însă Titus Braithwhite s-a arătat mai atras de filosofia naturalistă – ştiinţa. O parte dintre studiile sale mai ezoterice i-au deranjat pe vecinii din Boston, aşa că a întemeiat Ardhamul şi a construit acest conac, unde el şi colegii săi filosofi să-şi poată duce mai departe experimentele feriţi de ochii lumii.

— Pare o alegere bizară a locaţiei, spuse Atticus. Având în vedere ideile celor din Bideford despre vrăjitoare.

William scoase un chicotit politicos.

— Titus Braithwhite nu a fost vrăjitoare, domnule Turner.

— Şi totuşi, nu trebuie neapărat să fii vrăjitoare ca să fii spânzurat ca vrăjitoarele, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, domnule. Însă Titus Braithwhite avea o înţelegere cu conducătorii comunităţii din Bideford. Cu ajutorul averii sale şi cu relaţiile sale politice, le făcea anumite favoruri, iar ei, în schimb, îl ajutau să-şi păstreze intimitatea. Îi ţineau departe pe curioşi. Presupun că s-ar putea spune că le-a pus prejudecăţile la treabă.

— N-am de unde să ştiu, spuse Atticus. N-am avut niciodată ocazia să văd prejudecăţile ca pe un lucru pozitiv.

— Desigur, domnule… Poate că a fost o greşeală din partea lui, cedă William. Şi poate că a şi fost pedepsit pentru asta. În 1795, a avut loc un incendiu groaznic aici. Conacul a fost distrus, iar Titus Braithwhite a pierit, împreună cu asociaţii săi şi majoritatea membrilor familiei. Actualul domn Braithwhite descinde dintr-un văr care locuia în Plymouth în momentul în care s-a produs tragedia.

— Şi cu ce se ocupă acum domnul Braithwhite? Tot cu vapoarele?

— Preocupările sale sunt foarte diverse.

— Şi de ce este interesat de mine şi de familia mea, William? Dacă nu te deranjează întrebarea.

— Nu cunosc, domnule. Şi nu e treaba mea să spun, în orice caz. Eu am grijă de casa domnului Braithwhite, nu de afacerile sale.

— Eşti sigur? întrebă Atticus, făcând semn din cap spre portret. Se pare că ştii o mulţime de lucruri despre afacerile familiei.

— Doar istoria, domnule Turner. Gândiţi-vă la mine ca la un ghid turistic – ba chiar unul umil. Acum, vă pot conduce în camerele dumneavoastră?

Scările către nivelul superior erau aşezate imediat ce pătrundeai pe coridorul din aripa de vest. O fereastră plasată la nivelul palierului de la jumătatea şirului de trepte lăsa să intre lumina de afară, însă, la fel ca în holul de la intrare, mai erau şi sfeşnice de perete şi candelabre în tavan.

— Cum se face că aveţi curent electric aici? întrebă Atticus.

— Avem un generator montat în spatele garajului, răspunse William. Când domnul Braithwhite a reconstruit conacul, în anii 1920, a adăugat şi nişte dotări moderne. Veţi avea parte de nenumărate elemente de confort în timpul şederii, inclusiv apă caldă curentă.

În capătul scărilor o luară la dreapta. Partea centrală a conacului de la acest nivel cuprindea un salon de jocuri, o bibliotecă şi un salon pentru fumat. William le făcu o scurtă trecere în revistă a dotărilor, subliniind că erau bineveniţi să folosească tot ce pofteau – singura excepţie fiind faptul că salonul pentru fumat era rezervat doar domnilor, prin tradiţie.

— Cam atât cu prejudecăţile pozitive, murmură Letitia.

— Ce se află la etajul următor? vru Atticus să afle.

— Acela este apartamentul personal al domnului Braithwhite, răspunse William. Sunt sigur că va fi încântat să vi-l arate după ce se întoarce. Între timp, continuă el, conducându-i mai departe, am să vă instalez în aripa de est. E mai linişte decât în aripa de vest şi o veţi avea în întregime la dispoziţia dumneavoastră, aşa încât ceilalţi oaspeţi ai domnului Braithwhite nu vă vor deranja.

— Mai aveţi şi alţi oaspeţi care stau aici?

— Încă nu, domnule. Dar domnul Braithwhite a sunat adunarea pentru ceilalţi membri ai lojii. Mă aştept să înceapă să sosească şi ei cât de curând.

— Îi aştepţi, zise Atticus, dar de fapt nu ştii despre ce e vorba cu adunarea asta.

— Vă prindeţi repede, domnule Turner.

William îi conduse mai departe pe coridorul aripii de est, oprindu-se în faţa celei de-a treia uşi din partea dreaptă.

— Aceasta va fi camera dumneavoastră, domnule Turner, spuse el, vârând o cheie în încuietoare. Formează un apartament dublu împreună cu camera de-alături, unde-l voi instala pe domnul Berry.

Intrând în cameră, privirea lui Atticus se opri mai întâi asupra patului matrimonial, în a cărui spetează masivă era sculptată o altă scenă cu bărbaţi albi făcând diverse chestii în aer liber. Lipit de peretele din dreapta se afla un şifonier, el însuşi suficient de încăpător cât să cuprindă un pat rabatabil. Partea stângă a camerei era aranjată să alcătuiască o zonă de zi, cu fotolii cu spătar înalt şi capitonat, un şemineu, un minibar într-un dulap cu geamuri şi poliţe de sticlă, precum şi un birou de scris, întors cu faţa spre o fereastră cu mai multe panouri de geam.

— Primitor, aprecie Atticus.

Intrând şi mai mult în cameră şi răsucindu-se, descoperi rafturi cu cărţi, aliniate pe pereţii ce încadrau uşa.

William înconjură patul şi se apropie de cealaltă uşă, aflată imediat lângă şifonier.

— Baia dumneavoastră se află aici, domnule Turner. Aveţi o întreagă gamă de produse de toaletă, dar dacă aveţi nevoie de ceva care nu se găseşte aici, vă rog să nu ezitaţi să cereţi. De asemenea, nu ştiu ce haine v-aţi adus cu dumneavoastră, dar dacă vreţi să vă îmbrăcaţi pentru cină, veţi găsi câteva costume de schimb aici, preciză el, arătându-i şifonierul. Cina se serveşte în sala de la parter, la ora opt seara, continuă William, întorcându-se în zona pentru odihnă. Prânzul e la unu, iar micul dejun poate fi servit de la ora şase la nouă. Însă puteţi cere să vi se aducă mâncare în cameră la orice oră din zi sau din noapte. Atinse receptorul unui telefon cu aspect vechi de pe birou. Doar formaţi zero şi veţi fi puşi în legătură cu un membru al personalului.

— Şi dacă vreau să sun în afară?

— Îmi pare rău, domnule, dar mă tem că este doar o linie interioară. Domnul Braithwhite a tot sperat că va obţine o linie telefonică în conac, dar s-a dovedit imposibil, din raţiuni atât birocratice, cât şi tehnice. Din păcate, relaţiile sale cu restul comitatului Devon nu sunt la fel de cordiale precum erau în vremea primului domn Braithwhite.

— Înţeleg perfect, spuse Atticus. Se opri ca să privească pe fereastră, apoi continuă: Apropo de relaţiile cu restul comunităţii, cine sunt cei care locuiesc la poalele conacului?

— Oameni simpli, replică William.

— Simpli? Cum sunt Amish, vrei să zici?

— La un nivel şi mai şi. Secta ardhamiţilor este cu mult mai veche decât cea a mennoniţilor, în orice caz.

— Şi locuiesc aici tot timpul anului?

— Da, domnule. Ardham este refugiul lor din faţa lumii. În loc de chirie, ei furnizează servicii şi întreţinere pentru conac. Majoritatea mâncărurilor care vă vor fi servite aici provin din sat.

— Deci îi oferă de mâncare domnului Braithwhite, şi-n schimb acesta are grijă de ei?

— Exact, domnule.

— Dar curentul electric şi apa caldă curentă? continuă Atticus. Au şi ei parte de ele?

— Cum spuneam, sunt oameni simpli. Pe ei nu-i preocupă asemenea lucruri. William se întoarse spre George: Domnule Berry. Camera dumneavoastră se află pe aici. Haideţi să v-o arăt.

După ce William şi George dispărură pe uşa de legătură dintre camere, Letitia zise:

— Ia vino să te uiţi la asta.

Atticus i se alătură lângă unul dintre corpurile de bibliotecă.

— Ce e?

— Uită-te.

— Ha! făcu Atticus. Domnul Burroughs…

Raftul de sus era plin cu romane cu Tarzan, iar cel de dedesubt conţinea seria completă a cărţilor cu John Carter, alături de Carson Napier of Venus[10] şi seria Pellucidar[11]. Celelalte rafturi conţineau alţi autori şi titluri pe care Atticus îi ştia, unii dintre ei complet neobişnuiţi pentru asemenea împrejurări.

— Au toţi autorii tăi preferaţi, nu? zise Letitia.

— O mulţime, da. Şi o grămadă de cărţi pe care am vrut mereu să le citesc…

— Nu te instala prea comod, îi sugeră Letitia.

— Ţi-am luat-o deja înainte, spuse Atticus, lăsându-se pe vine.

Pe raftul cel mai de jos se afla Lovecraft Country: Algernon Blackwood, Robert Bloch, August Derleth, William Hope Hodgson, Frank Belknap Long, Clark Ashton Smith şi autorul în persoană. Plimbându-şi degetul peste cotoare, Atticus se opri la un volum legat în piele roşie, care ieşea în evidenţă între *Casa de la marginea abisului*[12] şi *Dincolo de zidul somnului*[13].

Pe coperta cărţii roşii era imprimat simbolul jumătăţii de soare şi cuvintele statutul şi preceptele ordinului adamiţilor din zorii străvechi. Atticus îi arătă cartea Letitiei, apoi, auzindu-i pe William şi George întorcându-se, strecură volumul înapoi pe raft şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Dandridge, zise William. Camera dumneavoastră este vizavi, pe hol. Dacă vreţi să mă urmaţi…

Ieşiră.

Atticus se uita la George.

— Şi tu ai biblioteca ta personală? întrebă el.

— Da, răspunse George. Dacă-mi aduc mâncarea în cameră, pot să rămân aici şi o lună, nu mă supăr.

Atticus dădu aprobator din cap.

— Mă întreb dacă asta e şi ideea. Drăguţ din partea lui să ne ofere toată aripa asta din clădire, nu crezi?

— Foarte… Mai vezi şi alte scări în afară de cele pe care am urcat?

— Nu. Pe holul ăsta, nu.

— Să sperăm că nu va mai avea loc alt incendiu, spuse George.

Vizavi, Letitia scoase un ţipăt. Atticus şi George ţâşniră imediat în direcţia zgomotului.

Dădură peste Letitia şi William stând în baie. Letitia îşi dusese mâinile la gură şi rămăsese pe marginea unei găuri în podea, aşa crezu Atticus prima dată: era o cadă încastrată, construită toată din marmură neagră, suficient de încăpătoare pentru ca toţi patru să poată intra fără a se atinge unul pe altul.

— Ia uită-te aici, îi spuse George lui Atticus peste umăr. ’Titia are piscină proprie.

★★★

Câteva clipe mai târziu, pe hol:

— Acum am să pun să vi se aducă bagajele de jos, domnule Turner. Nu ştiu dacă mecanicul nostru va putea face ceva în privinţa geamurilor sparte ale maşinii voastre, dar voi avea grijă să fie parcată într-un loc care s-o ferească de intemperii.

— Mulţumim! spuse Atticus. William?

— Da, domnule?

— Când a zis domnul Braithwhite că el şi tatăl meu se vor întoarce de la Boston?

— Nu ştia sigur. Poate în această seară, deşi s-ar putea să întârzie şi până mâine. Zâmbind, adăugă:

Dar sunt sigur că vă putem ţine ocupaţi între timp. Pe lângă distracţiile pe care le-aţi văzut deja, mai avem şi muzică şi camere pentru exerciţii la parter, plus alte soiuri de divertisment, pe care vi le pot arăta. Fireşte că sunteţi bine-veniţi să ieşiţi la o plimbare pe terenurile din jur sau prin sat. Sau, dacă vreţi să vă aventuraţi şi mai departe – în Pădure, sau sus pe dealuri –, pot pregăti un ghid, ca să nu vă rătăciţi.

— Nu, e în regulă, nu cred că ne vom aventura prea departe.

— Foarte bine, domnule. Atunci, dacă nu mai e nimic momentan…

— Încă un lucru, spuse Atticus.

— Da, domnule?

— Când tatăl meu a stat aici, în care dintre camere l-aţi cazat?

O scurtă ezitare.

— În aceea, domnule.

William îi arătă o uşă în dreapta camerei Letitiei.

Atticus încercă ivărul.

— Încuiată.

— Desigur, domnule. Pot să aduc cheia de la parter, dacă doriţi. Dar n-aveţi ce vedea acolo. Tatăl dumneavoastră şi-a luat toate lucrurile cu el la Boston, iar în cameră s-a făcut curăţenie. O scurtă pauză, apoi: Vreţi să aduc cheia, domnule Turner?

— Nu, e în regulă, răspunse Atticus. Răsucindu-se cu spatele la uşă, schiţă un zâmbet identic cu al lui William. Am încredere în tine.

★★★

Atticus şi George stăteau în faţa conacului pe una dintre bănci, urmărind un păun ce păşea ţanţoş în jurul bazei cadranului solar.

— Titus Braithwhite, spuse George, după o lungă tăcere. Numele ăsta îţi zice ceva? Aveai o anumită expresie când te uitai la tabloul cu el.

— Chiar aşa? făcu Atticus. Se lăsă pe spate pe bancă şi adăugă: Titus Braithwhite a fost proprietarul stră-stră-străbunicii mamei mele.

— Credeam că Dora nu ştia de unde provine familia ei.

— Nu ştia mare lucru. Doar că înaintaşa ei era o femeie pe nume Hannah, care-i aparţinea lui Titus Braithwhite, un negustor de sclavi din Boston. Hannah a fost menajeră la proprietatea de la ţară a familiei Braithwhite, până în noaptea în care a fugit de-acolo.

— Prin pădurile astea? Curajoasă femeie.

— Curajoasă, mda, dar şi complet ieşită din minţi de frică, completă Atticus. În casă a avut loc un fel de nenorocire, iar Hannah abia a scăpat cu viaţă.

— La incendiu? întrebă George.

— Probabil. Deşi asta a fost doar o parte a poveştii, mama mi-a zis că Hannah n-a vrut să spună nimănui ce s-a întâmplat de fapt, ci doar că a fost ceva atât de îngrozitor, încât a *trebuit* să fugă… În fine, a scăpat de acolo, apoi şi-a luat viaţa în mâini ca femeie liberă, dar şi-a trăit restul zilelor cu teama că Braithwhite sau familia sa aveau să-i dea de urmă.

George încercă să formuleze cât mai delicat următoarea întrebare:

— Când a fugit, era însărcinată?

— Am întrebat-o pe mama, o dată. Mi-a zis că mi-a scăpat sensul întregii poveşti.

— Care anume?

— Să nu priveşti în urmă. Şi să nu ai niciodată încredere în cineva numit Braithwhite.

— Să înţeleg că nu i-a spus nimic lui Montrose.

— Nu, şi m-a pus să-i promit că nici eu n-am să-i spun. Dar bănuiesc că până la urmă a găsit el un indiciu pe undeva. Sau poate că indiciul l-a găsit pe el.

Letitia ieşi din casă, înviorată după baie şi îmbrăcată cu o rochie violet care n-ar fi arătat deloc nelalocul ei la balul Cenuşăresei.

— Doamne Sfinte! făcu George.

— Vă place?

Râzând de plăcere. Letitia făcu o piruetă pentru ei, paietele scânteind în soarele dimineţii ce

răzbătuse prin pâclă.

— E splendidă, o lăudă Atticus. Dar nu ai avut şi asta împachetată în valiză, nu?

— Nu, prostuţule. Am găsit-o la mine în cameră. Şi încă vreo zece la fel. Tu n-ai căutat în şifonier?

— Ai găsit-o, zise George. Şi ţi se potriveşte?

— Zici că a fost făcută pentru mine.

Se mai roti o dată.

Atticus se ridică în picioare.

— Cred că ar trebui să facem o plimbare până-n sat.

— Chiar aşa? spuse George. Eu mă gândeam că mai bine ne-am baricada în propriile camere până se întoarce Montrose.

— Eu, unul, n-aş aştepta liniştit să se întoarcă tata. Cred că trebuie să plecăm noi să-l căutăm.

— Crezi că e-n sat?

— Hai să spunem că eu nu cred că e la Boston împreună cu domnul Braithwhite.

— Dar dacă-l reţin pe undeva, n-ar fi mai probabil să-l ţină într-un loc pe-aici, aproape?

— Depinde de ce anume presupui.

Atticus ridică privirea la ferestrele de la al treilea nivel al casei, apoi reveni la George, care se holba la el întrebător.

— Să-i spunem intuiţie, adăugă el.

— În regulă, zise George. Facem cum zici tu. Şi dacă-l găsim…

— Plecăm dracului de-aici şi nu ne mai uităm în urmă.

George dădu aprobator din cap.

— Pare un plan bun.

— Atunci, e un plan, interveni şi Letitia. Dar nu se poate să credeţi că va fi chiar *atât* de simplu, nu?

★★★

Maşina lor fusese deja mutată, aşa încât ţinură aleea spre capătul aripii de vest şi ajunseră la garaj, un şopron lung şi îngust. Aducea cu un grajd pentru cai, cu boxele închise cu uşi din cele care se pot deschide de la jumătate. Mergând mai departe, dădură peste un furgon de livrare, două sedanuri

Rolls-Royce cu geamuri negre şi un automobil decapotabil de epocă, de culoare gri-perlat.

Packardul se afla în boxa numărul cinci. Atticus scoase revolverul din torpedou şi verifică să aibă gloanţele în el. Apoi îşi dădu seama că nu prea avea cum să-l ia cu el; era prea masiv ca să-l strecoare în buzunarul de la pantaloni fără să iasă în evidenţă.

— Trebuie să mă întorc sus şi să-mi iau o jachetă, spuse el.

Însă Letitia întinse o mână.

— Dă-l încoace!

Îi făcu pe Atticus şi George să se uite în altă parte, în timp ce ea ascundea arma în pliurile rochiei. După ce termină, mai făcu o piruetă, împăunându-se.

— Dacă scăpăm teferi de-aici, îi zise Atticus, va trebui să-mi spui şi mie o parte din poveştile alea.

Reveniră în faţa conacului şi găsiră o cărare care ducea la biserica din Ardham. Mergând la vale, se întâlniră cu un grup de săteni ce veneau la deal: un bărbat în persoana căruia Atticus îl recunoscu pe păstorul de capre, care ducea pe umeri o carcasă de animal proaspăt jupuit; o femeie care ţinea doi pui jumuliţi şi un coş cu ouă; şi alţi doi bărbaţi, care cărau cu ei saci cu legume rădăcinoase şi alte produse de acest fel. În pofida greutăţilor din spinare, le oferiră lui Atticus, George şi Letitiei dreptul de-a trece primii, ieşind de pe cărare şi înclinându-şi capetele aşa cum procedase şi pescarul.

— Neaţa! spuse Atticus când trecură pe lângă ei, însă niciunul dintre ardhamiţi nu îi răspunse. Mai mult, nici măcar nu ridică privirea spre ei.

Biserica şi celelalte clădiri din sat erau dispuse într-un pătrat cu laturi aproximativ egale în capătul străzii ce cobora de la conac. Vizavi de biserică era un atelier, în faţa căruia un bărbat învârtea cu piciorul un polizor cu piatră de ascuţit, pe care ascuţea lama unei coase. Bărbatul ridică privirea când Atticus şi însoţitorii săi ajunseră la capătul cărării, însă îşi îndreptă imediat atenţia la treaba sa.

Mastiful legat lângă el se arătă mai puţin circumspect: când îi observă pe străini, sări imediat de pe prispa atelierului şi ar fi fugit în continuare spre ei, dacă n-ar fi fost lanţul.

George urmări îngrijorat câinele.

— Aşadar, de unde vreţi să începem căutarea? întrebă el.

Dar înainte de-a termina de rostit întrebarea, Letitia deschisese uşa bisericii.

— Cred că începem de aici, răspunse Atticus.

Interiorul bisericii era o singură încăpere vastă. Se intra într-un alcov, în care atârna o funie din turla de deasupra, apoi dădeai într-un naos cu bănci de lemn grosolane, pe care puteau încăpea vreo patruzeci de persoane. Ferestre înalte şi înguste pe laturile naosului lăsau să pătrundă lumina prin vitralii, iar o lampă cu petrol cu un capac de sticlă trandafirie atârna deasupra culoarului central, făcând ca flăcăruia slabă să pară pâlpâirea unei stele căzătoare. În capătul naosului, spaţiul se îngusta din nou, însă platforma înălţată din jurul altarului nu avea nici jertfelnic, nici amvon, ci doar un pupitru de lemn, pe care se afla aşezată o carte masivă.

Pe peretele de deasupra pupitrului, o fereastră cu vitralii, care reprezenta singurul element decorativ al bisericii, înfăţişa o scenă din Grădina Raiului. Atticus pornise deja să arunce o privire mai de aproape, când Letitia, aflată la câţiva paşi în faţa sa, icni şi-şi acoperi gura cu mâna – apoi începu să râdă printre degete.

În fereastra cu vitralii, Adam şi Eva stăteau îmbrăţişaţi sub o jumătate de soare rozaliu – soarele răsărind al zorilor străvechi. Scenei, deşi familiare, îi lipseau totuşi câteva elemente. Şarpele malefic lipsea cu totul şi, deşi copacii şi tufişurile din Grădină erau viu coloraţi de lumina zorilor, nu exista niciun fruct interzis, mâinile Evei fiind ocupate de cu totul altceva.

Şi nu erau nici frunze de smochin. Atticus se holba cu gura căscată, căci nu mai întâlnise până acum vitralii cu scene pornografice.

— Păi, făcu George, clar nu sunt baptişti.

— Nu, se arătă de acord Atticus. Sunt adamiţi… ce-o mai fi şi asta.

Se apropie de pupitru, ca să vadă ce fel de Biblie era aia, însă curiozitatea nu-i fu satisfăcută: cartea aceea enormă era închisă cu o încuietoare cu cataramă şi prinsă cu lanţ de pupitru, ca măsură suplimentară de precauţie.

Ieşiră din nou la aer. Meşterul se întorsese în atelier şi bătea cu ciocanul în ceva, însă mastiful tot se mai căznea să scape din lanţ.

Continuară să exploreze, concentrându-şi atenţia acum la o construcţie din piatră şi mortar din partea de vest a bisericii. Clădirea avea formă rotundă, măsurând cam trei metri înălţime şi zece metri lăţime la bază, căpătând o uşoară formă de con către vârf. Sus de tot, pe o parte, zăriră rămăşiţele ruginite ale uni grătar de fier care acoperise odinioară o fereastră; însă acum deschizătura era acoperită cu mortar. Uşa, întărită cu benzi de fier, era încuiată şi atât de solidă, încât atunci când Atticus bătu cu pumnul în ea, abia se auzi un zgomot slab.

— Ce credeţi? zise el, uitându-se la George şi la Letitia. Prea evident?

— Pot să vă ajut, oameni buni?

Femeia avea păr roşcat ce-i cădea ca o cascadă şi ten deschis la culoare, iar primul gând care-i veni în minte lui Atticus fu că pesemne era rudă cu William. Al doilea gând fu că semăna destul de bine cu Eva din vitralii, doar că avea haine pe ea: o bluză de bumbac cu mânecă lungă, pantaloni de blugi şi ghete de piele. Un inel cu chei de diferite mărimi îi zăngănea la şold, în timp ce se apropia de ei.

— Neaţa! o întâmpină Atticus, zâmbind. Mă numesc Atticus. El e George, iar ea e Letitia. Suntem cazaţi sus la conac.

— Măcar atât mi-am dat seama, spuse femeia.

Zâmbea şi ea, dar în surâsul ei se ghicea şi o oarecare ironie.

— Eu sunt Dell.

— Tu eşti cu legea pe aici, Dell?

Femeia îşi înclină capul când auzi întrebarea. Atticus arătă spre inelul de chei şi dădu din cap spre construcţia de piatră.

— Asta e închisoarea, corect?

— *Închisoarea?* pufni Dell.

Trecând pe lângă el, scoase inelul de la brâu şi folosi cea mai mare cheie pentru a descuia uşa. O deschise împingând-o cu ambele mâini, apoi rămase în prag, invitându-l pe Atticus înăuntru.

— Ai grijă la prima treaptă.

Acesta trebui să-şi aplece capul ca să încapă pe uşă, iar dincolo de ea dădu de o adâncitură, podeaua de piatră aflându-se la mai bine de douăzeci de centimetri sub nivelul pragului. Interiorul era răcoros şi uscat, iar aerul, plin de mirosuri îmbietoare, dulcege. După ce se obişnui cu întunericul, un membru retezat i se înfăţişă în faţa ochilor: un picior de căprioară, atârnat de un lanţ prins de o bârnă de lemn. Alte lanţuri susţineau nişte bucăţi zdravene de carne, uscate sau afumate, unele intacte, altora lipsindu-le mari bucăţi de carne.

Îndepărtându-se de uşă, Atticus cercetă butoaiele înşirate pe lângă perete, nasul său dezvăluindu-le conţinuturile cu mult înaintea ochilor. Auzi un tropăit în spatele său. Letitia şi George intraseră şi ei, iar Letitia bătea din picioare, verificând dacă exista şi o pivniţă. Însă podeaua părea solidă şi Atticus nu văzu nicio trapă.

— Animale, rosti Dell din uşă.

— Ce anume? întrebă Atticus.

— Sunt animale care intră în sat, în căutare de mâncare. Ratoni, vulpi, câte un urs, când şi când. Urşii îndrăznesc să intre şi-n casă, dacă sunt suficient de înfometaţi, însă nu pot intra şi aici.

— Am auzit că sunt urşi grizzly în pădure, spuse Atticus.

— Urşi grizzly! pufni iar Dell. Nu, nu sunt grizzly, ci doar urşi negri, spuse ea, adăugând în glumă: însă şi ăia negri sunt destul de răi. Sunt inteligenţi. Nu *inteligenţi* inteligenţi – doar sunt animale –, ci suficient de isteţi ca să facă

stricăciuni. Şi sunt insistenţi. Îi alungăm cu câinii, dar uneori nu renunţă, nici măcar atunci când sunt răniţi. Aceia sfârşesc aici… după o vreme.

Dădu din cap spre una dintre bucăţile de carne.

În vreme ce Atticus şi ceilalţi se gândeau la soarta ursului, Dell făcu un pas în spate şi puse o mână pe uşă. O clipă, li se păru că avea de gând să-i închidă acolo, însă ea doar le făcea loc ca să iasă afară.

— Gata să mergem mai departe? îi întrebă.

★★★

Dell îi însoţi până la livada de meri în pantă, aflată în vestul satului, unde primiră o altă înclinare tăcută din cap din partea apicultorului care avea grijă de stupii de acolo. Dell le descrise cu ce se ocupa ea însăşi în Ardham: era „administratorul satului", un rol de conducere care presupunea inclusiv menţinerea legăturii cu conacul de pe deal. Râse de ideea lui Atticus, cum că ea şi William ar fi fost rude.

— Nu sunt destul de bună şi de puternică să fac parte din familia *lui,* spuse ea.

Atticus dorea să o întrebe despre biserică şi rolul lui Dell legat de aceasta, însă se simţi iar frapat de asemănarea ei cu Eva din vitralii, aşa încât se i se păru imposibil să abordeze subiectul, şi nici ea nu se oferi să o facă.

De la livadă porniră spre râu, acolo unde-l speriară pe pescar, apoi se întoarseră la piaţa rectangulară a satului. Atticus dorea să cerceteze şi căsuţele, însă nu voia să aibă şi-un ghid cu el, aşa că-i mulţumi lui Dell pentru tur şi se prefăcu că pleacă înapoi pe cărare. Dell o luă spre atelier, acolo unde meşteşugarul încă mai ciocănea cu putere în ceva. De îndată ce femeia intră, Atticus schimbă direcţia, conducându-i pe George şi Letitia spre drumul din sat.

Nu ajunseră foarte departe. Mastiful le observă schimbarea de direcţie şi începu să-i latre furios. Atticus mări viteza şi nu privi înapoi. Însă, apoi, în faţă le apăru o haită de câini, care ieşiră alergând din spatele caselor aflate în apropiere. Erau patru:

două corcituri de mărime medie, un şoricar şi un ogar danez. Nu-i atacară, ci doar se postară în mijlocul drumului şi rămaseră acolo, gâfâind, aşteptând să vadă dacă Atticus, George şi Letitia se apropie.

Mastiful se opri din lătrat şi Atticus aruncă o privire peste umăr. Dell ieşise pe prispa atelierului şi stătea cu mâinile încrucişate la piept, având buzele curbate într-un zâmbet de dispreţ făţiş. Nu *inteligenţi* inteligenţi, o auziseră spunând. Folosim câini ca să-i alungăm.

— Mda, zise Atticus. OK.

★★★

Porniră înapoi în sus pe deal. Câinii îşi pierduseră interesul faţă de ei de îndată ce făcuseră cale întoarsă pe cărare, dar privind înapoi în jos de pe creastă, văzură ogarul danez şi una dintre corcituri hoinărind pe drumul dintre căsuţe, aşa cum o fac rechinii de-a lungul ţărmului unei insule.

— Deci, ce credeţi? începu Atticus.

— Atelierul are o fundaţie de piatră, observă Letitia. E singura clădire, în afară de magazie, care are aşa ceva.

— Crezi că are şi o pivniţă?

Ea încuviinţă din cap.

— Iar cu bătăile alea de ciocan, chiar dacă s-ar fi aflat cineva în pivniţă, urlând din toţi rărunchii, noi tot nu l-am fi putut auzi.

Atticus se uită la George, care ridică dintr-un umăr.

— Dacă Montrose nu apare până diseară, ne putem strecura din nou acolo, după cină, sugeră el. Şi poate aducem nişte fleici pentru câinii ăia.

— Poate, zise Atticus, cu gândul la cele două puşti rămase în Packard, însă cugetând, totodată, şi la patrularea pe timpul nopţii printr-un sat de lângă Pyongyang, o aşa-zisă simplă misiune de căutare şi salvare, care se sfârşise cu patru soldaţi negri morţi. Poate că e nevoie de o altă abordare a situaţiei.

— La ce te gândeşti?

— Încă nu sunt sigur. Mă mai gândesc.

— Păi, dacă tot ne întoarcem înăuntru, propuse George, putem cugeta în vreme ce apelăm la room service.

— Sigur, zise Atticus. Poate citesc şi eu ceva.

★★★

Ceilalţi oaspeţi ai lui Braithwhite începură să sosească pe la mijlocul amiezii. Atticus, care se afla sus şi studia statutul Ordinului Adamiţilor din Zorii Străvechi, avu parte de o evaluare completă a membrilor ordinului, de la fereastra camerei: paisprezece bărbaţi albi, cu vârste variind între cincizeci şi cel puţin şaptezeci de ani. Conduceau sau aveau şoferi pentru maşini scumpe şi limuzine; jumătate dintre vehicule aveau numere de înmatriculare de Massachusetts, iar restul, din statele vecine, cu excepţia unei limuzine care sosi mai târziu, cu număr de Columbia. Toţi membrii ordinului purtau inele groase cu sigiliu din argint, care-i identifica drept iniţiaţi ai Ordinului.

Iniţiaţi: cartea roşie se referea la ei cu numele de Căutătorii Zorilor, Fiii lui Adam, Antenauţi, „Zilieri ai vremurilor Dinainte” (precum în „înainte de Alungarea din Rai”, deşi Alungarea Antenauţilor, la fel ca şi Raiul Ardhamiţilor, difereau de cele despre care învăţase Atticus la biserică, la şcoala de duminică). Cartea nu folosea cuvântul „vrăjitori”, însă în mod clar asta erau, sau îşi doreau să fie. Observând fiecare bărbat pe rând, Atticus încercă să deducă dacă vreunul dintre ei avea cu adevărat puteri magice; însă vrăjitorii adevăraţi, la fel ca şi comuniştii, erau greu de identificat doar dintr-o privire.

La şapte şi un sfert, nu cu mult după ce ultimul dintre Fiii lui Adam a fost condus în interiorul conacului, sună telefonul. Era William, care-l suna pe Atticus să îl întrebe dacă el şi însoţitorii săi aveau de gând să ia cina în salon.

— Aşa plănuiam, îi răspunse Atticus. E vreo problemă?

— Absolut deloc, domnule Turner, îl linişti William. Ce-ar fi să vă pregătiţi, iar eu am să vin

sus ca să vă conduc, la ora opt?

Atticus alese din şifonier un costum cu croială extrem de fină. Îi venea perfect, la fel ca şi pantofii. George alese un sacou, iar Letitia le răspunse la uşă îmbrăcată cu o elegantă rochie de seară de culoare albă. Ceva mai devreme, Letitia îşi anunţase intenţia de-a subtiliza rochia mov de Cenuşăreasă şi-a o duce la Packard, împreună cu alte câteva obiecte vestimentare alese din şifonier.

— Dacă tot va trebui să fugim, spusese ea, nu văd de ce n-ar fi posibil ca o parte din hainele astea faine să meargă odată cu mine.

Însă, după expresia afişată acum pe chipul ei, Atticus bănui că planul ei se lovise de un mic obstacol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Te-a prins William când te furişai pe uşa din spate?

— Nu, am dus rochia la maşină, răspunse Letitia. Dar există o problemă.

Până să apuce să explice, William îşi făcu apariţia în capătul holului.

— Bună seara, domnule Turner, domnule Berry! zise el. Domnişoară Dandridge, arătaţi splendid! Sper că v-a plăcut şederea până acum!

— A fost o zi interesantă, răspunse Atticus. Dar, ştii, nu era nevoie să vii sus să ne iei. Puteam găsi şi singuri drumul până jos.

— Înţeleg, domnule. Dar dacă pot vorbi deschis, mă tem că unii dintre membrii ordinului pot fi un pic cam… *tăioşi* cu străinii. Până nu veţi fi prezentaţi în mod oficial, m-am gândit că ar fi mai bine să vă însoţesc eu.

— Nu doreşti să fim confundaţi cu personalul, asta vrei să zici?

William schiţă iar acel surâs unic al său.

— Masa e pregătită, domnule Turner.

Fiii lui Adam se adunaseră toţi în foaier. Servitorii umblau cu tăvile cu băuturi şi antreuri, însă o parte dintre membrii mai vârstnici bombăneau nemulţumiţi că încă nu fuseseră aşezaţi la masă în salonul pentru cină. Antenautul din DC –

un bătrân ramolit, pe care Atticus îl poreclise deja în minte Preston Brooks[14], pentru felul în care-şi mânuia bastonul – deja anunţase în gura mare în încăpere că *el,* cel puţin, n-ar trebui lăsat să aştepte acolo, în picioare, ca un oarecare băiat în casă.

Apoi intră Atticus şi toată lumea amuţi. Spre deosebire de săteni, membrii ordinului nu aveau nicio reţinere să se holbeze. Majoritatea erau doar curioşi – deşi într-un grad care friza lipsa de politeţe însă Preston izbuti acea uitătură cu trei sensuri: să renunţe cu totul la curiozitatea afişată iniţial, la vederea lui George şi a Letitiei, şi să treacă la nedumerire, apoi direct la indignare amestecată cu furie.

— *Trei?* răcni el, agitându-şi bastonul prin aer. De ce sunt trei?

— Pe aici, domnule Turner, spuse William, prefăcându-se, în acelaşi timp, că nu-l vede pe Preston şi postându-se astfel încât să-l protejeze pe Atticus de acesta.

Letitia îi făcu semn scurt cu mâna lui Preston, în vreme ce se furişa pe lângă el şi intra în sala de mese.

William îi conduse la o masă aflată sub un steag ce înfăţişa simbolul cu jumătatea de soare. Poziţia mesei, chiar în mijlocul încăperii, precum şi zona despărţitoare din jur dădeau impresia unui loc de onoare – sau, poate, că erau expuşi. Doi servitori răbdători traseră scaunele pentru George şi Letitia, în vreme ce William se ocupă de Atticus. Servitorii le turnară apă şi vin, iar alţi servitori le aduseră supierele de la bucătărie.

Între timp, Fiii lui Adam fură şi ei conduşi înăuntru. Fură aşezaţi câte doi sau trei, cu excepţia lui Preston, care primi o masă doar pentru el. O parte din membrii ordinului continuară să se holbeze la Atticus, până ce Letitia începu să se strâmbe la ei; după aceea, îşi îndreptară atenţia asupra supei.

Tânărul îşi făcu apariţia după ce le fusese servită salata. Era alb, doar puţin trecut de douăzeci de ani, cu păr şaten şi un costum elegant aproape identic cu cel purtat de Atticus. Se îndreptă discret spre singura masă rămas liberă, aşezată în colţul cel mai apropiat de intrarea în bucătărie. Antenauţii nu-i acordară aproape deloc atenţie, dar servitorii procedară cu totul altfel; la numai câteva clipe după ce se aşeză la masă, avea în faţă băuturi şi mâncare.

Sosi felul principal.

— Dacă vă e foame, le sugeră Atticus, mai bine aţi mânca acum.

— De ce? întrebă George. Ai cumva de gând să sărim peste desert?

— Mă gândeam să creez un oarecare deranj, îi răspunse Atticus. Să vedem ce se întâmplă mai departe.

Majoritatea celorlalţi invitaţi îşi terminau salatele. Atticus aşteptă până când câţiva dintre antenauţi, inclusiv Preston, începură să servească felul principal. Apoi se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă! strigă el, lovindu-şi cu o lingură paharul cu apă. Scuzaţi-mă! Puteţi să fiţi cu toţii atenţi la mine?

Instantaneu, toate privirile se întoarseră spre el. Majoritatea antenauţilor păreau doar curioşi, însă câţiva se arătară în mod vizibil iritaţi de întreruperea mesei; Preston se întinse după baston.

Atticus se adresă întregii încăperi:

— Mă numesc Atticus Turner. La fel ca şi voi, am fost invitat aici de domnul Braithwhite, însă mă tem că nu cunosc motivul. Am venit în Ardham ca să-mi caut tatăl; încă nu l-am găsit şi nici nu ştiu ce treabă avea domnul Braithwhite cu el, şi nici ce treabă are domnul Braithwhite cu mine.

Se opri şi privi la feţele întoarse spre el, ca să vadă dacă se oferea cineva să-i dea vreo informaţie; însă nu făceau decât să se holbeze sau să se încrunte.

— Nu ştiu ce treabă are domnul Braithwhite cu mine, continuă Atticus, dar am totuşi o teorie. Şi

sper, domnilor, că nu v-ar deranja să mă ajutaţi să verific această teorie. Am înţeles că sunteţi cu toţi membrii unui club numit Ordinul Zorilor Străvechi. Din întâmplare, am dat peste statutul ordinului vostru în această dimineaţă, aşa că am început să citesc despre el.

Scoase din sacou cartea roşie şi o ridică.

— Trag nădejde că nu am încălcat vreo regulă de securitate, adăugă el, conştient de expresiile de consternare de pe feţele lor. Ştiu că frăţiile preferă să păstreze secrete. Am şi eu ceva experienţă în domeniul ăsta. Tatăl meu şi unchiul George, aici de faţă, sunt amândoi membri ai lojii francmasonice Prince Hall, aşa că există anumite lucruri despre care n-ar vorbi nici în ruptul capului. Domnilor, vă este cunoscută Loja Francmasonică Prince Hall? Ştiu că aţi auzit de masoni, însă Prince Hall – iar lucrul ăsta v-ar putea interesa –, Prince Hall a fost un abolţionist care a trăit la Boston în timpul Revoluţiei. S-a alăturat miliţiei din Massachusetts ca să ajute în lupta pentru independenţă. Şi a dorit să se alăture lojii francmasonice locale, însă, din cauză că era de culoare, nu i s-a permis. Aşa că el şi alţi oameni eliberaţi au format propria lojă masonică. Sincer să fiu, am fost foarte dezamăgit să citesc în regulamentul vostru că Prince Hall n-ar fi fost acceptat nici în clubul vostru. Deloc surprins, adăugă el, uitându-se la Preston. Ci dezamăgit. Apoi am citit mai departe şi am descoperit că există o chichiţă – o clauză în legătură cu calitatea de membru care este mai presus de toate celelalte. Bărbaţii care au o legătură de sânge cu Titus Braithwhite sunt consideraţi în mod automat membri ai Ordinului. Nu doar *eligibili* pentru a deveni membri – sunt membri, punct. Nici măcar nu e nevoie să ceară să se înscrie. Fireşte, „legătura de sânge” este un termen controversat, şi există în statut vreo zece paragrafe care descriu cine poate şi cine nu poate fi considerat rudă de sânge. Însă, din ce-am citit eu, un descendent direct al lui Titus Braithwhite cu siguranţă se califică pentru acest rol.

Presupunând că există o asemenea persoană. Şi mai e ceva! Membrii Ordinului cu numele de Braithwhite sunt membri *speciali.* Cum scrie în carte? „Nu doar Fiii lui Adam, ci Fii între Fii."

Atticus ridică privirea către steagul aflat deasupra capului său.

— Fii între Fii, drăguţ mod de exprimare… Însă asta înseamnă că cei cu numele de Braithwhite sunt conducători ai clubului. Sunt împuterniciţi să ceară să convoace adunări oficiale – şi să le dea ordine celorlalţi membri. Iar ordinele trebuie să fie executate. Ceea ce mă aduce înapoi la teoria mea, continuă Atticus. Cred că motivul pentru care mă aflu aici e legat de faptul că eu sunt un descendent direct al lui Titus Braithwhite – şi poate nu doar *un simplu* descendent, ci poate chiar ultimul. Nu sunt sută la sută sigur că aşa stă treaba. E doar o ipoteză. Dar cred că dumneavoastră, domnilor, ştiţi adevărul şi cred că de aceea vă aflaţi aici. Acuma, dacă acest lucru e adevărat, atunci v-aş putea pur şi simplu ordona să-mi spuneţi şi, potrivit propriilor voastre reguli, sunteţi legaţi prin jurământ să o faceţi. Aş putea face asta, însă adevărul e că am făcut drum lung în ultimele câteva zile, şi sunt obosit, iar în momentul de faţă aş prefera să discut direct cu domnul Braithwhite. Aşa că uitaţi ce-am să fac: ca Fiu între Fii, am să vă spun tuturor să vă ridicaţi în picioare, exact acum, şi să ieşiţi din această încăpere. Lăsaţi-vă paharele şi farfuriile exact cum sunt; ieşiţi. Ieşiţi pe uşa aia şi treceţi prin foaier, apoi afară, pe peluza din faţa conacului. Puteţi lua loc pe bănci, dacă doriţi. Însă veţi rămâne acolo, până când ori eu, ori domnul Braithwhite o să vă spunem că e în regulă să vă întoarceţi înăuntru. Domnilor, concluzionă Atticus, acesta e un ordin.

Linişte deplină când termină ce avea de zis. Preston îşi ţinea bastonul într-o strânsoare de moarte şi arăta de parcă el însuşi era sugrumat; fireşte că nu era singurul antenaut cuprins de-o furie cumplită. Cum momentul se prelungea tot mai mult, Atticus avu timp să se întrebe dacă bănuiala lui era

greşită, şi îi simţi pe George şi pe Letitia încordându-se, aşteptând ca gloata să izbucnească.

Apoi se auzi un scaun scârţâind, iar Atticus se întoarse şi dădu peste un Fiu al lui Adam roşu la faţă, ridicându-se încet în picioare. Bărbatul schiţă o plecăciune scurtă, se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Ceilalţi doi membri ai clubului care stătuseră cu el la masă fură următorii care se ridicară, apoi doi de la masa de-alături. După care se ridicară cu toţii, inclusiv Preston, deşi el nu se înclină.

În vreme ce antenauţii ieşeau în foaier, servitorii îşi începură propriul exod prin bucătărie. William mai zăbovi ca să închidă uşile în urma membrilor ordinului care ieşiseră, pornind apoi pe urmele celorlalţi membri ai personalului. Ceea ce făcu ca în salonul de mese să rămână doar Atticus, George şi Letitia, plus tânărul de la masa din colţ, care fusese singurul bărbat alb ce se bucurase din plin de spectacolul oferit de Atticus. În timp ce Atticus se apropia de el, acesta începu să aplaude, ţinându-şi mâinile la vedere, ca să i se vadă inelul de argint.

— Ştiu că deja ştii asta, spuse tânărul antenaut, însă statutul afirmă că Fiul Între Fii este *cel mai în vârstă* Braithwhite aflat în viaţă. Care, în cazul de faţă, se întâmplă să fiu eu. Sunt mai mare cu un an şi zece zile decât tine. Rânji, apoi: Nu că idioţii ăia ştiu acest lucru. Şi nici măcar băşinosul ăla bătrân de Pendergast n-ar risca să încalce regulile… Foarte bine. Probabil c-ar zdrobi falca oricărui negru obişnuit care ar îndrăzni să-i vorbească aşa.

— Ar putea încerca, spuse Atticus.

Braithwhite zâmbi şi mai larg.

— Apropos, eu sunt Caleb, zise el. Ia loc, Atticus.

Dădu din cap, iar un scaun de pe partea de masă dinspre Atticus se trase singur la o parte. Atticus clipi, dar nu se mişcă. Rămase în picioare, punând o mână pe spătarul scaunului.

— Caleb, zise Atticus. Iar Samuel Braithwhite trebuie să fie tatăl tău?

— Corect.

— Dar tu eşti cel care conducea Daimlerul, nu? Şi tu ai venit după tata la Chicago.

— Eu am fost, recunoscu Caleb. Tata nu e mare amator de călătorii lungi.

— De ce l-ai implicat şi pe tatăl meu? întrebă Atticus. Eu sunt de fapt cel de care ai nevoie, nu? Cel pe care-l vrea tatăl tău, indiferent pentru ce… De ce n-ai venit pur şi simplu să mă iei pe mine?

— Pentru că există reguli, răspunse Caleb Braithwhite. Trebuia să vii din propria-ţi voinţă, iar dacă ţi-aş fi cerut-o eu, poate că ai fi zis nu. Ai fi zis nu, bănuiesc eu… Însă nu ne putem refuza taţii, nu-i aşa?

— Unde e tatăl meu?

— În siguranţă. Şi va rămâne aşa, atâta timp cât faci ce ţi se spune.

— Vreau să-l văd.

— Sunt sigur că vrei. Braithwhite se opri, cu gura deschisă, în vreme ce George şi Letitia veniră şi i se alăturară lui Atticus. Gata, gata, spuse Braithwhite.

George scoase un geamăt şi lăsă să cadă cuţitul de friptură pe care îl avea în mână. În timp ce lama cădea cu un clinchet pe podea, Braithwhite îşi mută privirea la Letitia, care încremenise cu palmele desfăcute pe lângă şolduri.

— Vreau să-mi văd tatăl, rosti Atticus. Acum.

Braithwhite continuă să o fixeze pe Letitia cu privirea.

— Pe-al meu, mai întâi, zise el.

★★★

În bucătărie se afla un lift de serviciu.

— Doar pentru familie, îi anunţă Caleb Braithwhite, în vreme ce deschidea uşa.

— E în regulă, le zise Atticus lui George şi Letitiei. Aşteptaţi-mă aici.

— Ar trebui să vă terminaţi cina, le spuse Caleb. Se uită apoi la William, care aştepta mai retras, şi adăugă: Ai grijă de ei, da? Şi trimite pe cineva în sat, ca să o cheme pe Delilah.

— Da, domnule.

Liftul suia cu încetineală. Caleb Braithwhite folosi acest timp ca să mai dezvăluie o regulă:

— Tatăl meu nu e un om cu tact. Ar putea spune lucruri care să te facă să vrei să-l loveşti. Dar sfatul meu e să nu îţi pierzi vremea. E imun.

— La lovituri? întrebă Atticus.

— La o listă lungă de lucruri.

— Atunci poate că o să te lovesc pe tine.

Caleb zâmbi.

— Ai putea încerca, zise el.

La al treilea nivel, uşa liftului se deschise către o mică sală de mese privată. Pe o masă cu un singur scaun în capăt se aflau resturile unei cine.

Pe peretele din faţa liftului atârna un tablou. Mai abstract decât portretul de la parter, acesta înfăţişa o siluetă încoronată, înveşmântată în robe, sub un cer rozaliu. Această siluetă regală ţinea o mână întinsă către un şir de umbre neclare care ieşeau dintr-un pâlc de copaci. Cele aflate mai aproape de copaci nu erau mai mult decât nişte gogoloaie întunecate, însă celor aflate mai aproape de rege începuseră să le răsară capete şi cozi, chiar dacă nici măcar cea de la picioarele regelui nu putea fi recunoscută. Un câine, poate.

— Tată? strigă Caleb Braithwhite, apropiindu-se de una dintre cele două uşi ale încăperii.

În depărtare, se auzi o uşă trântindu-se şi bufnetul a ceva căzând. Apoi tăcere, preţ de câteva secunde, după care, într-un final, paşi apropiindu-se de ei.

Samuel Braithwhite nu arăta nici ca un vrăjitor, nici ca un rege. Arăta ca un bancher care terminase munca, sau poate ca un inventator asemănător cu Edison. Avea mânecile cămăşii suflecate, gulerul descheiat şi se ştergea pe mâini cu o cârpă. Nu părea nici surprins, nici deosebit de încântat că dă peste Atticus în sufrageria lui, dar, ca şi cum ar fi fost hotărât să obţină un efect maxim de pe urma intruziunii, petrecu mai multe clipe cercetându-l pe Atticus din cap până în picioare.

— E mai închis la culoare decât mă aşteptam, rosti Samuel Braithwhite într-un final. Eşti sigur că

e cel care trebuie?

Caleb încuviinţă din cap.

— El e.

— Invitaţii mei stau afară, pe peluză.

— Da, domnule. Asta…

— M-a sunat William şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Cum a făcut rost de un exemplar al statutului?

— Nu ştiu, domnule, răspunse Caleb. A dat toată ziua ture prin casă. Presupun că pur şi simplu l-a găsit.

— Hmm.

Braithwhite miji ochii la fiul său.

— Şi când ai văzut ce se petrece la parter, de ce n-ai intervenit şi să-i pui capăt?

— Eu…

— Nu contează. Ştiu de ce, oftă Braithwhite. Aşadar… Turner, da?

— Domnul Turner, pentru dumneata, rosti Atticus.

— Ai cumva idee cât deranj mi-ai adus pe cap? Fiii lui Adam sunt destul de insuportabili şi-aşa. Acum trebuie să mă întâlnesc cu ei în condiţiile în care nu şi-au terminat cina.

— Îmi cer scuze pentru deranj!

— Nu cunoşti însemnătatea scuzelor. Încă. Braithwhite se mai şterse încă o dată pe mâini şi aruncă pe masă cârpa. Acum, *domnule* Turner, vrei să ştii ce cauţi aici?

Atticus încuviinţă din cap.

— Presupun că nu pentru a primi o parte din averea familiei.

— Nu, răspunse Samuel Braithwhite. Tu *eşti* averea familiei.

— Poftim?

În loc să repete, Braithwhite făcu un gest către tabloul de pe perete.

— Ce părere ai despre această pictură, domnule Turner?

Atticus ridică din umeri.

— Nu prea e genul meu, răspunse el.

— Numele artistului era Josef Tannhauser. A fost contemporan cu Titus Braithwhite. Nu şi membru al ordinului, însă aveau interese comune. A murit într-un azil din Boston, în 1801. Acest tablou, unul dintre ultimele, se numeşte *Facerea 2:19.* Ţi-e cunoscut versetul?

Atticus clătină din cap.

Braithwhite câtă:

— „Şi Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; aşa cum toate fiinţele vii să se numească precum le va numi Adam.”[15] Potrivit concepţiei lui Tannhauser, acest act al numirii reprezintă mult mai mult decât o simplă atribuire de etichete. Adam ia parte la creaţie, atribuindu-i fiecărei creaturi în parte forma finală şi poziţia în ierarhia naturii.

— Punând-o pe fiecare la locul său, completă Atticus.

— Exact. În zorii timpului, preţ de o singură clipă, totul se află unde ar trebui să se afle, de la Dumnezeu, la bărbat şi la femeie, şi până la cea mai neînsemnată târâtoare. Se uită la Atticus şi continuă: Apoi intră în scenă entropia, după cum ştii. Raiul este pierdut; Turnul Babel şi Potopul provoacă dezordine şi confuzie; ceea ce înainte fusese o ierarhie plină de eleganţă se transformă într-un amestec de triburi şi naţii. Fireşte, adăugă Braithwhite, în realitate nu s-a întâmplat aşa. Liberalismul biblic e doar pentru cei simpli. Însă e o parabolă utilă.

— Despre entropie, interveni Atticus.

Entropia şi istoria şi evoluţia socială, sau involuţia: cartea roşie avea o mulţime de lucruri de spus legat de aceste subiecte.

— Şi aici interveniţi voi, corect? Tu şi Ordinul tău, voi aveţi grijă să repuneţi lucrurile pe făgaşul lor, să găsiţi o cale înapoi către Grădina Edenului. Prin magie.

Braithwhite strânse din buze.

— E un cuvânt vulgar, spuse el. Apoi, uitându-se cu subînţeles la Atticus, adăugă: Cuvintele unui om simplu. Nu suntem magicieni. Suntem oameni de ştiinţă. Filosofi ai naturii. Natura, repetă el, bătând darabana cu nodurile degetelor în masă. Natura e fermă. Natura are reguli. Oamenii care vorbesc despre magie cred că totul e posibil. Nu-i aşa. Nu poţi să fluturi pur şi simplu dintr-o baghetă şi să transformi plumbul în aur. Nu aşa funcţionează.

— Dar cum funcţionează?

— Pentru majoritatea, nu funcţionează deloc. Natura rămâne impenetrabilă la dorinţele aşa-zişilor vrăjitori. Însă.

Întinse iar mâna spre masă şi şi-o plimbă încet peste textura lemnului.

— *Există* fisuri. Nu excepţii de la reguli, trebuie să înţelegi asta – nu există aşa ceva –, ci cazuri speciale, anomalii naturale care pot fi descoperite şi exploatate de bărbaţi cu suficientă viziune. Chiar şi atunci există limitări stricte legat de ceea ce e posibil – o minune ivită pe neaşteptate, însă doar la asta pot spera cei care caută aşa ceva. Doar cei mai înzestraţi filosofi naturalişti pot accede mai departe, pentru a săvârşi realizări măreţe.

— Bărbaţi ca tine.

Braithwhite, simţind că e ironizat, deveni irascibil.

— Încă nu mi-am demonstrat pe deplin potenţialul, răspunse el. Însă deja sunt mai puternic decât oricare alt iniţiat în viaţă. Ai face bine să ţii minte asta.

— Şi cum rămâne cu Titus Braithwhite?

— El a fost unic. Un adevărat geniu al acestei arte.

— Mda, făcu Atticus. Şi el cum a ajuns, până la urmă?

— Rău, recunoscu Braithwhite. Este o muncă plină de primejdii aceea de-a provoca entropia, iar geniul nu e complet imun la accidente. Titus Braithwhite înţelegea riscurile. Chiar şi aşa, tot a ales să meargă mai departe.

— Şi şi-a dat foc la casă.

— Focul a fost doar o parte, răspunse Samuel Braithwhite. Tot nu cunoaştem cu exactitate ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Un sătean ardhamit, pe nume Tobias Foote, despre care mult timp s-a crezut că ar fi fost singurul supravieţuitor al catastrofei, spunea că, înainte de-a face implozie, conacul a ars în toate culorile naturii şi încă vreo câteva pe deasupra. Priveliştea l-a făcut pe Foote să o ia razna – a ajuns în acelaşi azil în care a murit şi Josef Tannhauser şi a murit în mai puţin de-un an. Am jurnalul pe care l-a scris înainte să moară. Sunt aberaţii, în cea mai mare parte, dar, printre elucubraţii, mai sunt şi indicii despre existenţa unui al doilea supravieţuitor – o „femeie închisă la culoare", care a fugit în Pădure chiar înainte să ia foc casa. Însă această descoperire a ieşit la iveală mult mai târziu. La momentul respectiv, a fost un dezastru de nedescris. Toate minţile măreţe din cadrul Ordinului au pierit. Puţinii membri ai lojii care au lipsit de la ritual erau doar atârnători de mâna a doua, iar ca urmare a catastrofei, s-au împrăştiat care încotro. S-a pierdut o mare cantitate de cunoştinţe ezoterice, iar munca Ordinului a încetat complet. Abia la începutul acestui secol, tatăl meu a ajuns să redescopere o parte dintre acele cunoştinţe pierdute şi să înceapă să pună iar laolaltă piesele Ordinului. De atunci, am făcut progrese însemnate, am înregistrat câteva succese notabile, iar acum suntem pregătiţi, credem noi, să reluăm măreaţa muncă întreruptă în 1795. Însă nici lumea nu a rămas pe loc. Când a fost întemeiat Ordinul Zorilor Străvechi, epoca regilor tocmai făcea loc epocii omului obişnuit – iar oripilarea lui Titus Braithwhite la o asemenea posibilitate a fost parţial responsabilă de ceea ce l-a determinat să-şi asume riscurile pe care şi le-a asumat. Pot doar să îmi închipui groaza lui de acum, după o sută optzeci de ani de oameni obişnuiţi. Iar asta e nimic prin comparaţie cu ce va urma în deceniile ce vin.

Aşadar, vezi tu, trebuie să acţionăm rapid. Nu mai avem timp.

— Păi, tot ce zici tu pare extrem de important, spuse Atticus. Dar nu înţeleg ce are-a face cu mine.

— Fiii lui Adam, domnule Turner, răspunse Samuel Braithwhite. *Fiii* lui Adam. Puterea adevăratului filosof se propagă în sânge – iar Titus Braithwhite, un Fiu Între Fii, a fost un om foarte puternic. Tu eşti rezervorul acelei puteri. Diluată, fără îndoială, şi poate şi niţel alterată, însă utilă în continuare pentru munca pe care o avem de făcut. Ordinul Zorilor Străvechi are nevoie de tine.

Atticus îşi mută privirea de la Braithwhite la fiul său, cercetându-le chipurile în căutarea vreunui semn că totul era doar o înscenare, vreo glumă mai elaborată de-a unui bogătan. Chestia cu adevărat haioasă era că n-a fost surprins deloc; în timp ce citea cartea roşie, ajunsese să-şi imagineze exact ceva de genul ăsta. Doar că părea mult mai ridicol când era rostit cu voce tare.

— *Aveţi nevoie* de mine, făcu Atticus. Ca să fiu negrul vostru magic?

Însă Braithwhite nu vedea nimic amuzant aici.

— Nu cred că ai înţeles situaţia în care te afli, zise el. Pot înţelege de ce eşti nedumerit. Problema este că tu reprezinţi două lucruri foarte diferite în acelaşi timp. Pe de o parte, eşti avatarul lui Titus Braithwhite, cea mai apropiată făptură de el care mai există pe acest pământ. Din respect pentru acest lucru te-am tratat aşa până acum: te-am invitat în casa mea, în loc să cer să fii adus aici cu forţa; am grijă să fii nu doar în siguranţă, ci şi să te simţi bine; te primesc cu căldură, te hrănesc, te *îmbrac.* Toate astea, pentru Titus Braithwhite. Însă, în acelaşi timp, da, eşti Turner, negrul. Iar pentru *asta* nu am niciun respect. Am să tolerez asta – în casa mea, chiar şi-n prezenţa mea –, însă doar pentru cealaltă trăsătură; dar capacitatea mea de toleranţă nu este infinită, iar tu deja îmi încerci limitele.

Imun, cugetă Atticus, şi se simţea tentat să-şi transforme mâinile în pumni. Ar fi interesant să

încerce limitele *acestui lucru.* Însă nu uitase pentru ce se afla aici şi nici nu intenţiona să o facă.

— Vreau să-mi văd tatăl.

— Dacă te lăsăm să-l vezi, ai să încetezi să-mi mai deranjezi ceilalţi oaspeţi? Ai să te porţi cum trebuie?

— Am să-ţi las oaspeţii în pace, răspunse Atticus. Atâta timp cât fac şi ei acelaşi lucru cu mine.

Braithwhite strânse iar din buze. Însă dacă exasperarea bătrânului era limpede, la fel era şi dorinţa lui de-a sfârşi această discuţie.

— Ocupă-te tu de asta, îi spuse fiului său. Şi ai grijă să nu creeze şi mai multe probleme.

— Da, domnule, răspunse Caleb Braithwhite.

— Spune-i lui William că sunt gata pentru întâlnire. Pune-l să-i cheme pe ceilalţi de pe peluză şi trimite-i sus.

— Da, domnule.

— Cât despre el, spuse Braithwhite senior, dând din cap către Atticus, vom avea nevoie de el pentru ritualul de mâine. Până atunci, nu vreau să-l mai văd, şi nici să mai primesc veşti de la William despre bufoneriile lui. M-am făcut suficient de bine înţeles?

— Da, domnule, spuse Caleb pentru a treia oară.

După care se înclină, la fel ca un sătean, având pe chip o expresie de respect solemn. Abia când el şi Atticus se aflau în lift din nou, coborând la parter, îşi permise să-şi arate amuzamentul.

★★★

— Dell te va conduce să-ţi vezi tatăl, îi spuse Caleb Braithwhite lui Atticus.

Se aflau în vestibul, alături de George, Letitia, Dell, William şi încă vreo doi din servitorii din casă, bărbaţi masivi, a căror prezenţă părea menită să se asigure că nu o făcea nimeni pe nebunul. Antenauţii urcaseră deja la etaj. Prin uşile deschise ale sălii de mese, Atticus văzu că ceilalţi servitori debarasau mesele.

— Voi veţi rămâne aici, le zise Caleb lui George şi Letitiei. William vă va conduce înapoi în

camerele voastre. Apoi, zâmbind către Letitia: Doar dacă nu cumva vrei să serveşti desertul alături de mine.

— Mersi, dar am să sar peste, replică Letitia. Apoi se întoarse către Atticus: Te aşteptăm.

Atticus încuviinţă din cap, iar Caleb Braithwhite îi zise:

— Sper că înţelegi că, dacă vor mai fi probleme, vor exista consecinţe.

— Mda, am priceput mesajul, răspunse Atticus, apoi, întorcându-se spre Dell, spuse: Să mergem.

Coborâră dealul în lumina amurgului de vară. Sătenii începeau deja să se retragă pe la casele lor; Atticus vedea lămpi şi lumânări arzând în case şi mai multe lămpi atârnate de-a lungul podului, spre est. Piaţa satului era pustie şi întunecată, cu excepţia atelierului.

— Eu sunt! strigă Dell când păşiră pe prispa atelierului.

Mastiful, dezlegat din lanţ, o întâmpină în uşă. Femeia îl înhăţă bine de ceafă şi-l dădu într-o parte, iar animalul se retrase într-un colţ lângă uşă şi se lăsă pe labele din spate – însă rămase în alertă, urmărind fiecare mişcare a lui Atticus şi mârâind din gât.

Meşterul stătea în mijlocul atelierului pe un scaun lăsat pe spate şi sprijinit de un stâlp. Pe blatul de lucru din faţa sa se afla proaspăt ascuţita coasă, o cană înaltă plină cu ceva spumos şi o mulţime de pietricele, precum piesele din piatră de la jocul de Dame, dispuse pe un grătar săpat în suprafaţa de lemn a mesei.

— Probleme? îl întrebă Dell, iar el clătină din cap, îngăduindu-şi o privire prelungă în direcţia lui Atticus.

Trapa era ascunsă sub un cufăr aflat într-un colţ mai ferit al atelierului. Dell o deschise, dând la iveală un şir de trepte de lemn ce dispăreau în beznă.

Atticus rămase uitându-se la gaura întunecată.

— L-aţi băgat pe tatăl meu acolo? întrebă el, întorcând capul ca să-l includă în întrebare şi pe meşter.

Dell îi răspunse fără ruşine sau jenă:

— Am făcut ce mi s-a spus.

Luă un felinar dintr-un cârlig de pe perete, îl aprinse, apoi i-l dădu lui Atticus.

— Vei avea nevoie de el.

— Tu nu cobori?

— Nu-i place de mine, răspunse el. Şi azvârle cu lucruri.

— Bravo lui! făcu Atticus.

Începu să coboare. Beciul, la fel ca şi magazia de alimente, era răcoros şi uscat, deşi aici se simţea şi un iz de mucegai. Lumina felinarului se reflecta în şirurile lungi de borcane aşezate pe poliţe de lemn – provizii de vreun anumit soi – şi scotea la iveală resturi din atelier: o roată de căruţă ruptă, sau un ciocan de lemn cu mânerul sfărâmat.

— Tată? strigă Atticus, şi auzi un zgomot din colţul cel mai îndepărtat al beciului.

Apropiindu-se de sursa zgomotului, începu să observe şi alt soi de resturi: dâre de fierturi sau terci de ovăz uscate, un cotor de măr zdrobit, bucăţi de sticlă spartă. Atticus îşi aduse aminte: azvârle cu lucruri.

Încă vreo câţiva paşi şi lumina felinarului căzu pe un pat de lemn grosolan. O siluetă stătea ghemuită pe marginea saltelei, cu o pătură înfăşurată în jurul umerilor. Pe podea, un luciu metalic: un lanţ era legat cu un lacăt în jurul gleznei stângi a siluetei, fiind prins de un belciug înfipt în zid.

— Tată?

Tatăl său ridică ochii roşii şi săltă braţul ferindu-se de lumină, lăsând să se vadă o palmă acoperită de cicatrice vechi. Atticus dădu felinarul la o parte şi-l ridică pentru a-şi lumina propriul chip.

— Tată, eu sunt.

Văzu în privirea tatălui său că este recunoscut, şi aproape imediat o altă expresie bine-cunoscută: dezamăgire, amestecată totodată cu dezgust. În

pofida a toate, Atticus simţi şi el un dezgust pe măsură, urcându-i în sus pe gât precum amărăciunea bilei.

— Chiar aşa? spuse Atticus. *Chiar aşa,* tată?

— Douăzeci şi doi de ani, zise Montrose Turner. Douăzeci şi doi de ani mi te-ai opus în orice privinţă. Iar acum, singura dată când *nu* vreau să mă asculţi, ce se întâmplă?

— Chiar vrei să discutăm despre ani, tată? Câţi ani ţi-a zis mama să o laşi baltă? De ce nu ai putut să o asculţi?

Montrose sări în picioare, azvârlindu-şi pătura de pe umeri.

— Vrei să avem o discuţie despre mama ta? zise el. Vino niţel mai aproape.

Însă Atticus clătină din cap.

— Tată, n-am venit aici ca să mă cert cu tine. Privi în jos, la lanţ, apoi reveni la chipul tatălui său: Eşti bine?

— Fireşte că sunt bine! răspunse Montrose, continuând să se zbârlească la el. De ce-a trebuit să vii aici?

— Pentru că m-ai chemat, replică Atticus. De ce nu ai putut să mă aştepţi? După ce mi-ai trimis scrisoarea aia…

— Ah!

Montrose ridică iar mâna pentru a alunga întrebarea şi îşi feri privirea. După o clipă, zise:

— Băiatul ăla a fost de vină. Caleb. Mi-a băgat-o, cumva, în cap.

— Ce, te-a hipnotizat?

— Nu! N-a fost aşa! A fost ca şi cum… nu ştiu cum a fost. Ştiu că nu vorbea sincer, da? – nu sunt chiar atât de *prost* –, dar am tot continuat să-mi repet, atâta timp cât *ştiu* că nu e sincer, e ca şi cum l-aş păcăli eu pe el. Am să îi cânt în strună, până ce am să aflu adevărul… Şi aveam nevoie să aflu adevărul. Nu pentru mine. Ci pentru Dora. Pentru *tine*… Aşa că în clipa în care mi-a propus să vin cu el, am zis: sigur, de ce nu? Privi încruntat lanţul, apoi: De ce nu?

— Deci te-a adus aici cu el. Şi te-a băgat aici?

— Nu, tatăl lui a făcut-o, răspunse Montrose. Prima dată, m-au dus la casa lor de pe deal. Pentru câteva ore. Însă mascarada a început să se destrame, iar bătrânul nu e deloc un mincinos la fel de priceput ca băiatul. Sau poate că pur şi simplu n-a vrut să mă ştie în casa lui. Imediat ce l-am întâlnit, a fost ca şi cum vraja, sau ce-o fi fost, s-a destrămat. Am devenit turbulent.

Surâse, un surâs abia schiţat, care se topi imediat.

— Aşa că m-au dat pe mâna servitorilor, conchise el. Ce zi e azi?

Atticus trebui să se gândească.

— Luni. Seară. Ai plecat de acasă acum opt zile.

— Opt zile, doar atât?

— Eu am venit de îndată ce-am primit scrisoarea ta.

Montrose clătină din cap.

— Nu m-aşteptam să primesc veşti de la tine vreme de cel puţin o lună. M-am tot rugat să nu apari deloc. Dezgustul i se strecură iar în voce: Douăzeci şi doi de ani.

— Mda, douăzeci şi doi de ani, tată. Gândeşte-te bine la asta.

Lăsând felinarul jos, Atticus se răsuci şi se îndepărtă cu paşi mari prin beznă spre scări.

Dell îl aştepta sus, lângă trapă. Deschise gura să zică ceva, iar Atticus o pocni în frunte cu ciocanul. Femeia îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi ca un bolovan. Chiar în timp ce femeia se prăbuşea la podea, Atticus păşi pe lângă ea ca să întâmpine mastiful ce se repezea spre el, izbutind o lovitură în ţeasta acestuia chiar când se afla în plin zbor.

Meşteşugarul urmă şi el la rând. Îşi vărsă băutura când îşi înhăţa coasa. Atticus dădu drumul ciocanului şi luă o lopată de pe perete. Respinse lama coasei cu cea a lopeţii şi-l nimeri pe meşteşugar în gât cu vârful cozii lopeţii. Bărbatul rămăsese fără aer, iar Atticus îl prinse de părul lung şi-l izbi cu capul de masă. Apoi, târându-l şi

luptându-se cu el, îl trase până la trapă şi-l azvârli în jos pe scări.

Mastiful se chinuia să stea în picioare, însă nu şi le putea stăpâni. Atticus îl lovi cu lopata până ce încetă să mai mişte. Apoi se opri, ascultându-şi propria răsuflare şi zgomotele satului din jurul său. Alt câine lătra pe undeva, departe, printre case, însă lătratul nu se auzi mai aproape şi, curând, încetă cu totul.

Atticus luă inelul de chei al lui Dell. Găsi un cleşte pentru sârmă.

Meşteşugarul zăcea nemişcat la poalele scărilor. Atticus păşi peste el şi se înapoie la tatăl său, căruia îi dădu cheile şi cleştele pentru sârmă. Apoi îl târî pe meşteşugar departe de scări şi-l sprijini de un raft cu conserve. Sui scările şi o cără pe Dell în cârcă, cum cară pompierii supravieţuitorii, aducând-o şi pe ea jos şi aşezând-o lângă meşter. Montrose izbutise deja să se elibereze. Se apropie de el şi ridică felinarul, uitându-se la cei care-l închiseseră acolo.

— Mă ocup eu de următorii doi, zise el.

— Te poţi ocupa de următorii cincizeci, replică Atticus. Şi s-ar putea să fie nevoie, dacă nu plecăm mai repede de-aici.

— Ai o maşină? întrebă Montrose.

Atticus încuviinţă din cap.

— Pe Woody.

— Pe Woody? zise Montrose. A venit şi George?

— Familiei îi pasă de tine, tată. Împacă-te cu asta.

Urcară scările şi aruncară şi mastiful jos, apoi închiseră trapa şi traseră şi cufărul la loc peste ea. Suflară în felinare şi ieşiră pe uşa din faţă, rămânând apoi ca să asculte în întuneric.

— Unde-i George? şopti Montrose.

— Aduce maşina, sper.

— Speri?

— Aşteaptă puţin, făcu Atticus, ridicând o mână. Auzi?

Un vehicul se apropia pe drumul dintre case. Atticus se aplecă pe drum ca să vadă dacă

Packardul era cel care se apropia, dar fu surprins de lumina bruscă a unor faruri puternice.

Nu era Packardul. Era Daimlerul. În clipa în care Atticus înţelese pe deplin acest lucru, maşina argintie deja se oprise în faţa atelierului. Letitia îşi iţi capul pe geamul şoferului şi strigă numele lui Atticus.

— Aţi luat şi o fată cu voi? zise Montrose.

— Hai să vorbim pe drum despre asta, îi sugeră Atticus.

Suiră amândoi în spatele maşinii, Atticus aşezându-se în spatele Letitiei, iar Montrose în spatele fratelui său.

— Montrose! făcu George, întorcându-se ca să-l privească. Eşti bine?

— Aţi luat o *fată* cu voi? repetă Montrose.

— Bună, domnule Turner!

Letitia o zise pe un ton natural, zâmbind în oglinda retrovizoare în vreme ce întorcea maşina.

— Au încercat să nu mă ia, dar Domnul Iisus şi cu mine am avut alte idei.

Atticus se uită la George.

— Aţi scăpat teferi?

— Cred că da, răspunse George ridicând revolverul. L-am instalat pe William în baia ’Titiei. Am înclinat şifonierul şi l-am proptit în uşă, am smuls telefonul din priză şi am încuiat şi uşa de la hol. Unul dintre tipii ăia masivi a rămas acolo cu el, deci probabil că nu le va lua mult ca să scape, însă am fugit din conac fără ca cineva să dea alarma.

— Şi Woody?

— A trebuit s-o abandonăm acolo, răspunse George întristat. Era blocată de toate acele limuzine – ’Titia a observat acest lucru când se plimba pe-afară, mai devreme. Însă asta era parcată chiar în faţă.

— Avea şi cheile în contact, adăugă Letitia, al cărei ton sugera: un dar al Providenţei.

Şi, de necrezut, însă Atticus era de părere că erau şi avantaje în faptul că scăpaseră cu ajutorul Daimlerului. Niciun sătean nu le ieşi în întâmpinare

în timp ce mergeau printre case. Câinii nici măcar nu lătrară.

— Mda, zise George, dar tot o să-mi fie dor de maşina aia. Poate, când vom ajunge acasă, o vom putea schimba pe asta cu una nouă.

— Şi cum anume? se interesă Montrose. Ai cumva niscaiva cunoştinţe printre interlopi pe care eu nu le cunosc?

— V-aş putea ajuta eu, se oferi Letitia.

Vină maşina la dreapta, luând-o pe pod.

Motorul se opri în mijlocul virajului. Nici nu se înecă, nici nu trepidă; pur şi simplu se opri. Maşina încetini şi se opri complet în faţa podului, în timp ce Letitia puse mâna pe cheie şi o învârti înainte şi înapoi de mai multe ori. Nu se întâmplă nimic.

— Ce naiba-i asta? făcu Montrose.

Uitându-se în lungul podului, observară felinarele atârnate două câte două de cârligele de fier. Cinci perechi, acum patru, iar cea mai îndepărtată se stinse pur şi simplu. O clipă mai târziu, se stinse şi următoarea pereche, creând impresia unui val de întuneric ce înainta dinspre Pădure.

În clipa în care întunericul înghiţi şi cea de-a treia pereche de felinare, deveni limpede că nu aveau de-a face cu o simplă iluzie optică. Farurile puternice ale Daimlerului încă funcţionau, aşa că observară că lumina acestora se întindea până la mijlocul podului, după care pur şi simplu dispărea într-un hău.

Mâna Letitiei căzu de pe cheia din contact. Întunericul încetase să mai avanseze, însă părea să capete puteri sporite, întrucât acum rămăsese la mijlocul podului, un gogoloi din umbră vie împiedicându-le evadarea. Facerea 2:19, cugetă Atticus, cu mintea amorţită. Adam a uitat unul.

— O, *la dracu'!* exclamă Montrose.

Se întinse peste scaunul din faţă, înhăţă revolverul de la George şi deschise portiera din dreptul său.

— Tată, stai puţin! rosti Atticus, crezând că voia să atace chestia de pe pod, însă după ce ieşise din

maşină, tatăl său pornise în direcţia opusă.

Atticus se răsuci în scaun şi se uită prin luneta maşinii.

Caleb Braithwhite venea pe drumul dinspre conac. Mergea încet, fără să se grăbească, şi deşi încă se afla la o distanţă apreciabilă, Atticus îi vedea faţa cu claritate, ca şi cum în ea bătea vreo lumină. Caleb zâmbea.

Atticus înjură. Deschise portiera şi ieşi din maşină, însă când se îndreptă de spate, piciorul parcă îi prinse rădăcini în pământ, ca şi cum păşise într-un ciment cu întărire rapidă.

Nici tatăl său nu ajunsese prea departe. Montrose rămăsese la vreo cinci paşi în spatele Daimlerului. Stătea aplecat în faţă, împotrivindu-se parcă unui vânt năprasnic, cu braţul drept întins la maxim în faţă. Aţintea revolverul spre ceva, cu cocoşul tras şi cu degetul îndoit în jurul trăgaciului. Însă nu voia, sau nu putea, să tragă.

Caleb Braithwhite continua să se apropie, neîncercând nici măcar o clipă să se dea din calea pistolului. Atticus îşi lăsă ambele braţe în jos şi încercă să-şi salte unul dintre picioarele rămase paralizate. Nu îl putu clinti. În spatele său, îi auzi pe Letitia şi pe George bubuind, pe dinăuntru, în portierele din faţă ale Daimlerului.

Caleb se opri în faţa lui Montrose, unde rămase zâmbind la ţeava revolverului. Atticus se rugă ca acesta să tragă arma spre el şi să apese astfel trăgaciul, însă când o făcu, până la urmă, acţionă extrem de grijuliu, strecurându-şi degetul mare sub cocoş, ca să-l împiedice să cadă, şi răsucind arma într-o parte.

Apoi, arma era la Caleb în mână. Scoase afară butoiaşul şi verifică dacă era încărcat. Îl închise la loc cu un pocnet. Îl armă iar.

— Nu! rosti Atticus. Nu!

Caleb catadicsi să-i arunce o privire.

— Ţi-am spus, rosti el. Consecinţe.

Aţinti pistolul spre pieptul lui Montrose şi apăsă trăgaciul.

★★★

Din nou, dimineaţă.

După ce abia aţipise, Atticus, rămas de pază la căpătâiul tatălui său, fu trezit de cântatul unui cocoş din satul de la poalele dealului. Se aplecă înainte, deasupra patului, liniştindu-se când văzu că Montrose continua să respire, după care, trăgând păturile, se holbă la pieptul tatălui său, care continua să se ridice şi să coboare în lumina cenuşie a zorilor.

Nicio rană.

Chiar şi acum îi venea greu să accepte. Văzuse şi auzise arma descărcându-se, îşi văzuse tatăl prăbuşindu-se la pământ. Servitorii veniseră în fugă de la conac; Atticus, aproape înnebunit de furie, se luptase cu ei cât putuse, cu picioarele înţepenite în pământ, însă fusese doborât extrem de repede. El şi ceilalţi fuseseră, după aceea, căraţi înapoi în aripa de est a clădirii şi încuiaţi în apartamentul dublu. Capabil să se mişte din nou, strigase la George şi la Letitia să îi aducă apă şi prosoape. Dar când desfăcuse cămaşa tatălui său, nu dăduse peste dezastrul anatomic la care se aşteptase, ci peste piele şi os neatinse, pe sub care inima tatălui său încă bătea cu vigoare.

La început, nu-i venise să creadă – *văzuse* arma descărcându-se, de la o distanţă mortală – şi, disperat, răsucise trupul tatălui său pe o parte, apoi pe cealaltă, căutând o rană de glonţ care nu se afla acolo.

Nicio rană. Nicio gaură de glonţ sau vreo urmă de praf de puşcă pe cămaşă. Şi singurul sânge care se vedea era cel de pe încheieturile zdrelite ale degetelor lui Atticus.

De la atâtea bruscări repetate, Montrose deschisese ochii şi îi spusese lui Atticus să-i dea pace, că e în regulă – deşi părea la fel de uluit de întâmplare ca şi propriul său fiu. Încercase să se ridice în fund şi un puseu brusc de durere îl trântise imediat la pământ. Îşi adunase puterile şi încercase din nou, de data asta izbutind să se salte în picioare,

înainte ca agonia glonţului fantomă să-l facă să leşine. Atticus îl prinsese înainte să cadă, apoi îl băgase la loc în pat, după care încercase să înţeleagă ce era cu acel miracol cu două tăişuri: tatăl său era în viaţă. Şi nu putea fi mişcat din loc.

Acum, în timp ce Atticus aşeza pătura la loc, tatăl său se foi şi clipi, trezindu-se.

— Salut, tată! zise Atticus, vorbind cu blândeţe, dar pregătit să-l ţină cu forţa în loc, dacă încerca să se ridice.

Însă Montrose îşi învăţase lecţia: îşi schimbă poziţia pe saltea, dar rămase la orizontală.

— O visam pe maică-ta, zise el.

— Da? Un vis plăcut?

— Cel puţin, nu mi-a zis „ţi-am spus eu". Montrose întoarse capul cu grijă, privind de jur-împrejur prin cameră: Unde sunt George şi Letitia?

— În camera lui George, răspunse Atticus, arătând spre uşa dintre cele două camere.

— Sunt bine?

— 'Titia s-a ales cu un ochi vânăt după ce s-a luptat cu tipul care o căra, iar George a ajuns şi el destul de şifonat. Altminteri sunt bine.

Montrose întoarse iar capul.

— Ai încercat deja să spargi geamul ăla?

— Nu plecăm fără tine, tată.

— Măcar aţi putea scoate fata aia de aici.

— Dacă tu crezi că o poţi convinge pe Letitia să fugă, merg chiar acum să o trezesc.

— Nu, replică Montrose. Cred că nu prea mă pricep să-i conving pe oameni să facă chestii. Îşi privi încruntat fiul. Ştii ce-are Braithwhite de gând să facă cu tine?

— Nu în detaliu, răspunse Atticus. Dar pot să bănuiesc.

Montrose încuviinţă din cap.

— Are de gând să-l invoce pe unul dintre Membrii Străvechi ai Klanului. Şi, poate, şi vreo turmă de shiggothi. Iar tu eşti sacrificiul.

— Mă bucur că te simţi suficient de bine ca să-ţi ardă de glume despre asta, tată.

— Păi, nu zic că-mi face plăcere, dar ştiu suficiente poveşti din alea de-ale tale ca să-mi dau seama cum se termină. De obicei, marele vrăjitor şi trepăduşii lui sunt şi ei mâncaţi. Sau o iau razna.

— De obicei, sublinie Atticus. Însă Braithwhite nu părea foarte preocupat când am stat de vorbă cu el. Poate că ştie ce face.

— Tatăl e un prost, spuse Montrose. Băiatul e cel cu adevărat periculos. Dacă vei avea ocazia să-l împingi în iad, nu sta pe gânduri.

O jumătate de oră mai târziu, nu mult după ce pe Montrose îl furase iar somnul, Atticus auzi o cheie în uşa dinspre hol. Era Caleb Braithwhite. Singur.

— Ai venit să mă duci sus? îl întrebă Atticus, vorbind încet.

— Nu.

Braithwhite rămase lângă uşă, înăuntru, relaxat, dar parcă neîndrăznind să intre.

— Ritualul nu începe mai devreme de câteva ore. Tatăl meu şi ceilalţi membri încă se mai contrazic când să-l ţină.

— Contează momentul?

— Tatăl meu nu crede că aşa stau lucrurile, însă Pendergast şi o parte dintre ceilalţi au teorii astronomice discrepante în privinţa cărora sunt foarte convinşi. Aşa că se tot contrazic chiar acum, la micul dejun. Dacă nu se omoară unul pe altul, mă aştept să vină să te ia în jurul prânzului.

— Ei? zise Atticus. Tu nu vei fi acolo?

— Nu. Mi s-a ordonat să părăsesc zona până termină cu ritualul.

— Asta ca să se asigure perpetuarea liniei dinastice, în cazul în care o iau razna lucrurile? Sau pur şi simplu adulţii nu vor să se simtă dominaţi de tine?

— Puţin din amândouă, răspunse Caleb Braithwhite. Am venit să-mi iau la revedere – şi să-mi cer scuze.

Dădu din cap spre silueta adormită a lui Montrose, apoi zise:

— Chiar îmi pare rău pentru toate astea!

— Mda, am văzut ce nefericit păreai când ai apăsat trăgaciul, azi-noapte.

— Am făcut ce trebuia să fac. Ţi-am spus doar…

— Scuteşte-mă de toate astea! îl întrerupse Atticus. Vrei să faci o faptă bună? Ia-o pe Letitia cu tine. Şi pe George, dacă poţi.

— Nu pot.

— Ştii că nu e nevoie să-i ţii aici. Nu am să vă mai creez probleme, mai ales acum, că îl văd pe tata în halul ăsta.

— *Probabil* că n-ai să mai creezi probleme, recunoscu Braithwhite. Dar sunt sigur că Letitia da, dacă aş încerca să o scot de aici fără tine. Iar ordinele tatălui meu sunt explicite: plec eu. Nimeni altcineva.

— Atunci nu mai avem ce să ne spunem.

— În regulă.

O încuviinţare din cap.

— Atunci, plec.

Însă apoi şovăi, cu mâna pe clanţă.

— Am să pun să vi se aducă micul dejun sus.

— Nu te deranja.

— Nu, crede-mă, o să vrei să mănânci ceva, zise Caleb Braithwhite. Vei vrea să-ţi păstrezi puterile, pentru ritual. Şi nu ştii niciodată când e ultima masă pentru tine… Nimeni nu ştie.

★★★

Atticus era pregătit când veniră după el. Îşi lustruise pantofii, se îmbrăcase cu pantaloni noi şi-şi luase pe el o cămaşă albă curată, căreia îi suflecase mânecile, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru vreo muncă grea.

William, care descuiase uşa, surâse de parcă ar fi venit să-l conducă pe Atticus la masă. Servitorii rămaşi pe hol, în spatele lui – vreo doi dintre ei aveau vânătăi, după seara precedentă – erau mai puţin prietenoşi.

Atticus îi mai aruncă o ultimă privire tatălui său, apoi lui George şi Letitiei, care stăteau lângă pat.

— Să aveţi grijă unul de altul, le spuse. Rugaţi-vă pentru mine.

Încăperea unde urma să se desfăşoare ritualul era un spaţiu pătrat larg, aflat în centrul celui de-al treilea nivel al casei. Deşi lipsită de ferestre, avea un luminator în tavan, plus vreo şase sfeşnice de perete, în care fuseseră înşurubate becuri puternice. După urmele de zgârieturi de pe podea şi alte câteva semne, Atticus bănuia că încăperea servea pe post de atelier, care, în mod normal, ar fi fost ticsit de mobilier greu şi echipamente. Însă astăzi, părea golit de orice element lipsit de importanţă pentru misiunea cea mare.

O uşă goală fusese ridicată în partea de est a încăperii. În scândurile care-i alcătuiau tocul fuseseră săpate litere dintr-un alfabet ciudat, alcătuind ceea ce Atticus bănuia a fi cuvinte cu rol ritualic. Iar uşa în sine era de un negru lucios, cu balamale argintii şi clanţă la fel de argintie.

În jurul uşii, pe podea, fusese desenat un cerc cu cretă albă cu nuanţe argintii. Dintr-o gaură aflată în partea de vest a cercului porneau linii paralele, formând o cărare lată de treizeci de centimetri ce se unea cu alt cerc, aflat în colţul opus al camerei. Acest al doilea cerc conţinea un dispozitiv straniu: un cilindru argintiu, înalt până la brâu, acoperit cu un capac masiv, din cristal transparent.

La jumătatea distanţei dintre uşă şi cilindru, exact sub luminatorul din plafon, se afla un al treilea cerc. Alte litere bizare erau scrijelite în jurul circumferinţei acestuia, iar în mijlocul lui se afla un simbol de mari dimensiuni, ce semăna cu o stea în cinci colţuri întreruptă, formată din linii curbe, ca şi cum, reflectă Atticus, o pentagramă obişnuită fusese distorsionată de un câmp magnetic. Gândul la magnetism nu i se năzărise din întâmplare – seria de cercuri îi amintea de desenul unui circuit electric, şi bănuia cum anume avea să se desfăşoare ritualul. Uşa avea să se deschidă pentru a permite accesul unei forţe sau energii de Dincolo. Cilindrul, care trebuie să fi fost un soi de condensator, avea să o capteze. Ca să încheie circuitul, era nevoie de un conductor: pentru a canaliza energia mai departe,

pentru a o direcţiona acolo unde trebuia să se îndrepte… şi ca să o facă să sară, ca o siguranţă, în caz că se dovedea prea puternică pentru a fi ţinută sub control.

— Vreţi să stau acolo, zise Atticus.

— Da, răspunse Samuel Braithwithe.

Îmbrăcat cu o robă ceremonială, el tot aducea mai degrabă cu un om normal, decât cu un vrăjitor, asemenea unui profesor de la Harvard care îşi pierduse pălăria. Ceilalţi Fii ai lui Adam, înveşmântaţi la fel ca el, se adunaseră în spatele cercului în care se afla cilindrul, care, din întâmplare, era colţul camerei aflat cel mai aproape de ieşire. William şi restul servitorilor fuseseră alungaţi de acolo şi li se spusese să aştepte jos; Atticus se întreba dacă vreunul dintre ei avusese prezenţa de spirit să o rupă la fugă în josul dealului.

— Trebuie şi să reciţi o invocaţie, continuă Braithwhite.

Acesta îi făcu semn unuia dintre antenauţii tot mai neliniştiţi; bărbatul veni în faţă, ţinând în mână un pergament rulat, pe care-l desfăcu şi i-l arătă lui Atticus.

— Nu pot citi aşa ceva, spuse Atticus. Nici măcar nu ştiu în ce limbă e.

— E limba lui Adam, îl lămuri Braithwhite. Toată lumea o poate citi. Trebuie doar să îţi aminteşti cum anume.

— Dacă zici tu… Ce va intra pe uşa aceea?

— Lumină. Prima lumină a creaţiei.

— Prima lumină a creaţiei, repetă Atticus. Şi ce-are asta de-a face cu mine?

Preston bătu cu toiagul în podea.

— E timpul! strigă el.

— Vei afla în curând, îi răspunse Braithwhite lui Atticus. Acum, intră acolo!

Iritat de tonul lui Braithwhite, Atticus se gândi încă o dată să se repeadă la el şi să-l doboare la podea. Însă pumnii săi, deja o ştia, n-aveau să-l asculte dacă ar fi încercat asta. Şi mai trebuia să se

gândească şi la tatăl lui, la George şi la Letitia; singura lor şansă era ca el să treacă prin toate astea.

Aşa că păşi în cerc.

— Cu faţa spre uşă, îi ordonă Braithwhite, şi ţine mâinile întinse în faţă!

Atticus îşi făcu mâinile căuş în faţă. Braithwhite scoase un cuţit din robă şi îl tăie în ambele palme. Lama era atât de ascuţită, încât sângele începu să curgă înainte ca Atticus să simtă vreo durere.

— E timpul! strigă din nou Preston, iar unul dintre ceilalţi antenauţi suflă într-un corn, scoţând un bâzâit prelung, care-i făcu lui Atticus coloana vertebrală să vibreze.

Sângele îi picura din mâini pe podea, picăturile împrăştiindu-se precum bobiţele de mercur către liniile curbate ale pentagramei, care le absorbea. Lumina soarelui la amiază cădea drept în jos şi pentagrama părea să o absoarbă şi pe ea. Aceasta începu să strălucească.

Braithwhite, care acum ţinea în mână o bucată de cretă argintie, se lăsă pe vine la marginea cercului. Trasă o singură linie peste una dintre litere, transformând-o în alta, iar Atticus simţi din nou că picioarele îi sunt cuprinse de paralizie. Braithwhite îi făcu un semn din cap asistentului său, care îi oferi lui Atticus pergamentul. Atticus îl luă, dar descoperi că îi era în continuare imposibil să înţeleagă ceva din invocaţie.

Atunci Braithwhite se ridică în picioare şi se duse repede în spatele uşii, apropiindu-se apoi de cealaltă parte a cercului în care se afla Atticus. Când cornul răsună a doua oară, bătrânul se lăsă pe vine şi transformă altă literă. Înţelegerea se revărsă ca un potop asupra lui Atticus. Acum putea citi cuvintele de pe pergament şi le-auzea în cap. Însă când încercă să le pronunţe cu glas tare, se trezi că nu poate mişca limba; o greutate ca un deget invizibil îi apăsa buzele.

— E timpul! strigă Preston. E timpul!

Cornul răsună încă o dată şi Braithwhite mai trasă o dungă cu creta. Atticus deschise gura.

Când începu să vorbească, îi simţi pe Braithwhite şi pe asistent grăbindu-se să li se alăture celorlalţi antenauţi. Însă când Atticus începu să recite cuvintele pline de putere, camera din jurul său păru să se estompeze, până când din ea nu mai rămase decât uşa din faţa lui şi modelul strălucitor de pe podea.

Lumina apăru în jurul marginilor uşii, o lumină într-o nuanţă pe care Atticus nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată şi pe care nici măcar n-ar fi putut s-o descrie, dar care, totodată, părea şi intim cunoscută. În timp ce lumina creştea în intensitate, Atticus se trezi că şi propria sa capacitate de înţelegere creşte odată cu ea. O, se gândi el, în vreme ce clanţa începea să joace şi să se răsucească. O, acum înţeleg.

La scurt timp după ce fusese trimis în Coreea, Atticus participase la o slujbă de duminică din tabără. Capelanul obişnuit al unităţii era în arest, fiind acuzat, alături de alţi câţiva negri, că iscase o bătaie cu nişte soldaţi albi, care refuzaseră să mănânce în acelaşi cort cu ei. Capelanul care îi ţinea locul considerase că e de datoria lui să le ţină negrilor din cadrul diviziei 24 de Infanterie o predică despre importanţa tolerării celorlalte rase. Cum că ar fi trebuit să se străduiască să trăiască pe pământ aşa cum ar fi făcut-o şi-n cer, le spusese el. În lăcaşul Domnului, ei vor renunţa la trupurile lor materiale; nu vor mai exista rase, nici bărbaţi sau femei, ci doar suflete pure, unite întru Dumnezeu.

Cea mai evidentă plângere legată de acea slujbă fusese aceea că era adresată congregaţiei care nu trebuia. Nu soldaţii negri fuseseră cei care sfidaseră ordinul de integrare al preşedintelui Truman – şi nu ei porniseră bătaia din cauza scandalului din cort, indiferent de ce pretindeau cei din poliţia militară. Dar o parte dintre camarazii lui Atticus avuseseră de comentat şi în privinţa ideii din spatele predicii capelanului: „Nu există bărbaţi şi femei în ceruri?”, auzise el bombănind un soldat aflat în spatele său.

„Dacă io nu mai îs bărbat, atunci cu ce e diferit de-a fi pur şi simplu *mort?”*

Atticus cunoştea acum răspunsul, precum şi răspunsul la întrebarea lui pentru Samuel Braithwhite. Un filosof naturalist experimentat putea spera să supravieţuiască expunerii la lumina creaţiei nefiltrate, însă Atticus avea să fie distrus de ea. Despuiat de propria identitate, de tot ceea ce-l făcea pe el să fie cine era: nu doar dezumanizat, ci şi dez-numit. Era ca şi cum ar fi murit, însă o uitare pozitivă, în locul uneia negative. O revenire la posibilitatea infinită a unei stări primordiale.

Neantul pozitiv. Ideea îl înspăimânta mai puţin decât s-ar fi aşteptat şi înţelegea cum, unui anumit tip de persoană, acest lucru nu i s-ar fi părut deloc înspăimântător, ci doar o soartă care merita căutată.

Unui anumit tip de persoană. Însă nu şi lui Atticus. Lui îi plăcea cine şi ce era. Întotdeauna îi plăcuse. Cu celelalte creaturi ale lui Dumnezeu avea el probleme câteodată.

Şi astfel, din cauză că el nu căuta neantul, precum şi pentru că nici să moară nu era pregătit, întinse mâna către manşeta rulată a mânecii drepte şi scoase la iveală bucata de hârtie ascunsă acolo. Biletul nesemnat care-i fusese livrat odată cu micul dejun.

„Pentru Atticus”, scria pe el. „O întorsătură a poveştii. Când poţi citi asta, fă-o”, apoi, trei cuvinte în limba lui Adam.

E timpul, cugetă Atticus.

Rosti cu voce tare cuvintele, iar modelul pâlpâitor de pe podea se preschimbă. Cercul din jurul uşii se întrerupse şi calea de legătură se topi şi dispăru. Cercul din jurul lui Atticus se închise şi el, în acelaşi timp aproape. Uşa se deschise.

Un văl de întuneric protector se pogorî asupra ochilor lui Atticus, protejându-l de lumina care, altminteri, l-ar fi transformat pe loc în scrum. Mintea sa, constatând că întunericul îi făcea bine, se hotărî să se piardă în el.

În timp ce îşi pierdea cunoştinţa, îi auzi pe Fiii lui Adam ţipând.

★★★

Când întunericul se risipi, se trezi făcut ghem pe podea. Rănile din palme i se închiseseră, lăsând în urmă doar vagi cicatrice, şi-n rest nu mai avea nicio rană.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre restul camerei. Scândurile din podea de dincolo de cercul protector erau arse şi înnegrite, la fel şi pereţii şi tavanul. Uşa magică şi condensatorul erau doar nişte rămăşiţe calcinate şi topite, iar luminatorul din tavan devenise doar o gaură în acoperiş.

Cât despre Fiii lui Adam, acum erau mai degrabă Fiii lui Pompei: siluete din cenuşă, imortalizate în poziţii ale groazei. Apoi Atticus se ridică în picioare şi vibraţiile create de paşii săi declanşară dezagregarea finală. Predându-se în faţa entropiei, antenauţii se împrăştiară în grămăjoare de praf alb.

Atticus încercă să nu-şi murdărească pantofii cu el şi ieşi de-acolo.

★★★

Pe George, pe Letitia şi pe tatăl său îi găsi aşteptând cu toţii în holul mare de la intrare. Cu bagajele pregătite, cei trei păreau nişte turişti nefericiţi la plecarea din hotel, regretând în mod evident alegerea cazării, dar, altfel, într-o stare destul de bună.

— Tată! exclamă Atticus. Eşti bine?

La care Montrose răspunse printr-o ridicare din umeri:

— William ne-a sunat în cameră acum câteva minute şi ne-a spus că suntem liberi să plecăm, îi explică George, în momentul în care servitorii au venit să descuie uşa, Montrose era deja în picioare şi gata pregătit.

— Dar domnul Braithwhite şi Ordinul? întrebă Letitia. Ei sunt…

— Morţi, răspunse Atticus. Toţi. Se uită la tatăl său şi adăugă: Braithwhite junior a dat o lovitură de palat.

— Ţi-am spus eu, zise Montrose, încuviinţând din cap.

— Şi-acum, ce facem mai departe? se întrebă George.

Auziră o maşină în faţă şi se duseră să se uite. Era William, care aducea Packardul lui George din garaj. Geamurile sparte fuseseră înlocuite şi toate îndoiturile fuseseră îndreptate şi tabla lustruită, iar acum maşina părea nouă-nouţă.

— Domnule Turner! rosti William pe un ton vioi, în vreme ce cobora din maşină. Mă bucur mult că aţi scăpat teafăr din acel calvar!

— Mda, şi eu mă bucur! făcu Atticus. Bună treabă cu reparaţiile.

— S-a ocupat domnul Braithwhite, răspunse William. El personal a avut grijă, de dimineaţă, înainte să plece. Mi-a cerut să vă spun că îi pare rău că nu poate fi aici ca să-şi ia la revedere personal de la dumneavoastră, şi-şi cere scuze, încă o dată, pentru tot ce v-a făcut să înduraţi. Nădăjduieşte să acceptaţi câteva daruri în semn de regret: câteva cutii cu cărţi pentru dumneavoastră şi unchiul dumneavoastră, iar pentru dumneavoastră, domnule Turner – se întoarse către Montrose –, un exemplar cu toate datele genealogice pe care domnul Braithwhite a izbutit să le adune despre familia soţiei dumneavoastră. Domnişoară Dandridge, mi-am luat libertatea să vă împachetez rochiile. De asemenea, domnule Berry, pe lângă repararea maşinii, domnul Braithwhite a mai făcut câteva modificări care, speră el, vă vor face plăcere.

— Ce fel de modificări? întrebă George.

— O linie de protecţie. De acum înainte, veţi descoperi că vă va fi mult mai greu să daţi de belea pe şosele. Agenţii legii, mai ales, vor avea tendinţa să vă trateze ca şi cum aţi fi invizibil pentru ei.

— Deci George poate depăşi viteza legală fără să ia amendă? întrebă Montrose. Asta e o opţiune?

— Da, domnule. Mărturisesc că-mi e complet necunoscut acest mecanism, însă domnul Braithwhite are şi el unul montat pe maşinile sale. E

destul de util când se grăbeşte – sau când parchează ilegal.

— Dar cu şeriful Hunt cum stă treaba? întrebă Atticus. Suntem invizibili şi pentru el?

— E un fel de a spune, răspunse William. Din ce-am înţeles eu, şeriful este preocupat acum să-şi angajeze noi adjuncţi. A uitat cu desăvârşire de întâlnirea cu voi de ieri-noapte – şi va continua să uite, atâta timp cât aveţi grijă să nu vi se mai intersecteze vreodată drumurile. Prin urmare, când veţi pleca de aici, trebuie să faceţi la stânga ori de câte ori se va bifurca vreun drum. După trei astfel de bifurcări, aţi ieşit din Pădure – şi din comitatul Devon – fără să fi trecut prin Bideford.

— Şi asta-i tot? întrebă Atticus. Pur şi simplu ajungem acasă?

— Doar dacă nu cumva preferaţi altă destinaţie, domnule Turner.

Aruncând o privire pe lângă el, William ridică o mână şi pocni din degete. Mai mulţi servitori ieşiră din conac, cărând cu ei bagaje.

— Dar domnul Braithwhite? spuse George, după ce bagajele le fuseseră puse în maşină.

— Domnul Braithwhite, domnule? Ce-i cu el?

— Cred că unchiul meu George întreabă care sunt planurile domnului Braithwhite, interveni Atticus. Acum, că el e stăpânul conacului.

— Cu siguranţă n-am idee, domnule Turner, răspunse William. Aşa cum v-am spus când ne-am întâlnit prima oară, eu am grijă de casa domnului Braithwhite, nu de afacerile sale.

— Şi aşa cum ţi-am spus şi eu, cred că ştii şi tu o mulţime de lucruri despre afacerile sale. „Calvarul" meu, de pildă – n-aş fi scăpat cu viaţă, dacă nu mi-ai fi strecurat acel bilet.

— Aceea a fost în întregime acţiunea domnului Braithwhite, domnule Turner. Eu n-am făcut decât să urmez instrucţiunile.

William tăcu o clipă şi se gândi, apoi zise:

— Presupun că mi s-ar putea recunoaşte înţelepciunea de-a şti ordinele *căruia* dintre domnii

Braithwhite să le urmez… Însă alegerea n-a fost prea grea.

Surâse.

— Păi, concluzionă el, acum mai am de făcut un pic de curăţenie, aşa că va trebui să mă scuzaţi. Conduceţi cu grijă!

Spunând acest lucru, plecă uşor capul, apoi se întoarse iute în conac şi închise uşile în urma sa.

Cei patru rămaseră acolo, în lumina soarelui de după-amiază, gândindu-se: concediaţi.

— Nu dau greş niciodată, rosti Montrose. Indiferent ce-ţi fac, după aceea e ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pur şi simplu ţi se cere să fii mulţumit că încă mai respiri.

— Păi, eu chiar sunt recunoscător pentru asta, recunoscu George. Se apropie de maşină şi-şi plimbă o mână peste panourile de lemn. Imunitate. Ha!

— Va trebui să încercăm asta, când ne întoarcem la Marvin, zise Letitia. M-aş bucura să conduc eu, dacă vreţi.

George începu să râdă.

— Nicio şansă. Eu am dreptul primul.

Letitia şi Montrose suiră lângă el, în faţă. Atticus se înghesui între bagaje şi cadourile de despărţire primite de la Braithwhite, astfel încât să se poată uita în urmă în timp ce plecau.

Urmări conacul până când acesta dispăru cu totul din vedere. După ce traversară podul şi pătrunseră în Pădure, urmări drumul, atent la orice străfulgerare argintie şi la orice curbă şi răspântie rămasă în urmă. Nu văzu nici urmă de Daimlerul lui Braithwhite, dar când ajunseră la a treia bifurcaţie, zări o umbră masivă mişcându-se printre arbori. Venise să îşi ia la revedere? se întrebă Atticus. Sau doar rămas bun, pentru moment?

După încă un kilometru şi ceva, trecură pe lângă un indicator pe care scria AICI SE TERMINĂ COMITATUL DEVON.

— Slavă Domnului! făcu Letitia.

Iar George adăugă şi el:

— Aleluia!

În timp ce Montrose murmură:

— Bine c-am scăpat!

Atticus nu zise nimic, ci doar se întoarse să privească înainte şi se strădui să creadă că ţinutul prin care călătoreau acum era diferit de cel pe care îl lăsaseră în urmă.

VISELE DIN CASA WINTHROP[{16}]

> Nicio parte a acestei incinte nu trebuie folosită sau ocupată, direct sau indirect, în nicio împrejurare, de către unul sau mai mulţi negri, cu condiţia ca această restricţie să nu împiedice ocuparea, în timpul perioadei lor de angajare, a locurilor unde îşi desfăşoară activitatea îngrijitorii sau şoferii, în pivniţe, hambare sau garaje din spatele clădirilor, sau în casele servitorilor. […] Nicio parte a acestor incinte nu poate fi vândută, oferită sau închiriată vreunui negru sau negri, şi nici permisiunea sau dreptul de-a folosi sau ocupa orice parte a ei nu pot fi, aşadar, acordate vreunui negru sau unor negri, cu excepţia servitorilor, îngrijitorilor sau şoferilor angajaţi cu acest scop, după cum se înţelege din cele exprimate mai sus.
>
> – „Formular standard, acord restrictiv”, schiţat pentru Membrii Consiliului Agenţilor Imobiliari din Chicago de către Nathan William MacChesney, de la Comisia de Planificare a oraşului Chicago, 1927

Vara se apropia de final când Letitia primi binecuvântarea îndelung aşteptată. La momentul respectiv, coşmarul din Ardham începea să i se pară doar o amintire îndepărtată şi existau momente, în timp ce iunie devenea iulie, iar iulie se făcea august, când se întreba dacă nu cumva se înşelase în privinţa faptului că Dumnezeu avea ceva special în minte pentru ea. Poate că acea posibilitate de a-l ajuta pe Atticus să-şi găsească tatăl fusese de fapt un dar în sine – asta, plus faptul că ajunsese întreagă acasă după aceea.

Dacă aşa *stătuseră* lucrurile, atunci ar fi acceptat totul cu inima împăcată. Deşi fratele ei, Marvin, poate că ar fi contrazis-o în această privinţă, Letitia era şi ea destul de conştientă că Dumnezeu nu-i datora nimic. Însă, pe de altă parte, ştia şi că Domnul se mişcă în ritmul Său propriu, şi că

răbdarea e adesea o parte a preţului pe care El ni-l cere pentru a ne da ceea ce vrea El să avem.

Binecuvântarea, atunci când în cele din urmă venise, fusese tot ceea ce sperase ea, plus încă ceva pe deasupra. Letitia se înşelase totuşi într-o privinţă: coşmarul ei nu se terminase.

★★★

Letitia trecu pe la Agenţia de călătorii în siguranţă pentru negri în aceeaşi zi în care depusese cecul. George stătea singur în birou, verificând corecturile pentru ediţia de toamnă a *Ghidului.* Letitia trecu direct la subiect.

— Domeniul imobiliar, zise George. Ai câştigat potul cel mare?

— Ceva de genul, răspunse Letitia. Am primit o scrisoare oficială săptămâna trecută.

De fapt, plicul îi fusese adresat „domnişoarei Dandridge", şi dat fiind că Letitia locuia la Ruby, la fel de bine s-ar fi putut presupune că scrisoarea îi era adresată acesteia. Însă Letitia era singură acasă în acea dimineaţă, aşa că o învinsese curiozitatea.

— Scrisoarea era de la un avocat. Spunea că are nişte bani de la unul dintre partenerii de afaceri ai tăticului nostru, pentru a plăti o veche datorie.

„Partener de afaceri", în cazul lui Warren Dandridge, însemna „parior". Tatăl Letitiei trăise din jocurile de cărţi: pocher şi gin rummy, mai ales, deşi jucase orice joc pe care l-ar fi putut câştiga.

— Ştiu ce crezi, spuse Letitia.

— Nu cred nimic, scumpo. Întotdeauna l-am respectat pe taică-tu.

— Ştiu că l-ai respectat. Însă ar fi o prostie să nu chibzuieşti mai bine. Tăticu' n-a fost puşcăriaş, însă umbla cu puşcăriaşii. Ruby a vrut să ardă scrisoarea.

— Însă nu şi tu, nu-i aşa?

— A trebuit să merg să văd despre ce e vorba.

Se gândise că, şi dacă el ar fi fost puşcăriaş, ea tot ar fi fost în stare să întoarcă în vreun fel situaţia în favoarea ei.

— Biroul de avocatură se afla într-o clădire şmecheră de pe LaSalle Street. Portarii de acolo nici

măcar nu m-au lăsat să intru în vestibul.

O puseseră să folosească liftul de serviciu, lucru care ei i se păruse în regulă. Să se lase greu convinsă era doar trucul unui escroc cu multă experienţă, însă un avocat alb dintr-o clădire albă trebuia să treacă printr-o grămadă de probleme ca să păcălească pe cineva, iar ea nu credea că prietenii tatălui său respectau într-atât de mult inteligenţa femeilor.

— Ţi-a zis avocatul cine e acest partener de afaceri? întrebă George.

— Nu. Asta a şi fost ideea principală exprimată de avocat – că respectivul dorea să rămână anonim.

— Hmm.

— Ştiu, zise ea. Imediat ce mi-a zis asta, am fost sigură că următorul lucru va fi să-mi ceară bani, ca un fel de taxă. Însă el nu a vrut nimic, nici măcar o semnătură. N-a trebuit decât să-i arăt permisul meu de conducere şi apoi mi-a dat un cec.

— Ce sumă era pe cec?

— Rămâne doar între noi?

— Desigur.

Ea îi spuse suma.

— Bun, atunci, zise George. Cu ăştia, chiar ai putea să-ţi cumperi un apartament – mă rog, unul mic. Dacă…

— Mda, banii chiar sunt adevăraţi. Am să aflu cât de curând. Însă, între timp, motivul pentru care mă aflu aici e că doresc ceva mai mult decât un simplu apartament.

— O casă?

Ea ezită, nesigură de numele pe care voia să-l dea dorinţei sale.

— Un *loc,* rosti ea într-un final. Cu suficient spaţiu pentru mine şi Ruby încât să nu stăm tot timpul una peste cealaltă, şi o cameră pentru Marvin, în care să stea când vine la noi în vizită, plus încă vreo câteva camere pe care să le închiriem…

George zâmbi.

— Vrei să te faci proprietăreasă?

— Ştiu că nu e ceva măreţ, dar, da, cred că mi-ar plăcea. Letitia aruncă o privire evaluatoare prin birou: Poate şi-un spaţiu ca să-mi conduc propria afacere…

— Păi, îţi admir ambiţia, spuse George, dar chiar şi dacă ţi-ai permite avansul pentru un asemenea loc, ştii bine că nicio bancă nu are să-ţi ofere un împrumut.

Letitia încuviinţă din cap. Pentru că băncilor nu le plăcea să investească în cartierele celor de culoare, sau în cele care era posibil să se mute persoane de culoare, negrilor le era aproape imposibil să obţină împrumuturi pentru case; pentru a-şi cumpăra o casă, majoritatea erau siliţi să cumpere cu plata în rate. Structura plăţilor era similară cu cea a unui credit ipotecar, însă nu ajungeai să devii proprietar până ce nu onorai tot contractul – iar dacă întârziai, chiar şi cu ultima rată, pierdeai tot ce-ai investit până atunci. Avantajul era că toată lumea putea obţine un astfel de contract: vânzătorii se arătau adesea dornici să ofere contracte cumpărătorilor despre care credeau că aveau să întârzie plăţile, deoarece le permitea ca o proprietate să fie astfel achitată de mai multe ori.

— Cealaltă problemă, adăugă George, e să găseşti un loc. Nu trebuie să-ţi mai spun eu cum arată acum piaţa imobiliară.

— A, apropo de asta, spuse Letitia. Mă gândeam că aş putea să încerc să fac pionierat.

— Vrei să cumperi o proprietate într-un cartier de albi?

— Ştiu că tu cunoşti persoane care au făcut asta. Cum ar fi domnul şi doamna Powell – nu tu i-ai ajutat să intre în East Woodlawn, pe vremea când practic niciun negru nu locuia acolo?

— Mda, recunoscu George cu greu. Dar ce s-a petrecut cu Albert şi Thea poate servi şi ca avertisment, nu doar ca o poveste de succes…

— Atunci, spune-mi şi mie! zise Letitia. Cum a fost?

— Păi, începu George, asta se întâmpla acum şase ani, imediat după ce Curtea Supremă a stabilit neconstituţionalitatea contractelor imobiliare pe criterii de rasă. Albert şi Thea economisiseră o groază de bani şi îşi doreau de foarte mult timp să-şi cumpere o casă, aşa că au interpretat decizia ca pe un semnal pozitiv. Prin urmare, Albert a venit la mine şi m-a întrebat dacă ştiu vreun agent imobiliar de încredere. Însă, vezi tu, ceea ce-au zis de fapt judecătorii a fost că acele contracte cu clauze rasiale nu sunt executorii în sala de judecată. Proprietarii de locuinţe le pot totuşi refuza în continuare, dacă vor, iar majoritatea albilor, dacă nu sunt disperaţi, nu au de gând să le vândă celor de culoare, dacă asta înseamnă să rămână fără niciun prieten. Aşa că Albert avea nevoie de un agent care să fie de acord cu o înşelătorie şi, de asemenea, să găsească o persoană albă care să fie dispusă să iasă la înaintare.

— Ca să cumpere casa pentru el, vrei să spui? A trebuit să plătească pe cineva pentru asta?

— Aşa funcţionează de obicei, o lămuri George. Albert a avut şi un pic de noroc aici. Sora lui e măritată cu un bărbat alb. Evreu, preciză el, dar suficient de german încât să treacă drept luteran. Deci Albert şi-a pus cumnatul să cumpere casa, folosind banii lui Albert şi-ai Theei, stabilind ca ei să primească titlul de proprietate după încheierea înţelegerii. Următorul pas a fost să intre în posesia proprietăţii. Chiar dacă aveau de partea lor Curtea Supremă, Albert şi Thea îşi făceau griji că noii vecini ar putea încerca să-i împiedice să se mute în casă. Aşa c-au apelat la un tertip: au mers la o slujbă oficiată sâmbătă seara şi i-au cerut Sfântului Iuda să aibă grijă de ei, şi apoi s-au mutat în dimineaţa următoare, când toţi vecinii lor erau plecaţi la biserică. După ce-au descărcat duba, Albert a sunat la poliţia locală şi i-a anunţat că un cuplu de negri care se mutase în jurisdicţia lor urma, probabil, să aibă nevoie de protecţia lor.

Normal că poliţiştii şi-au făcut imediat apariţia şi le-au spus tot vecinilor. Aşa că a doua zi dimineaţa,

luni, când Albert şi Thea au plecat la serviciu, pe fiecare casă de pe stradă se afla câte o placardă pe care scria „Suntem o comunitate albă – cei nedoriţi trebuie să plece”. Asta se întâmpla luni. Marţi noapte, cineva a aruncat o cărămidă în geamul din faţă al casei lui Albert şi a Theei. Albert a sunat iar la poliţie şi, pentru că aceştia n-au făcut nimic, a sunat la NAACP şi la Comisia orăşenească pentru drepturile omului. Şi eu am dat câteva telefoane. Până la urmă, poliţia a trimis o maşină de patrulă care să rămână în faţa casei lor. Rezultatul: în primul an, au avut loc treizeci şi nouă de încercări de vandalizare, inclusiv două tentative de incendiere. Câinele lui Albert a fost otrăvit. Şi fireşte că el şi Thea nici măcar pe stradă nu puteau merge fără să fie abuzaţi verbal de vecinii de cartier…

Letitia încuviinţă din cap, înţelegând ce voia George de fapt să sublinieze, însă dorind, în acelaşi timp, să-şi exprime şi ea un punct de vedere:

— Până la urmă, au păstrat totuşi casa. Nu?

— O, da, răspunse George. Albert a încărunţit prematur, din cauză că n-a putut să doarmă cum trebuie un an întreg, iar Thea a suferit un atac de cord, însă au păstrat casa… George clătină din cap. Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Păi, George, zise Letitia, nu-mi pot închipui că Domnul mi-ar fi oferit această oportunitate dacă n-ar fi vrut să mă folosesc de ea.

— Iar Marvin şi Ruby sunt şi ei de acord?

În privinţa unui lucru se exprimase foarte clar avocatul: cecul trebuia să meargă la *fiicele* lui Warren Dandridge. Deci Marvin şi scepticismul lui nu făceau parte din plan. Cât despre Ruby…

— Mda, zise ea. Sunt de acord.

★★★

Pe geamul jivrat scria Harold Bailey, realtist[17]. Realtist: agent imobiliar negru. A nu fi confundat cu un agent imobiliar alb, Realtor, în a căruia asociaţie naţională nu puteau fi primiţi şi negrii. Două desene

făcute prin decalcomanie[18] anunţau că domnul Bailey mai era şi membru al lojii masonice Prince Hall şi al Ordinului Superior al Elanilor.

Luminile din biroul domnului Bailey erau stinse şi uşa era încuiată. Letitia, care stătea în holul etajului al treilea împreună cu Ruby, încerca să-şi stăpânească nerăbdarea.

Cineva aflat în trecere poate că n-ar fi bănuit că sunt surori. Letitia, suplă şi cu tenul mai deschis, amintea de tatăl ei. Ruby, rotunjoară şi cu tenul închis, te ducea cu gândul la o mămică tânără – însă genul de mămică cu care nu era bine să te pui. Flexibilitatea ei nu era nelimitată, iar în adâncul ei exista o adevărată mămică ce s-ar fi putut ridica, dacă ar fi avut destul timp, ca un munte din mare. Şmecheria era să obţii ce voiai de la ea înainte să fii culcat la pământ. Până acum, Ruby păruse dispusă să participe la planul Letitiei, însă dacă întâlnirea din această dimineaţă ar trebui reprogramată, exista posibilitatea ca ea să-şi schimbe planurile.

— A *zis* la ora nouă…

— Păi, i-am promis doamnei Parker că ajung până la unsprezece şi jumătate să am grijă de Clarice, zise Ruby. Şi *chiar* trăgeam nădejde să am timp să trec şi pe la pivniţa Fraţilor Mandel, ca să caut pantofi pentru slujba cea nouă de catering de care ţi-am povestit.

— Nu înţeleg de ce vrei să începi o nouă slujbă, spuse Letitia. Acum că am primit asta…

— Normal că nu înţelegi. Trebuie mai întâi să ştii cum să te ţii de *o* slujbă stabilă ca să poţi vorbi despre *alta.*

— Acum *o să am* o slujbă stabilă, Ruby. Fix despre asta e vorba. Stabilitate!

— Mda, marea proprietăreasă de pe Easy Street, oftă Ruby. Am putea să rămânem la planul meu şi să donăm banii bisericii.

— Ruby!

Letitia era oripilată.

— Sper că n-ai *spus* nimic cuiva de la biserică, nu-i aşa?

— Nu, nu-ţi face griji, Zgârie-brânză, nu ţi-am trădat secretul.

— Şi bine ai face. Tăticu' a vrut ca *noi* să avem aceşti bani.

Ruby pufni.

— De parcă îţi pasă ţie ce voia Tăticu'.

— Chiar îmi pasă! Şi-mi pasă şi de *tine.*

Ruby pufni iar, auzind-o.

— Vrei să-ţi petreci tot restul vieţii într-o cămăruţă minusculă?

— Sigur că nu. Dar…

— Şi să munceşti din greu, ca până acum? Când ai mai dat peste o asemenea avere?

— Niciodată, răspunse Ruby. De aceea ştiu că nu pot avea încredere în ea.

O uşă se deschise în capătul îndepărtat al coridorului. Surorile se întoarseră ca să se uite la bărbatul alb care ieşise ca să le privească.

— Domnişoară Dandridge? întrebă el.

— Eu sunt domnişoara Dandridge, zise Letitia. Şi, simţind-o pe Ruby zbârlindu-se lângă ea: Amândouă suntem.

— Eu sunt Jon Archibald. Sunt prieten cu domnul Bailey. Mi-a cerut să vă spun că nu se va putea întâlni astăzi cu voi…

— Oh!

— Mi-a mai zis şi să vă întreb ce treabă aveţi cu el. Aş fi bucuros să vă ajut eu, dacă doriţi.

Venea spre ele în timp ce rostea aceste cuvinte, iar Letitia privi pe lângă el, la uşa deschisă, şi văzu cuvântul REALTOR, scris invers, pe geam.

— Fireşte, adăugă el, observându-i ezitarea, dacă preferaţi să-l aşteptaţi pe domnul Bailey…

Ruby o apucase deja pe Letitia de braţ şi o trăgea spre ea: *Să mergem.* Dar mai putea trece încă o săptămână înainte ca Ruby să aibă iar niţel timp liber. Prea mult.

— Tu şi domnul Bailey, zise Letitia. Sunteţi prieteni, sau…

— Parteneri, spuse domnul Archibald. Asociaţi, doar.

★★★

— Acestea sunt toate cartiere de albi.

— Da, zise domnul Archibald. De asta mi-a zis Hal că sunteţi interesate.

— *Mie* nu mi-a zis nimeni ceva despre cartiere de albi.

Ruby se uita cu subînţeles la Letitia, care se întoarse imediat la răsfoirea biblioraftului cu trei inele pe care i-l oferise domnul Archibald.

— Nu înţeleg ceva la preţurile astea, spuse Letitia. De exemplu, aceste două clădiri de aici: sunt aproape la fel, în privinţa metrilor pătraţi şi a terenului din jur. Însă prima e mult mai ieftină.

Îi arătă preţurile.

— Depinde de amplasare, îi explică domnul Archibald.

— Dar se află pe aceeaşi stradă.

— În locuri diferite, totuşi. În privinţa primei proprietăţi, zona e deţinută în exclusivitate de albi. Şi, sunt sigur că v-am spus deja asta, poate fi dificil pentru un negru să pătrundă într-o zonă…

— Nu vrem nimic dificil, spuse Ruby. Categoric nu.

— …deci, în acest caz, vânzătorul, un investitor pe care şi Hal, şi eu îl cunoaştem, s-a arătat de acord să ofere ceea ce noi numim o reducere pentru cel care îndrăzneşte primul. După ce are loc prima vânzare, următoarele vor fi mult mai uşoare. În cele din urmă, aşa cum stă cazul cu această a doua proprietate, lucrurile ajung la un punct culminant, când toate proprietăţile din zonă trec în mâinile altcuiva în doar un an sau doi.

— O mulţime de comisioane pentru tine, zise Letitia.

— O mulţime de comisioane pentru mine *şi* pentru domnul Bailey, o corectă el. Şi o mulţime de noi case pentru familii de negri care le merită.

Letitia încuviinţă din cap.

— Mi se pare corect.

Nu era corect, însă nu se putea arăta scandalizată de o practică de pe urma căreia trăgea nădejde să profite şi ea. Adevărata problemă consta în faptul că, şi dacă beneficia de acea reducere pentru cel care îndrăznea primul, tot nu era sigură că îşi putea permite ce-şi dorea – şi indiferent cât de sincer voia acesta să pară, ea nu se îndoia că domnul Archibald i-ar fi luat bucuros banii pe o proprietate pe care ea avea până la urmă să o piardă din cauza întârzierilor la plată.

Mai dădu o pagină din biblioraft.

— Ăsta nu poate fi corect, zise ea, citind lista de preţuri. Preţul ăsta nu poate fi corect, nu?

Domnul Archibald se aplecă în faţă, ca să vadă la ce clădire se uita tânăra.

— O, zise el. Casa Winthrop.

— Ce casă? întrebă Letitia.

★★★

— E urâtă, zise Ruby.

— O să fie mai frumoasă după ce o să fie a noastră, replică Letitia. La fel ca un bebeluş.

Duminica următoare, la prânz, cele două surori, îmbrăcate cu hainele de duminică, stăteau în faţa unui edificiu pătrăţos, al cărui exterior din cărămidă afişa tot farmecul clădirii unei şcoli publice. Însă pe Letitia o interesa interiorul. Ridicând privirea, văzu acoperişul de sticlă al foişorului care, potrivit descrierii din biblioraftul cu preţuri, acoperea un atrium pe două niveluri, înconjurat de alte paisprezece camere. Paisprezece camere: apartamentul în care crescuseră Letitia şi fraţii ei avusese doar două camere, plus o baie pe care o împărţiseră toţi, la un alt etaj.

Casa Winthrop împărţea cvartalul îngust cu o tavernă acum închisă şi un teren viran năpădit de buruieni care, odinioară, fusese un parc. Cvartalul se afla pe partea vestică a unei străzi cu două benzi. Partea estică era străjuită de case mici, pentru o singură familie, toate deţinute de albi; o femeie ce stătea pe veranda unei case aflate exact vizavi de Casa Winthrop le urmărise tulburată pe Letitia şi

Ruby apropiindu-se, iar acum se holba încruntată la ele, fără absolut nicio jenă.

— E şi mult de mers de-aici până la lucru, spuse Ruby.

— Mda, dar când ajungi acasă, poţi să te întinzi cum trebuie şi te simţi în largul tău.

— Mă simt în largul meu unde stau acum.

— Aici te vei simţi şi mai în largul tău, insistă Letitia.

Ridică iar privirea, la colţul mâncat de rugină ce atârna strâmb în colţul de nord-est al acoperişului.

— Pesemne că e o privelişte drăguţă. Mă întreb dacă poţi vedea lacul de-aici.

Se întoarse surâzând şi fu întâmpinată de privirea ostilă a femeii albe.

— Mda, drăguţă privelişte, zise Ruby, aruncând şi ea o privire la casa de vizavi. Sunt sigură că mă voi simţi *cu adevărat* în largul meu.

★★★

Domnul Archibald sosi câteva minute mai târziu. O salută cu o atingere a pălăriei pe doamna încruntată de vizavi şi le conduse pe Letitia şi Ruby înăuntru.

Fuioare de praf pluteau în lumina soarelui ce cădea pe podeaua cu model de tablă de şah a atriumului. Arcadele aflate în stânga şi-n dreapta uşii de la intrare dădeau către ceea ce domnul Archibald le informă că sunt sala de mese şi un salon, deşi, în absenţa mobilierului, trebuiau să se bazeze doar pe spusele lui pentru asta. De-a lungul zidului din dreapta al atriumului suia un şir de trepte ce duceau la un balcon aflat în partea din spate, multe alte uşi fiind vizibile deasupra şi dedesubt.

Letitia se apropie de piesa de rezistenţă a atriumului, o siluetă acoperită cu un cearşaf ce se înălţa pe un inel de marmură un pic mai ridicat decât restul podelei. Catalogul cu proprietăţile menţiona o fântână, însă ei nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut afla în interior.

— Se poate? întrebă ea.

— Chiar te rog, zise domnul Archibald.

Letitia prinse un pliu al cearşafului şi trase de el, scoţând la iveală o zeitate dezgolită, turnată în bronz.

— Doamne! exclamă Ruby.

Zeitatea din bronz, al cărei păr era prins cu o diademă în formă de semilună, strângea două făclii masive, câte una în fiecare mână, flăcările acestora ridicându-se până dincolo de umerii statuii. Între sânii ei dezgoliţi atârna o cheie masivă din fier. La picioarele ei se afla un coş plin cu şerpi, în ale căror trupuri de bronz erau înfipte ţevi ce dispăreau în adâncurile fântânii.

— Hecate, le informă domnul Archibald, îndatoritor. Zeiţa lunii.

— Văd foarte bine luna, zise Letitia, dând roată fântânii şi ajungând în spatele acesteia.

Alte două chipuri răsăreau din spatele capului lui Hecate, făcând-o să semene cu un spectacol de circ cu arătări bizare; un grup de broaşte, din ale căror guri putea curge apă, la fel ca în cazul şerpilor, formau o movilă dezgustătoare lângă călcâiele ei.

— Asta va trebui să dispară.

— Cu siguranţă pot discuta cu proprietarul despre asta, zise domnul Archibald. Însă, după cum vă spuneam şi ieri, potrivit termenelor contractului de cumpărare…

— Da, am fost atentă.

Pentru că nu putea deveni proprietară până la achitarea integrală, orice „modificare semnificativă” adusă proprietăţii trebuia să fie aprobată de cel care vindea casa.

— Eşti sigur că nu putem discuta direct cu ei?

— Nu, mă tem că nu.

Descrierea proprietăţii anunţa că Penumbra Real Estate era cea care deţinea Casa Winthrop, iar aceasta, presupunea Letitia, era condusă de prietenul investitor al domnului Archibald – sau poate chiar de domnul Archibald însuşi. Toate discuţiile cu Penumbra se făceau prin intermediul lui.

— Am să transmit doleanţa ta.

— Aşa să faci, zise Letitia, trăgându-şi nasul. Genul de chiriaşi pe care sperăm noi să-i avem – familii, oameni care merg la biserică – nu o să aprecieze un asemenea lucru. Chiar deloc.

În acelaşi timp, ea se gândea că totuşi negrii din South Side aveau de-a face cu chestii mult mai rele decât o statuie păgână, atunci când încercau să facă rost de un acoperiş deasupra capului. Însă nu trebuiau să accepte aşa ceva, se gândi ea mai departe – şi cu siguranţă nici *ea* însăşi nu dorea să aibă zi de zi luna lui Hecate în faţa ochilor.

Letitia îşi mută apoi atenţia la cele două uşi întunecate, una aflată sus, în balconul de deasupra, alta direct sub aceasta, ambele fiind închise cu ajutorul unor porţi-armonică.

— Acela e liftul?

— Da, răspunse domnul Archibald. Cel care a construit casa, Hiram Winthrop, a avut grijă să-l instaleze pentru soţia sa, care avea poliomielită, preciză el.

— Ai auzit, Ruby? zise Letitia. Poliomielită. Cum are Marvin.

— Marvin nu are nicio problemă cu urcatul scărilor, replică Ruby.

— Păi, nu toată lumea e ca el. Asta ar putea fi un avantaj la vânzare, pentru chiriaşi.

Oameni în vârstă, cugetă ea. Liniştiţi. Cu care să te înţelegi. Şi care îşi plăteau la timp chiria.

— Liftul *va trebui* reparat, observă domnul Archibald, tactul cu care rostise aceste cuvinte dând clar de înţeles cui îi revenea responsabilitatea pentru acest lucru.

Ruby pufni.

— Sigur că da. Ce alte probleme mai are casa?

— Instalaţia electrică trebuie verificată. Curentul e oprit momentan, însă ultimul locatar a anunţat că siguranţele săreau tot timpul. De asemenea…

— Nu, insistă Ruby, ce *probleme* are?

Îl fixă pe bărbat mijindu-şi ochii: mămica îl sfredelea cu privirea din străfundurile fiinţei sale.

— O casă de o asemenea mărime, cu un preţ atât de scăzut, iar tu eşti dispus să ne laşi pe *noi* s-o cumpărăm? Aici e vorba de mai mult de-un tablou cu siguranţe electrice. Ce nu ne spui?

Domnul Archibald şovăia. Era limpede, din expresia lui, că se aşteptase la o asemenea întrebare şi că era chiar uşurat că acest subiect fusese abordat; şi totuşi nu ştia cum să răspundă.

Letitia îl scuti de problemă:

— E bântuită.

— Poftim? făcu Ruby.

— E o casă bântuită. Ce altceva ar putea să fie? Se uită la domnul Archibald, care îi confirmă bănuiala prin faptul că nu o contrazicea. Aşadar, cine-i fantoma? Doamna Winthrop? Umblă noaptea pe holuri în scaunul cu rotile?

— Sincer, nu ştiu, răspunse domnul Archibald. Eu…

— Stai puţin, interveni Ruby. Chiar e *adevărat?*

— N-am auzit decât poveşti.

Domnul Archibald ridică o mână: pe cuvânt de cercetaş.

— Eu, unul, n-am fost martorul unor asemenea fenomene, şi nici nu mă aştept să fiu. Dar e adevărat că unii dintre locatarii dinainte au anunţat… incidente. Bufnituri în toiul nopţii. Şi ultimele încercări de-a vinde casa s-au încheiat prin faptul că toţi cumpărătorii au dat înapoi.

— Şi, mai exact, când aveai de gând să ne anunţi şi pe noi?

— Domnişoară Dandridge, te rog! N-am încercat să-ţi ascund informaţii. Însă mă consider un om raţional. Nu cred în…

— E-n regulă, zise Letitia. Nouă nu ne e teamă de morţi.

— Letitia!

— Totuşi, încă ceva – acum că ne-a ieşit porumbelul, crezi că proprietarul va fi dispus să mai lase încă ceva la preţ?

— *Letitia!*

— *Ruby!* făcu şi ea, imitându-i tonul. Are lift!

★★★

Prima care sosi la petrecerea de mutare fu soţia lui George, Hippolyta. Aceasta veni cu Buickul ei Roadmaster, avându-l alături pe Horace şi, pe capota maşinii, un cadru de pat cumpărat la mâna a doua.

Liftul tot nu funcţiona, aşa că se opintiră cu cadrul de pat în sus pe scări – Letitia şi Horace la un capăt, Hippolyta, care avea un metru optzeci, la celălalt – şi apoi îl băgară în camera pe care Letitia o alesese pentru ea însăşi şi în care aşteptau deja o cutie cu arcuri, o saltea şi câteva aşternuturi. După ce făcu patul, Letitia se dădu îndărăt şi trase adânc aer în piept, pe jumătate aşteptându-se să se trezească şi să constate că era iar sub păturile din vechea locuinţă a lui Ruby. Însă casa la care visase rămânea la fel de solidă de jur-împrejur, aşa că mai trase o gură de aer şi începu să râdă, apoi se întoarse către Hippolyta.

— Haide, o îndemnă ea. Îţi fac un tur al casei.

Ieşiră pe hol şi-l găsiră pe Horace la parter, aruncând o privire sub cearşaful lui Hecate.

— Ai grijă! îl atenţionă Letitia, făcându-l pe Horace să tresară. Ai să orbeşti!

Începu iar să râdă.

— Hai înapoi sus, e ceva aici care sunt sigură c-o să vă placă, şi ţie, şi mamei tale.

Îi conduse într-o încăpere aflată în partea de sud-vest la al doilea nivel al casei. Deoarece avea un corp de bibliotecă încastrat în perete, pesemne că destinaţia ei finală trebuia să fie un birou, însă Letitia avea de gând s-o transforme într-o cameră de închiriat. Acum totuşi, conţinea jucăria supradimensionată a unui bogătaş.

Domnul Archibald denumise dispozitivul respectiv planetariu: un model al sistemului solar, deşi sistemul reprezentat de acesta nu era al Soarelui nostru, ci, mai degrabă, al unuia cu un soare dublu. Cei doi sori gemeni erau două sfere din aur şi argint montate pe o axă centrală. În jurul lor, pe nişte braţe din alamă şi la distanţe variabile, se

aflau unsprezece planete, unele având, la rândul lor, propriii sateliţi, plus o cometă sculptată dintr-o bucată de cuarţ lăptos. Toate astea erau plasate pe o masă de metal solidă, a cărei parte superioară din sticlă oferea imaginea unui mecanism extrem de complex.

— Oau! exclamă Horace.

Hippolyta rămase fără glas, însă căscase ochii la fel ca fiul ei, aplecându-se ca să cerceteze mai îndeaproape una dintre planetele mai mari, o bilă de sticlă plină cu un lichid care forma fâşii şi vârtejuri precum atmosfera lui Jupiter.

— V-am zis eu c-o să vă placă. Şi se şi mişcă. Horace, lasă-te în jos şi suceşte de levierul acela micuţ de la bază, acolo.

Ascultător, băiatul făcu ce i se ceruse. Planetariul se trezi la viaţă, aşa că sorii începură să danseze pe axa lor, în vreme ce braţele de alamă prinseră a se roti şi ele. Mecanismul expus privirii emitea un *tic-tic-clac* puternic, însă mişcarea planetelor era silenţioasă, iar dacă priveai atent în direcţia potrivită, căpătai impresia că braţele dispăreau cumva, aşa încât părea că acestea pluteau liber.

Letitia privi într-o parte la Hippolyta, care, în acel moment, părea cel mai înalt copil din lume trezit în dimineaţa de Crăciun.

— E al vostru, dacă-l vreţi.

— Mamă! strigă Horace. Da!

— O, nu…

Însă chipul Hippolytei exprima clar: *da, îl vreau.*

— Nu îl pot vinde la un magazin de vechituri, îi explică Letitia, deoarece nu-mi aparţine. Însă în contract nu se specifică nimic despre împrumuturi. Şi ştiu că voi l-aţi aprecia.

— *Mamă…*

— Şi unde îl vom pune?

— În camera mea! ţipă Horace.

— Aha! Iar după ce-ţi mut patul ca să-i facem loc, tu unde ai să dormi?

— Pe podea!

Aşa că le demonstră, întinzându-se cu faţa în sus, cu capul pe lemnul de esenţă tare, în vreme ce planetele se roteau deasupra lui.

— Sunteţi bine-veniţi să luaţi şi pozele, dacă vreţi, continuă Letitia.

Pe peretele din faţa bibliotecii se aflau fotografii pe nişte plăcuţe din sticlă groasă şi grea, înfăţişând ciorchini de stele.

Hippolyta se apropie ca să le vadă mai bine.

— Ciudat, dar nu recunosc niciuna dintre aceste constelaţii, rosti ea după câteva secunde.

Se uită curioasă la imaginea unei galaxii spirală, care purta eticheta CARACATIŢA ÎNECATĂ.

— Ştii unde au fost făcute?

Letitia clătină din cap.

Horace, care se ridicase iar în picioare, deschise o uşă îngustă aflată lângă bibliotecă.

— Aici ce e?

— Scări spre acoperiş, îi răspunse Letitia. Să nu te duci sus. Apoi, către Hippolyta: Vorbesc serios să-ţi dau ţie ăsta. L-ai putea pune pe acoperiş la tine, poate.

— Ar fi o adevărată provocare, să-l putem sui pe acoperiş, zise Hippolyta, râzând. Ar fi nevoie să-l dezasamblăm doar ca să-l scoatem din această cameră.

— L-aş putea dezasambla eu! se oferi Horace. Şi l-aş putea construi şi la loc! Am putea…

Uşa de la hol se închise cu un bubuit. Horace ţâşni în sus şi mama lui rămase holbându-se într-acolo. Numai Letitia îţi păstră calmul, cel puţin pe dinafară, fără ca măcar să clipească.

— Curentul dintr-o casă veche, le explică ea.

★★★

Sosiră şi alţi invitaţi. Unii aduseră mobilă, alţii, mâncare şi băutură pentru petrecere. Tree Hawkins, portarul de la Denmark Vesey’s, veni însoţit de trei amici la fel de masivi ca şi el. Sosiră într-o rablă de Cadillac ruginit şi cu toba spartă, astfel încât sosirea lor fu remarcată de toată lumea din jur, planul iniţial fiind să se strecoare pe uşa din spate în zorii zilei şi

să abandoneze maşina acolo, pe post de avertisment pentru vecini: dacă faceţi probleme, vă veţi trezi cu uriaşii pe cap.

Până la căderea serii, se adunaseră deja mai bine de cincizeci de oameni în casă – mai multe trupuri calde decât se aflaseră în ultimii mulţi ani în Casa Winthrop, poate chiar dintotdeauna. Letitia se ducea să verifice bufetul încropit în sala de mese şi se opri să stea niţel de vorbă cu tatăl lui Atticus, al cărui dar de casă nouă fusese o carabină şi o cutie cu cartuşe.

— Trei, zise Montrose, dând din cap spre portretul de familie aflat deasupra şemineului din sala de mese: Hiram Winthrop, soţia lui şi un băiat cam de vârsta lui Horace. Tot spaţiul ăsta, doar pentru trei persoane.

— De fapt, doar doi, preciză Letitia. Am făcut nişte cercetări. Se pare că doamna Winthrop a murit chiar înainte să fi apucat să se mute aici. Aşa că n-au rămas decât el şi băiatul. Şi servitorii, firește.

Camerele servitorilor se aflau la subsol, sub bucătărie şi spălătorie.

— Ştii cum îşi câştiga banii?

— Averea familiei provenea de la un şir de mori de textile prin partea de est. Dar am înţeles că bătrânul Hiram mai mult cheltuia decât câştiga.

— Mori de textile, mormăi Montrose. Bani din bumbac.

— Mda, e amuzant cum se întoarce roata, nu?

În atrium, Tree şi ceilalţi portari aduseseră nişte instrumente muzicale, iar o parte dintre invitaţi începuseră să danseze – sau încercau măcar. Formaţia continua să cânte fals, obţinând mai ales suspine amabile din partea mulţimii.

Letitia se apropie de Charlie Boyd, care stătea pe ghizdul fântânii. Cearşaful lui Hecate o învăluia acum precum o togă, iar cineva înfipsese un fanion cu sigla Howard University Bison într-una dintre făcliile ei.

— Ce-a păţit Tree? întrebă Letitia. De obicei se comportă mult mai bine.

Charlie ridică din umeri.

— Dacă mă întrebi pe mine, de vină e faptul că nu e prima lor petrecere pe ziua de azi. Însă Tree pretinde că e din cauza vibraţiilor neplăcute.

— Vibraţii?

— În podea. Charlie mimă o bubuitură cu mătura în tavan. Doar nu ai pe cineva instalat deja la subsol, nu?

— Încă nu. Însă există deja câteva paturi suprapuse drăguţe acolo, jos, în caz că te interesează.

— Mersi, dar locuiesc deja la subsol. Dar dacă vrei totuşi să închiriezi vreunul din dormitoarele de la etaj…

— Vorbim, îi promise Letitia. L-ai văzut pe Atticus pe-aici?

— Zicea că se duce sus pe acoperiş.

Întrerupătorul din camera cu planetariul clincăni inutil, însă, cu ajutorul luminii de pe hol, Letitia văzu că uşa dinspre acoperiş rămăsese deschisă. Păşi cu atenţie pe lângă planetariu, zărind, când se apropie de el, ceva micuţ şi cu multe picioare care înota în lichidul planetei gazoase gigantice. Un joc de umbre, care dispăru imediat ce se uită cu atenţie la el.

Pe acoperiş, coşurile erau dispuse precum nişte pietre verticale în jurul luminatorului. Atticus se afla în partea opusă, stând pe scaun, cu spatele spre ea. Letitia se pregătea să-l strige, când se simţi cuprinsă de o îndoială subită, o altă iluzie perceptivă, ce făcea să pară că silueta de pe scaun avea capul acoperit de o chică de păr dreaptă, atent pieptănată, care-i cădea drept peste un gât cu piele palidă.

Apoi Atticus se răsuci spre ea, zâmbind.

— Salut! zise el. Ţi-am zis că arăţi drăguţ în seara asta?

Ea făcu iute o piruetă lângă luminator, amintindu-şi, totodată, de locul din care făcuse rost de această rochie. Îi aduse aminte şi lui. Tânărul surâse ezitant.

Veni apoi lângă el şi rămase în picioare. De partea cealaltă a străzii, vecinii aveau şi ei propria lor petrecere. *Muzică mai proastă, băutură mai*

proastă, cugetă Letitia, aducându-şi aminte de observaţia făcută de tatăl ei la adresa modului în care petreceau albii.

— S-au comportat destul de bine, remarcă Atticus. Nişte băieţi au ieşit ceva mai devreme pe peluză, încercând să arunce în aer Cadillacul lui Tree doar cu puterea privirii, însă au renunţat repede şi s-au întors înăuntru. Nu cred c-o să ai probleme în seara asta. Mâine…

Ridică din umeri.

— Nu-mi fac griji, răspunse Letitia în mod automat.

— Ruby îşi face. Şi nici nu pot spune că o învinovăţesc.

— Ţi-a zis Ruby ceva? Când, chiar acum?

— Ne-am întâlnit întâmplător pe stradă, acum câteva zile. Uite, Letitia, ştiu că nu e treaba mea…

— Şi-ai nimerit-o chiar la fix, zise ea. Şi dacă tot îţi faci atâtea griji din pricina noastră, cum de a dat tocmai Ruby peste tine? Cât a trecut, trei luni, de când ne-am întors? În tot acest timp, de câte ori m-ai sunat sau ai trecut să vezi ce mai fac?

— Ştiu, recunoscu el, dând din cap. Ştiu, şi îmi pare rău! Dar după tot ce s-a întâmplat, am zis că ar fi mai sigur pentru tine să păstrez distanţa. În caz că nu s-a terminat.

— Mda, mi-am închipuit. Însă măcar ai fi putut să ai bunul-simţ ca să mă întrebi dacă *doresc* să fiu în felul ăsta în siguranţă. Nici măcar atât nu meritam?

Atticus n-avea niciun răspuns pentru asta. Rămase privind în noapte, prefăcându-se interesat de traseul luminii unui avion pe cer.

După o clipă, Letitia zise:

— Am auzit că acum lucrezi pentru George.

— E un fel a spune, zise Atticus. Am tot făcut treburi ciudate pentru el, mai ales cercetări pentru *Ghid.* Mă trimite în călătorii de documentare.

— Ca pe Hippolyta?

— Mătuşa Hippolyta îşi alege singură destinaţiile. Eu doar primesc o listă, iar George îmi

acoperă benzina şi cheltuielile.

— Mie mi se pare că ai o slujbă.

— Tata le numeşte trebuşoare. Mă tot bate la cap să termin cu prostiile şi să mă folosesc de indemnizaţia primită de la armată ca să merg la facultate. Şi nu greşeşte, zise Atticus. Dar nu ştiu ce să zic… Parcă nu mă trage aţa încă.

— Păi, dacă tot cauţi trebuşoare de făcut, spuse Letitia, mi-ar prinde bine o mână de ajutor pe aici. Ştii ceva despre cum se repară lifturi?

— Pare mai degrabă o treabă pentru tata. Ar trebui să-l întrebi pe el.

— Te întreb pe tine. Nu-ţi pot oferi un salariu, însă îţi pot da masă şi casă când nu eşti plecat pe drum, pentru George. Să îţi permiţi o oarecare distanţă faţă de tatăl tău, dacă vrei.

Atticus se gândi niţel.

— Deci aş fi omul tău bun la toate? Şi, poate, cineva care să-i ţină la respect pe vecini?

— Nu mi-ar strica, recunoscu Letitia. Poate ai putea să poţi şi uniforma, din când în când, să le aduci la cunoştinţă că aici locuieşte un soldat.

— În regulă, zise el, încuviinţând din cap. Un singur lucru: mâine plec spre Colorado, ca să verific un nou lanţ de moteluri şi să stau de vorbă cu nişte proprietari de benzinării despre distribuţia *Ghidului.* Ar trebui totuşi să mă întorc până vineri. Tu şi Ruby o să fiţi în regulă singure până atunci?

— Sigur că da. Şi nu vom fi nici singure, zise Letitia zâmbind. Sfântul Duh o să ne poarte de grijă.

★★★

Mămica venea să vadă casa. Cumva, vizita îi ieşise cu totul din minte Letitiei, până ce se trezi târziu luni dimineaţă, dându-şi seama că nu avea decât câteva clipe la dispoziţie ca să se pregătească.

Se năpusti în hol şi, spre uluirea ei, descoperi că uitase şi să facă ordine după petrecerea de sâmbătă seară: gresia negru cu alb din atrium era îngropată sub mormane de confetti colorate şi peste tot erau împrăştiate fâşii de hârtie. Iar când se uită în sala de mese (după ce coborâse deja la parter, dar nu făcuse

niciun pas mai departe), văzu şi mai multă mizerie: farfurii şi căni sufocând practic masa, şi pete pe pereţi, care ar trebui frecate ca să mai iasă.

Iar Hecate! Zeiţa era din nou despuiată, însă devenise şi mai obscenă, cu sânii mai mari, la fel şi dosul, şi cu colţul gurii întors în sus, într-un rânjet răutăcios şi crud, ca şi cum anticipa deja reacţia mămicii. Letitia îşi duse o mână la gură, oripilată: *cu siguranţă am să mi-o iau cu cureaua!*

Se răsuci, cu gândul să dea fuga înapoi în bucătărie, să găsească o mătură şi să mătură totul – confetti, vase, pe Hecate, tot, absolut tot –, însă zeiţa trânti o palmă grea de bronz pe umărul ei şi o ţintui pe loc. Afară, se auzi portiera unui taxi trântindu-se, iar Letitia o auzi pe mămica spunându-i şoferului să aibă grijă cu valiza ei.

Sub balcon străfulgerară nişte lumini. Liftul urca de la subsol, cu interiorul alb strălucind ca un far. Hiram Winthrop se afla în lift, holbându-se la Letitia din casca de sticlă a costumului de cosmonaut cu care era îmbrăcat. Apoi Letitia clipi, iar capul lui Winthrop fu înlocuit de un vârtej întunecat, în care înotau creaturi cu nenumărate picioare.

În timp ce liftul continua să urce, Hecate îşi înteţi strânsoarea, zdrobind umărul Letitiei. Mămica bubuia în uşa din faţă.

— Letitia! strigă aceasta. Ştiu că eşti acolo! Le…

— *...titia!*

Se ridică în pat, în întuneric, simţind mâna surorii ei pe umăr.

— Ce e? întrebă ea. Ce e?

— E cineva în casă, şopti Ruby.

Letitia ascultă, fără să audă nimic la început, după care percepu un zgomot ritmat în depărtare.

— Ce-o fi?

Fără să mai aştepte un răspuns, scăpă de mâna lui Ruby şi-şi dădu picioarele jos din pat, şocul pardoselii reci sub tălpile ei goale trezind-o de-a binelea. Scoase carabina de sub pat, o desfăcu, îşi trecu degetul mare peste carcasele de alamă ale

cartuşelor deja încărcate în ţevi, o închise la loc şi porni spre holul de la intrare.

Luna strălucea prin luminator, albind podeaua atriumului – podeaua imaculată, observă Letitia – şi pe Hecate, zeiţa aflată în elementul ei. Întorcându-se spre dreapta, Letitia văzu că, la fel ca în visul ei, liftul se afla acum la al doilea nivel al casei, cu uşa deschisă.

— Asta m-a trezit, îi spuse Ruby. L-am auzit mişcându-se.

Letitia îşi vârî capul în cabina goală a liftului, simţind mirosul de lemn mucegăit şi piele învechită. Se opri, ascultând atent din nou. Zgomotul ritmic devenise mai puternic: *Tic-tic-clac, tic-tic-clac.*

Uşa de la planetariu era întredeschisă, lăsând să iasă pe hol o fâşie de lumină electrică discretă. Letitia numără până la trei, rosti numele Mântuitorului şi păşi în pragul uşii. *Tic-tic-clac, tic-tic-clac.* Stelele şi planetele urcau şi se răsuceau, şi la fel procedă şi Letitia, măturând aerul cu puşca de la stânga la dreapta şi înapoi şi dintr-un colţ în altul. Însă camera era, cel puţin din ce vedea ea, pustie.

— Ce e, Letitia? întrebă Ruby de la zece paşi în urma ei, pe hol.

— Nimic, răspunse Letitia.

Păşi îndărăt, coborând puşca, iar uşa i se trânti în faţă, făcând-o pe Ruby să ţipe. Următorul a fost liftul, poarta acestuia se închise bubuind, după care, una după alta, parcă toate uşile din casă se pocneau: bum, bum, bum, *bum.*

— Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! exclamă Ruby, panica ei făcând-o pe Letitia să simtă exact opusul, spaima i se transformă în furie.

— La naiba, Ruby! zise ea. Încetează cu văicăreala! Sunt doar zgomote!

Apoi, cel mai puternic bubuit dintre toate, o zdruncinătură colosală, ca şi cum toată casa fusese săltată de pe fundaţia ei şi trântită la loc. Letitia se căzni să-şi menţină echilibrul, în timp ce Ruby se prăbuşea, izbindu-se de perete.

— Letitia! ţipă ea, şi doar groaza de-a cădea o împiedica să se năpustească orbeşte, cu capul înainte. Vreau acasă!

— Eşti acasă, rosti Letitia.

Când Casa Winthrop se zvârcoli a doua oară, ea era deja pregătită, cu picioarele înfipte ca un căpitan în puntea corabiei sale săltând pe valuri. Corabia ei.

— Nu plecăm, zise ea. Acum, asta e casa noastră. Apoi, aplecându-se contra furtunii: Am ajuns în punctul culminant.

★★★

Însă Ruby nu voia să rămână.

La scurt timp după ce se crăpase de ziuă, în ceea ce părea o inversare a visului ei de mai devreme, Letitia se uita la Ruby care-şi încărca o valiză supradimensionată în portbagajul unui taxi.

— Unde ai să te duci? o întrebă Letitia, iar sora ei îi răspunse:

— Departe de-aici.

În timp ce taxiul se îndepărta, Letitia simţi priviri aţintite asupra sa şi se uită vizavi, unde dădu de femeia albă ieşită pe verandă, cu o expresie atât de infatuată pe chip, încât asta o făcu pe Letitia să se întrebe dacă nu cumva ştia ceva despre fantomă. Apoi observă Cadillacul lui Tree, rămas parcat lângă bordură, însă acum având toate patru roţile dezumflate şi cuvântul „NEGROTEI” scrijelit cu litere grosolane în vopseaua de pe capotă. Deci asta era, reflectă Letitia. Crezi că *asta* a făcut-o pe Ruby să fugă? Privi cu dispreţ vizavi, până când rânjetul vecinei sale se dezumflă precum un pneu înţepat şi aceasta îşi aduse aminte că avea ceva urgent de făcut în casă.

— Eu *n-am* să plec, anunţă Letitia către strada pustie.

Când reveni în interiorul Casei Winthrop, descoperi că totul era liniştit, deocamdată. Salturile în sus şi-n jos şi bubuiturile continuaseră încă un sfert de oră, apoi încetaseră brusc, lăsând în urmă un soi de ecou, ca şi cum casa însăşi se preschimbase într-o baterie consumată. Cât avea să

dureze până să se reîncarce? se întrebă Letitia, uitându-se întrebător la Hecate. Avea să fie o chestiune de zi cu zi? De două ori pe săptămână? Eu una am să primesc tot ce ai tu mai bun, dar am nevoie şi de chiriaşi, şi până şi cei din South Side s-ar putea să se dea bătuţi când vine vorba de un cutremur în toiul nopţii. Pe de altă parte însă, lumea închiria tot timpul apartamente chiar şi lângă şinele de tren.

Se hotărî să amâne grijile pentru după micul dejun şi porni spre bucătărie, unde descoperi că vasele, oalele şi cratiţele – pe care le primise, aproape în totalitate, odată cu casa – rămăseseră nederanjate de zguduituri. Când se gândi mai bine, niciuna dintre plăcuţele cu fotografii din camera planetariului nu fusese trântită de pe perete. Deci fantomei nu-i plăcea să-şi distrugă proprietatea. Interesant.

Letitia scoase un castron şi o cutie cu amestec pentru clătite. Tocmai scotea şi o cană de măsurat, când auzi un scârţâit uşor de balamale în spatele ei. Ieşi pe holul care lega bucătăria de spălătorie şi găsi uşa de la subsol deschisă. Rămase cu privirea la şirul de trepte ce dispărea în jos, în beznă. Se aplecă precaută în faţă şi răsuci comutatorul ca să aprindă lumina. Nu se întâmplă nimic. Îşi aduse aminte de tabloul electric de la baza scărilor şi se gândi: poate mai târziu. Închise uşa de la subsol şi reveni în bucătărie.

Letitia se apucă iar de clătite, observând cu o jumătate de secundă prea târziu forfota bizară din cutie. Înclină cutia deasupra castronului, eliberând o cascadă de gândaci, viermi, păianjeni şi alte creaturi fojgăitoare şi târâtoare. Un miriapod baban se târî afară din cana de măsurat peste dosul palmei ei şi o făcu să sară îndărăt, să ţipe şi să scuture din mână. Cutia lovi podeaua cu un bufnet uşor, iar pereţii acesteia începură să se umfle. Letitia zări un ghem de râme roşii răsărind dintr-o crăpătură în carton, apoi picioarele o purtară în viteză prin uşa batantă, până în atrium.

Se opri sub balcon, urmărind crăpătura de sub uşa batantă. În timp ce inima ei îşi domolea bătăile năvalnice, auzi zgomot de apă curgând. Se uită spre Hecate, însă fântâna era uscată. Ieşi de sub balcon şi se uită în sus.

Începu să urce scările, precaută. Din baia principală, aflată lângă dormitorul ei, ieşea un nor de abur. Înăuntru, cada aproape dădea pe dinafară, iar în apă plutea ceva despre care Letitia crezu, prima dată, că e un cadavru, umflat şi vineţiu. Însă apoi zări scânteile unor paiete. Se lăsă în genunchi lângă cadă, răsuci robinetul şi vârî mâna în apa opărită ca să apuce rochia udă leoarcă. Movul i se scurse printre degete, amestecându-se cu culorile unor alte cinci sau şase rochii complet distruse.

Rămase acolo, în genunchi, pe punctul de a izbucni în plâns, când ceva o făcu să întoarcă într-o parte capul şi să se uite în oglinda de deasupra chiuvetei. În condensul depus pe sticla oglinzii era scris acelaşi cuvânt pe care îl văzuse zgâriat pe Cadillacul lui Tree. Sub el se mai afla un cuvânt mai scurt, o obscenitate. Letitia clipi, ca şi cum ar fi fost pălmuită. O clipă, nu mai simţi nicio senzaţie în corp.

Apoi se simţi cuprinsă de furie şi sări în picioare, punându-se în mişcare.

Înhăţă carabina şi porni spre camera cu planetariul. Când fu aproape, uşa i se trânti în faţă, însă ea merse drept înainte şi trase un glonţ de aproape, spulberând clanţa şi făcând o gaură de cincisprezece centimetri în lemnul din jurul ei. Se împinse în uşă şi ţinti planetariul.

În timp ce apăsa trăgaciul, o forţă invizibilă îi împinse în sus ţeava puştii. Glonţul făcu o gaură în plafon. Letitia îşi frecă ochii de praful de tencuială căzut şi strânse carabina ca pe o bâtă de baseball. Însă fantoma îi smulse arma din mână, după care simţi nişte mâini care o cuprind de umeri şi o împing înapoi pe hol. Uşa sau ce mai rămăsese din ea i se trânti iar în faţă.

— N-ai să mă poţi ţine departe la nesfârşit! răcni Letitia.

Izbi uşa cu piciorul, după care îşi aplecă în jos capul şi se uită ameninţător prin gaură.

— Şi când am să intru, am să-ţi desfac jucărioara bucată cu bucată. Încearcă doar să mă opreşti!

Cu un huruit şi un bubuit, uşa liftului se deschise larg. Letitia se îndreptă de spate şi se răsuci către sursa zgomotului, simţind un fior subit de teamă. Mâinile fantomei o strângeau iar de umeri; încercă să se împotrivească, însă nu exista nimic solid de care s-o pocnească, iar apoi se trezi târâtă, dând din picioare şi din mâini, către balcon.

Liftul nu se mai afla la nivelul al doilea, şi nici la primul. Fantoma o împinse pe Letitia până la marginea puţului căscat acolo; fata se prinse de marginea uşii cu o mână întinsă cât putu de mult şi se agăţă de ea cu toate puterile, în timp ce era împinsă deasupra abisului.

— Ce-ai de gând să faci? urlă ea. Să-mi rupi gâtul, şi apoi ce? Crezi că n-am să mă întorc ca să *te* bântui? Dă-i drumul! Transformă-mă într-o fantomă! Să vezi ce-ai să păţeşti.

Forţa care o împingea slăbi. Aerul din jurul ei vibra de ură, însă începea să simtă şi nesiguranţă.

— Ştiu că tu ai fost prima aici, zise Letitia. Ştiu că tu crezi că e casa ta. Însă nu poţi păstra totul doar pentru tine, gata, s-a terminat cu asta! *Rămân* aici. Moartă sau vie, în vreme de pace sau de război – de tine depinde.

O zguduitură bruscă îi desprinse mâna de pe uşă. Letitia icni şi închise ochii, oferindu-şi sufletul Domnului.

Însă apoi fantoma o azvârli departe de puţul liftului, nu în el; şi-n vreme ce se lovea cu spinarea de balustrada balconului, auzi cum uşa liftului se închide cu un huruit.

★★★

Miercuri seară.

Avusese loc un incendiu într-o clădire de apartamente de pe State Street. Chiriaşii din clădire

se strânseseră pe trotuar, aşteptând plecarea pompierilor pentru a se întoarce înăuntru – fie pentru a-şi recupera ce mai aveau, fie, în lipsă de alte opţiuni, pentru a-şi lua din nou în stăpânire apartamentele arse şi inundate.

Letitia văzu mulţimea dintr-o staţie de autobuz aflată în apropiere, însă mintea îi era cu totul în altă parte. Îi luase ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore ca să dea de urma lui Ruby, care se întorsese în vechea ei locuinţă cu o singură cameră – se dovedi până la urmă că nu renunţase niciodată cu adevărat la închirierea acesteia. Letitia intenţionase să îşi convingă sora cu vorba bună, să o convingă să mai acorde o şansă Casei Winthrop, însă faptul că Ruby îşi plănuise dinainte o cale de scăpare i se păruse Letitiei o adevărată trădare, ca şi cum Ruby făcuse o promisiune cu degetele încrucişate la spate.

Ruby nici nu voia să audă.

— Tot tu eşti furioasă pe *mine?* zise ea. M-ai târât să locuiesc într-o casă bântuită şi e vina *mea* când nu iese treaba aşa cum trebuie?

— Păi, cum să iasă treaba aşa cum trebuie, când tu nici măcar nu vrei să încerci?

— Încearcă tu, îi spuse Ruby. Păstrează şi casa, şi banii. Nu mă interesează – sunt toţi ai tăi. Oricum asta ai vrut de la bun început.

— *Nu* asta am vrut! Casa e pentru amândouă, Ruby! Pentru *amândouă.*

— Da, fă o promisiune şi-n cazul ăsta. Dacă asta te face să dormi bine noaptea.

Nu era deloc corect, cugetă Letitia, irascibilă. Fireşte că-şi dorea casa doar pentru ea – *fireşte* că şi-o dorea –, însă nu fusese niciodată vorba doar de ea. Oare de ce nu înţelegea Ruby?

Observă un bărbat negru înalt şi cu tenul ceva mai deschis printre chiriaşii scoşi de incendiu din case. Acesta îşi ţinea şapca în mâini, răsucind-o ca pe o cârpă, şi se uita la un şir de ferestre mânjite de funingine de la etajul superior al blocului. Văzând uluiala de pe chipul bărbatului, Letitia simţi un impuls izbăvitor de-a o face pe bunul samaritean.

Însă înainte de-a trece la fapte, o fetiţă aflată lângă acel bărbat o încolţi, suspicioasă.

— Le ce *te* uiţi? o întrebă fata.

— Celia! se răsti bărbatul la ea, apoi îi aruncă o privire de scuză Letitiei.

Însă sosi autobuzul, iar Letitia, simţindu-se dojenită, se urcă în el fără să mai rostească un cuvânt.

Se întunecase deja când ajunse la staţia la care trebuia să coboare. De acolo mai avea de mers încă un kilometru şi jumătate şi, deşi clădirile pe lângă care trecea erau, majoritatea, de-ale oamenilor de culoare, rămase în alertă şi continuă să ţină strâns lama vârâtă în buzunarul fustei.

Aproape ajunsese acasă, când un sedan Oldsmobile de culoare verzuie încetini în paralel cu ea. Letitia îşi aduse aminte că îi aparţinea unuia dintre vecinii săi de peste drum. Şoferul, un adolescent blond, începu să strige la ea:

— Hei… Hei… Hei!

Nu răspundea la numele de „Hei”. Letitia îl ignoră şi îşi continuă drumul.

În faţa ei, pe partea stângă, se afla taverna închisă. O alee trecea prin spatele ei şi ducea până la Casa Winthrop. Letitia jurase să nu folosească niciodată intrarea servitorilor, însă băiatul blond nu ştia acest lucru; în vreme ce se apropia de gura aleii, Oldsmobile-ul prinse viteză şi viră pe trotuarul din faţa ei, tăindu-i calea.

— Hei! zise iar blondul. Se aplecă, zâmbind, pe geamul şoferului. Ce faci în seara asta? Vrei să te duc pe undeva cu maşina?

Letitia îl privi drept în ochi.

— Vreau să dispari naibii din calea mea! îi răspunse ea.

Blondul se trase înapoi, prefăcându-se peste măsură de surprins.

— Uau… Ce tot zici acolo?

Portiera de pe partea cealaltă a maşinii se deschise şi coborâră încă doi băieţi. Blondul ieşi şi el. O înconjurară toţi trei. Erau mai înalţi ca ea, însă

Letitia rămase cu spatele drept şi strânse bine lama din buzunar, gândindu-se: primul care mă atinge se-alege cu o cicatrice.

— Ar trebui să înveţi să fii ceva mai politicoasă, spunea blondul. Adică, noi nu încercăm decât să fim prietenoşi. Şi tu, ia uită-te la tine, cum mergi pe-aici de una singură, noaptea, prin cartierul ăsta care nu-i al tău.

— E şi cartierul meu.

— Ba nu, nu e. Băiatul ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească, dar se opri la câţiva centimetri de faţa ei. Locul tău nu-i aici. Tu…

Un mârâit gros îl întrerupse. Se dădu un pas înapoi şi se întoarse pe jumătate, cu mâna încă ridicată, iar un câine apăru din umbrele de pe alee. Era un ciobănesc german, unul mare, cu colţii dezgoliţi şi urechile lipite de ţeastă.

— El e Charlie Boyd Jr., îl prezentă Letitia. Locuieşte cu mine, mă ajută să am grijă de casă… Charlie, băiatul ăsta zice că n-avem ce să căutăm aici. Tu ce zici de asta?

Ciobănescul se repezi înainte, lătrând şi clănţănind din dinţi, iar blondul se trase îndărăt spunând „Hei… Hei… Hei!”, de data asta pe un ton mult mai strident.

Letitia aşteptă până ce câinele încolţi băiatul şi-l lipi cu spatele de caroseria Oldsmobile-ului, după care numără încet până la zece. Când termină de numărat, pocni din degete şi câinele amuţi şi se întoarse imediat la ea.

Cu ochii la câine, băiatul bâjbâi după mânerul portierei. Letitia se uită la ceilalţi doi băieţi, care nu ştiau cum să ajungă mai repede pe partea cealaltă a maşinii. Se urcară toţi trei în maşină. De pe scaunul şoferului, băiatul blond se uită la Letitia şi vru să spună:

— Asta nu rămâne aşa…

Însă Charlie Boyd Jr. sări cu labele din faţă pe portiera şoferului şi se aplecă înăuntru pe geam, lătrând furios, aşa că blondul băgă maşina în marşarier şi călcă pedala. Sedanul dădu cu spatele

până pe partea cealaltă a străzii şi se înfipse într-un stâlp de iluminat, zdrobindu-şi un stop şi căpătând o îndoitură zdravănă în bara din spate. Blondul scrâşni din dinţi şi băgă într-a întâia, apoi acceleră, lăsând dâre groase de cauciuc pe asfalt.

— *Nu rămâne aşa!* răcni el, şi-n vreme ce Oldsmobile-ul dispărea în noapte, ceilalţi continuară şi ei să urle ameninţări.

Letitia nu făcea decât să zâmbească. Stopul şi bara din spate nu compensau pentru Cadillacul lui Tree, dar măcar era un început.

Se uită la Charlie Boyd Jr., care o fixa nerăbdător.

— Da, bine, făcu ea. Tăticul tău e primul pe lista chiriaşilor.

Lătrând cu veselie, Charlie Boyd Jr. o conduse tot restul drumului până la uşa din faţă. Însă el nu avea să intre cu ea. Letitia băgă cheia în broască, iar ciobănescul ciuli urechile, şi în momentul în care ea deschise uşa, acesta îşi băgase coada între picioare şi se năpusti pe lângă zidul casei, către coteţul lui improvizat în garaj, lăsând-o pe Letitia s-o înfrunte singură pe Hecate.

★★★

Joi.

Domnul Wilkins, un vechi amic de-ai mămicii, care administra un depozit al Armatei Salvării, venea să vadă ce mobilă îi mai trebuia Letitiei. Acesta se oferise să-i livreze tot ce avea nevoie, şi-n schimb Letitia urma să îi dea mamei lui o cameră fără chirie în primele şase luni. Letitia era încrezătoare că se putea târgui cu el ca să scadă la trei luni, dar chiar şi aşa, trebuia să fie totuşi precaută. Rămânea fără camere pe care să le ofere în schimbul unor favoruri.

În timp ce-l aştepta pe domnul Wilkins, stătea în sala de mese încercându-şi mâna la jocul de pocher, un mod extrem de ciudat de liniştire învăţat de la tatăl ei. Warren Dandridge insistase că pocherul era un joc creştinesc: jucătorii virtuoşi – care învăţau şi respectau şansele de câştig, îşi ţineau emoţiile sub control şi-şi gestionau cu înţelepciune veniturile –

tindeau să prospere, în timp ce aceia care cădeau pradă viciilor – urmărind şansele mici, îngăduind ca pasiunea să domine raţiunea – o apucau pe calea păcătoşilor lipsiţi de căinţă.

Baptiştilor alături de care crescuse el nu prea le păsa de modul acesta al lui de gândire, mai ales după ce luase cinci sute de dolari de la fiul unui preot ce încercase să blufeze cu doar o amărâtă de culoare. Până să o cunoască pe mămica, deja învăţase să nu joace niciodată contra cuiva cu care s-ar fi putut întâlni mai apoi la biserică. În schimb, în calitate de predicator călător, se obişnuise să trăiască mereu pe drum. Practic, făcea un tur complet al camerelor din spate ale barurilor, dar şi turul cluburilor de pariuri ilegale. Juca având o atitudine solemnă şi se împotrivea cât putea nesfintei treimi a trişărilor, hoţilor şi poliţiştilor. Venea uneori acasă plin de sânge sau de vânătăi, însă, totodată, şi cu buzunarele pline de bani. Îşi întreţinea familia.

Într-o zi, în 1944, juca într-un cazinou de la un subsol din Detroit, când acesta fusese luat cu asalt de poliţie. Cazinoul avea o ieşire din spate pe care poliţiştii o rataseră cumva, iar în debandada creată, el şi un prieten izbutiseră să se strecoare neobservaţi şi să scape. Se aflau la un cvartal distanţă, alergând fără oprire, când trecuseră pe lângă un poliţist care îşi terminase deja tura şi acum ieşea dintr-un bar. Poliţistul nu ştia absolut nimic despre descinderea de la cazinou, însă tot îşi scosese arma şi-l împuşcase pe Warren Dandridge în spate, omorându-l.

Letitiei încă îi era foarte dor de tatăl ei, dar ştia că acum o păzea de sus, iar cu un pachet de cărţi, ea putea oricând să îl cheme înapoi pe pământ, la orice oră avea chef. Îi auzea vocea în ureche, în timp ce întindea cărţile pe masă, iar ei îi explica parametrii fiecărei mâini în parte – jocul, mizele, mărimea potului, poziţia ei relativă în raport cu ceilalţi jucători – şi apoi îi punea întrebarea: ce-ar face un

bun creştin aici? Iar Letitia răspundea zâmbind, simţindu-l cum încuviinţează din cap în spatele ei.

Adunase cărţile şi le amesteca iar, când simţi o altă prezenţă în spatele său. Nu se întoarse.

— Salut, domnule Winthrop! Joci pocher?

Niciun răspuns, însă pielea de găină de pe gât îi dădea de înţeles că acesta stătea foarte aproape de ea. I-ar fi simţit şi răsuflarea, dacă acesta ar mai fi putut să respire.

Letitia mai amestecă o dată pachetul de cărţi şi le împărţi. Trei de caro. Trei de treflă. Şase de treflă. Şase de inimă roşie. Şapte de inimă neagră.

— Chintă, limită de doi-patru cu big blindul pe unu sau doi dolari, spuse ea. Potul rămâne deschis şi mai sunt alţi patru jucători la rând. Te bagi sau te abţii?

O furnicătură de electricitate în aer. Şaptele de inimă neagră săltă pe masă, despărţindu-se de cele două perechi.

— Aha! făcu Letitia. Ai să poţi obţine o chintă roială o singură dată din douăsprezece încercări. Iar dacă nu…

Şaptele de inimă neagră săltă iar.

— OK. Dacă vrei să rămâi fără nicio leţcaie…

Trase altă carte. Şase de caro.

— Hmm!

Letitia ridică cartea, verificând-o de semne pe spate. Nu era niciunul, dar poate că el nici nu avea nevoie de vreun semn.

— Interesant… *Aveam* de gând să te invit să iei loc, dar poate c-ar trebui să găsim un joc în care trasul cu ochiul să nu te-ajute… Ce zici de dame? Ai jucat vreodată cu băiatul tău? Tăticul meu…

Un pumn invizibil bubui în masă. Pachetul de cărţi îi fu violent smuls din mână, iar cărţile se împrăştiară prin aer.

— Ce e!? ţipă Letitia. Ce-am zis?

Bum!

Sunase ca şi cum o pasăre se izbise de geamul din faţă. Letitia se răsuci şi dădu peste un gogoloi ce semăna cu noroiul împrăştiat pe pătratele de geam şi

scurgându-se pe pervaz. Al doilea bulgăre, şi mai mare, se lovi de montantul superior, făcând geamul să vibreze. Letitia îşi trase scaunul în spate şi se ridică, tocmai la timp ca să audă bolovani izbind alte geamuri sau împrăştiindu-se pe cărămizi. În momentul în care ajunse în atrium, zgomotul devenise unul continuu, o furtună de grindină maronie bombardând faţada Casei Winthrop.

Deschise uşa din faţă şi fu izbită de duhoarea de bălegar. Două camionete de fermă se aflau cu motorul pornit pe stradă. Siluete cu glugi pe cap stăteau în faţa platformei deschise a fiecăreia, cu mâinile vârâte în nişte găleţi mari cu balegă proaspătă de vacă. Una dintre ele arătă spre Letitia şi într-acolo îşi direcţionară atacul, iar Letitia se retrase chiar la timp, în vreme ce balegile de vacă se zdrobeau de uşa acum închisă.

Charlie Boyd Jr., care venea în fugă pe lângă peretele casei, fu întâmpinat de un tir de bolovani de bălegar. O lovitură îl nimeri chiar între ochi, transformându-i lătratul în chelălăit de frică.

Bombardamentul continua. Letitia dădu fuga în sus pe scări. Avea deja mâna pe carabină, când auzi un geam spărgându-se la unul dintre cele patru dormitoare din faţă; se rugă să nu fie cel care avea deja pat. Apoi auzi cum sunt ambalate motoarele camionetelor.

— Nu! strigă ea, năpustindu-se înapoi jos în atrium.

Smuci uşa de la intrare şi ieşi, iar picioarele îi alunecau în bălegarul care acum îi acoperea pragul cu totul.

— Veniţi înapoi! răcni ea. Veniţi înapoi!

Dădu fuga în stradă în urma camionetelor şi ridică puşca la nivelul umărului.

Majoritatea vandalilor o văzură venind şi se ascunseră în maşini, însă unul dintre ei se uita în altă parte şi, o clipă, ea avu o ţintă clară, cele două ţevi ale carabinei aliniindu-se perfect cu spaţiul dintre omoplaţii siluetei cu glugă. Apoi timpul păru să se oprească în loc, iar Letitia auzi glasul tatălui

ei, amintindu-i regulile acestui joc special: pe cine puteai împuşca în spate fără să fii pedepsit şi pe cine nu, şi ce puteai păţi dacă nu făceai distincţia între aceste două posibilităţi.

Momentul trecu. Letitia coborî puşca fără să tragă, iar silueta căreia tocmai îi cruţase viaţa râse de ea şi îi făcu cu mâna, în vreme ce camionetele dispăreau pe stradă.

Telefonul începu să sune în interiorul Casei Winthrop. Sună de vreo zece ori înainte ca Letitia să-l audă, căci sângele îi bubuia năvalnic în urechi, şi încă de vreo zece ori, înainte ca ea să se apropie, cu picioarele ţepene, ca să răspundă.

O răsuflare greoaie se auzea în receptor.

— Cine e acolo? întrebă Letitia.

Un glas de bărbat îi răspunse:

— Acesta e singurul avertisment pe care îl vei primi. Data viitoare, intrăm.

Apoi închise. Letitia lăsă receptorul jos şi începu să facă ture, înnebunită de furie, iar picioarele o purtară, în cele din urmă, înapoi în sala de mese.

Pe masa de acolo, cărţile de joc împrăştiate fuseseră adunate şi aşezate într-un teanc ordonat într-o parte. O tablă de şah, pe care Letitia n-o mai văzuse până atunci, fusese pregătită, cu piesele negre pe partea ei. Pionul regelui alb fusese deja mutat cu două pătrate de la poziţia de start.

Letitia se holbă mult timp la tabla de joc, fără să clipească. Apoi rezemă atentă carabina de perete şi se aşeză, după care îşi propti coatele pe masă şi bărbia în palme.

— În regulă, zise ea încuviinţând din cap. În regulă.

După care, adăugă:

— Care-i miza jocului?

★★★

Vineri, la asfinţit.

Intraseră prin bucătărie. Tăcerea care se aşternuse în casă imediat după apusul soarelui fu întreruptă de spargerea şi apoi clinchetul unei ferestre, atunci când un drug de fier se lovi de geamul aflat

deasupra chiuvetei. Un băiat cu o glugă făcută dintr-un sac gri şi având în mâini mănuşi de muncitor puţind încă a bălegar pătrunse prin fereastra spartă. Se ghemui într-o poziţie nesigură, având doar un picior pe pervaz şi celălalt pe marginea de la perete a chiuvetei, apoi scoase de la centură un revolver cu ţeava scurtă. Calibrul 38, care păruse atât de ameninţător când îl luase din dulapul tatălui său, i se părea acum mic şi ineficient, iar mâna îi tremura când îl ridică în faţă, aşteptându-se ca ciobănescul să sară la el din întuneric.

Ciobănescul nu sări la el. Îngrijorat că sacul aspru îl împiedica să audă cum trebuie, băiatul şi-l trase în sus, scoţând la iveală capul acoperit de păr blond. În spatele lui, pe alee, auzi un glas şoptind răguşit:

— Iisuse, Dougie!

— Taci! îl repezi el.

Ascultă cu atenţie. Nimic. Cu degetul pe trăgaciul revolverului, coborî stângaci de pe chiuvetă, aproape împuşcându-se în coapsă în timpul manevrei.

Uşa din spate era încuiată şi cu zăvorul tras. Zăvorul era înţepenit şi trebui să bată în el ca să-l tragă, iscând un zgomot de nedescris şi ciobind şi patul revolverului. Deschise uşa şi le permise să intre şi celorlalţi doi băieţi, unul cărând după el o canistră cu benzină, iar celălalt, drugul de fier.

— Unde-i nenorocitul ăla de câine? întrebă băiatul cu canistra de benzină.

— Habar n-am, răspunse blondul. Credeam că o să fie în spate. Poate l-a luat cu ea.

— Nu l-a luat cu ea, zise băiatul cu drugul. Doar ţi-am mai spus. A plecat cu o maşină, împreună cu alt negrotei, acum o oră. Câinele nu era în maşină.

— Ei bine, nici aici nu e.

Liniştindu-se puţin, în vreme ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, blondul cercetă cu atenţie bucătăria, o încăpere cu mult mai mare decât cea din propria lui casă.

— Vă vine să credeţi cum arată locul ăsta?

Trecându-şi mâna peste un dulap, băiatul porni spre uşa sălii de mese.

— Dougie, unde pleci? întrebă băiatul cu canistra de benzină. Hai să terminăm odată!

— Mai întâi, vreau să arunc o privire.

— Dougie…

Însă blondul intră în sala de mese, iar după o secundă, fu urmat şi de cel cu canistra. Băiatul cu drugul de fier dădu să îi urmeze şi el, însă, în timp ce străbătea bucătăria, simţi un curent brusc de aer.

Blondul continuă să înainteze prin sala de mese, ajungând acum în atrium. Când o zări prima dată pe Hecate, sări în sus şi ridică imediat pistolul, însă apoi începu să râdă.

— Ce-i aia? zise băiatul cu canistra. Îşi scoase gluga şi miji ochii la zeiţă. E… vreun soi de chestie voodoo?

Se apropiară amândoi de ea, până ce ajunseră chiar în faţa lui Hecate, băiatul cel blond rânjind, iar celălalt, încruntându-se.

— Hai, Dougie! Hai să dăm foc aici şi să plecăm mai repede!

— Linişteşte-te, zise blondul. Unde-i Darren?

— Habar n-am. Era chiar în spatele meu.

— Du-te şi cheamă-l!

Celălalt băiat oftă exasperat, însă apoi lăsă canistra cu benzină pe podea şi se întoarse în bucătărie. Blondul păşi în fântâna uscată. Ridică privirea la chipul zâmbitor al lui Hecate şi-i prinse unul dintre sâni în căuşul palmei.

— Bună, iubita! făcu el.

Auzi un şuierat ascuţit şi ceva îl muşcă de gambă. Ţipă mai mult de surpriză, decât de durere, şi se împletici dând înapoi, apoi se împiedică de ghizdul de marmură. Căzu rău şi ţâşni imediat în sus, pipăind în jur după arma pe care o scăpase din mână, gândindu-se: câinele. Dar nu era niciun câine, ci doar Hecate, complet nemişcată pe piedestalul ei.

— Ronnie! strigă el. Darren! Unde naiba sunteţi, oameni buni?

Sub balcon, uşa de la lift se deschise huruind. Băiatul se ghemui şi se aplecă într-o parte, ca să vadă mai bine, însă liftul era doar o fântână de întuneric ascunsă printre umbre.

— Cine-i acolo? întrebă el. Darren? Nu te prosti, că-ţi zbor dracului căpăţâna!

Era ceva acolo. Nu Darren. Nici Ronnie. Şi nici câinele. Dintr-odată, îşi dorea foarte tare să o ia la fugă, însă privi în jos şi, spre groaza sa, îşi văzu picioarele alunecând în faţă, înaintând pe gresie de parcă podeaua ar fi fost dată cu ulei.

— Nu, făcu el; în niciun caz, apoi ridică pistolul ca să tragă, însă acesta îi fu smuls dintre degete şi apoi simţi mâini cuprinzându-l într-o strânsoare de fier, târându-l ţipând în beznă.

★★★

Ajunseră acasă târziu, râzând amândoi. Călătoria făcută de Atticus în Colorado mersese suficient de bine încât George să-i ofere nişte bani în plus, aşa că se hotărâse să cheltuiască bonusul scoţând-o pe Letitia în oraş. Luaseră cina şi apoi merseseră la dans. Letitia plutea în al nouălea cer când dădură colţul străzii, însă imaginea cu maşina pompierilor în faţa Casei Winthrop o aduse imediat cu picioarele pe pământ. Atticus abia putu să încetinească, şi ea ieşi deja din maşină şi se năpusti spre uşa de la intrare.

În casă erau aprinse toate luminile şi bărbaţi în uniformă îşi vârau nasurile peste tot. Un poliţist îşi mută atenţia de la fântână şi se întoarse provocator spre ea.

— Tu cine naiba eşti?

— Eu locuiesc aici, răspunse Letitia. Ce s-a întâmplat?

— Lucrezi aici? Eşti menajera?

— Aici *locuiesc.*

Atât uşa de la parter a liftului, cât şi cea de la etaj erau deschise, iar doi pompieri se aflau sus, în balcon, uitându-se în puţul întunecos. Liftul se afla între cele două niveluri, podeaua acestuia stând suspendată imediat sub partea de sus a uşii de la

parter a liftului. Un cap blond se iţea din despărţitura îngustă, aproape pe punctul de-a fi ghilotinat. Letitia, care mai văzuse un accident la fel de înfiorător pe un şantier, crezu că băiatul blond ar putea fi deja mort, cu gâtul zdrobit. Însă apoi unul dintre pompieri sări jos, deloc delicat, pe acoperişul liftului, trezindu-l pe băiat la viaţă şi făcându-l să ţipe isteric.

Atticus intră chiar când ţipetele se transformau în vaiete.

— Ce s-a întâmplat?

— Băiatul a intrat prin efracţie ca să vandalizeze casa, răspunse poliţistul, arătând spre canistra cu benzină de pe podea. Nu sunt sigur cum s-a blocat acolo, însă unul dintre vecini l-a auzit ţipând şi ne-a sunat.

— Vreau să-l arestaţi, ceru Letitia. Şi să-l puneţi sub acuzare.

— Nu-ţi face griji, îl vom pune sub acuzare. Poliţistul se uită la Atticus. Casa asta chiar e a voastră?

— A ei, răspunse Atticus.

— Şi doar ce te-ai mutat în ea, corect? Poliţistul se uită la canistră şi dădu din cap, gânditor: Te deranjează dacă te întreb cum de ţi-ai permis o asemenea casă?

— Da, răspunse Letitia. Mă deranjează.

Alt poliţist răsări din sala de mese.

— Am mai găsit doi la subsol, anunţă el.

— La subsol? rosti primul poliţist. Sunt…

— Nu, sunt în viaţă. Mai mult sau mai puţin.

Al doilea poliţist rânji.

— Albi ca varul şi plini de ciupituri de insecte, dar încă respiră.

Se opri ca să azvârle cu un bobârnac ceva aflat pe mânecă, după care îi aţinti pe Letitia şi Atticus cu degetul mare.

— Ăştia cine sunt, servitorii?

★★★

— Chiria se achită pe data de întâi a lunii, spuse Letitia. Puteţi folosi bucătăria, spălătoria şi băile de

la parter şi de la etaj. Subsolul nu, şi nici camera de sus din colţ, pe care scrie „Privat”.

Noul chiriaş, domnul Fox, stătea şi încuviinţa din cap în uşa sălii de mese. În spatele său se auzeau picioare încălţate cu pantofi grei sărind şotronul pe podeaua atriumului.

— Celia, rosti el.

— E în regulă, zise Letitia. Camera voastră este alături de cea a doamnei Wilkins. Are probleme cu auzul, aşa că nu o deranjează zgomotele, plus că îi şi plac copiii. Dacă ai nevoie de cineva care să aibă grijă de fiica ta cât eşti la muncă, sunt sigură c-ar accepta cu mare drag.

Domnul Fox încuviinţă iar din cap. Făcu un semn cu mâna spre tabla de şah de pe masă.

— E jocul tău?

— Mda.

— Negrul are şah-mat din trei mutări.

— Ştiu, zise Letitia. Aştept doar ca şi partenerul meu de joc să-şi dea seama. Joci?

— Din când în când, răspunse domnul Fox. Şi un pic de gin rummy.

Letitia zâmbi.

— Atunci, ai ajuns exact în casa care trebuie. Ce-ar fi să o iei pe fiica ta şi să mergeţi să aruncaţi o privire prin camera voastră? Faceţi dreapta în capătul scărilor şi mergeţi pe hol. E camera cu draperii verzi. Vin şi eu într-un minut.

Domnul Fox mai încuviinţă o dată şi se întoarse cu spatele, strigând numele fiicei sale.

Letitia se ridică şi se duse la fereastră. O dubă pentru mutări era parcată în faţa casei de peste drum, iar alte două case aveau pe peluza din faţă semnul de vânzare.

— Pa-pa! zise Letitia, făcându-le cu mâna, iar în spatele ei, regele alb de pe tabla de şah se clătină şi căzu.

★★★

— Domnule Archibald?

Agentul imobiliar îşi terminase programul şi ieşea din birou ca să meargă acasă. Îl găsi pe Atticus

aşteptându-l pe hol.

— Da?

— Atticus Turner, se prezentă Atticus. Sunt un prieten de-ai Letitiei Dandridge. A cumpărat Casa Winthrop.

Domnul Archibald încuie uşa biroului şi strecură cheia în buzunar.

— Mă tem că nu mai am nicio proprietate precum aceea, zise el. Dar dacă te-ai putea întoarce în timpul orelor de program…

— Nu sunt interesat să cumpăr.

— Nu? Atunci nu prea ştiu cum te-aş putea ajuta.

— E vorba de Casa Winthrop. Am o întrebare.

— Îmi cer scuze, rosti domnul Archibald. Dacă domnişoara Dandridge are vreo problemă, ştie cum să ia legătura cu mine. Dar pe tine nu te cunosc. Acum, dacă-mi dai voie…

În loc să se dea la o parte, Atticus parcă se lăţi şi mai mult.

— Există un tablou cu familia Winthrop pe peretele din sala de mese, zise el. Era ceva care mă tot sâcâia la el, însă nu puteam identifica ce anume. Apoi ieri, am găsit o cutie cu alte poze la subsol, şi atunci mi-am dat seama care e problema. În poza din sala de mese nu poţi vedea mâna dreaptă a domnului Winthrop.

În timp ce spunea asta, se uită la mâinile domnului Archibald, care erau mici, palide şi fără absolut nicio podoabă, nici măcar o verighetă.

— În alte poze totuşi se poate vedea. Se poate vedea inelul mare de argint pe care-l purta. Şi mai e şi asta…

Scoase la iveală o fotografie în care apăreau doi bărbaţi stând în faţa unei decapotabile negre şi lucioase.

— Presupunând că acela era un Ford nou-nouţ, aş spune că poza asta a fost făcută acum vreo douăzeci de ani. Iar bărbatul de lângă domnul Winthrop seamănă extrem de bine cu Samuel Braithwhite. Ţi-e cunoscut numele?

Agentul imobiliar nu aruncă nicio privire la poză.

— Dă-te din calea mea, domnule Turner!

— Penumbra Real Estate, continuă Atticus. E cumva o firmă de-a familiei Braithwhite sau e deţinută de Ordin? Şi tu pentru care lucrezi?

— Îţi mai cer o singură dată să te dai din drumul meu! După care am să merg în birou şi am sun la poliţie.

Atticus se dădu într-o parte doar cât să-i facă loc domnului Archibald să se strecoare pe lângă el. Agentul imobiliar porni uşurel pe hol şi deja ajunsese la lift, când Atticus vorbi:

— Am stat de vorbă şi cu domnul Bailey.

Agentul imobiliar se opri, cu degetul pe butonul liftului.

— Te cunoaşte, într-adevăr, continuă Atticus, şi a recunoscut că mai face uneori treabă cu tine, dar a rămas cu adevărat surprins când a auzit că l-ai descris ca fiindu-ţi partener. Ţii minte ziua în care Letitia şi Ruby trebuiau să se întâlnească cu el? El a zis că nici măcar nu te-a sunat. Se pare că poliţaii l-au înhăţat când venea încoace şi l-au ţinut în cătuşe vreme de două ore, pe bancheta din spate a unei maşini de patrulă, punându-i întrebări despre un jaf de la un magazin de băuturi alcoolice. În tot acest timp, tu ai intervenit şi i-ai furat clienţii. E destul de supărat din această cauză.

— Nu chiar atât de supărat încât să nu-şi ia partea din comision, rosti domnul Archibald.

— Mda, a zis că l-ai mituit ca să tacă. Însă el tot se mai gândeşte să te reclame la Asociaţia Agenţilor Imobiliari. Problema e că el consideră că aceştia se vor arăta mai puţin preocupaţi de faptul că înşeli negri, decât că faci afaceri cu ei, în primul rând.

— Aşa funcţionează lucrurile, spuse domnul Archibald, apăsând butonul ca să cheme liftul. Chiar şi-aşa, ce mai contează? Eu şi Hal ne-am primit banii, iar prietena ta are o casă foarte drăguţă. Toată lumea e fericită.

— Deocamdată, rosti Atticus. Dar va trebui să-i spui lui Caleb Braithwhite că indiferent ce pune la

cale, totul e între mine şi el. Letitia nu are nicio treabă cu asta.

— Habar n-am la ce te referi, domnule Turner.

— Ba da, ai habar. Şi trebuie să mai afli ceva: ţi-am căutat adresa în cartea de telefoane. N-aş zice că am mai mers vreodată în acel cartier. Însă dacă Letitia păţeşte ceva, sunt sigur că te-aş putea găsi.

Sosi liftul. Domnul Archibald mai rămase o clipă pe hol, cu gura deschisă, încercând în zadar să găsească un răspuns.

Apoi dispăru, ca o fantomă.

CARTEA LUI ABDULLAH

> Cât despre libertatea mea, pe care spui că o pot avea, nu am nimic de câştigat în acea privinţă, dat fiind că mi-am primit actele de eliberare în 1864 de la procurorul militar general al Departamentului din Nashville. Mandy spune că îi este teamă să se întoarcă fără o dovadă că eşti sincer dispus să ne tratezi cu corectitudine şi căldură; şi am decis să îţi punem la încercare sinceritatea, cerându-ţi să ne trimiţi salariile pentru intervalul în care te-am servit. […] Cu 25 de dolari pe lună pentru mine şi doi dolari pe săptămână pentru Mandy, câştigurile noastre ar ajunge la suma de 11.680 de dolari. La asta se adaugă dobânda pentru timpul cât salariile noastre au fost reţinute şi se scade ce-ai plătit pentru îmbrăcămintea noastră şi cele trei vizite ale mele la doctor, plus scoaterea unui dinte pentru Mandy, iar rezultatul final îţi va arăta suma care ni se datorează. Te rog să trimiţi banii prin Adams Express, de care se ocupă V. Winters, Esq., Dayton, Ohio.
>
> – scrisoare de la Jourdon Anderson către fostul său proprietar, 7 august 1865

În lunea de dinainte de ziua recunoştinţei, George şi Montrose se duseră la bancă să ia Registrul Zilelor. Era un registru care conţinea toate datele contabile ale servituţii stră-străbunicii lor, Adah: treburile pe care le îndeplinise, nedreptăţile pe care le îndurase şi plăţile şi penalizările la care era îndreptăţită. Adah murise în 1902, însă familia continuase să ţină Registrul, întrunindu-se anual ca să calculeze şi să înregistreze dobânda pentru datoria rămasă în continuare neplătită.

În fiecare an, după ce mai adăugau încă un rând în registru, începeau să spună povestea felului în care prinsese viaţă Registrul: cum Adah se născuse în sclavie, pe o plantaţie din Georgia, în 1840; cum,

la vârsta de şapte ani, fusese pusă la muncă pe câmpuri; cum trudise acolo până pe 22 noiembrie 1864, atunci când soldaţii unionişti cu torţe sosiseră la poarta plantaţiei; cum devenise apoi unul dintre miile de foşti sclavi rămaşi în urma armatei lui Sherman; cum, în februarie 1865, bolnavă de febră tifoidă, fusese internată într-un spital de campanie amenajat într-un vechi sanatoriu de lângă Savannah; cum, prin pâcla indusă de febră, ajunsese încet-încet la concluzia că sanatoriul nu era de fapt un loc de vindecare, ci o capcană a morţii menită să reducă populaţia de negri eliberaţi; cum, încă bolnavă, ea şi un fost sclav pe nume Noah Pridewell ticluiseră un plan de evadare; cum porniseră către vest, ajungând, după multe alte încercări, în Kansas, unde se stabiliseră şi se căsătoriseră; şi cum, în cele din urmă, în 1878, la cea de-a paisprezecea aniversare a eliberării, ea începuse să lucreze la Registru.

Fiica lui Adah, Ruth, scrisese cea mai mare parte; deşi Adah învăţase să citească, cu scrisul nu le avea mai deloc. Ceea ce avea ea însă era o memorie perfectă. Când se concentra la o dată anume, îşi putea aminti absolut tot ce făcuse şi tot ce i se făcuse, din clipa în care se trezise din somn şi până în cea în care adormise.

Ruth înregistrase muncile din fiecare zi pe câte un rând separat în registru. Unde considerase necesar, Adah adăugase, cu mâna ei, simboluri reprezentând jignirile îndurate: Biciuiri. Bătăi. Altele.

În chestiunea privind plata, Adah apelase la înţelepciunea bătrânului ei stăpân, Gilchrist Burns. Burns avea obiceiul să-şi închirieze sclavii atunci când nu era nevoie de ei pe plantaţie, şi nu făcea niciun secret în privinţa taxelor percepute, astfel încât sclavii ştiau cu exactitate cât valora munca lor. Copil fiind, Adah „făcea” douăzeci de cenţi pentru o zi întreagă de muncă. Când împlinise şaisprezece ani, ajunsese la un dolar pe zi – la fel ca un mascul apt de muncă, domnul Burns fiind remarcabil de

egalitarist când venea vorba de banii destinaţi să ajungă în propriile sale buzunare.

Pentru penalizări, Adah îşi consultase Biblia. Percepuse douăzeci şi şapte de dolari şi douăzeci şi şase de cenţi pentru fiecare biciuire, 27:26 fiind versetul din Evanghelia după Matei în care era biciuit Mântuitorul. Preţul stabilit de ea pentru cele mai comune dintre „celelalte" jigniri, douăzeci şi doi de dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi, se baza pe Deuteronom.

Ruth nota cifrele în coloane ordonate, apoi le făcea subtotalul şi le aduna. Suma totală, după scăderea cheltuielilor cu traiul de zi cu zi, dar fără dobândă, ajunsese la 8.817,29 dolari – o mică avere la vremea respectivă.

Însă lucrul care conta cel mai mult pentru Adah fusese numărul de zile. Când ţinuse Registrul completat în mână, ea îşi dăduse seama că reuşise un soi de exorcism. Deşi amintirile ei despre sclavie rămâneau la fel de proaspete ca oricând, greutatea lor fusese transferată paginilor registrului. Acum, de două ori şi cu adevărat eliberată, ea începuse să-şi trăiască restul zilelor rămase într-o pace pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci.

Registrul rămăsese la Ruth, care îşi petrecuse următorul sfert de secol încercând, fără succes, să recupereze banii. Membrii supravieţuitori ai clanului de albi Burns considerau că responsabilitatea lor se încheiase odată cu distrugerea plantaţiei, aşa că ignoraseră scrisorile lui Ruth – lucru pe care îl făcuseră şi unsprezece guvernatori ai Georgiei şi şase preşedinţi ai Statelor Unite.

În cele din urmă, Ruth dăduse registrul mai departe fiicei sale celei mai mari, Lucy, care, la rândul ei, i-l dăduse lui George. Horace avea să fie următorul purtător al Registrului, asta dacă nu cumva Montrose, care se autointitulase, când avea cinci ani, păstrător delegat al registrului, avea să-l smulgă cu forţa din mâinile moarte ale lui George. Cât despre sora lui George şi a lui Montrose,

Ophelia, copilul mijlociu dintre cei trei, ea se retrăsese singură de mult timp din linia succesiunii. Era întotdeauna prezentă de Ziua Recunoştinţei, cu un pix – dintre cei trei, ea avea cel mai elegant scris de mână –, însă păstrarea în siguranţă a Registrului o lăsa în seama fraţilor ei.

Ştia că ei n-aveau să îngăduie în veci să i se întâmple ceva.

★★★

George şi Montrose se întâlniră la prânz în faţa băncii, venind pe trasee separate. Aceasta era procedura standard încă din 1946, atunci când, venind împreună ca să ia Registrul în ziua anterioară Zilei Recunoştinţei, fuseseră opriţi de poliţie şi, dintr-una într-alta, fuseseră duşi în arestul poliţiei, unde doar o mită consistentă făcuse să fie eliberaţi înainte de închiderea băncii pentru sărbătoarea de a doua zi.

Astăzi, călătoriile amândurora fuseseră lipsite de evenimente neplăcute, însă, în timp ce intrau în bancă, îşi dădură amândoi seama că ceva era în neregulă. Holul de la intrare era aglomerat, lucru neobişnuit chiar şi pentru o oră când se lua masa, iar cozile şerpuiau de la ghişeul de informaţii şi până la uşa de la intrare. Şi dacă în alte zile însuşi managerul băncii, Ben Rosenfeld, le ieşea în întâmpinare, astăzi fură întâmpinaţi de un om de pază, Whitey Dunlap.

— Ce se petrece, Whitey? întrebă George.

Uitându-se pe culoar, văzură că storurile erau trase atât în biroul managerului, cât şi în cel al managerului adjunct.

— Au trecut poliţiştii pe aici mai devreme, îi explică Whitey, cu voce joasă. Detectivii de la divizia de crimă organizată.

— Ce voiau? întrebă Montrose.

Whitey ridică din umeri.

— Pe mine m-au scos pe trotuar, aşa că nu ştiu absolut nimic, însă am deschis cu o oră întârziere şi se zvoneşte că banca ar fi fost jefuită. Domnul Rosenfeld a tot stat de vorbă la telefon cu

deponenţii toată dimineaţa, încercând să liniştească lucrurile. Mi-a zis să vă transmit că-i pare rău că nu vă poate servi el personal, dar că mă pot ocupa eu de voi.

Seiful pentru bunuri de valoare se afla la subsol. Whitey descuie uşa seifului şi îi conduse înăuntru, apoi se opri să ridice un muc de ţigară de pe podea. Încruntându-se, el verifică prin toate colţurile seifului, ca şi cum cel care aruncase mucul pe jos s-ar mai fi putut afla în continuare înăuntru.

George îşi scoase cheia pentru descuierea cutiei de depozitare.

— Whitey, se poate?

— Nicio problemă…

Ţinând în continuare mucul de ţigară între două degete, Whitey scoase la iveală propria cheie.

George extrase cutia din fanta ei din perete, în timp ce Montrose rămase în apropiere, gata să intervină în caz că George ar suferi vreun atac cerebral subit sau ar pica jos, mort. Văzu cum se schimbă expresia de pe chipul lui George când acesta îşi dădu seama că era mai uşoară cutia.

— Ce e? zise Montrose.

George săltă capacul cutiei. Înăuntru se afla dosarul de piele care conţinea hârtiile de eliberare a familiei Berry din 1833, împreună cu alte documente mai recente, cum ar fi certificatul de naştere al lui Horace. Însă Registrul Zilelor, care ar fi trebuit să se afle deasupra lor, lipsea, iar în locul lui se afla un bilet cu un mesaj concis:

CIOCANUL VRĂJITOAREI
W. Berwick Street nr. 750
La ce oră vă convine.

— *Nemernicul!* făcu Montrose.

Biletul era semnat cu simbolul jumătăţii de soare al Ordinului Zorilor Străvechi.

★★★

Plecară amândoi cu Packardul lui George.

— Zi-mi că ai luat şi pistolul cu tine, spuse Montrose, în vreme ce George răsucea cheia în contact şi pornea maşina.

— Sub scaunul meu, replică George, însă când Montrose încercă să ajungă la el, George îl opri. Mă ocup eu.

— *Tu* ai să-l împuşti?

— Am să iau înapoi registrul lui Adah.

Se împotrivi imboldului de-a sublinia că Montrose avusese deja ocazia să-l împuşte pe Caleb Braithwhite şi că lucrurile nu merseseră chiar bine.

— Dacă vrei să ajuţi, scoate harta oraşului din torpedou şi găseşte adresa aia.

Bombănind, Montrose se supuse.

George încerca să-şi păstreze răbdarea cu fratele său. Acesta era felul în care se gândea mereu la fratele său, felul în care-l prezenta mereu celorlalţi: ca fratele său, nu ca fratele său vitreg. Adică rude, cu moduri de gândire asemănătoare, cu bune şi cu rele. Cu toate astea, faptul că aveau taţi diferiţi era extrem de vizibil în anumite situaţii şi, mai mult ca oricând, atunci când venea vorba de registrul lui Adah.

Familia Berry era binecuvântată, ultimul lor proprietar, Lucius Berry, fiind unul dintre acei creştini adevăraţi extrem de rari ce se evidenţiaseră în rândul celor drept-credincioşi. Părinţii şi fraţii lui Lucius muriseră în epidemia de holeră din 1832, lăsându-l pe el unic proprietar al fermei de tutun a familiei, precum şi al celor şapte suflete care lucrau la fermă. Interpretând epidemia ca pe o confirmare divină a ceea ce conştiinţa sa cunoştea deja, Lucius începuse să ispăşească păcatul familiei sale: vânduse restul moştenirii sale, pusese sclavii într-o căruţă şi îi condusese în siguranţă în vest, unde nu numai că le oferise libertatea, ci şi bani şi pământ pentru un nou început. Dovedind că un asemenea act chiar era posibil.

„Binecuvântat” nu însemnase, desigur, şi anularea tuturor suferinţelor. Cei eliberaţi de sub jugul familiei Berry tot se mai simţeau măcinaţi din

anumite motive. Unul dintre cei şapte sclavi originali fusese omorât de colonişti albi care se opuneau ideii de-a împărţi graniţa proprietăţii sale cu un om de culoare, iar din prima generaţie de Berry născuţi liberi, trei fii şi o fiică pieriseră în timpul Războiului Civil. Şi mai fusese şi tatăl lui George, Jacob Berry, un om de afaceri de succes, mort la vârsta de douăzeci şi patru de ani, a cărui prosperitate nu-l putuse feri de astmul care îl bântuise toată scurta sa viaţă. George avea doar trei ani, iar Ophelia era încă bebeluş, atunci când un nor de praf iscat de o căruţă cu cai aflată în trecere dăduse lovitura de graţie plămânilor lui Jacob Berry, provocându-i o tuse fatală.

După moartea primului ei soţ, Lucy Berry se măritase cu Ulysses Turner, un bărbat cu o poveste de familie extrem de diferită. Familia Turner, povestea mereu tatăl vitreg al lui George, nu primise absolut nimic: nici libertate, nici măcar propriul nume. Bunicul lui Ulysses se născuse cu numele de Simon Swincegood, pe plantaţia Swincegood din Carolina de Nord. În 1875, acesta evadase în mlaştina Great Dismal, unde dusese o viaţă de fugar vreme de şase ani, înainte de-a ieşi şi-a se alătura Armatei Unioniste. Atunci, în timp ce trăia în mlaştină, adoptase numele de Nat Turner – o poreclă populară printre fugari, pe care o câştigai în urma unor dovezi de cutezanţă deosebite, precum uciderea celor care-i prindeau pe sclavi sau jefuirea aşezărilor de colonişti.

Sau cam aşa era povestea spusă de Ulysses. Privind în urmă, George admitea că aceste poveşti despre aventurile stră-străbunicului Turner reprezentaseră prima sa întâlnire cu ficţiunea de duzină – nu că ar fi fost cumva poveşti fantastice, ci doar că erau, mai degrabă, „inspirate din fapte reale”, iar nu adevărul adevărat, însă Montrose credea fiecare cuvânt, deci nu era deloc surprinzător că el crescuse considerând că un Turner, nu un Berry, ar fi trebuit să fie de fapt păzitorul registrului lui Adah.

George ştia că tatăl său vitreg avea aceeaşi părere ca Montrose. Bărbatul nu-şi ascundea deloc dispreţul faţă de „uşurinţa” cu care se descurcaseră cei din familia Berry, sau credinţa sa că George se născuse cam molatic. Dar, ca un Turner ce era el, avea obligaţia să respecte anumite tradiţii. Aşa ieşise la iveală faptul că, în ultima noapte a lunii mai 1921 – noaptea în care Tulsa albă decretase război Tulsei negre –, Ulysses îi îngăduise lui George, în pofida dorinţelor mamei sale, să plece şi să salveze registrul lui Adah din seiful aflat în magazinului lui Ulysses de pe Archer Street, chiar în timp ce primul val de incendiatori traversa şinele de cale ferată. Din pricina celorlalte evenimente din acea noapte, George nu se împăuna niciodată cu faptele sale, nu încerca niciodată să-l bată la cap pe Montrose cu asta, ci ştia foarte bine ce dovedise atunci, şi ştia şi că Montrose ştie la rândul său.

— Berwick Street, spuse Montrose acum, arătându-i pe hartă. E sus, în Lake View.

— În regulă, făcu George. Ţine-te bine.

Acceleră spre nord, conducând într-un mod în care niciunui individ de culoare nu i s-ar fi îngăduit să o facă, mai ales dacă se aventura în zona albă a oraşului Chicago. Însă vraja care învăluise Packardul când plecaseră din Ardham ţinea în continuare, făcând ca poliţiştii rutieri şi cei de patrulă ori să-şi ferească ochii dinspre maşina lor, ori să se holbeze direct prin ea. Lucru pentru care ar fi trebuit să se arate extrem de mulţumit, dacă n-ar fi ştiut totuşi că se folosea de magia lui Caleb Braithwhite ca să săvârşească voinţa lui Caleb Braithwhite.

Firma de la Ciocanul Vrăjitoarei înfăţişa un puritan cu pălărie înaltă dând foc unei femei pe rug. Altminteri, ai fi putut rata cu mare uşurinţă clădirea: faţadă de cărămidă neagră, cu panouri înalte de sticlă în locul unei ferestre principale în faţă. Uşă de oţel vopsită să se potrivească cu cărămida. Genul de loc care ar fi fost, şi poate chiar fusese, o plasare ideală pentru o bodegă din timpul Prohibiţiei.

George coborî din maşină ţinând pistolul pe lângă corp. Montrose deschise portiera din spate a Packardului şi se înarmă cu o cheie de desfăcut roţi.

Un bilet scris de mână şi lipit deasupra clanţei uşii informa că Ciocanul Vrăjitoarei era ÎNCHIS PENTRU ACTIVITATE PRIVATĂ, însă uşa nu era încuiată. Cu Montrose pe urme, George intră, trezindu-se apoi într-o sală de bar lungă şi joasă.

Caleb Braithwhite stătea aşezat la o masă în mijlocul încăperii, împreună cu alt bărbat alb, care tocmai îşi aprindea un trabuc. Bărbatul cu trabucul era mare, genul de gorilă de pază, cu părul castaniu înspicat cu fire grizonante şi tuns periuţă. Se vedea că avusese nasul rupt de mai multe ori în trecut, iar capilarele sparte din obraji trădau decenii întregi de băut vârtos, însă ochii albaştri care îi priveau pe George şi Montrose printr-o pâclă de fum erau atenţi şi inteligenţi.

Alţi doi bărbaţi albi stăteau sprijiniţi de tejgheaua barului. Aceştia îşi dăduseră jos jachetele, lăsând să li se vadă tocurile de umăr identice, plus stelele de poliţişti prinse de veste. Între ei se afla blocat un bărbat negru cu capul plecat, cu mâinile încătuşate în faţă. George aproape că nu-şi recunoscu nepotul, care ar fi trebuit ca astăzi să se afle în Iowa, într-o călătorie de documentare pentru *Ghid.*

Atticus ridică privirea, jenat.

— Salut, unchiule George! zise el.

★★★

— George Berry şi Montrose Turner, începu Caleb Braithwhite, aceştia sunt detectivii Burke şi Noble – dădu din cap către bărbaţii care-l încadrau pe Atticus – şi căpitanul Lancaster, de la biroul pentru crimă organizată. Căpitanul Lancaster mai conduce şi ramura locală a Ordinului. Am negociat o fuzionare a lojilor din Ardham şi Chicago şi, ca parte a acestei înţelegeri, am decis să ne punem laolaltă resursele pentru un proiect de cercetare – unul la care am vrea să ne ajutaţi şi voi.

George abia îi auzi cuvintele. Prezenţa lui Atticus îl prinsese pe picior greşit, cum fără îndoială că le şi

fusese intenţia. Tulburat de cuvintele auzite, îşi lăsă degetul mare să se plimbe pe lângă cocoşul pistolului din mână. Era un gest imperceptibil, însă detectivii reacţionară ducându-şi mâinile spre propriile pistoale şi căpitanul Lancaster îşi strecură şi el o mână cărnoasă în jachetă.

— Domnilor, rosti cu blândeţe Braithwhite, făcându-i pe toţi să se oprească. Haideţi să nu ne pripim… Căpitane Lancaster, cred că am văzut o sticlă de Dalmore vechi de patruzeci de ani în camera din spate. Nu vrei să te ocupi de ea, împreună cu oamenii tăi, cât timp le explic eu problema domnului Berry şi domnului Turner?

— Eşti sigur? întrebă căpitanul.

— Vom fi în regulă. Zâmbind, apoi: Suntem prieteni cu toţii.

Căpitanul Lancaster se ridică şi aţinti un deget spre George, în semn de avertizare. După care dădu din cap spre detectivi şi toţi trei ieşiră din încăpere.

— Aşadar, zise Caleb Braithwhite. Haideţi să ignorăm regulile împământenite deja. Violenţa nu va da roade. Sunt imun.

Îl privi pe George în ochi şi continuă:

— Nu poţi să mă împuşti, şi nici să mă loveşti.

Îşi îndreptă atenţia spre Montrose, care se chinuia în zadar să ridice cheia de roţi la nivelul şoldului:

— Şi chiar dacă ai reuşi, tot nu ţi-ar aduce înapoi registrul lui Adah. Acum, că ne-am lămurit, haideţi să vedem dacă putem discuta ca nişte oameni civilizaţi.

Revenind la Atticus, Braithwhite îi desfăcu cătuşele cu o fluturare a mâinii.

— Ce doreşti? întrebă George.

— Un târg, răspunse Caleb Braithwhite. O carte în schimbul unei cărţi. Ce ziceam mai devreme, în legătură cu fuzionarea celor două loji? Nu e prima oară când se încearcă. În anii 1930, tatăl meu a încercat un aranjament similar cu fostul conducător al lojii din Chicago.

— Hiram Winthrop, ghici Atticus.

Braithwhite încuviinţă din cap.

— N-a mers. Şi s-a sfârşit aşa cum se sfârşesc de obicei lucrurile atunci când doi bărbaţi puternici nu se pot înţelege.

— Ce-are asta de-a face cu o carte? întrebă George.

— Winthrop era un explorator. A călătorit în nişte locuri extrem de interesante şi a adus lucruri cu el. Unul dintre cele mai valoroase a fost o carte, scrisă în limba lui Adam.

— O carte magică?

— Un tratat de filosofie naturalistă. O traducere brută a titlului ar fi *Cartea Numirii,* sau *Cartea Numelor.*

Atticus ridică o sprânceană.

— *Necronomicon?*

Braithwhite surâse.

— Aceea ar fi o carte a numelor *moarte. Cartea Numelor* este exact opusul. Subiectul ei e viaţa. Transformarea. Facerea.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea? întrebă George.

— După moartea lui Hiram Winthrop, tatăl meu a izbutit să cumpere o parte a lucrurilor care îi aparţinuseră acestuia. Însă cartea nu se afla printre ele. Tatăl meu a presupus că Winthrop o ascunsese pe undeva. Din păcate, Chicago devenise un loc nesigur pentru el la acel moment, aşa că nu a putut să caute prea amănunţit.

— Însă noii tăi prieteni ştiu unde se află?

— Potrivit căpitanului Lancaster, registrul se află în Muzeul de Istorie Naturală. Hiram Winthrop era în consiliul de administraţie şi se pare că aranjase construirea unei încăperi secrete acolo.

— Şi de ce nu te duci pur şi simplu s-o iei?

Braithwhite privi peste umăr, la uşa spre camera din spate. Apoi rosti, pe un ton coborât:

— Căpitanul e rezervat în această privinţă, însă ştiu că nu e conducător de lojă de foarte mult timp. Şi nu vrea nimeni să vorbească despre ce-a păţit fostul conducător al lojii… În fine, ne-am înţeles ca el să-mi arate intrarea în camera secretă, iar eu intru şi iau registrul…

— …sau găseşti pe altcineva care să-l ia în locul tău, completă George. Şi dacă noi spunem nu…

— Atunci aveţi timp până joi, zise Braithwhite, ridicând din umeri, ca să vă hotărâţi cum să le daţi veştile proaste restului familiei voastre.

★★★

În seara aceea era programată şedinţa lunară a Francmasonilor Prince Hall. Dată fiind apropierea sărbătorii, se aşteptau la o prezenţă redusă, dar secretarul lojii, Abdullah Muhammad, era obligat să fie prezent. Iar Abdullah – al cărui nume de botez era Percy Jones – avea un văr care lucra pe post de paznic de noapte la muzeul de istorie naturală.

George şi Montrose se iviră devreme, nădăjduind să discute cu Abdullah înainte de şedinţă. Însă Abdullah sosi exact la timp, fiind nevoit să se oprească şi să-l ia în drum şi pe conducătorul lojii, Joe Bartholomew, pe care toată lumea îl numea Joe Piratul, din cauza peticului de piele care-i acoperea ochiul.

Unul dintre membrii care sosi totuşi mai devreme fu Mortimer Dupree. Mortimer era un dentist care, după cum se exprima Montrose, fusese hipnotizat de piramida de pe dosul bancnotei de un dolar. Fireşte că existau o mulţime de oameni cu păreri preconcepute despre Francmasonerie; cei care se alăturau ajungeau să o considere şi ei o organizaţie de ajutor reciproc, acte de caritate şi club de discuţii, ceea ce şi era de fapt, sau să o părăsească, dezamăgiţi, atunci când îşi dădeau seama că nu aveau să devină stăpânii secreţi ai universului. Mortimer alesese prima categorie, însă tot se mai agăţa de speranţa că exista totuşi un cerc interior de masoni, despre care masonilor obişnuiţi nu li se spunea nimic, şi că, într-o bună zi, cineva avea să-i acorde merite. Până atunci, făcea tot ce putea ca să se dovedească demn de un asemenea lucru.

De obicei, şedinţele lojii includeau un discurs pentru lămurirea unor aspecte legate de calitatea de membru. În trecut, George vorbise despre utilitatea creşterii şi dezvoltării unei afaceri, iar Montrose

ţinuse o prelegere despre cercetarea genealogiei. Discursurile lui Mortimer tindeau să abordeze mai mult subiecte oculte, precum misterioasele sicrie mişcătoare din Barbados, sau liniile din deşertul Nazca din Peru. În seara aceasta, la sosirea lui George şi Montrose, acesta asambla un model la scară redusă al mormântului Regelui Tut, însoţit şi de figurine reprezentându-i pe Howard Carter şi lord Carnarvon.

În mod obişnuit, George ar fi ascultat bucuros o poveste despre blestemul mumiei, însă în seara aceasta avea alte priorităţi, aşa că de îndată ce începu şedinţa, el trecu la suspendarea chestiunilor obişnuite, ca să poată face un apel special la ajutor. Moţiunea fu aprobată, însă, curând, George îşi dădu seama de eroarea comisă: deşi vorbise în termeni cât mai banali posibili despre Caleb Braithwhite, el îşi dădu seama de faptul că Mortimer devenea tot mai interesat de subiect. Iar când ajunse la *Cartea Numelor,* Mortimer făcuse imediat exact aceeaşi legătură ca şi Atticus, aşa că-şi dădu instantaneu drumul la gură, spre confuzia celor prezenţi, cărora nu le erau deloc familiare operele lui H.P. Lovecraft.

— *Necronomicon?* spuse Joe Piratul. Ce-i aia?

— O carte de magie neagră, răspunse Mortimer cuprins de entuziasm. Scrisă de arabul nebun Abdul Alhazred[19]…

— Arabul bâlbâit, mai degrabă, interveni Abdullah. E „Abd-al”, nu *„Ab-dul”.* „Abd” înseamnă „slujitor” şi „al” înseamnă „cel care”, deci „Abd al al-Hazred” ar fi „slujitorul lui-lui Azred”.

Joe Piratul clipi din singurul său ochi.

— Ce-i un hazred?

— Un tip alb din Rhode Island care încearcă să fie amuzant, răspunse Montrose.

— Faceţi abstracţie de *Necronomicon,* spuse George nerăbdător. Aici e vorba despre o carte adevărată.

— O carte de magie adevărată, zise Abdullah.

— Ei bine… Aşa se crede.

— Ce vrea să însemne asta? Că nu crezi că e magică?

— Nu contează.

— Pentru mine contează. Abdullah îşi lipi o mână de piept. Abd Allah. Slujitorul Domnului. Aş face multe pentru un frate de lojă, George, însă un lucru pe care nu l-aş face e să fiu părtaş la ajutarea unui om malefic să devină şi mai puternic. Pare că acest Caleb Braithwhite e şi aşa suficient de rău.

— Chiar e, replică George. Motiv pentru care de fapt nu îi vom da cartea. După planurile noastre, ar urma ca Montrose, nepotul meu şi cu mine să ne întâlnim cu Braithwhite şi prietenii săi miercuri, după închiderea muzeului. Ei ne duc înăuntru, ne arată unde e camera secretă, iar noi intrăm şi recuperăm această *Carte a Numelor.* Însă ce-mi doresc eu de fapt este să intru mai devreme acolo – mâine-seară – şi să găsesc camera şi *Cartea Numelor* înainte de data plănuită de ei. Iar apoi…

— Iar apoi, continuă Mortimer, o schimbaţi cu o diversiune – o *Carte a Numelor* falsă, pe care o veţi „găsi" miercuri şi pe care i-o veţi da lui Braithwhite în schimbul registrului stră-străbunicii voastre Adah!

George se uită urât la el.

— Mda, recunoscu el.

— Dar de unde veţi face rost de o *Carte a Numelor* falsă? dori să afle Joe Piratul.

— Încă mai lucrez la asta, răspunse George. Chestia e că noi ştim că Winthrop, tipul care a ascuns cartea, dorea foarte mult să-l împiedice pe tatăl lui Braithwhite să pună mâna pe ea. Deci cine poate şti dacă nu cumva şi această cameră secretă e o capcană? Din ce-mi dau eu seama, e în regulă dacă Braithwhite ştie că exemplarul pe care i-l vom da noi e fals, atâta vreme cât crede că falsul provine de la Winthrop.

— Speri tu, spuse Abdullah. Dar dacă îşi dă seama de păcăleală? Sau dacă se lasă convins, însă

decide să păstreze cartea stră-străbunicii tale până găseşti *adevărata* cameră secretă?

— Asta e deja cu şase paşi înainte, zise George. Am să mă gândesc la problemă când voi ajunge acolo.

— Mai bine să rezişti tentaţiei şi s-o eviţi cu totul, sugeră Abdullah. Hai să acţionăm după următorul plan: eu îmi conving vărul să vă dea drumul mâine în muzeu, dar vin şi eu cu voi. Dacă găsim *Cartea Numelor,* mi-o daţi mie.

— Şi tu ce faci cu ea?

— Ştiţi clădirea aia de pe Calumet, unde doar ce s-a deschis o nouă sală pentru rugăciuni? Are un incinerator în pivniţă… În cel mai rău caz, îi puteţi spune lui Braithwhite că Abdul Alhazred s-a apucat iar să înveţe Coranul pe dinafară.

Lui George nu-i convenea, însă îşi dădea seama că Abdullah era pregătit să nu cedeze – şi poate că avea şi dreptate.

— Bine, zise George. Cartea e a ta, *dacă* o găsim. Însă…

Mortimer se băgă iar:

— Grozav! făcu el, frecându-şi palmele una de alta. La ce oră ne întâlnim la muzeu?

★★★

— Pur şi simplu, n-ai putut să-l refuzi? întrebă Atticus.

— E un frate al lojii, replică George.

— Nu cel mai stabil dintre toţi, pesemne, adăugă Montrose.

Cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, cei trei se înghesuiau unul în altul lângă intrarea personalului de pe partea de est a muzeului, urmărindu-l pe Mortimer Dupree cum se apropia de ei. În loc să vină pe trotuar, Mortimer alese să se folosească de peisaj ca acoperire, ţâşnind de la un pom la altul într-o manieră care cu siguranţă ar fi trezit suspiciunile oricărui trecător aflat prin preajmă. Din fericire, combinaţia dintre ora târzie şi temperatura apropiată de punctul de îngheţ făcea ca zona să fie pustie.

— Drăguţ echipament, îl lăudă Montrose când Mortimer ajunse în cele din urmă lângă ei.

Dentistul avea pantofi şi pantaloni negri, un pulover negru şi o şapcă de lână neagră, plus mănuşi negre din piele întoarsă. Pe umăr, prinsă cu o curea, se afla o geantă neagră umflată, care zornăia.

— Ce-ai acolo, uneltele de spărgător?

— Trebuie să fii pregătit, spuse Mortimer, arătând spre mult mai modesta geantă pe care o ţinea George. Aţi adus diversiunea?

— Mda, răspunse George. E o enciclopedie ebraică a cabalei, cu o frumoasă legătură de piele veche. Scoase la iveală cartea, ca să o vadă şi Mortimer: Am luat-o din magazinul lui Thurber Lang. Era cel mai apropiat obiect de o carte magică pe care o aveau.

— Nu contează cât de drăguţ e legată, remarcă Montrose, nu pentru prima oară. Braithwhite va şti imediat că nu e ce trebuie.

— Fireşte, zise George, dar e în regulă, atâta timp cât nu-şi dă seama că noi am făcut schimbul.

— Mda, aşa zici tu.

— Trebuie doar să o facem să pară ceea ce trebuie, când i-o vom da lui.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă ocup de capcană, zise Montrose. Să o fac să-i explodeze în faţă când ar fi deschis-o, şi-atunci am fi văzut dacă e imun şi la aia.

Abdullah şi Joe Piratul sosiră chiar înainte de miezul nopţii. Abdullah conduse grupul pe un şir de trepte până la uşa pivniţei, pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAŢI. La 12.01, uşa se deschise şi vărul lui Abdullah îşi iţi capul, încruntat.

— Ce naiba, Percy? făcu el. Ai adus tot clubul cu tine?

— Salut, Bradley! îl întâmpină Abdullah. Îţi aduci aminte când ai fost evacuat şi şeriful ţi-a dat o oră să-ţi muţi toate lucrurile? Eu nu îmi amintesc să te fi plâns când am adus grupul acela numeros ca să te-ajute.

— Ei, atunci e atunci şi acum e acum, spuse Bradley. Dar se dădu la o parte din uşă şi îi pofti înăuntru. În linişte mormântală, până ajungem sus, le ceru el.

Îi conduse printr-un vestiar şi apoi pe un hol, trecând pe lângă o uşă întredeschisă pe care scria pază. Un aparat de radio mergea în biroul pazniculuí; auziră foşnet de pagini de ziar şi apoi glasul unui bărbat alb spunând „Afurisitele de pizde irlandeze”. Bradley îşi duse un deget la buze. Continuară să meargă pe vârfuri, până ajunseră la capătul holului şi apoi pe un şir de trepte în sus, ieşind în magazinul de suvenire al muzeului.

— Şeful meu, domnul Miller, zise Bradley, considerând că ajunseseră în siguranţă şi nu mai puteau fi auziţi. În majoritatea nopţilor nu iese din birou decât ca să meargă la toaletă, însă din când în când îi place să verifice ca nu cumva să sar peste turele obligatorii. Crede că e tare amuzant să sară din întuneric şi să strige „Buu!” la mine, deci nu-l aud întotdeauna venind.

— Nu-ţi face griji, nu o să-l lăsăm să ne ia prin surprindere, îl linişti Abdullah.

— Aha, făcu Bradley. Povestiţi-mi despre camera asta secretă a voastră. Măcar ştiţi în ce parte a muzeului ar trebui să se afle?

Abdullah se răsuci spre George.

— Eu şi Montrose am verificat rapoartele anuale ale muzeului de la bibliotecă, în dimineaţa asta, spuse George. Au existat, de-a lungul anilor în care Hiram Winthrop s-a aflat în consiliul de administraţie, câteva proiecte diferite de renovare, însă credem că acela care ne interesează pe noi a avut loc în 1925. Winthrop a sponsorizat şi condus o expediţie în Sudan în acel an, iar când s-a întors, a supravegheat amenajarea unei noi săli de expoziţie. Presupunând că atunci a fost momentul când a construit şi camera secretă, vrem să verificăm în colţul de nord-vest al clădirii, la cel de-al doilea nivel.

— Nivelul doi, colţul de nord-vest, încuviinţă Bradley. E bine. Domnul Miller nu se aventurează chiar atât de departe.

Străbătură holul central al muzeului, după care porniră spre galeria de la al doilea nivel. Sala care odinioară adăpostea exponatele aduse de Winthrop din Sudan era acum gazda unei colecţii de specimene zoologice din Amazon. Bradley îi lăsă la intrare, lângă o vitrină plină cu tarantule mari cât palma.

— Eu mă întorc jos ca să-mi fac turele, îi anunţă. Vin peste jumătate de oră să văd ce faceţi. Încercaţi să nu faceţi prea mult zgomot. Apoi, privind echipamentul de spărgător al lui Mortimer: Şi nu vă faceţi de cap cu exponatele.

— Nu-ţi face griji, zise Mortimer.

Se împrăştiară, căutând panouri secrete şi trape ascunse. Nu găsiră nimic în sala de expoziţii, însă în capătul holului de est se afla un pasaj în formă de L care făcea legătura cu o altă încăpere. Un mozaic din bucăţi de faianţă prins pe peretele pasajului înfăţişa o arcadă din piatră roz aflată în mijlocul unui deşert. Arcada era înconjurată de cer albastru şi nisipuri, în vreme ce spaţiul de mărimea unei uşi din interiorul acesteia era de un negru mat şi simplu, fără trăsături distinctive.

— Asta trebuie să fie, zise Atticus.

Laturile arcadei erau decorate cu hieroglife, însă simbolurile de pe cheia de boltă erau litere individuale, iar el recunoscu limbajul.

— E limba lui Adam.

— Probabil că trebui să apăsăm pe una dintre bucăţile de faianţă ca să o deschidem, propuse Mortimer.

Făcu un pas în faţă şi se săltă pe vârfuri ca să ajungă la cheia de boltă, însă plăcile erau ferm fixate şi nu se înfundau în zid.

Joe Piratul arătă către o altă bucată de faianţă aflată în partea dreaptă a arcadei, a cărei hieroglifă înfăţişa un bărbat ce ţinea o cruce egipteană ca pe o cheie.

— Încearc-o p-aia.

Nici faianţa cu cheia egipteană nu se clinti. Abdullah şi George veniră cu alte sugestii, până ce Montrose se simţi cuprins de frustrare.

— Încetaţi să le mai împungeţi! Trebuie să o luăm sistematic.

— Şi dacă nu e doar o bucată de faianţă? întrebă Joe Piratul. Dacă trebuie apăsate două odată? Sau chiar trei?

— Atunci vom rămâne aici toată noaptea, zise George, însă dacă de asta e nevoie…

Clinchetul lamei unui cuţit captă atenţia tuturor. Francmasonii se răsuciră şi-l văzură pe Atticus crestându-şi degetul mare.

— Ce faci? întrebă Abdullah.

— Încerc nişte filosofie naturalistă, răspunse Atticus. E o poveste lungă.

Se poziţionă în faţa grupului şi trasă o linie de sânge peste cheia de boltă, având grijă să atingă fiecare literă în parte. Placa de faianţă absorbi aproape instantaneu sângele, iar pata se estompă, în vreme ce nuanţa cheii de boltă deveni mai luminoasă. Lumina acesteia se împrăştie la celelalte plăci de faianţă din arcadă, în timp ce plăcile mai închise la culoare începură să devină neclare şi să se întrepătrundă. Întunericul deveni mai animat, căpătând profunzime, până ce, într-o clipă de tranziţie lină, ceea ce fusese doar o iluzie a unei deschideri se preschimbă într-o adevărată gaură în zid.

Când procesul se încheie, Abdullah fu primul care vorbi:

— În colţul de nord-vest al clădirii, zise el. Iar acesta ar trebui să fie un zid exterior, nu?

— Sau aproape de el, adăugă George, aprobând din cap.

Lumina slabă nu pătrundea mult dincolo de intrare, însă, uitându-se în beznă, cu toţii simţiră că pasajul dinăuntru se întindea pe o oarecare distanţă – dincolo de perimetrul clădirii, în ceea ce ar fi trebuit să fie spaţiul gol.

Mortimer se simţi iar cuprins de entuziasm.

— E o dimensiune alternativă! zise el. Poate, un alt univers.

— Mda, făcu Joe Piratul. Deci cine vrea să intre primul?

★★★

George intră primul. Apoi Montrose. Apoi ceilalţi.

Dincolo de intrarea îngustă se afla un lung coridor în zidul dublu, larg cam de vreo trei metri, cu pereţii din piatră închisă la culoare înălţându-se către un tavan boltit. Aerul era răcoros şi uscat şi neplăcut de stătut.

George şi Montrose aveau fiecare câte o lanternă; Mortimer adusese cu el trei. Coridorul continua şi dincolo de raza de lumină a lanternelor.

— N-ar trebui să lăsăm pe cineva aici ca să păzească intrarea şi să-l anunţe pe Bradley încotro am luat-o? propuse Joe Piratul.

Atticus îi aruncă o privire piezişă lui Mortimer, care îşi apucă geanta protector.

— Nici gând! făcu Mortimer. Vreau să vin cu voi!

— Hai să trecem la treabă, rosti Montrose, cuprins de nerăbdare.

Aşa că porniră cu toţii, George, Montrose şi Abdullah în faţă, iar Mortimer, în pofida ardorii lui evidente, rămânând în spate, cu ochii în patru.

Pasajul continuă drept şi fără să se ramifice, devenind iute monoton.

— Mai numără cineva paşii? întrebă Abdullah.

— Dacă n-am fi în Dimensiunea X, deja am traversa liniile de cale ferată, opină Montrose.

— Există o cafenea deschisă toată noaptea imediat lângă gara de pe partea cealaltă, îi anunţă Joe Piratul. Maxie’s Depot. Au nişte gogoşi delicioase.

— Mi-ar prinde bine o gogoaşă, spuse Atticus. Mortimer, ai adus şi un ciocan pneumatic?

— Poftim?

Mortimer părea surprins.

— Nu, eu…

— Văd ceva în faţă, zise George.

Toţi amuţiră şi se uitară într-acolo. O pâlpâire în întuneric. Continuară să înainteze cu încetineală, obiectul ieşind la iveală în razele convergente ale lanternelor: un cufăr. Un cufăr de argint, sprijinit pe un piedestal întunecat şi înalt până la brâu. O schimbare în felul în care percepeau aerul şi ecourile paşilor lor sugerau un spaţiu deschis enorm.

— Pare că am găsit camera comorilor, spuse Montrose. Pregăteşte-ţi ustensilele de spărgător, Mortimer.

— Staţi niţel, zise George.

Întinse un braţ ca să-şi oprească fratele şi coborî raza lanternei. La mai puţin de un metru şi jumătate în faţa lor, piatra întunecată cobora brusc.

George ridică iar lumina spre cufăr şi îl studie cu o atenţie sporită. Nu exista niciun piedestal; cufărul pur şi simplu plutea acolo, în beznă.

Bărbatul simţi un alt obiect plutind în apropiere. Îşi mută brusc raza lanternei, în sus şi spre dreapta.

— O, Iisuse! exclamă.

Cadavrul era al unui bărbat ce fusese alb pe când trăia; mort, carnea sa deshidratată căpătase o tentă cenuşie. Costumul îi atârna lăbărţat pe scheletul micşorat, iar mâinile care i se iţeau din mâneci erau încovoiate în gheare, scoţând la iveală vârfurile degetelor înnegrite şi unghiile rupte. Din fericire, avea ochii închişi, însă buzele care i se retrăseseră de pe dinţi îi deschideau gura larg, făcând ca înăuntrul acesteia să se zărească vârful albit al limbii uscate.

Mâna cu care George ţinea lanterna tremura abia vizibil, iar în lumina licăritoare vârful limbii părea să fluture uşor, ca şi cum fostul conducător al lojii din Chicago încerca să vorbească. Sau să ţipe.

★★★

— E o sferă, zise Abdullah, iluminând cu lanterna zidurile din piatră netedă ce se curbau dinspre

capătul pasajului. Aş zice că are vreo patruzeci şi cinci de metri în diametru.

Cufărul se afla în centrul sferei, iar deschiderea pasajului, cam la jumătatea distanţei în partea de sus. Mortul, fostul conducător al lojii, plutea în emisfera superioară, undeva la mijlocul acesteia, răsucindu-se încet, ca un gunoi oceanic prins de un curent lent.

— Ce îl menţine acolo? se întrebă Montrose. Iar ăsta…

Dădu din cap spre cufăr, care, spre deosebire de cadavru, stătea în aer nemişcat, un punct fix în spaţiu.

George se apropie de margine şi întinse un braţ în faţă, de probă.

— Ţineţi-mă de curea.

— Poftim? făcu Montrose.

— Tu şi cu Atticus, prindeţi-mă de curea, din spate.

Montrose şi Atticus se plasară în spatele lui George, apucând fiecare cu o mână de câte o parte a curelei acestuia, iar degetele celeilalte făcându-le cârlig şi vârându-le sub talia pantalonilor lui.

— În regulă, zise George, ţineţi-mă bine – şi se aplecă în faţă.

Nu se aplecase mult – doar cât să atârne cu mare parte din greutatea corpului în interiorul încăperii sferice – când gravitaţia îşi pierdu brusc priza asupra lui. Picioarele îi părăsiră podeaua şi, purtat fiind de inerţie, se înclină în faţă, ajungând într-o poziţie orizontală şi dând frenetic din braţe, în vreme ce Montrose şi Atticus se căzneau să-l readucă în poziţia iniţială.

— Sfinte Dumnezeule! făcu Mortimer.

— Unchiule George? zise Atticus.

— Sunt bine, îi linişti George, râzând agitat. Am senzaţia că voi elimina toată mâncarea de la cină, dar e şi oarecum distractiv. Să nu-mi daţi drumul, da?

Suflul de aer veni fără avertisment, lovindu-l pe George din lateral. Ca un balon de paradă prins de

un vânt transversal, acesta se suci şi se smuci brusc spre dreapta, trăgându-i după el şi pe cei care-l ţineau. Montrose, aflat în partea din care sufla vântul, fu izbit de margine de trupul rotitor al lui George. Se aplecă prea departe de margine şi se trezi şi el plutind, dintr-odată, lăsându-l doar pe Atticus pe post de ancoră de sprijin.

Joe Piratul ţâşni înainte şi se prinse de una dintre gleznele lui Montrose. Abdullah i-o prinse pe cealaltă. O altă pală de vânt îi lovi, însă Joe Piratul, Abdullah şi Atticus se ţinură bine şi-i traseră pe Montrose şi George la loc sigur. De îndată ce reveniră în pasaj, gravitaţia îşi reintră în drepturi şi toţi cinci căzură grămadă pe podea. Mortimer, rămas mai în urmă, rostea întruna „Sfinte Dumnezeule!”

George se rostogoli jos de pe Atticus, peste care căzuse mai devreme, zăbovind niţel acolo pentru a-şi calma bătăile inimii. După care se săltă în picioare şi-i ajută şi pe ceilalţi să se ridice. Îşi adună lanterna de pe jos şi-i aţinti raza către capul conducătorului lojii, care continua să se rotească alene în partea superioară a sferei.

— Deci asta s-a-ntâmplat cu el, făcu George. Şi-o fi vârât capul prea departe şi, nefiind nimeni care să-l ţină, l-a suflat vântul înăuntru.

— Şi apoi, ce? zise Atticus, scuturându-şi praful de pe mâneci. Crezi c-a murit de sete?

— Sau de hipotermie, bănui George. Sau poate pur şi simplu şi-a spart capul când s-a lovit de zid în timp ce se rostogolea.

— Acum nu se mai rostogoleşte, observă Montrose. Presupui că vântul nu bate decât aici, la intrare?

— E posibil. George înţelese ce voia să spună fratele său. Mortimer, făcu el, ai şi funie în geantă?

— Da, sigur. O grămadă.

— Avem nevoie de suficientă ca să-mi fac un ham, şi să rămână şi vreo treizeci de metri în plus.

— Nu, se împotrivi Montrose. Nu tu.

— Ba da, eu, zise George.

Însă Montrose clătină din cap.

— Tu eşti prea mare. La fel, şi eu, de fapt. Avem nevoie de cineva micuţ, de cineva care să nu ne tragă după el în neant, dacă greşim în privinţa vântului ăluia. Se uită în jur, privirea rămânându-i la Mortimer Dupree, care avea doar un metru şaizeci. Cineva pe care-l putem azvârli.

★★★

— Numărăm până la trei, zise George.

El şi Montrose stăteau la câţiva paşi înapoi faţă de capătul pasajului, ţinându-l pe Mortimer suspendat între ei ca pe un berbec uman. În spatele lor, Joe Piratul şi Abdullah se ţineau de câte una dintre cele două funii, prima fiind înnodată în aşa fel încât să formeze un ham improvizat în jurul pieptului lui Mortimer, a doua fiindu-i legată de glezna dreaptă, ca măsură de siguranţă în plus. Atticus stătea în dreapta tatălui său, ţinând în mână cea mai puternică lanternă pe care o aveau.

— Bun, spuse Mortimer, dând să aprindă lampa cu elastic prinsă în jurul capului. Sunt pregătit. Sunt pregătit. Închise ochii, apoi: Iisuse!

— Nu-ţi face griji, Dupree, făcu Montrose. După asta, Iluminaţii te vor implora să li te alături, cu siguranţă.

— Bun, spuse George. Un… doi… trei!

În timp ce era proiectat cu capul înainte prin spaţiu, Mortimer deschise iar ochii. Trecerea la imponderabilitate fu instantanee, însă creierul i se agăţă cu încăpăţânare de noţiunea că un individ aruncat într-o prăpastie trebuie să cadă *în jos* şi cu putere.

— *O, căcaaaaat…*

O pală de vânt îi înghiţi cu totul ţipătul. Însă el ajunsese deja la marginea sferei şi vântul nu-l atinsese.

Redresându-se uşurel, pluti înapoi către cufăr cu braţele desfăcute ca nişte aripi complet inutile. Abdullah şi Joe Piratul desfăşurau funiile, încercând să le împiedice să se încurce.

— Bine, făcu George. Începeţi să trageţi frâna.

Deja Mortimer îşi revenise suficient cât să le dea propriile lui indicaţii:

— Aproape am ajuns… încet… încet…

Trăgând uşor de funii, Abdullah şi Joe Piratul îl ajutară să se oprească la câţiva metri de cufăr. Din punctul lor de observaţie, el părea că pluteşte puţin deasupra şi uşor la stânga acestuia.

— Eşti bine, Mortimer? strigă George.

— Mi-ar prinde bine nişte chiloţi noi, replică Mortimer. Dar măcar acuma ştiu şi eu cum se simte Superman.

— Încearcă să-ţi foloseşti privirea cu raze X asupra cufărului, îi sugeră Montrose. Ce vezi?

— O grămadă de ornamente pe dinafară, răspunse Mortimer. Stele şi planete şi aşa mai departe. Şi mai văd şi o mulţime de litere din acelea ciudate… Pauză, apoi: Nu trebuie să vărs sânge pe ele, nu?

— Încă nu, îl linişti George. Îţi dai seama cum se deschide?

— Nu se vede niciun lacăt sau încuietoare. Se vede o cusătură în jurul părţii de deasupra, care s-ar putea să fie marginea unui capac. Dacă mă mai apropii niţel, aş putea încerca… Hei! Mortimer se răsuci brusc în aer. Văd un lanţ! Unul mare, ce merge până în spate, către zidul din partea opusă… Pare din fier masiv, şi e întins la maxim, aproape ca şi cum cufărul ar atârna de el, doar că dintr-o parte, înţelegeţi?

George se întoarse spre Montrose.

— Ar putea să fie un fel de câmp magnetic? Care împinge cufărul în direcţia asta? întrebă el.

— Aşa cred, replică Montrose. Dar dacă e asta, ar trebui să afecteze tot ce se află în încăpere… Hei, Mortimer! strigă el. Simţi că te trage ceva de catarama de la curea? Sau de plombe?

— Nu, răspunse Mortimer. Apoi, îngrijorat: De ce?

— Zi mai departe despre lanţ, continuă George. Crezi că l-am putea tăia?

— În niciun caz fără o lampă de sudură… De ce m-ai întrebat de plombe?

— Nu-ţi face griji. Vezi cumva cum e legat lanţul de cufăr? îl putem desprinde cumva?

— Stai niţel…

Se răsuci iar şi, folosindu-se de funii pe post de pârghie, Mortimer îşi inversă poziţia. Se întinse spre cufăr şi izbuti să prindă un pic cu vârful unui deget filigranul decorativ – o prindere extrem de firavă, dar suficientă pentru a-i oferi un minuscul moment de inerţie, încă vreo câteva secunde şi reuşi să prindă bine cufărul, apoi se lipi de el.

Acesta se legănă uşurel la capătul cablului când Mortimer se izbi de el. Din partea cealaltă a sferei răsună bufnetul metalic profund al unei uşi sau porţi trântite, urmat de un zgomot, ca ceva care aluneca pe un canal. Mortimer, care acum se prindea mai bine de cufăr, întoarse capul în direcţia zgomotului.

— Hm, făcu el.

Alunecarea se oprise. Acum se auzea huruitul discret al paletelor unui rotor.

— Hm, făcu iar Mortimer Dupree.

— Mortimer? spuse George. Ce tot mormăi acolo?

— Nu ştiu cum să zic, răspunse Mortimer. E ca un mic submarin.

Atticus aţinti lanterna către torpila neagră ce venea în viteză din umbrele emisferei din partea opusă. Obiectul avea vreo şaizeci de centimetri lungime, o elice supradimensionată şi aripi butucănoase care o ajutau să vireze prin aer; botul acesteia era înconjurat de panouri de cristal faţetate, ca ochii de libelulă, ce scânteiau în lumină. Dădu ocol camerei în sensul invers acelor de ceas. Când se apropie de gura pasajului, auziră clar clinchetul mecanismului din interior.

— Cred că mai bine l-am scoate pe Mortimer de-acolo, spuse Atticus după ce obiectul trecu de ei.

— Mda, se arătă de acord George. Mortimer! strigă el. Te tragem înapoi!

— Ce? zise Mortimer. Credeţi că e periculoasă chestia aia?

— Dupree, dă naibii drumul afurisitului ăluia de cufăr! rosti Montrose.

Însă în loc să-i dea drumul, Mortimer îl strânse şi mai tare şi se aplecă în jos, răsucindu-şi capul pentru a urmări torpila. În vreme ce vira spre partea opusă a cufărului, sunetul creat de torpilă îşi schimbă ritmul. Când Atticus îl surprinse în raza lanternei, o clipă mai târziu, se mişca mai repede – iar apoi, pe măsură ce se apropia, botul i se deschise şi scoase la iveală un mănunchi de lame ascuţite cu aspect înfricoşător, numai bune de tocat ceva cu ele. Viteza cu care se roteau lamele le transforma într-o pâclă din care răzbătea un ţiuit ascuţit, ca freza unui dentist.

— Hei!

Mortimer încerca să alunge torpila aşa cum ar fi încercat să alunge un pai adus de vânt.

— Hei! Nu!

Torpila ţâşni spre hamul din funie. Lamele rotitoare o retezară fără nicio dificultate. Capetele retezate şi franjurate începură să plutească tot mai departe, în vreme ce torpila îşi continuă zborul, dând ocol cufărului încă o dată.

George prinse funia de la gleznă, care acum era singura vestă de salvare, şi smuci brusc de ea.

— Mortimer, zise el, trebuie să ne laşi să te tragem înapoi.

Însă Mortimer continua să ţină cufărul în braţe şi să se holbeze la torpilă.

George dădu drumul funiei şi vârî mâna în jachetă după pistol.

— Atticus, am nevoie să ţii lumina asta nemişcată.

— Am priceput, zise Atticus.

Torpila ieşi iar la vedere din spatele cufărului. George ţinti cu atenţie şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul împuşcăturii fu asurzitor, însă glonţul trecu pe lângă – îl văzu lovind peretele. Ochi iar, repede, şi trase. Rată încă o dată.

— La naiba! strigă Montrose. Lasă-mă pe *mine*…

Dădu să ia arma, dar înainte să o poată smulge din mâna lui George, Abdullah păşi între cei doi fraţi şi prinse funia de la gleznă cu ambele mâini. În vreme ce torpila se apropia mai mult, el eliberă niţel funia şi apoi o smuci brusc, trimiţând o undă de şoc pe toată lungimea ei. Torpila încercă să-şi corecteze cursul, însă în loc să reteze cu totul funia, doar o atinse în treacăt.

— Trage! răcni Mortimer. Trage!

George mai trase o dată către torpila care acum se retrăgea. Şi rată iar.

— La naiba! făcu Montrose.

Apoi Joe Piratul vorbi pe un ton de comandă:

— Frate Dupree, îţi dau cuvântul meu de coleg mason că nu te vom lăsa să mori, dar trebuie să-ţi mişti *imediat* curul de pe cufărul ăla!

Tremurând tot, Mortimer se ridică pe vine pe capacul cufărului – şi încremeni.

— Dacă faci asta, eşti dat afară din club, Mortimer! îl atenţionă Joe Piratul.

Mortimer se lansă în spaţiu ţipând. Montrose şi Abdullah se puseră să tragă de funie – care, când se întinse la maxim, începu să pârâie şi să se zdrenţuiască de-a lungul porţiunii unde o atinsese torpila.

— *Uşurel!* îi atenţionă George.

Între timp, Mortimer, care zbura spre ei sub unghi ciudat, se trezi apropiindu-se de maestrul mort al lojii.

— Dă-te din drum! strigă Mortimer la cadavru, însă mortul nici nu se clinti, aşa că se izbiră şi se răsuciră într-o încurcătură de braţe şi picioare.

Se mai desprinse o fâşie de funie. Torpila îşi reluase traiectoria de întoarcere, coti în direcţia celor două trupuri înlănţuite şi acceleră dintr-odată.

Mortimer auzi vaierul lamelor apropiindu-se. Se răsuci, folosindu-se de cadavrul conducătorului lojii pe post de scut. Torpila se înfipse direct în spatele cadavrului. Lamele îşi croiră drum prin coloana vertebrală şi prin ce mai rămăsese din inima şi

plămânii acestuia, înainte de-a se bloca în osul stern, făcând ca motorul supraîncălzit să geamă protestând.

— Pleacă de-aiiiiici! ţipă Mortimer, proptindu-şi palmele pe umerii mortului şi împingând.

Abdullah şi Montrose ajunseră la partea ruptă din sfoară. Smucind cu putere încă o dată, îl traseră pe Mortimer, care continua să ţipe, înapoi în pasaj şi-l prinseră bine.

Torpila execută o întoarcere anevoioasă şi porni şi ea spre pasaj, împingând cadavrul conducătorului lojii. Hoitul rânjit îşi desfăcu braţele, ca-ntr-o îmbrăţişare. George ridică din nou pistolul, ţintind către umflătura sângeroasă din pieptul mortului, apoi trase alte trei gloanţe, dintre care unul nimeri drept la ţintă. Urmă o mică explozie, un scrâşnet de maşinărie frângându-se, apoi elicea se opri complet. Purtat de inerţie, cadavrul continuă să se apropie plutind.

Apoi se porni din nou vântul şi-l trimise pe conducătorul lojii răsucindu-se în beznă, în vreme ce torpila distrusă se iţea din spatele acestuia ca o cheiţă grotescă.

★★★

— Poate că am abordat greşit situaţia, spuse Montrose câteva minute mai târziu.

— Păi, dacă tu cunoşti calea corectă, zise George, eu unul sunt numai ochi şi urechi.

— În loc să ne întrebăm cum să ajungem la acel cufăr, spuse Montrose, ar trebui să ne întrebăm cum ar pune Winthrop mâna pe el. Bun, deci asta-i o încăpere *secretă,* aşa că el nu va coborî aici cu încă vreo câţiva prieteni, ci singur. Şi-atunci, ce face?

George ridică din umeri.

— Tipul e vrăjitor. Poate că va zbura până la cufăr.

— Şi tipul ăla mort era vrăjitor, zise Montrose, aţintind un deget spre el. Nu putea să zboare. Dacă ar fi putut să zboare, atunci capcana aia mortală n-ar mai fi avut niciun sens.

— Bine, încuviinţă George. Atunci, care-i răspunsul?

— Camera e o maşinărie, răspunse Montrose. Există un motiv pentru această dispunere, astfel încât să nu poţi vedea lanţul de aici. Dacă nu ştii nimic despre lanţ, presupui că acel cufăr pur şi simplu pluteşte în aer şi n-ai de ales decât să încerci să pui mâna pe el. Iar atunci dai de belea… Mortimer.

Se răsuci către dentist, care stătea departe de gura pasajului, cu bărbia în palme.

— Ai văzut cumva unde merge celălalt capăt al lanţului?

— Unde? Mortimer ridică în sus capul. V-am spus, merge către peretele din partea opusă.

— Către el, pur şi simplu? Ca şi cum ar fi prins de zid? Sau în el?

Mortimer cugetă câteva secunde.

— Nu sunt sigur. N-am văzut exact cum e prins. Ştiu că exista o gaură în zid, din care a ieşit chestia aia zburătoare. E posibil ca lanţul să intre în altă gaură.

Montrose se răsuci spre George.

— Lanţul ăla e prins pe un tambur. Pun pariu.

— Deci cufărul vine spre noi, completă George. Dar cum îl facem să vină?

— Asta e partea dificilă. Dacă e un cuvânt magic, ne-am blocat.

— Ce altceva ar putea fi?

George scrută pereţii şi tavanul până aproape de capătul pasajului, în căutarea unui întrerupător pe care, cumva, îl scăpaseră din vedere.

— Nu-i aici, zise Montrose. Eu l-aş fi pus afară, în apropiere, astfel încât să nu-l vezi fără să scoţi capul, dar să ajungi la el fără să te uiţi.

George se lăsă în genunchi în capătul pasajului şi, având grijă să nu se aplece prea mult în faţă, îşi lăsă degetele să alunece dincolo de margine şi să pipăie pe lângă buza acesteia. Montrose i se alătură dându-i o mână de ajutor din partea opusă.

George ajunsese la o treime în partea din stânga sus, când găsi o mică adâncitură, cu un buton înăuntru.

— Cred că am găsit-o, zise el.

Apăsă butonul, şi cufărul, purtat de cine ştie ce forţă invizibilă, începu să alunece spre ei, iar lanţul se desfăşură de pe tamburul ascuns în perete cu un zăngănit constant. Cufărul ajunse la gura pasajului şi se opri, continuând să plutească, vârât aproape pe jumătate înăuntru. Partea de deasupra se legăna înainte şi înapoi pe balamalele ei automate.

Prin contrast cu exteriorul ornat şi lucios, interiorul cufărului era cenuşiu şi practic. Un bec fluorescent montat în interiorul capacului se aprinse, împrăştiind o lumină puternică peste ceea ce se afla înăuntru.

Cartea Numelor se afla pe un suport gros din piele, legată cu o pereche de clape cu catarame. Dimensiunea cărţii sugera că aveau în faţă o enciclopedie sau o scriptură păgână. Era legată în pielea unui animal cu pori mari, iar literele adamite de pe copertă aveau aspectul unor cicatrice, ca şi cum creatura respectivă fusese tăiată şi i se îngăduise să se vindece înainte de-a fi jupuită.

— Ce credeţi? zise George, uitându-se la catarame şi la suport. Or mai fi capcane?

— N-am idee, răspunse Montrose. Posibil. Însă apoi ridică din umeri şi completă: La naiba cu toate…

Vârâră amândoi câte-o mână în interior şi desfăcură cataramele. George prinse un capăt al cărţii, iar Montrose îl prinse pe celălalt şi împreună o ridicară. Nicio capcană, doar că această *Carte a Numelor* era grea şi forţa bruscă a gravitaţiei, când o scoaseră cu totul din cufăr şi o aduseră în pasaj, îi făcu pe amândoi să o strângă mai bine.

— E-n regulă, făcu Montrose. Am prins-o.

— Nu, îl contrazise George. *Eu* am prins-o.

— Fraţilor, îmi daţi voie? întrebă Abdullah.

★★★

Era trecut de ora nouă când se întoarseră în muzeu. George ieşi ultimul din pasaj, iar când privi înapoi peste umăr, văzu că intrarea se închisese neauzită în urma lui.

— Bradley? strigă Abdullah cât putu de încet, păşind în sala de expoziţii.

Ţinea *Cartea Numelor* cât mai departe de trup, ca şi cum ar fi fost necurată, iar braţele începuseră să-i tremure de efort.

— Bradley, eşti aici?

Niciun răspuns. Începură să străbată sala de expoziţii, dar nu făcuseră decât câţiva paşi, când un băţ de chibrit fu scăpărat în umbrele de deasupra lor. În aceeaşi clipă, auziră pistoale armate în dreapta lor, iar detectivii Burke şi Noble ieşiră la iveală din spatele unei cutii cu exponate, cu pistoalele ridicate.

— Vedeţi? zise Caleb Braithwhite. V-am zis eu că vor izbuti să o scoată.

— Mda, răspunse căpitanul Lancaster, iar eu ţi-am zis că vor încerca să ne tragă pe sfoară. După ce-şi aprinse ţigara, scutură băţul de chibrit, aruncându-l pe jos. În regulă, hai să terminăm odată… Încălcaţi o proprietate privată, îi informă el pe George şi pe însoţitorii săi. V-aş putea aresta chiar acum, pe toţi, pentru pătrundere prin efracţie, sau i-aş putea pune pe oamenii mei să vă împuşte şi aş scăpa astfel de toată hârţogăraia. Iar tu! Aţinti un deget spre Abdullah şi continuă: Percival Avery Jones, de pe South Wabash nr. 5713, apartamentul 2C. Mai bine te-ai gândi la soţia ta, Rashida, şi la fiul vostru, Omar, şi la ce se va întâmpla cu ei dacă nu te mai întorci acasă. Şi vărul tău Bradley? În clipa de faţă, deja nu mai lucrează aici, însă dacă mă faci să-ţi smulg blestemata aia de carte dintre degete, o să am grijă să primească o nouă slujbă, împăturind cearşafuri la Joliet.

Abdullah ţinea acum strâns la piept *Cartea Numelor,* însă braţele continuau să-i tremure.

— Rashida, zise Lancaster. Omar.

Abdullah lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, George! zise el cu glas ruşinat.

Făcu un pas în faţă, însă George întinse o mână şi-l opri.

— Am avut o înţelegere, îi spuse George lui Braithwhite.

— Am avut, recunoscu Braithwhite senin, şi sunt pregătit să o respect. Trânti o geantă pe podea, lângă piciorul său. Presupunând că aceea e adevărata *Carte a Numelor,* fireşte. Surâse, apoi: Nu mă interesează cabala.

Cu şase paşi înainte, reflectă George. Încercă să se gândească la o alternativă, însă unicul mod de-a juca acum era evident: să treacă peste noaptea asta cu bine şi să spere la vreo viitoare modalitate de-a îndrepta lucrurile.

Îşi retrase mâna şi-l lăsă pe Abdullah să avanseze. Braithwhite luă cartea de la el şi începu să o răsfoiască.

— Ei? făcu căpitanul Lancaster.

Braithwhite încuviinţă din cap.

— E-n regulă.

— Atunci am terminat, zise căpitanul. Le aruncă o privire detectivilor, fără să spună nimic, iar aceştia îşi vârâră armele la loc. Muzeul e închis, anunţă Lancaster. Găsiţi o ieşire de incendiu şi căraţi-vă dracului de-aici!

Îşi vârî trabucul în gură, se răsuci pe călcâie şi plecă, cu cei doi detectivi la un pas în spatele lui.

— Pentru voi, îi spuse Caleb Braithwhite lui George, dând uşor în geantă cu vârful piciorului. E şi ceva în plus, pentru problemele ivite pe parcurs… Până data viitoare.

Plecă şi el.

— „Data viitoare”, bombăni Montrose.

George se apropie de geantă şi se uită înăuntru. Cartea lui Adah se afla deasupra, învelită într-o pânză albă, curată. George se asigură că registrul nu suferise avarii, după care verifică ce însemna acel „ceva în plus”. Îi căzu faţa.

Montrose, apropiindu-se şi el, văzu ce era acolo.

— Ticălosul! făcu el.

— Ce e? întrebă Atticus.

— Bani, îi răspunse George, holbându-se la teancurile de bancnote de o sută de dolari legate cu elastic, nevenindu-i să creadă. E datoria către cei din familia Burns, cred. A plătit-o el.

— Datoria către stră-străbunica Adah? Te referi la datoria principală, nu? Cele opt mii opt sute?

— Nu, replică George, mă refer la tot: cele opt mii opt sute originale, plus dobânda pentru cei nouăzeci de ani.

În vreme ce cotrobăia prin geantă, numărând teancurile, simţi cum registrul din mâna cealaltă devenea mai uşor, împreună cu tot corpul său, simultan, ca şi cum gravitaţia înceta, încă o dată, să mai acţioneze asupra sa.

— Trei sute de mii, zise el. Trei sute de mii de dolari.

— *Ticălosul!* repetă Montrose.

HIPPOLYTA TULBURĂ UNIVERSUL

Exact acolo e problema ta. Teleportatorul nu e băgat în priză!

– Orithyia Blue

Jupiter îşi făcuse apariţia, Hippolyta stătea pe vine pe o pajişte acoperită de zăpadă. Căuta punctul strălucitor dintre constelaţiile Racului şi Gemenilor atât de intens, că parcă nu mai simţea nici frigul. Marte era şi ea pe cer, o ştia foarte bine, în Vărsător, aproape de partea de vest a orizontului, deşi acum era ascunsă de colinele împădurite din spatele ei. Nicio problemă: oricum nu dorea s-o vadă marţienii aşa.

Revenind în maşină, porni căldura şi începu să răsfoiască numărul 11 al *Aventurilor interplanetare ale Orithyiei Blue.* Horace crease banda desenată după ce Hippolyta îi sugerase că i-ar plăcea să citească o poveste SF despre o femeie, pentru variaţie. Orithyia Blue, absolventă a promoţiei 2001 a Howard Astrotechnical College şi cel mai de seamă expert al sistemului solar, sărea de la o planetă la alta în Buickul ei Spacewagon. Chemată ca să repare telescoape defecte sau computere care o luaseră razna, ea dădea, în mod inevitabil, de belele mult mai mari: tulburări între triburile focului şi cele ale umbrei de pe Mercur; intrigi politice pe lunile lui Saturn; un văr al monstrului din Loch Ness ce făcea ravagii în Marele Canal de pe Marte.

În cel mai recent număr, Orithyia, care se îndrepta spre Pământ ca să-şi petreacă sărbătorile, se hotărî să se oprească la magazinul Marshall Field’s de pe Ceres, ca să facă nişte cumpărături de ultimă oră pentru fiul ei. Însă Megajoule, Stăpânul Robot de pe Titan, încă purtându-i pică Orithyiei după înfrângerea suferită în faţa ei în numărul 7 al

revistei, îşi trimite trepăduşii să o prindă în capcană. Are loc o urmărire sălbatică pe centura de asteroizi, însă întrebarea nu este „Oare va supravieţui Orithyia?” (ea era, până la urmă, un strălucit pilot spaţial deprins să gândească în trei dimensiuni, în vreme ce roboţii lui Megajoule abia puteau face diferenţa între stânga şi dreapta), ci „Oare va ajunge ea la magazin înainte să se închidă raionul de jucării?” Hippolyta chicoti amuzată când dădu peste pagina dedicată în întregime listei de cumpărături alcătuite de Orithyia. Indiferent ce schimbări vor avea loc în viitor, gusturile băieţilor de doisprezece ani păreau să rămână aceleaşi. Cine ar fi zis că încă vor mai exista maşinuţe Matchbox în secolul XXI?

Ei bine, Horace fusese un copil bun anul ăsta, iar ea încă mai avea la dispoziţie câteva zile pentru a face ca dorinţele lui de Crăciun să se îndeplinească.

Mai întâi, dorinţele ei. Lăsând revista la o parte, luă de pe scaunul pasagerului o carte numită *Compendiul observatoarelor astronomice din America de Nord.* Hippolyta îl găsise în timpul ultimei sale vizite la Casa Winthrop. Se afla în camera planetariului, pregătindu-se să apese comutatorul care făcea să se învârtească planetele, când un sertar ascuns în baza planetariului ţâşnise afară.

Majoritatea observatoarelor din *Compendiu* îi erau cunoscute. Însă la finalul cărţii, Hippolyta descoperise o anexă scrisă de mână:

OBSERVATORUL HIRAM WINTHROP,
WARLOCK HILL, WISCONSIN

Sub aceasta se afla un şir de şaizeci şi patru de numere de trei cifre fiecare, aranjate ordonat, în opt coloane de câte opt. Sub ele se afla legenda „T. Hiram”.

Pe lângă *Compendiu,* sertarul ascuns mai conţinea şi două chei. Una arăta ca o cheie normală de la o casă, însă cealaltă avea formă de vergea, lungă cam de cincisprezece centimetri, cu o buclă la

un capăt – ca o coincidenţă, destul de asemănătoare cu cheia pe care Orithyia Blue o folosea ca să pornească motorul Spacewagonului.

Hippolyta îi arătase cartea şi cheile Letitiei şi o întrebase dacă le poate lua ea.

— Plănuieşti să pleci către Wisconsin? o întrebase Letitia.

— Săptămâna viitoare merg la Minneapolis, răspunsese Hippolyta. Dar aş putea face un ocol când mă întorc.

Letitia lăsase uşor capul într-o parte pe gânduri. Hippolyta auzise o bătaie sub podea.

— Bine, zisese Letitia. Dar să ai grijă, adăugase. Posibil să fi fost observatorul domnului Winthrop când l-au construit, dar Dumnezeu ştie cine-l conduce acum.

— O să am grijă, promisese Hippolyta.

★★★

Tatăl ei o iniţiase în tainele astronomiei. Nu asta îi fusese intenţia. Când el adusese telescopul acasă, în decembrie 1928, un cadou pentru el însuşi, justificase cheltuiala pretinzând că de fapt era pentru Apollo, fratele Hippolytei, ca să-i trezească interesul faţă de ştiinţe şi să-i îmbunătăţească notele proaste la şcoală. Însă interesul lui Apollo legat de cer se rezuma doar la faptul că uneori mingile cădeau de sus.

Atunci Hippolyta, care avea nouă ani, preluase interesul pentru cer. Începuse să-şi urmeze tatăl pe acoperişul clădirii apartamentului lor din Harlem şi să-l însoţească în excursiile mai lungi întreprinse în afara oraşului. Acestea din urmă se întâmplau cam o dată pe lună: bărbatul împrumuta o maşină de la un prieten şi mergeau apoi cam optzeci de kilometri spre nord, la o mică fermă deţinută de un alt prieten, domnul Hill, un negru cu pielea atât de deschisă la culoare, încât practic era alb. Când soseau la fermă, după lăsarea întunericului, îi salutau pe domnul Hill şi pe soţia sa Gretchen, iar după o scurtă discuţie şi poate şi nişte plăcintă, gazdele mergeau la culcare, în timp ce Hippolyta şi tatăl ei plecau pe câmpuri.

Acolo, departe de luminile oraşului, văzuse ea pentru prima oară adevăratul cer de noapte. Tatăl ei îndrepta telescopul către cer, în vreme ce Hippolyta consulta o hartă astronomică, anunţând direcţia potrivită pentru indiferent ce obiect ceresc aleseseră ca punct de interes.

Marte era preferata tatălui ei. Îi povestise tinerei despre Percival Lowell, un alb din Boston care era convins că liniile pe care le văzuse pe suprafaţa lui Marte erau canale. Confraţii astronomi ai lui Lowell se arătaseră sceptici, însă el inspirase nu puţini scriitori de SF, iar tatăl Hippolytei era de partea acestor scriitori. Din păcate, telescopul lor cu obiectiv de cinci centimetri în diametru nu era suficient de puternic ca el să poată vedea canalele cu ochii lui. Stătea şi se holba la discul roşu lipsit de trăsături ce se zărea prin telescop şi încerca să facă liniile să apară doar prin simpla sa voinţă (lucru care poate că nu era chiar atât de diferit de ceea ce făcuse şi Lowell însuşi), întrebându-se totodată cu glas tare ce-ar putea gândi potenţialii astronomi marţieni care l-ar fi privit la rândul lor.

Hippolyta era curioasă în legătură cu o altă obsesie astronomică a lui Lowell. Misterioasele abateri ale orbitelor lui Uranus şi Neptun îi făcuseră pe astronomi să presupună existenţa unui „corp trans-neptunian”. Lowell căutase aşa-zisa Planetă X toată viaţa, însă aceasta rămăsese nedescoperită.

Hippolyta hotărâse că *ea* avea să fie cea care va descoperi Planeta X. Tatăl ei îi cânta în strună, lăsând-o să îndrepte telescopul către petice de cer alese la întâmplare, precum un pescar ce caută plevuşcă în largul oceanului. Fără nicio speranţă, desigur. După cum aflase la bibliotecă, căutarea planetelor presupunea echipament specializat: pentru a găsi Planeta X, avea nevoie nu doar de un telescop mai mare, ci de unul care putea face şi poze; plus încă un alt dispozitiv, numit comparator de cadre, care putea căuta printre pozele făcute aceluiaşi câmp stelar în nopţi diferite, ca să evidenţieze dacă se mişcase ceva. Neavând banii

necesari ca să cumpere aceste lucruri sau mijloacele de-a le construi singură, unica soluţie a Hippolytei era să devină ea însăşi astronom profesionist, lucru care, presupunea ea, era un ţel rezonabil. Prin comparaţie cu intenţia fratelui ei de-a deveni primul aruncător de culoare pentru Yankees, nici măcar nu era la fel de ambiţioasă.

În octombrie se prăbuşise bursa; în decembrie, prietenul tatălui ei rămăsese fără serviciu şi îşi vânduse maşina, punând astfel capăt călătoriilor lor în nordul statului. Hippolyta continuase să se uite la stele de pe acoperiş, însă de multe ori o făcea singură. Tatăl ei avea şi el probleme cu serviciul şi trebuia să muncească în plus, ca să poată avea ce să le pună pe masă.

Iar apoi, pe 14 martie 1930, ziarele de dimineaţă anunţaseră că un astronom asistent la Observatorul Lowell din Arizona, Clyde Tombaugh, găsise Planeta X. Hippolyta simţise un amestec de entuziasm şi dezamăgire, dar, pe măsură ce informaţia îşi făcea loc în mintea ei, emoţia mai puternică rămăsese cea din urmă.

Tatăl ei făcuse tot ce putuse ca s-o consoleze.

— Ziarele spun că încă nu au găsit un nume pentru ea, subliniase el. Pun pariu că sunt dispuşi să primească propuneri.

Mama Hippolytei, care pregătea terciul de ovăz pe aragaz, ciulise urechile la discuţia lor. Ea nu fusese niciodată înclinată să viseze cu ochii deschişi, iar de când cu prăbuşirea bursei, încerca din răsputeri să îşi îndrepte copiii spre cariere cu aspecte cât mai practice pentru viitor.

— Bernard, îl avertizase ea.

Soţul însă o ignorase.

— Ai putea scrie o scrisoare către observator, îi spusese el Hippolytei.

La fel ca orice alt descoperitor aspirant, fireşte că şi Hippolyta se gândise de nenumărate ori la ce nume ar fi trebuit să primească planeta. Ca să se păstreze convenţia, trebuia să fie ales un nume din mitologia clasică; şi trebuia să sugereze întunecime,

frig şi depărtare. După mult timp de gândire, fata se rezumase la două posibilităţi: Pluto, zeul lumii subterane, şi Persefona, regina lui. Ea înclina spre Persefona, căci i se părea nedrept ca Venus să fie singura planetă cu nume feminin. Altminteri însă, numele nu prea se potrivea. Persefona, născută zeiţă a naturii, trăise în lumină şi căldură până în momentul în care Pluto o răpise şi o adusese la el în Hades, şi chiar şi aşa, ea tot îşi petrecea doar o parte din an în lumea de jos. În vreme ce Pluto, la fel ca Planeta X, locuia mereu în întuneric, aşa cum făcuse dintotdeauna.

Pluto, deci. Pluto era numele ales.

Hippolyta vrusese să nu se ducă la şcoală ca să stea să scrie scrisoarea, însă mama ei nici nu vrusese să audă. Aşa că o scrisese la şcoală, în aceeaşi zi: trei sute de cuvinte cu privire la motivul pentru care Planeta X trebuia să fie numită Pluto. Rugase să primească un plic de la secretariatul şcolii şi îi trimisese scrisoarea domnului CLYDE TOMBAUGH, C/O OBSERVATORUL LOWELL, FLGASTAFF, ARIZONA.

Tatăl ei o aştepta deja în faţa şcolii când sunase clopoţelul. Înainte ca Hippolyta să poată apuca să-l întrebe de ce nu era la serviciu, el îi zisese:

— Ai scrisoarea?

Ea dăduse din cap că da şi îi arătase scrisoarea.

— N-o să-i spunem nimic mamei tale despre asta, da?

Fata dăduse din cap din nou şi îl luase de mână, după care o porniseră amândoi spre poştă.

Trecuseră două luni. Tatăl ei primise o nouă slujbă peste râu, în Hoboken, de la care se întorcea acasă doar în weekenduri şi, uneori, nici măcar atunci. Mama ei rămăsese în Harlem, însă începuse să plece de acasă devreme şi să se întoarcă târziu. Apollo îi pregătea Hippolytei micul dejun şi avea grijă ca ea să plece la şcoală.

Nu mai primeau ziarul de dimineaţă, aşa că Hippolyta se afla la bibliotecă atunci când citise pentru prima dată vestea că Planeta X primise un

nume oficial. Când văzuse numele, scosese un chiot care îi atrăsese o mustrare din partea celor două bibliotecare. Însă entuziasmul ei se stinsese foarte repede. Articolul din ziar nu atribuia meritul pentru nume Hippolytei Green din Harlem, ci Venetiei Burney din Oxford, Anglia.

Hippolyta rămăsese perplexă. Ştia că şi alţii trimiseseră scrisori către observator, şi pentru că Pluto era un nume logic, nu era deloc surprinzător că se mai gândise şi altcineva la el. Dar Anglia? Cum de ajunsese o scrisoare trimisă de dincolo de Oceanul Atlantic în Arizona înaintea uneia trimise din New York City?

După care, citind mai departe, pricepuse. Venetia Burney nu era chiar o fată oarecare. Străunchiul ei, Henry Madan, era profesorul de la Colegiul Eton care numise sateliţii lui Marte, iar bunicul ei, Falconer Madan, era fostul director al Bibliotecii Bodleian din Oxford. Falconer fusese cel care se ocupase ca sugestia Venetiei să fie trimisă către Observatorul Lowell, prin telegraf.

Prin telegraf! Deci efortul Hippolytei fusese în zadar. În pofida grabei ei, scrisoarea sa pesemne că încă mai zăcea în oficiul poştal din Harlem atunci când telegrama Venetiei – *pe care nici măcar nu o scrisese ea însăşi!* – sărise peste rând.

Hippolyta încercase să se concentreze la partea de informaţie optimistă din articol: potrivit calculelor preliminare ale astronomilor, existenţa lui Pluto tot nu explica pe deplin neregularităţile din orbitele lui Uranus şi Neptun. Ceea ce însemna că tot mai puteau exista corpuri trans-neptuniene ce aşteptau să fie descoperite. Şi să fie numite.

Reuşise să-şi păstreze stăpânirea de sine până seara târziu, când mama ei se întorsese de la serviciu. Mama Hippolytei uitase cu totul de Planeta X, însă Hippolyta tot îşi mai amintea scepticismul acesteia în privinţa ideii cu scrisoarea, iar simplul gând, ca şi gândul la ce-ar spune mama ei acum – „Şi ce te *aşteptai* să se întâmple?" – îi desfăcuse baierele lacrimilor. Hippolyta se pusese pe urlat.

Mama ei, care abia intrase pe uşa apartamentului şi nici măcar nu apucase să rostească vreun cuvânt, o privise alarmată.

— Ce e? zisese ea. Ce s-a întâmplat?

Preţ de câteva minute, Hippolyta nu răspunsese, ci doar continuase să plângă, în timp ce mama ei o ţinea în braţe şi-o mângâia. În cele din urmă, Hippolyta izbutise să scoată câteva cuvinte înecate, printre suspine:

— Am să. O găsesc. Pe următoarea. Aşa *am să fac.*

— Bine, puiule, zisese mama ei, tot dezorientată. Ai să o găseşti pe următoarea. Sigur că ai să o găseşti.

★★★

Warlock Hill era situat pe o întindere de teren împădurit şi câmpuri cultivate dintre La Crosse şi Madison, la marginea satului Amesboro. Hippolyta trecu prin Amesboro cam pe la ora zece, când majoritatea locuitorilor dormeau deja. Singura clădire cu luminile încă aprinse era una pe care ea, luându-se după semnul de deasupra uşii, o socoti un templu al francmasonilor albi.

La bifurcaţia către Warlock Hill se afla o plăcuţă pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ, sub care se întindea un lanţ ce bloca drumul de acces. Dincolo de lanţ, drumul era desfundat, însă o cărare fusese deja curăţată de zăpadă.

Hippolyta îşi lăsă Roadmasterul lângă camioneta Chevrolet parcată acolo. Luă *Compendiul* şi cheile, după care vârî mâna în torpedou după o lanternă şi pistolul calibru 38, pe care George insistase să-l ia cu ea în călătoriile de-a lungul şi de-a latul ţării. Pe Orithyia Blue o lăsă pe scaunul din dreapta, ca să aibă grijă de maşină.

Afară, rămase privind lung, bucurându-se de noaptea fără lună. În loc să aprindă lanterna, îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul şi apoi păşi peste lanţ şi porni pe cărarea iluminată de pâlpâirea Căii Lactee.

Drumul o coti lăsând să se vadă un adăpost de lemn drept în faţă, ce arunca pe zăpadă o lumină galbenă de lampă. Merse mai departe, iar scârţâitul bocancilor era acoperit de firicelul de apă care curgea în apropiere, până ajunse suficient de aproape ca să vadă prin fereastra din faţă a adăpostului.

Doi bărbaţi albi înăuntru stăteau pe scaune trase aproape de o sobă pântecoasă, în timp ce pe masa dintr-un colţ în spatele lor se zăreau o lampă cu kerosen şi o sticlă goală de gin. Bărbaţii nu semănau a astronomi. Fermieri, poate, racolaţi în afara sezonului pentru a servi pe post de paznici de noapte. Sărmanii: amândoi dormeau duşi, unul cu capul atât de mult căzut pe spate, încât nu i se mai puteau vedea decât tuleiele din barbă, iar celălalt, ghemuit în faţă, cu bărbia în piept şi ochii închişi, pe punctul de-a cădea cu faţa în sobă.

Hippolyta se hotărî să nu-i deranjeze. Doar o privire scurtă, atâta tot, îşi zise ea, frecând cu degetele cheile din buzunar. O să intre şi o să iasă repede, în vreme ce sătenii sunt în lumea viselor, după care fuga înapoi în oraş, fără ca nimeni să bage ceva de seamă.

Porni din nou, ca să nu-şi piardă de tot curajul.

★★★

Prima dată când Hippolyta vizitase un observator în toiul nopţii fără să fi fost invitată se întâmplase la Colegiul Swarthmore, în 1938.

Nu era studentă acolo. Chiar dacă ar fi avut bani pentru colegiu, să termine un curs de astronomie în niciun caz nu era o soluţie practică. O vreme, visase să devină astronom fără a absolvi un colegiu. Clyde Tombaugh exact asta făcuse, câştigându-şi postul la Observatorul Lowell pe baza observărilor sale de amator asupra planetelor Marte şi Jupiter. Însă, când îşi mărturisise ambiţiile faţă de un ghid de la Planetariul Hayden, acesta i-o tăiase scurt, cu doar două cuvinte: „Eşti negresă”.

La nouă ani, Hippolyta n-ar fi acceptat un răspuns negativ, însă adolescenţa adusese cu ea

schimbări drastice. Crescuse practic peste noapte, devenind şi uriaşă, pe lângă faptul că era negresă, iar creşterea greutăţii corporale adusese cu ea şi o creştere corespunzătoare a senzaţiei de inerţie, o tendinţă spre acceptare, de multe ori chiar fără protest, a limitelor care i se puneau mereu în faţă. Rudele venite în vizită remarcau cât de retrasă devenise Hippolyta, deşi bănuielile lor în privinţa cauzei erau greşite, bunicile şi mătuşile ei fiind îngrijorate că la mijloc ar fi probleme legate de băieţi. Hippolyta din acele zile ar fi putut atrage foarte uşor asemenea probleme cu băieţii – ar fi putut chiar să facă ceva extraordinar de prostesc –, însă băieţii pe care îi cunoştea ea erau intimidaţi de mărimea ei şi fie o ironizau, fie o ignorau.

Un efect secundar al creşterii ei bruşte fusese faptul că învăţase să coasă. Indiferent ce talent la mecanică ar avut ea – talent care poate că într-o altă viaţă ar fi ajutat-o să şlefuiască lentile de telescoape acesta era acum canalizat către confecţionarea unor haine care să i se potrivească. După ce Hippolyta terminase liceul, mama ei o trimisese la Washington DC ca să lucreze în atelierul de croitorie al unchiului ei Jasper.

Jasper avea un Ford Phaeton pe care insistase ca Hippolyta să înveţe să-l conducă, astfel încât să devină capabilă să facă drumuri pentru el. La început, ea se supusese şi în această privinţă la fel cum proceda cu orice altceva, însă odată ce se trezise la drum întins, îşi dăduse seama că şofatul era un lucru care chiar îi făcea plăcere, ceva faţă de care chiar ar fi putut dezvolta o pasiune reală. În scurt timp, Hippolyta obţinuse permisul de conducere, iar după ce dovedise că poate fi lăsată singură la volan, începuse să-şi roage unchiul să-i împrumute maşina şi pentru uzul ei personal – lucru cu care el fusese de acord, atâta timp cât benzina şi-o plătea ea. Hippolyta ajunsese să cheltuiască o grămadă de bani pe benzină.

Într-un weekend din februarie, plecase să-şi viziteze părinţii. Tatăl Hippolytei se afla tot în

Hoboken, lucrând pe post de şofer pentru un bărbat pe nume Arnold Silberstein. Myrna, fiica domnului Silberstein, doar ce începuse al doilea semestru la Swarthmore, dar îşi uitase acasă o cutie plină cu cărţi. Domnul Silberstein avea de gând să-l trimită pe domnul Green să-i ducă acele cărţi, dar auzind că Hippolyta avea să revină în curând în sud, o întrebase dacă n-o deranjează să-i ducă ea personal cărţile fiicei sale.

Hippolyta ajunsese în campus cu mult după lăsarea întunericului. Lăsase deja cărţile la administratoarea căminului Myrnei şi se întorcea la maşină, când zărise domul Observatorului Sproul de la Swarthmore. Se abătuse din drum. Intenţia ei iniţială era doar să se apropie şi să privească mai îndeaproape clădirea, însă găsind intrarea deschisă şi nepăzită, intrase. Urcase scările până la etajul doi şi ieşise pe un hol, până la o uşă pe care scria OBSERVAREA STELELOR. Dinăuntru răzbătea zgomotul unui motor şi huruitul domului care se rotea.

Tocmai îşi aduna curajul ca să bată la uşă, când aceasta se deschisese singură. Un băiat alb deşirat, cu ochelari cu rame din corn, îşi iţise capul afară, părând uluit să o vadă acolo.

— Delbert Shaughnessy? zisese el.

— Poftim?

— Delbert Shaughnessy, repetase băiatul. Noul nostru partener de laborator. Nu tu eşti?

Hippolyta doar se holbase la el, până ce rânjetul băiatului se ştersese cu totul şi el roşise jenat.

— Scuze! zisese el. Am fost nepoliticos. Eu sunt Tom. Tom Appleton.

— Hippolyta Green, se prezentase ea.

— Bună, Hippolyta! Ai venit să vezi telescopul?

— Mi-ar plăcea, răspunsese ea prudentă, nefiind pe deplin convinsă că el terminase cu ironiile. Dacă… dacă nu e împotriva regulilor.

— Probabil că e, spusese Tom Appleton. Dar n-am să zic nimic, dacă n-ai să zici nici tu. Ai ales o noapte potrivită, mărturisise el: ne uităm la Pluto.

Într-o clipită, fata avea iar nouă ani.

— Pluto? Chiar?

— Ne uităm *după* ea, de fapt. Nu prea reuşim să o găsim. De asta trăgeam nădejde că eşti Delbert.

— În Rac, i-a spus Hippolyta. Pluto se află în Rac.

— Aşa ar trebui, se arătase el de acord, apoi făcuse un pas în spate, surâzând. Intră, te rog! După care, privind peste umăr spre ceilalţi doi băieţi, adăugă: Arthur! Eugene! Veşti bune! A sosit cavaleria!

Hippolyta n-avea să uite niciodată acea noapte, când scotocise cerul după Pluto. Marea greutatea în a o găsi consta în faptul de-a şti sigur că o găsiseşi – în a şti care dintre punctele luminoase din cadrul câmpului stelar nu era o stea, ci o lume, o mărgică îngheţată ce reflecta razele soarelui. Fusese nevoie de mai multe sesiuni cu comparatorul de cadre şi câteva discuţii confuze cu noii ei colegi – „Sunt destul de sigur că aia e.” „Aia?” „Nu, *aia.”* –, dar, în final, Hippolyta izbutise să se uite prin telescop şi să spună, încrezătoare:

— Salutare, Planetă X! Mă bucur să te întâlnesc, în sfârşit!

Fusese un moment magic, iar în versiunea de bandă desenată a vieţii Hippolytei, aceasta fusese clipa care schimbase totul. Realitatea era, fireşte, diferită: când găsise, o lună mai târziu, o cale de-a reveni la Swarthmore, descoperise că uşile clădirii observatorului erau încuiate, şi înainte de a da de Tom Appleton (căruia fusese prea timidă să-i ceară numărul de telefon), fusese oprită de un paznic din campus, care ameninţase că va pune să fie arestată pentru încălcarea unei proprietăţi private.

Şi asta fusese tot. Hippolyta se întorsese la atelierul de croitorie al unchiului ei, unde avea să mai lucreze încă vreo câţiva ani. Apoi apăruse George, după care Horace, şi viaţa îşi văzuse de cursul ei. Continuase să se uite la stele, de multe ori prin parbrizul unei maşini, însă avea să mai treacă mult timp până să o vadă pe Pluto din nou.

După care, acum vreo doi ani, pe când se afla într-o călătorie de documentare în California pentru *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri,* se trezise abătându-se la poalele dealurilor din Palomar. Recepţionerul de la motelul unde avusese de gând să-şi petreacă noaptea respectivă îi zisese că n-are nicio cameră pentru ea – că lăsase din greşeală aprins semnul cu camere libere de afară. Recepţionerul de la motelul de vizavi se dovedise la fel de uituc ca şi cel de dinainte. Hippolyta încă se gândea dacă să doarmă în maşină sau pur şi simplu să se chinuie să ajungă la San Diego, când văzuse un indicator către Observatorul Palomar. Pentru prima oară după foarte mult timp, îşi adusese aminte de Tom Appleton, aşa că îi venise ideea nebunească să meargă mai departe şi să întrebe dacă nu cumva astronomii de la Palomar aveau nevoie de o mână de ajutor – şi se surprinsese pe ea însăşi acţionând în consecinţă.

La jumătatea drumului pe munte, întâlnise un astrofizician rătăcit, Ervant Azarian, care avusese probleme cu carburatorul maşinii. Acesta acceptase propunerea Hippolytei de a-l lua cu maşina şi apoi începuse să-i testeze cunoştinţele, cerându-i să numească cei unsprezece sateliţi ai lui Jupiter în ordinea în care fuseseră descoperiţi. Hippolyta îi replicase că întrebarea lui conţinea o capcană: un al doisprezecelea satelit jupiterian, încă nenumit, fusese descoperit cu doar câteva luni înainte de către Observatorul Mount Wilson. Azarian se arătase satisfăcut de răspunsul ei. O condusese pe Hippolyta în domul care adăpostea cel mai mare telescop din lume şi îi îngăduise să arunce o privire la misiunea lor din noaptea respectivă: Galaxia lui Bode.

De atunci, Hippolyta dezvoltase un adevărat hobby, în timpul călătoriilor sale, din a face vizite inopinate la observatoarele în apropierea cărora se întâmpla să ajungă. Nu era întotdeauna binevenită – paznicii de la Mount Wilson o refuzaseră deja de două ori –, însă până acum nu fusese niciodată

arestată, şi niciun astronom pe care-l întâlnise nu o numise negresă.

La Observatorul Lowell încă nu apucase să ajungă. Îşi spunea că păstrează această vizită pentru o ocazie deosebită; în realitate, nu făcea decât să-şi adune curajul. Între timp, începuse să ţeasă o altă fantezie: cum că aceste vizite la observatoare nu erau de fapt abateri încărcate de magie, ci paşi pe-un drum care ducea spre… ei bine, nici ea nu prea ştia cu exactitate spre ce. Dar spre ceva, cu siguranţă.

O cutezătoare aventurându-se în întuneric, ea continua să urmeze o orbită excentrică, fiecare nouă abatere de la traseu aducând-o şi mai aproape de o îndelung aşteptată întâlnire. Nu făcea decât să spere că, atunci când va sosi momentul, va fi suficient de înţeleaptă să o ştie şi îndeajuns de curajoasă să acţioneze.

★★★

Un pod o ajută să treacă firul de apă, după care deja urca Warlock Hill. Aici trebui să folosească lanterna: copacii ascundeau stelele, iar pietrele înfipte în coasta dealului, pentru a sluji pe post de trepte, erau alunecoase şi strâmbe. Numără 64 de trepte înainte de-a ajunge în vârful pantei, o poiană întinsă şi rotundă, în mijlocul căreia se afla domul.

Un dom din beton. Hippolyta încruntă din sprâncene, plimbând lumina lanternei peste construcţie. Nu vedea nicio deschizătură prin care să poată ieşi un telescop şi nici cum anume s-ar fi putut roti domul.

Îi fu destul de uşor să găsească o cale de-a intra, întrucât şi aici fusese curăţată de zăpadă o cărare. Merse pe cărare în sensul acelor de ceas în jurul domului şi dădu peste o uşă încastrată în beton.

Hippolyta îşi folosi prima cheie. Aţinti raza lanternei înăuntru şi zări un scurt şir de trepte din beton ce duceau la o pasarelă din metal cu balustrade. Un comutator era montat imediat lângă uşă, pe dinăuntru.

Pasarela fusese construită deasupra unei bălţi de lichid negru care umplea baza domului. Lumini încadrau balta, iluminând suprafaţa interioară a domului, care era la fel de netedă şi neagră precum exteriorul acestuia. Pasarela ducea la o platformă centrală care avea un soi de consolă pentru control. Pasarela continua şi dincolo de platformă, extinzându-se cam încă două treimi din suprafaţa rămasă; la capătul ei era fixat un cadru metalic rectangular, care părea să fie acoperit de acelaşi fluid întunecat şi lucios precum cel din balta de dedesubt.

Hippolyta păşi cu atenţie pe pasarelă. Nu ştia ce substanţă ar fi putut fi cea din piscină – nasul ei îngheţat nu identifica niciun miros, de sorginte chimică sau altfel –, însă bănuia că nu i-ar fi făcut bine să înoate în ea.

Examină consola. Pe suprafaţa acesteia erau dispuse şaizeci şi patru de ferestre în opt şiruri de câte opt, pe fiecare dintre ele apărând numărul 001, fiecare cifră fiind trecută pe un fragment separat dintr-o rolă de metal. În partea dreaptă a şirurilor de numere se vedea un mic orificiu rotund şi un singur buton mare.

Hippolyta încercă mai întâi să apese butonul. Consola scoase un clic puternic, dar fără efect, căci nu se întâmplă nimic. Scoase la iveală cheia în formă de vergea şi o introduse în gaură. Se potrivea perfect. O vârî până la capăt.

Se aprinseră luminile. De sub platformă se auzi huruitul unei maşinării trezindu-se la viaţă, zgomotul amplificându-se şi adâncindu-se până se transformă într-o vibraţie profundă, care produse un val înalt pe suprafaţa piscinei. Vibraţia se stinse încetişor, preschimbându-se, în cele din urmă, într-un sunet abia audibil. Luminile licăriră din nou, apoi se estompară, după care dispăru tot domul, lăsând-o pe Hippolyta descoperită în vârful dealului.

Nu. Domul se afla în acelaşi loc. Ceea ce vedea ea era o proiecţie, o panoramă în direct a

exteriorului: iat-o pe Jupiter, iată şi traseul pe care urcase ea prin zăpadă.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre consolă. O pâlpâire roşie pulsa în jur şi printre rolele de metal, iluminând numerele. Hippolyta se concentră la fereastra aflată în partea dreaptă, jos, a şirurilor. Atinse cifra 1 cu un deget, apăsând-o extrem de uşor; rola se învârti şi, cu un clic, ajunse la cifra 2. Ridică privirea. Imaginea rămânea neschimbată. Îşi zise în sinea ei: acum încearcă butonul!

De data asta, când apăsă, distinse un *vrum* adânc, vibrant, venind de sub piscină. Domul se întunecă şi, preţ de o clipă, nu izbuti să vadă absolut nimic în afară de pâlpâirea roşie a consolei. După care proiecţia reveni, iar ea se trezi uitându-se la un gol plin de stele. Vârful dealului dispăruse.

Hippolyta îşi lungi gâtul, căutând o galaxie familiară, însă nu găsi niciuna. Două stele ieşeau în evidenţă, nu pentru că le recunoştea, ci pentru că se aflau suficient de aproape ca ea să le distingă drept discuri minuscule, unul albastru şi unul portocaliu, dispuse precum doi ochi strâmbi, la doar câteva grade depărtare unul de altul. Stele gemene!

Aproape de baza domului se mai afla un al treilea obiect; un asteroid micuţ şi cu formă neregulată, învârtindu-se încet, dar vizibil, fiecare clipă a rotaţiei scoţând o nouă porţiune a suprafeţei sale în lumina stelelor gemene. Hippolyta izbucni în râs şi bătu din palme. Dacă ar putea vedea şi tatăl ei ce vedea ea acum!

Reveni la consolă, calculând: dacă fiecare dintre cele şaizeci şi patru de numere mergeau de la 000 la 999, atunci numărul total de combinaţii era de 10 la puterea 192. Hippolyta încercă să îşi imagineze ce cuvânt terminat în *-ilion* ar fi trebuit folosit ca să descrie acel număr, îi ieşi „şaizeci-lioane” şi începu iar să râdă.

Şaizeci-lioane de instantanee cereşti. Însă nu puteau fi toate diferite, nu-i aşa?

Hippolyta întinse mâna şi mută de la 2 la 3 fereastra din colţul dreapta-jos. După care, cuprinsă

de un ameţitor abandon, începu să schimbe numerele la întâmplare.

Apăsă iar butonul şi…

Vrum.

…naviga printr-un ocean de nori albaştri, fulgere azurii monumentale ridicându-se peste tot în jurul ei, în timp ce deasupra, printr-o ceaţă subţiratică, izbuti să zărească un alt soare necunoscut şi benzile enorme ale unui inel ce înconjura planeta.

Era splendid. Şi înfricoşător – mai ales imaginea drept în faţă şi-n jos, cadrul cu capătul pasarelei arătând acum extrem de asemănător cu o uşă prin care s-ar fi putut avânta sau cădea într-o mare turbulentă, ale cărei adâncuri erau luminate de fulgere titanice orbitoare. Într-un teribil fior de groază provocată de ameţeală, Hippolyta apropie iar mâna de şirul de numere de pe consolă şi schimbă un singur număr, apoi apăsă iar butonul.

Vrum.

Lumină strălucitoare! O întindere pârjolită de roci negre căpătase o tentă roşiatică datorită unui enorm soare ce se iţea deasupra orizontului în faţa ei. Hippolyta îşi făcu mâna streaşină pentru a-şi proteja ochii – după care îşi depărtă degetele, pentru a se chiori la iluzia optică. Marginea soarelui se intersecta cu cadrul uşii aflat la capătul pasarelei, scoţând în evidenţă o discontinuitate a imaginii. Porţiunea din proiecţie care pica peste cadrul uşii părea, cumva, *mai aproape.*

Hippolyta se cutremură, aerul de iarnă din interiorul domului fiind într-un conflict evident cu iadul care o înconjura acum. Se gândi la zăpada care acoperea pământul de afară şi se întrebă în sinea ei ce s-ar întâmpla dacă ar arunca un bulgăre de zăpadă în cadrul acela rămas deschis. Se va zdrobi de zidul domului, stricând iluzia? Sau se va transforma în abur când va întâlni căldura unei stele din altă lume?

Interesant experiment. Hippolyta ar fi putut face o încercare, dacă nu i-ar fi venit următoarea idee: nu deschizi o uşă doar ca să poţi azvârli bulgări de

zăpadă. Rolul uşilor e să pătrunzi prin ele. Lucru care implică şi mersul, mersul *către* o destinaţie unde o fiinţă umană ar fi putut sta fără să se asfixieze, sau unde s-ar fi transformat într-un tăciune incandescent.

Fireşte, având la dispoziţie şaizeci-lioane de destinaţii din care să aleagă, i-ar fi luat o eternitate de tatonări pentru a găsi una care să nu o ucidă. Nimic pe lumea asta nu i-ar fi plăcut Hippolytei mai mult decât să stea şi să testeze acele miliarde de lumi, însă nu avea prea mult timp la dispoziţie, aşa că se hotărî să trişeze şi să caute răspunsul la finalul cărţii.

Se mişcă repede, stabilind numerele. Aruncă o ultimă privire la planeta aceea pârjolită de soarele roşu (pe cale să se piardă pentru totdeauna de ea, îşi dădu seama, din moment ce nu-i copiase coordonatele pe ceva). Apoi apăsă butonul.

Vrum.

Dintr-un vid efemer de întunecime, îşi făcu apariţia o galaxie în formă de spirală. Atârna pe cerul nopţii în faţa ei şi se reflecta, precum o lună cu nenumărate braţe strălucitoare, pe suprafaţa unui ocean întunecat ale cărui ape clipoceau pe ţărmul unei plaje cu nisip alb.

Hippolyta merse până la capătul pasarelei şi rămase uitându-se prin cadrul deschis. După care se aplecă într-o parte, sprijinindu-se de balustradă.

Nu era o simplă iluzie: când se uită *pe după* cadru, putu vedea panorama neîntreruptă proiectată pe curbura domului la doar câţiva paşi distanţă; însă când se uită *prin* cadru, plaja se afla *chiar acolo,* şi nu doar o simplă proiecţie, ci un aparent spaţiu tridimensional în care ar fi putut ajunge făcând un singur pas.

Chiar acolo, şi totuşi, evident, în altă parte. Vedea cum valurile se spărgeau pe plajă, însă nu le putea şi auzi. Iar aerul pe care-l inspiră şi-l dădu, vizibil, afară din gură era tot aerul de Wisconsin, aer de *iarnă.* Aerul de pe plajă – nu prea înţelegea cum de

ştia acest lucru, însă era extrem de sigură – aerul de pe plajă ar fi fost mai cald.

Întinse un braţ în faţă. Când trecu prin cadru, simţi o gâdilătură în palmă care deveni iute neplăcută. Îl întinse şi mai mult, întâmpinând o rezistenţă şi durere tot mai mari, apoi şi-l retrase, intuind, totodată, o nouă bucată de informaţie: această uşă nu umbla cu jumătăţi de măsură. Nu puteai vârî doar un deget de la o mână sau de la un picior; trebuia să te dedici cu totul, să păşeşti cu îndrăzneală.

Desigur, cugetă Hippolyta, aruncând o privire către piscina închisă la culoare de sub pasarelă. Iar următorul lucru care se petrece e că vei cădea în mocirlă, rupându-ţi, totodată, şi un picior. Pentru că era un truc la mijloc; trebuia să fie.

— *Dar n-am să spun nimic dacă n-ai să spui nici tu,* zise ea şi păşi prin uşă.

★★★

Aerul de pe plajă chiar *era* mai cald.

Briza sărată ce sufla pe plaja netedă şi moale i se părea a fi de primăvară târzie sau toamnă timpurie. În afara sezonului, reflectă Hippolyta: cabanele pentru turişti ar fi fost la preţ de chilipir, în cazul în care ai fi putut găsi pe cineva care să ţi le închirieze. Inspiră adânc, aerul mării având un iz diferit de cel de la malul Atlanticului ei de-acasă, dar conţinea suficient oxigen – nu o luă ameţeală, nici nu simţi vreo senzaţie de leşin.

Nisipul îi dădea impresia că păşeşte pe arcuri. Hippolyta privi în jos şi sări pe călcâie, ca să vadă cum e. Nu era nisipul, realiză dintr-odată: era ea însăşi. Era mai uşoară. Nu cu mult – spre deosebire de Orithyia Blue pe Marte sau pe Ganymede, ea nu ţâşni mult în aer –, ci doar cât să o simtă în tendoanele de la glezne când şi le îndoi; gravitaţia se redusese cu câteva procente.

Surâzând, Hippolyta îşi întinse larg braţele, mergând pe vârfuri, apoi execută o jumătate de piruetă plină de graţie. Ajungând, când se răsuci, cu faţa spre un dreptunghi de doi metri pe un metru,

tăiat în ţesătura realităţii, prin care putea zări interiorul răcoros al domului de pe Warlock Hill. Intrarea de la acest capăt era încadrată de dungi subţiri de lumină ce aruncau o pâlpâire slabă pe nisip.

Păşi în jurul ei, curioasă să vadă cum arăta dinspre partea aceasta. Nu era cine ştie ce: deşi cadrul pâlpâitor era vizibil din orice unghi, când te uitai la el din spate era doar un cadru gol, arătând aceeaşi plajă din interiorul şi din exteriorul dungilor. Reveni în partea din faţă, urmărind cum Wisconsinul se materializa iar în faţa ei, parcă de nicăieri.

— Bun, făcu ea, dând din cap.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre peisajul înconjurător. Plaja avea în celălalt capăt o faleză stâncoasă înaltă, în vârful căreia Hippolyta zări o lizieră de copaci, cu frunze argintii scânteietoare în lumina galaxiei. În stânga ei, faleza se întindea drept, pierzându-se în depărtare, fâşia de plajă din faţa ei nefiind întreruptă decât de un singur bolovan, o movilă întunecoasă pe nisip, la o distanţă apreciabilă de ea. Însă în stânga, la doar vreo câteva sute de metri, o formaţiune stâncoasă se întindea ca o falangă din faleză, formând un promontoriu înalt, care cobora prin nisip şi ajungea până în apă. Latura coamei avea formă de zigzag cenuşiu, pe care Hippolyta îl identifică imediat a fi o scară, iar în capul scării zări două clădiri. Una, ridicată aproape de locul unde formaţiunea întâlnea faleza, părea să fie o construcţie cu un singur etaj şi cu acoperişul drept; cealaltă, aşezată exact la capătul promontoriului suspendat deasupra apei, avea formă de dom şi, deşi îi era greu să distingă vreun detaliu, Hippolyta ar fi putut jura că identificase acolo adăpostul unui telescop înălţat.

Doar o privire rapidă, îşi zise în gând. Şi iese imediat. Dar ce se întâmplă – când se uită înapoi la uşa spre Pământ, se convinse să-şi pună această întrebare – ce se întâmplă dacă în timp ce tu eşti acolo, sus, cineva vine şi opreşte maşinăria?

Te trezeşti, îşi răspunse ea. Pentru că e doar un vis. Evident.

Briza călduţă de vară care îi dezmierda obrazul încerca să o facă să-şi schimbe părerea.

O ignoră.

★★★

Şirul de trepte prins de latura formaţiunii stâncoase era încadrat de balustrade metalice, iar în capătul de jos avea o poartă. Poarta nu era încuiată, însă zăvorul acesteia era o chestie complicată, care necesita două mâini, omeneşti sau nu, pentru a fi manevrată. Întrebându-se ce soi de intrus avea acest mecanism menirea să ţină departe, îşi aduse aminte de oamenii-caracatiţă din adâncurile oceanului de pe Europa, din *Orithyia Blue #5*. Dacă *erau* într-adevăr oameni-caracatiţă, cugetă Hippolyta, ar trebui să fie în regulă; aceştia se temeau de armele de foc.

Pe stâncă, deasupra ei, se auzi o sonerie când deschise poarta. Păşi iute dincolo de ea, închise poarta şi ascultă. Nimic, în afară de clipocitul valurilor.

În pofida gravitaţiei reduse, treptele pe care le urca zdrăngăneau neliniştitor sub picioarele ei. Sprintă pe ultima porţiune şi se opri să-şi tragă sufletul pe platforma din capăt. Acum putea vedea cu claritate domul: chiar *era* un observator. Bănuia că cealaltă clădire era o locuinţă, o casă de oaspeţi pentru astrofizicienii aflaţi în căutare de planete. Nicio urmă de viaţă în vreuna dintre construcţii.

Ca să treacă şi de partea de sus a treptelor, se văzu nevoită să depăşească încă două porţi, dispuse în capetele opuse ale unei cuşti late de trei metri. Aceasta îi aduse aminte Hippolytei de ecluza-capcană pe care corsarii de pe Neptun o folosiseră pentru a o învinge pe Orithyia Blue, în numărul patru al revistei, însă pentru ea deja nu mai exista cale de întoarcere acum, aşa că rosti o rugăciune scurtă şi pătrunse în cuşcă.

Poarta interioară nu voia să se deschidă. Se aplecă pentru a privi mai îndeaproape la zăvor, când

auzi un pârâit şi simţi nişte degete invizibile mângâindu-i părul. Ridică privirea. Scântei albastre dansau în jurul unor şiruri de spire suspendate de partea de sus a cuştii.

Asta nu poate fi de bine, reflectă Hippolyta, apoi capul i se umplu, potrivit cu situaţia, de stele.

★★★

Când Hippolyta îşi reveni, zăcea întinsă într-un pat, într-o cămăruţă iluminată de o veioză. Primul ei gând fu că se întorsese în Wisconsin, în adăpostul paznicilor. Însă tavanul şi pereţii care o înconjurau erau din metal, nu din lemn, iar silueta care o supraveghea a unei femei de culoare, cu părul grizonant şi chipul brăzdat de riduri adânci. Bătrâna avea *Compendiul* în poală, deschis la pagina cu numere, iar într-o mână ţinea pistolul de calibru 38 al Hippolytei.

Cu ochii la pistol, Hippolyta se ridică în fund. Se simţea cam ameţită, însă nu avea nicio durere şi nici nu simţea vreun cucui sau vreo vânătaie de la căzătura pe care probabil o suferise. Îşi trecu picioarele peste marginea patului.

Bătrâna prinse glas:

— Dacă te ridici înainte să-ţi dau eu voie, îţi împrăştii creierii pe tot peretele ăla din spatele tău!

Rosti cuvintele calm, parcă nici nu ameninţa, ci doar făcea o simplă observaţie despre cum funcţiona universul – mă rog, acest colţ al universului, cel puţin.

— Bine, zise Hippolyta, apoi îşi puse palmele în poală.

— Cine eşti?

— Mă numesc Hippolyta Berry.

— Lucrezi pentru el?

— Pentru cine? întrebă Hippolyta.

— Pentru Winthrop! Hiram Winthrop.

— Nu. Eu…

— Să nu mă minţi! Bătrâna flutură cartea deschisă, arătându-i-o de parcă era vreun mandat: Ăsta e scrisul lui de mână!

— Nu ştiu a cui mână a scris acolo. Am găsit cartea în Casa Winthrop, însă…

— Deci ai fost la el în casă. Şi lucrezi pentru el!

— Nu, o contrazise Hippolyta. Se numeşte Casa Winthrop, însă Hiram Winthrop a murit. Prietena mea, Letitia Dandridge, locuieşte acum acolo. E casa ei.

— Eşti prietenă cu o femeie albă pe nume Letitia Dandridge?

— Nu e albă.

— O femeie *de culoare* deţine Casa Winthrop? Şi te-a trimis aici?

— Nu m-a trimis nimeni. Am venit singură să văd observatorul.

— De ce? Ce te-a îndemnat să faci una ca asta? Lăsă să-i cadă *Compendiul* înapoi în poală şi-o aţinti iar cu arma: Ţi-am zis să nu mă minţi!

— Stai niţel, zise Hippolyta. Ai puţină răbdare. Pot să-ţi explic. Cu ani în urmă, pe când eram doar o fetiţă, tatăl meu a adus acasă un telescop…

★★★

— Ei, făcu bătrâna după ce Hippolyta îşi termină povestea. Îmi închipui că nimeni n-ar inventa o asemenea poveste. Ai greşit totuşi într-o privinţă: chiar te-a trimis domnul Winthrop.

— Nu. Ţi-am zis doar, el a…

— Murit, mda, asta am înţeles. Dar eu mă refer la spiritul lui. Pesemne că Hippolyta arăta tare sceptică, căci femeia îşi îngustă brusc privirea: Ce? Eşti prea deşteaptă ca să crezi în fantome? Să zbori totuşi prin univers, *asta-i* logic… Şi să-ţi mai spun ceva: ai întârziat, iarăşi. Planeta asta? Domnul Hiram i-a dat deja un nume.

Hippolyta privi scurt spre carte, simţind un fior subit, chiar dacă absurd, de dezamăgire.

— T. Hiram, bănui ea. *Terra* Hiram: Lumea lui Hiram.

Femeia încuviinţă din cap. Apoi zise:

— Acum te poţi ridica. Mă numesc Ida.

★★★

— Ţi-e foame? o întrebă Ida.

— Nu, mulţumesc!

— Mie mi-e foame, zise Ida.

Ieşiseră într-o încăpere mai mare, în care se aflau o masă şi scaune, un blat de gătit şi o chiuvetă de-a lungul unui perete, precum şi ferestre, care dădeau spre domul de la capătul promontoriului şi spre plaja de sub acesta. Odaia şi cam tot ce se găsea în ea erau făcute toate din acelaşi metal cenuşiu; studiind peretele din spatele scaunului pe care se aşezase, Hippolyta văzu liniile acolo unde plăci mari de metal fuseseră îmbinate precum piesele unui puzzle.

— Casa asta a fost construită dintr-un set, îi explică Ida. O căsuţă portabilă pentru exploratori, sau ceva de genul. Are şi un manual de instrucţiuni. Ce mi-ar plăcea mie să văd, totuşi, ar fi cutia în care s-au aflat piesele.

Se întoarse către un dispozitiv care semăna cu un cuptor miniatural, aşezat pe blatul de lângă chiuvetă. Avea o uşă batantă în partea din faţă şi un panou de control cu un ecran din opt cifre, o lumină verde şi un buton, pe care Ida îl apăsă. Se auzi *clancul* unei încuietori activându-se, iar lumina verde deveni roşie. Răsună o notă de bas. După vreo jumătate de minut, zgomotul încetă, lumina roşie deveni galbenă, iar uşa se descuie. Ida o deschise şi scoase la iveală o tavă din metal cenuşiu, cu partea de sus acoperită cu folie. Aduse tava la masă şi desprinse folia, lăsând să se ridice un norişor de abur. Hippolyta se aplecă în faţă: tava era plină cu un fel de pandişpan alb, cu miros dulceag.

— Hrana îngerilor? ghici ea.

— Mană, replică Ida, luând loc pe scaun. Aşa o numeşte manualul. Se presupune că ar conţine tot ce-ţi trebuie zilnic. Mă rog, m-a ţinut în viaţă până acum.

Vârî mâna înăuntru şi rupse o bucată de pandişpan, pe care şi-o aruncă în gură.

Hippolyta luă folia care acoperise tava. Pe ea era ştanţată o serie de opt cifre: 00000001.

— Fiecare număr înseamnă ceva diferit, îi explică Ida. Toate sunt pentru mâncare, însă manualul nu are şi o descriere a meniului dincolo de numărul unu, aşa că n-ai de unde să ştii ce primeşti până nu primeşti. Iar cutia are un regulator care nu îţi permite să o foloseşti decât o dată la patru ore – îi arătă lumina galbenă –, aşa că dacă primeşti ceva nasol, ori îl înghiţi forţat, ori mai aştepţi. Lui Mary îi plăcea să stea trează noaptea şi să joace la loteria mâncărurilor. Am tot sperat că va nimeri numărul pentru ciocolată caldă.

Hippolyta aruncă o privire către aparatul de făcut mâncare.

— Ştii cum funcţionează?

— Există un rezervor mare şi rotund în spălătorie, din care pleacă şi intră ţevi, răspunse Ida. Manualul îl denumeşte „recipientul pentru materie primă" şi subliniază că sub absolut niciun chip nu trebuie să încerci vreodată să-l deschizi. Materia primă eu bănuiesc că e ceva asemănător cu lutul din care Dumnezeu l-a plămădit pe Adam, chiar înainte de-a sufla viaţă asupra lui. Mai rupse o bucată de mană şi spuse: Gustos lut.

— Cine e Mary? întrebă Hippolyta.

— Am lucrat împreună în Casa Winthrop, răspunse Ida. Am fost şase: James Storm, şoferul domnului Winthrop; Gordon Lee, bucătarul; domnul Slade, meşterul; şi eu, Mary şi Pearl, menajerele. Pearl a fost cea care a fugit cu fiul domnului Winthrop. Domnul Winthrop ştia că sunt împreună şi nu-i păsa, însă ideea că ei aveau să trăiască împreună, ca soţ şi soţie, ei bine, asta era o altă mâncare de peşte. Ne-a strâns pe toţi laolaltă şi ne-a întrebat unde au plecat cei doi. A promis că nu-i va face niciun rău lui Pearl, însă ştiam cu toţii că e o minciună şi n-am scos absolut niciun cuvinţel. Aşa că domnul Winthrop a chemat nişte bărbaţi din conacul lui şi ne-au înghesuit pe toţi în maşini şi ne-au dus afară din oraş. Credeam că ne vor duce în pădure, ca să ne tortureze. Aşa a murit fratele meu Roy, în Kentucky. Însă domnul Winthrop avea

altceva în minte. Ne-a dus în vârful dealului şi ne-a băgat pe toţi în buncărul sau halta aia sau ce-o fi ea, apoi a deschis un portal spre această lume. Ne-a mânat pe toţi prin el şi ne-a lăsat pe stânca asta. După care ne-a obligat să mergem acolo – arătă pe geam, spre observator – şi ne-a pus să ne uităm prin telescop la pata asta de lumină de la capătul nesfârşitului. „Asta e Calea Lactee", ne-a zis el. „Pământul e acolo, împreună cu toţi şi tot ce-aţi cunoscut sau îndrăgit vreodată. Toate astea sunt atât de departe, încât, dacă aţi încerca să vă întoarceţi pe jos acolo, stelele s-ar consuma toate înainte să apucaţi să înaintaţi doar un pic. Însuşi Dumnezeu va muri de bătrâneţe înainte ca voi să ajungeţi acasă". Ei bine, deja eram speriaţi de moarte când a ajuns în acel punct. Vedeam că domnul Slade, mai ales, abia aştepta să dezvăluie puţinul pe care-l ştia despre Pearl şi fiul domnului Winthrop. Însă domnul Winthrop aruncase un soi de vrajă asupra noastră, ca să ne împiedice să acţionăm, şi-n vremea asta, el băga frica în noi. Domnul Slade *dorea* să vorbească, dar nu putea. Niciunul dintre noi nu putea. Nu înainte să plece domnul Winthrop. „Ştiu că acum sunteţi gata să cooperaţi", a zis domnul Winthrop. „Dar cred că unii dintre voi tot vă mai gândiţi să mă trageţi pe sfoară. Şi dat fiind că mi-aţi irosit deja o groază de timp, am să vă las mai întâi să fierbeţi câteva zile la foc mic." Mi-am tot pus întrebări legat de spusele lui. Pentru un om care nu voia să-i fie irosit timpul, părea un mod destul de complicat de-a face lucrurile. Ne-ar fi *putut* tortura şi gata. Dar presupun că o planetă e doar o vanitate ca oricare alta: nu merită s-o ai dacă nu profiţi de fiecare ocazie ca să te lauzi cu ea. Aşa că ne-a lăsat aici. Să fierbem la foc mic. Dar între timp, probabil că s-a întâmplat ceva în Chicago, căci nu s-a mai întors niciodată ca să continue cu interogatoriul lui. Şi n-a mai venit nimeni, de fapt.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Hippolyta.

— În 1935, răspunse Ida. Pe 18 iulie, aia a fost ziua în care domnul Winthrop ne-a adus aici… Ai

idee pe ce dată a murit?

Hippolyta clătină din cap.

— Ştiu că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar nu ştiu exact când, sau cum.

— Pot ghici eu cum. Dacă s-a întâmplat ce cred eu că s-a întâmplat, atunci domnul Braithwhite trebuie să-i fi făcut felul.

Ida o urmări cu atenţie pe Hippolyta când rosti aceste cuvinte, însă Hippolyta nu auzise în viaţa ei numele Braithwhite.

— Samuel Braithwhite, continuă Ida după o secundă. El şi domnul Winthrop erau asociaţi, dar nu ştiu în ce fel de afacere. Însă apoi a intervenit ceva între ei, iar în vara aceea deja ajunseseră să se duşmănească. Presupun că din pricina acelui conflict s-a putut întâmpla ce s-a întâmplat între Pearl şi fiul domnului Winthrop, de au putut să fugă aşa. Îmi amintesc că înainte cu vreo săptămână de fuga lor, l-am auzit din întâmplare pe domnul Winthrop vorbind la telefon, ceva despre alungarea domnului Braithwhite. „Alungare", acesta e cuvântul folosit de el… Gândindu-mă la asta, mai târziu, mi-a trecut prin minte că poate acel lucru însemna că voia să-l aducă aici şi pe domnul Braithwhite, să-l prindă în capcană, şi că poate acela a fost adevăratul motiv pentru care ne-a adus pe *noi* aici. Surâse posomorâtă şi continuă: Exilul unui alb, completat şi cu servitori… Însă dacă acela era planul domnului Winthrop, atunci trebuie că domnul Braithwhite i-a venit de hac. Presupun că Pearl a scăpat şi ea, sau aşa îmi place mie să-mi închipui.

Privi în jos, la masă, surâsul ştergându-i-se încetişor, până ce din el nu mai rămase decât posomorârea.

— Sper că a meritat. Chiar sper. După care alungă gândul cu o ridicare din umeri şi ridică iar privirea: Ce an e acum? 1954?

— Da, răspunse Hippolyta.

— Noiembrie?

— Decembrie. 21 decembrie.

— 21 decembrie! exclamă Ida. Trebuie să refac calculele… Ţineam o evidenţă strictă a zilelor, îi explică ea. Însă lumea asta nu se roteşte la fel de repede ca Pământul Mamă. De la amiază până la amiază trec aproape 25 de ore aici. Şi mă pricep destul de bine la matematică, însă fracţiile mi-au dat mereu de furcă.

Clătină iar din cap şi oftă, după care schiţă un surâs – unul fericit, de această dată – când îi veni o altă idee.

— 21 decembrie, e aproape Crăciunul. Lui Mary i-ar fi plăcut tare mult.

Hippolyta nu zise nimic, însă Ida îi ghici întrebarea din privire.

— E-n regulă. Mă poţi întreba.

Aşa că Hippolyta o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Mary? Şi cu ceilalţi?

★★★

Un gard dublu şi zdravăn, înalt de patru metri, se întindea pe toată lăţimea promontoriului, acolo unde se întâlnea cu faleza. Această barieră, bănuia Hippolyta, nu era neapărat o capcană, ci pur şi simplu un obstacol de netrecut, căci lumina roşie de pe panoul de control aflat imediat în interiorul porţilor părea un ochi ciclopic ce promitea distrugerea oricui îndrăznea să încalce această proprietate.

În spaţiul liber dintre gard şi casă fuseseră ridicate patru cruci. Erau făcute din crengi legate între ele cu bucăţi dintr-o chestie fibroasă ca frunzele de palmier, sau cu fâşii din rogoz. Trei cruci fuseseră înfipte direct în stratul subţire de sol nisipos care acoperea formaţiunea stâncoasă; a patra fusese încastrată într-un tumul din pietre, care era suficient de mare ca să conţină un trup.

— Acolo e Mary, zise Ida arătând spre turnul. Pe Gordon l-am înmormântat în mare, şi niciunul dintre noi nu şi-a putut aduna curajul ca să se ocupe de ce-a rămas din James. James a fost primul care a cedat. Domnul Winthrop ne-a avertizat că plaja e periculoasă, însă James a crezut că a zis-o doar ca

să ne sperie. Spunea că trebuie să existe o cale de-a deschide portalul şi din această direcţie. În cea de-a doua zi de când ne aflam aici, el stătea jos, pe nisip, când l-a prins Scylla.

— Scylla? făcu Hippolyta.

— Gordon a fost următorul, continuă Ida. În ziua cu numărul 34. După ce s-a mai estompat şocul produs de ceea ce s-a întâmplat cu James, Gordon a început să nu-şi mai găsească locul. Voia să exploreze pe acolo.

Gesticulă spre liziera vagă a copacilor care mărgineau faleza.

— Ieşea în fiecare dimineaţă, preţ de o oră sau trei. La început, se întorcea cu suvenire: pietre, bucăţele de lemn, nişte flori ciudate, la un moment dat. Domnul Slade a pus capăt aducerii suvenirelor – spunând că nu avea de unde să ştie dacă ce aduce el era mortal sau nu –, însă tot nu l-a putut face pe Gordon să stea liniştit. Apoi, într-o zi, Gordon nu s-a mai întors. Se făcuse deja noapte şi-am zis că mai bine am ieşi să-l căutăm. Domnul Slade a refuzat să meargă. Nici Mary n-a vrut să iasă, însă îi era teamă să rămână singură cu domnul Slade, aşa că a venit cu mine. Am luat-o pe urma lui Gordon şi l-am găsit la vreo trei kilometri distanţă, într-o parte a falezei ce se iţeşte chiar deasupra apei. L-am găsit zăcând întins pe spate, lângă… un soi de cuib, bănuiesc. Era mort de-a binelea, însă arătarea care îl omorâse părea încă vie, fiind înfăşurată în jurul capului său precum o căciulă. N-am vrut să-l abandonăm aşa, însă chiar dacă am fi avut forţa de a-l târî până aici, ştiam că domnul Slade n-avea să ne lase să trecem cu el prin gard. Aşa că eu şi Mary am rostit o rugăciune, după care eu l-am prins pe Gordon de încheieturi, iar ea de glezne, şi l-am aruncat de pe faleză direct în ocean. Ne-am întors şi i-am spus domnului Slade că Gordon era mort. Pe domnul Slade l-a cuprins isteria, începând să ţipe că el nici măcar nu merita să fie implicat în această tărăşenie şi că gata, ajunge. „De aici înainte”, a zis el, „nu mai facem altceva decât să stăm aici cuminţi, şi să-l

aşteptăm pe domnul Winthrop. Iar când el se va întoarce, îi vom spune unde-au plecat fiul lui şi scorpia aia. Dacă va trebui să îl ajut să o scoată cu forţa de la voi, atunci am s-o fac". Ei bine, pe mine nu m-a speriat. Era un om mărunţel – chiar şi Mary l-ar fi putut doborî într-o luptă dreaptă. Dar ştiam că trebuie să fim totuşi atente. Cu toţii începuserăm să bănuim că domnul Winthrop s-ar putea să nu se mai întoarcă deloc şi vedeam foarte bine că, dacă domnul Slade ar fi început să-şi piardă speranţa, cu siguranţă avea să ne omoare pe amândouă în somn. Aşa că eu o păzeam pe Mary şi ea mă păzea pe mine, şi-aşa am dus-o până în ziua cu numărul 87. În a 88-a zi, s-a pornit o furtună. Mai avuseserăm parte de burniţe şi vijelii, însă asta era diferită: nori *negri,* perdele dese de ploaie, tunete asurzitoare. Manualul spunea că această casă era imună la fulgere, în pofida faptului că era din metal, dar cu toţii şedeam încordaţi la maxim. La cina din acea seară, Mary s-a hotărât să încerce la loterie. L-a pus pe domnul Slade să aleagă un număr. Cred că ea trăgea nădejde că încercarea ei era ceva drăguţ, că îl va face să iasă din pasa proastă şi că se va arăta ceva mai puţin neplăcut. Însă n-a fost deloc drăguţ.

Ida se cutremură amintindu-şi.

— Mary mai formase nişte mese oribile şi înainte, însă aceasta era prima care încă mai mişca.

Strânse degetele de la o mână, ca şi cum ar fi prins un obiect de mărimea unei prune.

— Erau larve. Nişte chestii albe şi grase, cu păr pe ele. *Mi-a* pierit toată pofta. Şi lui Mary – ea încerca să guste din orice, însă nu şi din asta. Domnul Slade, totuşi… A început să râdă. Râdea aşa cum râde un om atunci când îşi dă seama că iadul e un loc real, până la urmă – aşa cum râdea fratele meu în noaptea când a murit. A luat o chestie din aia şi-a muşcat din ea, apoi a mestecat-o cu gura deschisă, râzând în timpul ăsta… După care s-a ridicat atât de iute, încât a trântit scaunul pe jos, şi-a smucit de tavă, pentru a o arunca. Credeam că voia să o arunce în una dintre noi, însă pesemne că nu se

putea hotărî pe care dintre noi două o urăşte mai tare, aşa c-a aruncat-o între noi şi a împrăştiat chestiile alea hidoase pe toată podeaua. Asta m-a făcut să-mi ies din minţi – ştiam cine avea să cureţe mizeria –, aşa că am sărit şi eu în sus, gata să-l dobor pe domnul Slade la podea. Însă el nu s-a luat de mine. S-a dus la fereastră şi a rămas cu spatele întors la noi. Continua să fulgere. Domnul Slade a început iar să râdă. „Slavă Domnului!" a zis el. „Dumnezeule, slavă Domnului, e o lumină pe plajă!" Eu şi Mary ne-am apropiat ca să ne uităm, dar nu vedeai nici la doi paşi în furtuna aia. „Aşteptaţi niţel", a zis domnul Slade, a fulgerat din nou, dar tot nu am văzut nimic, însă domnul Slade o luase deja razna. „Plec acasă", a spus. „Voi puteţi să staţi aici şi să muriţi, dar eu plec *acum* acasă". A ieşit în furtună. N-am încercat să-l oprim. N-a fost creştineşte din partea noastră, însă tot ce puteam gândi în acel moment era: bine c-am scăpat de el! Fulgerul a lovit din nou şi am reuşit să-l văd pentru ultima oară, pe când cobora scările spre plajă. Apoi a dispărut. Mary m-a ajutat să fac curat şi ne-am băgat la somn. Eu am rămas trează toată noaptea, aşteptând să văd dacă se va întoarce domnul Slade. Însă a venit dimineaţa şi nici urmă de el. Aşa că am rămas doar noi două. Şi am rezistat.

Ida se aplecă în faţă, pentru a-şi aşeza o mână pe tumul.

— Ne-am descurcat bine. Întotdeauna ne-am descurcat. Şi nici nu e chiar atât de rău aici, dacă ai grijă să nu fii omorât. Obişnuiam să o necăjesc pe Mary – ea provenea din Savannah, şi mereu îşi dorise o casă la malul oceanului. „Ţi s-a îndeplinit dorinţa", îi spuneam. Ea se enerva: „E exact ca acasă. Plaja e *chiar acolo* şi eu nu am voie să merg să înot".

Ida râse şi bătu iar cu palma în tumul.

— A început să simtă dureri în piept. Toată mâncarea aia bizară nu-i făcea bine la inimă şi era neliniştită tot timpul, făcându-şi griji că Iisus n-avea să o găsească aici. Dar până la urmă, a găsit-o. În

ziua numărul 4932, atunci a fost dimineaţa în care Mary nu s-a mai trezit. Ida ridică privirea spre Hippolyta. Anul 1949, voiam să zic 26 iunie, însă cred că e greşit.

— Acum cinci ani, zise Hippolyta. Şi de atunci ai rămas singură aici?

— Mai bine eu, decât ea, spuse Ida. Singurătatea nu m-a deranjat niciodată foarte tare. Tot mai pot să stau de vorbă cu Mary oricând am chef; şi cu Iisus sau cu fratele meu. Şi mai am şi observatorul domnului Winthrop, care să-mi ţină de urât. Rânji şi continuă: Sunt sigură că nu asta i-a fost intenţia. Însă are şi-un manual şi o carte pentru înregistrarea observaţiilor, şi amândouă mi-au prins tare bine de-a lungul anilor.

Ridică iar privirea spre Hippolyta, cu o expresie evaluatoare, dar şi conspirativă, totodată.

— Aşadar, zise ea. Vrei să-mi vezi telescopul?

★★★

Galaxia începuse să se stabilizeze, braţul ei cel mai de jos cufundându-se ca o vâslă în apa oceanului, aproape de linia orizontului.

— Caracatiţa Înecată, zise Ida, în vreme ce se îndreptau către capătul promontoriului. Aşa o numea domnul Winthrop în notiţele sale. Spunea că e „albastră-mişcătoare”[20], ceea ce înseamnă că se îndreaptă încoace. Nici nu i-am zis şi lui Mary. Ştiam că avea să-şi facă şi mai multe griji.

— Dar sistemul stelar? întrebă Hippolyta. E doar o singură stea, sau sunt mai multe? Planeta asta are şi sateliţi? Câte planete mai există în sistem?

— Există un singur soare, îi răspunse Ida. E mai strălucitor decât al Pământului. Şi o lună, dar mai mică şi mai îndepărtată. Cât despre planete, mai sunt încă patru despre care ştia domnul Winthrop. Acum, sunt şase.

— Ai descoperit două planete?

— Winthrop era pe cale să o descopere pe a cincea, zise Ida. Am folosit notele lui ca s-o găsesc. Am numit-o Ida, ca să-i fac în ciudă. A şasea totuşi

– Pearl – e doar a mea. A răsărit deja, adăugă Ida, arătând spre cerul de deasupra Falezei. Are şi ea un mic satelit, pe care îl poţi spiona prin telescop. Ar trebuie să-l poţi vedea în noaptea asta.

Ajunseră la dom. Ida avea mâna pe uşă, când, brusc, se întoarse şi se uită la plajă, apoi înjură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hippolyta, dar chiar când rostea aceste cuvinte văzu şi ea: jos, pe nisipul de lângă portalul pâlpâitor, apăruse o altă lumină, un felinar cu kerosen cărat de unul dintre cei doi bărbaţi îmbrăcaţi pentru iarna din Wisconsin.

Cel care purta felinarul privea în direcţia lor, însă, dat fiind că lumina acestuia îi bătea în ochi, Hippolyta se îndoia că el zărea ceva mai mult decât o siluetă vagă pe promontoriu. În acest timp, însoţitorul lui, înarmat cu o puşcă, se zgâia la Caracatiţa lui Winthrop de parcă ar fi vrut s-o împuşte.

Hippolyta întâlni privirea acuzatoare a Idei.

— Nu sunt cu mine, se apără ea.

— Stai nemişcată şi vorbeşte încet, o sfătui Ida.

— Şi dacă vor sui pe scări? şopti Hippolyta. Trebuie să…

— Nu vor ajunge până la scări. Se va ocupa Scylla de ei.

Scylla: bolovanul, îşi dădu seama Hippolyta. Cât timp ea şi Ida umblaseră pe acolo, bolovanul se mutase în josul plajei şi acum se afla la mai puţin de douăzeci de paşi de portal. Văzut mai de-aproape, semăna mai degrabă cu o ghiulea gigantică, decât cu o stâncă.

Bărbatul cu puşca o observă şi el. Se apropie de ea, schimbând mâna în care ţinea puşca şi strângând-o pe cealaltă în pumn, ca şi cum ar fi vrut să bată cu el în sfera neagră, care era cât el de înaltă. Însă el se afla la mai bine de un braţ distanţă, când aceasta se desfăcu la fel ca o portocală întoarsă pe dos, coaja închisă la culoare deschizându-se pentru a scoate la iveală un miez alb şerpuitor. Zeci de tentacule deschise la culoare ţâşniră afară, încolăcindu-se pe după membrele, toracele, gâtul şi

capul bărbatului şi smucindu-l în faţă, pentru a-l înghiţi apoi cu totul, înainte să apuce să scoată vreun sunet. În momentul în care însoţitorul acestuia îşi dădu seama că e ceva în neregulă şi se răsuci pe călcâie, sfera se închisese deja la loc.

Cel care ţinea felinarul îl ridică în sus şi strigă un nume. Crezând că amicul său se întorsese în Wisconsin, păşi spre portal şi aruncă o privire în camera de control. Hippolyta aproape strigă ca să-l avertizeze, însă Ida o prinse de încheietură şi şuieră *„Stai locului!”* Apoi bărbatul luă iar felinarul şi porni în direcţia sferei.

Scylla se arătă mai lentă în mişcări de această dată. Bărbatul chiar avu timp să se întoarcă şi să fugă. Tentaculele care se întinseră după el erau groase ca nişte funii, ce şerpuiră prin nisip şi-l prinseră de glezne, trântindu-l cu faţa de plajă.

Omul ţipă când Scylla începu să-l tragă spre ea – un ţipăt disperat, tânguitor, care răsună până pe faleză. După care sfera se închise cu un pocnet, înăbuşind sunetul şi aruncând un obiect ca o piatră acoperită de muşchi, ce se rostogoli până în apă. Uleiul din felinarul zdrobit de un braţ în formă de spirală continuă să mai ardă câteva clipe.

Apoi se aşternu din nou liniştea, nemişcarea plajei învăluite în întuneric nefiind deranjată decât de valuri, de lumina stelelor şi de pâlpâirea slabă a portalului către Pământ.

— Trebuie să pleci, zise Ida.

★★★

Ida intră înapoi în casă, vârî mana rămasă, tava şi folia într-o fantă aflată sub dulapul marcat MATERIE RECICLATĂ.

— Mă aştept să vină şi alţii după cei doi bărbaţi, spuse ea. Înainte să vină ei încoace, tu trebuie să te întorci şi să închizi uşa. Şi să arunci cheia.

Vârî *Compendiul* – şi coordonatele celeste ale planetei T. Hiram – în aceeaşi fantă.

— Nu mă întorc înapoi pe plaja aia, zise Hippolyta, după care clipi, uluită de propriile

cuvinte, de ce-ar fi însemnat cu adevărat dacă nu s-ar mai fi putut întoarce.

Pentru Horace, de exemplu.

— Scylla şi-a primit deja cina, zise Ida. Dacă se petrece acelaşi lucru ca şi în cazul lui James, înseamnă că ea s-a îndepărtat deja şi îi va fi rău o vreme. Îi facem rău la digestie.

Îşi clăti mâinile în chiuvetă şi le ridică în dreptul unui uscător cu aer cald montat pe perete, ca să şi le zvânte.

— Te conduc jos, ca să fiu sigură că ai să treci cu bine prin portal.

— Nu te întorci cu mine?

Uscătorul se opri, însă Ida rămase cu faţa la perete.

— Ai vreun copil? o întrebă.

— Da.

— O iubeşti?

— Pe el, e băiat, răspunse Hippolyta. Da, îl iubesc.

— Atunci ar trebui să înţelegi. Mi-ar plăcea să o văd iar pe Pearl, să aflu ce s-a ales de ea. Dacă Hiram Winthrop ar fi cu adevărat *mort,* m-aş încumeta să risc. Dar dacă tot îşi mai caută fiul, chiar şi de dincolo de moarte, atunci ar trebui să păstrez distanţa.

— Dar Winthrop ştie unde eşti.

— Ştie unde m-a lăsat, o corectă Ida, întorcându-se spre ea. N-o să ştie că sunt tot aici, decât dacă-i spui tu. Ar putea trimite pe altcineva, bănuiesc, dar dacă tu eşti tot ce-a izbutit el în nouăsprezece ani, atunci ar trebui să fiu în regulă pentru cât timp mi-a mai rămas. Acum, e planeta mea. Sau va fi, după ce vei pleca tu de aici, adăugă tot ea, aruncându-i Hippolytei o privire indiferentă.

★★★

Ida dispăru preţ de câteva minute în spatele casei, întorcându-se cu haina Hippolytei şi cu un sac uzat de pânză, pentru umăr.

— Am să păstrez eu revolverul, spuse ea. În caz că voi primi alţi musafiri.

Hippolyta nu obiectă în niciun fel, dar tot simţi un fior de neliniște poposindu-i între umeri atunci când Ida îi dădu de înţeles că trebuie să o ia înainte.

Coborâră pe scări. Aşa cum prevăzuse, Scylla o luase din loc, preschimbându-se într-o pată abia vizibilă în depărtare. Hippolyta rămânea totuşi în gardă, păşind pe plajă de parcă s-ar fi aventurat pe un teren minat.

Ajunseră la portal fără a fi mâncate. Ida vârî mâna în sac şi scoase un cadou de despărţire pentru Hippolyta: o cutie de metal cenuşie, cu latura de vreo treisprezece centimetri, cu capacul prins cu balamale şi legat cu fire de rogoz.

— Pentru tăcerea ta, îi zise Ida.

Hippolyta simţi iar acel fior de neliniște. Cugetă: n-ai ştiut că se apropie Crăciunul, dar s-a întâmplat să ai totuşi un cadou la îndemână? Pentru cine?

— E-n regulă, îi spuse Idei. Nu trebuie să mă mituieşti.

— Ia-l, insistă Ida, îndesându-i cutia în mâini.

Era greu pentru mărimea pe care-o avea, şi indiferent ce se afla înăuntru, fusese împachetat cu grijă – în vreme ce Hippolyta se străduia să-l apuce mai bine, nu-şi dădu seama ce era înăuntru.

— Să nu-l deschizi acum, spuse Ida. Ci după. După ce-ai închis portalul şi ai scăpat de cheie şi ai ajuns suficient de departe… Ai să înţelegi.

— Ida, zise Hippolyta. Nu e nevoie să rămâi aici. Poţi…

— Nu!

Ida vârî iar mâna în sac şi scoase pistolul.

— Întoarce-te acasă… Întoarce-te acasă, iar după ce închizi bine uşa, vei fi doar un vis de-al meu.

Schiţă un gest cu pistolul.

— Acum, *pleacă!*

Şi poate că Hippolyta ar fi continuat să încerce să o convingă, însă chiar atunci Scylla scoase un sunet ca şi cum vomita ceva. Sunetul o puse pe Hippolyta în mişcare. Se răsuci pe călcâie în nisip şi pe jumătate păşi, pe jumătate ţâşni prin portal.

Şocul subit al frigului de iarnă. Creşterea gravitaţiei o făcu să se clatine, iar dacă n-ar fi fost balustrada de care să se sprijine, cu siguranţă ar fi căzut.

Se redresă şi se întoarse, dând peste Ida, care se uita fix la ea de la câţiva paşi şi câteva catralioane de kilometri distanţă. Bătrâna îi făcea cu mâna. Nu ca să-şi ia la revedere; ci ca să o zorească să plece odată.

Hippolyta se împletici înapoi până la consola de comandă. Însă rămase cu mâna pe cheie, şovăind. Rosti cuvintele cu claritate, astfel încât buzele sale să poată fi citite din capătul celălalt al universului:

— Ida, eşti sigură? Eşti absolut…

Ida ridică pistolul. În pofida barierei sunetului dintre ele, Hippolyta putea jura că o auzise trăgând cocoşul.

Smulse cheia din locaş. Domul se întunecă şi zgomotul de fundal aproape imperceptibil încetă cu totul. Apoi, în vreme ce se aprindeau luminile, se auzi un nou zgomot: *tic-tic-ticul* unor role metalice, în timp ce fereastra de numere se reseta la 001.

Hippolyta se uită la cheia dintr-o mână şi la cutia din cealaltă şi luă în calcul să le arunce pe amândouă în piscina întunecată. În schimb, vârî cheia în buzunar şi, strângând cutia la piept, se întoarse şi porni înapoi spre casă.

★★★

Norii acoperiseră cerul de deasupra Warlock Hill în lipsa ei. Ieşi din dom într-un întuneric deplin şi porni cu atenţie în josul pantei. Traversă podul micuţ şi tocmai trecea prin dreptul adăpostului paznicilor, când lanterna îşi dădu duhul. Continuă să înainteze orbeşte pe cărare, vârându-şi capul între umeri pentru a se feri de zăpada care-i intra în ochi.

Ajunse la lanţ mai repede decât se aştepta şi chiar s-ar fi împiedicat de el pe întuneric. Însă, brusc, izbuti iar să vadă. Ridică privirea şi întâlni pâlpâirea unor faruri puternice: o a doua camionetă Chevy trăsese în spatele primeia şi alţi trei bărbaţi coborâseră din ea. Unul dintre ei, un soi de fermier

cu jumătate de normă, după aspect, deschisese portiera din dreapta faţă de la Roadmasterul Hippolytei şi se aplecase ca să verifice în torpedou. Ceilalţi doi, care rămaseră nemişcaţi cât timp era scotocită maşina, păreau mult mai de soi: patricieni cu părul grizonant, în haine lungi, închise la culoare.

Unul dintre cei doi patricieni o observă primul pe Hippolyta.

— Hei, tu! strigă el, scoţând la iveală un pistol.

Cealaltă haină neagră scoase şi ea un pistol, în vreme ce fermierul îşi iţi capul afară din maşină.

— Nu trageţi!

Hippolyta lăsă să-i cadă lanterna stinsă şi cadoul primit de la Ida şi ridică mâinile în sus.

— Tu cine eşti? ceru să afle prima haină neagră. Ce cauţi aici?

— Nu trageţi! repetă Hippolyta.

Rămase cu mâinile ridicate şi păşi peste lanţ.

Prinzând-o de guler ca de-o lesă, haină neagră o trânti cu spatele de Roadmaster şi-i înfipse pistolul în faţă.

— Cine dracu' eşti?

— Doar încercam să ajung acasă! îi răspunse Hippolyta. Vă rog, domnule… am greşit drumul, şi acum doar încerc să găsesc calea înapoi spre autostradă!

Vedea limpede că nu o credeau. În acelaşi timp, era evident că lui îi venea greu să găsească un alt motiv pentru prezenţa ei aici. Indiferent în privinţa cărui soi de intruşi îşi făceau ei griji, ea nu se potrivea nicicum descrierii.

Fermierul sări peste lanţ şi culese de pe jos cutia pe care o scăpase din mână Hippolyta. O ridică la ureche scuturând-o, apoi tăie firele de rogoz cu un briceag şi dădu să desfacă capacul.

— Staţi un pic, zise Hippolyta.

— Taci din gură! se răsti bărbatul cu pistolul aţintit spre faţa ei.

Fermierul săltă capacul cutiei şi miji ochii la micuţa sferă neagră îndesată înăuntru. „Pentru

tăcerea ta", Hippolyta o auzi pe Ida spunând, apoi îşi zise în gând: Of, Ida, nu trebuia să faci asta – oricum n-aş fi zis nimănui. Şi totuşi, o înţelegea: nu doar până unde era o mamă în stare să meargă pentru a-şi proteja copilul, ci şi impulsivitatea de care putea da dovadă o inimă tulburată de ani întregi de dor.

Fermierul, care nu înţelegea nimic, îşi apropie faţa de sferă şi o adulmecă.

— Ce-i aia? întrebă a doua haină-neagră.

Fermierul ridică din umeri şi înghionti sfera cu vârful briceagului.

Sfera ţâşni afară din cutie, întorcându-se pe dos atunci când sări în sus, în vreme ce mici tentacule se întindeau spre ochii albaştri uluiţi ai bărbatului. Fermierului i se tăiară brusc picioarele şi căzu cu putere pe spate, trăgând cu unghiile de creatură, care se aplatizase şi se întinsese pe toată faţa lui, în încercarea de a-i devora capul.

— Iisuse Hristoase!

Haină-neagră îi dădu drumul Hippolytei şi se răsuci în direcţia fermierului luat prin surprindere, căutând să găsească o ţintă bună cu pistolul din mână. Hippolyta se propti bine în maşină şi-l împinse cu putere. Acesta îşi pierdu cu totul echilibrul şi se năpusti cu capul înainte, intrând în cealaltă haină-neagră şi prăbuşindu-se amândoi, dându-se apoi de-a berbeleacul şi căzând la pământ într-o încâlceală de membre. Se rostogoliră şi se desprinseră unul de altul; cu fălcile strânse, ridicară amândoi privirile, fără să clipească, de parcă ar fi fost simultan captivaţi de vreo minune ivită pe cer.

Între timp, fermierul, care continuase până acum să se zbată, începu să aibă convulsii, dând frenetic din mâini şi din picioare şi izbind zăpada cu ele.

Încă făcea asta, deşi mai lent, când Hippolyta se sui în maşină şi porni în trombă.

★★★

— Horace, zise ea, trei zile mai târziu, ai văzut cumva revista aia de benzi desenate pe care mi-ai dat-o acum trei zile?

Horace, care stătea mulţumit printre cadourile împrăştiate la baza pomului de Crăciun, ridică privirea spre ea.

— Care anume?

— Noua *Orithyia Blue,* numărul unsprezece.

— Nu. Ai luat-o cu tine în călătorie, ai uitat?

— Şi nu cumva ai scos-o tu din maşină, de când m-am întors?

Horace scutură din cap.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Mă tem ca nu cumva s-o fi pierdut, zise Hippolyta.

— Dar ai citit-o, da?

Horace făcu un scurt inventar al darurilor primite: maşinuţele Matchbox, cutia mare cu rechizite pentru desenele lui, Robert Robotul cu telecomandă.

— *Trebuie* s-o fi citit.

— Am citit-o, răspunse femeia. Mi-a plăcut.

Hippolyta se sili să zâmbească, cugetând în acelaşi timp: actele maşinii au rămas în torpedou, nu lipseşte nimic din maşină, poate că nu e ceea ce crezi tu.

— Mă simt prost, atâta tot.

— E-n regulă.

Băiatul ridică autobuzul londonez Matchbox şi îl plimbă prin aer ca pe o navă spaţială cu două punţi.

— Îţi pot desena alta, dacă vrei.

— Ar fi drăguţ, zise Hippolyta. Mai spune-mi totuşi ceva: acel prim exemplar pe care mi l-ai dat. Ce nume ai folosit pentru el?

De când aflase că Dr. Seuss se născuse de fapt cu numele de Theodor Geisel, Horace tot încerca diverse pseudonime profesionale. Lui George nu i se părea mare chestie, subliniind faptul că Berry era un nume bun, care merita să fie onorat, însă Hippolyta era de acord că Horace avea dreptul să-şi semneze lucrările aşa cum dorea el. Slavă Domnului!

— H.G., răspunse Horace.

Prescurtarea de la „Horace Green”, iniţialele reprezentând atât o legătură cu numele de fată al

mamei sale, cât şi cu autorul *Războiului lumilor*.

— La fel ca pentru toate numerele cu *Orithyia Blues*.

— În regulă. Hippolyta scoase un geamăt neauzit de uşurare, şi adăugă: În regulă, da, fireşte… Şi eşti sigur?

— Cred că da. Horace se uită la ea, curios: Ce importanţă are?

— Niciuna.

Femeia zâmbi din nou, liniştitor, însă Horace continuă să se uite fix la ea până ce George veni dinspre bucătărie, aducând cu el trei căni aburinde aşezate pe o tavă.

— Aşadar, zise George. Cine vrea ciocolată caldă?

JEKYLL ÎN HYDE PARK

> Mi-am dat seama că devenisem, odată cu prima respiraţie din noua mea viaţă, mai rău, de zece ori mai rău, că mă vândusem singur sclav al ticăloşiei mele iniţiale; iar acest gând, la momentul respectiv, m-a stimulat şi m-a desfătat precum vinul.
>
> – Robert Louis Stevenson, *Un caz foarte straniu: doctorul Jekyll şi domnul Hyde*[21].

În ziua de anul nou, Ruby se trezi albă.

Norocul îi întorsese spatele de la Crăciun încoace şi căpătase senzaţia că mai avea încă multe de pătimit. Însă cu siguranţă aşa ceva nu-i trecuse prin minte. Nu că ar fi avut vreun drept să se plângă: ea însăşi o *ceruse.*

Problema începuse în ajunul Crăciunului. Ruby lucra pentru Demarski Catering, servind băuturi la o petrecere într-o casă enormă din Ravenswood. Managerul din seara respectivă era Katherine Demarski, o tipă care lui Ruby îi plăcea cel mai puţin dintre toţi; cea mai mică dintre fraţii Demarski, lui Katherine îi făcea o mare plăcere s-o facă pe şefa cu cei din jur şi nu folosea niciodată o vorbă plăcută acolo unde putea folosi una urâtă. Ba, mai rău, după părerea lui Ruby, aceasta era şi leneşă, dispărând mereu atunci când era cea mai multă treabă de făcut.

Şi chiar în timpul uneia dintre absenţele lui Katherine se întâmplă ca proprietarul casei să o abordeze pe Ruby, cerându-i să îndeplinească o sarcină specială: unui musafir i se făcuse rău în una dintre băile de la etaj şi gazda dorea ca Ruby să meargă acolo şi să facă curat. Să cureţe voma nu făcea parte din îndatoririle slujbei lui Ruby, însă nici să-i spună nu gazdei nu putea, aşa că merse şi găsi o cârpă şi-o găleată.

Tocmai căuta baia, când dădu de Katherine Demarski pe un hol de la etaj.

— *Tu* ce cauţi aici? ceru să afle Katherine.

Ruby îi arătă găleata şi îi explică ce avea de făcut.

— Păi, treci la treabă, o îndemnă Katherine. Şi după aia, mişcă-ţi curul înapoi la parter!

Lui Ruby i se aspri privirea când auzi cuvântul „cur", dar îşi muşcă limba şi făcu ce i se spusese.

În dimineaţa următoare, participă la slujba de Crăciun şi apoi merse la masă împreună cu câteva prietene de la biserică. Seara, ar fi trebuit să lucreze încă o tură pentru firma de catering, însă, când ajunse acasă ca să se pregătească, găsi poliţişti la ea în apartament. Aceştia îi spuseră că fusese furată o pereche de cercei cu perle din dormitorul matrimonial în timpul petrecerii din seara precedentă, şi că ei auziseră „dintr-o sursă sigură" că Ruby îi furase.

Îi puseră cătuşele şi o lăsară să aştepte pe hol, în vreme ce îi întorceau locuinţa cu susu-n jos. După care o duseră la secţie, unde fu interogată de un anumit detectiv Moretti. Acesta era tare nefericit că fusese nevoit să muncească în ziua de Crăciun şi avu grijă ca Ruby să înţeleagă acest lucru. Ruby îşi ţinu firea şi se concentră să dea răspunsuri scurte şi logice. Minţi o singură dată, atunci când detectivul o întrebase, dacă nu ea luase cerceii, atunci cine-i luase? Ruby zise că nu are nici cea mai mică idee.

În jur de ora şase seara, detectivul o încuie pe Ruby într-o celulă de detenţie, spunându-i că trebuie să reflecteze la păcatele ei, şi apoi plecă. După vreo două ore, un bun samaritean o lăsă să folosească toaleta şi-i oferi posibilitatea să dea un telefon. Însă ea nu vedea la ce bun să sune pe cineva; în plus, deşi era nevinovată, se simţea extrem de jenată. Nu voia să afle nimeni că e în arest.

Îşi petrecu noaptea de Crăciun într-o celulă de detenţie. Detectivul Moretti nu se mai întoarse. Dimineaţa, alt detectiv veni până lângă gratii şi o întrebă pe Ruby dacă e pregătită să mărturisească.

Ea repetă că nu făcuse nimic. Detectivul ridică din umeri, deschise uşa celulei şi îi spuse că e liberă să plece – deocamdată.

— Dar să nu dispari! adăugă acesta.

Ruby merse acasă, să facă ordine în apartament. La început, îşi făcu tot soiul de griji, temându-se ca nu cumva detectivul Moretti să dea buzna peste ea în casă, s-o târască înapoi la secţie şi să-i pună alte întrebări. Însă în momentul în care pusese totul la loc, era doar furioasă pentru felul în care o trataseră.

În dimineaţa următoare, se afla în faţa Demarski Catering, când fratele lui Katherine, Leo, opri maşina în faţa ei. Nu se arătă deloc încântat s-o vadă.

— Ce naiba cauţi aici, Ruby? ceru el să afle. Ştii că ai fost concediată, da?

— Îmi vreau plata, zise Ruby.

— Ei bine, n-ai să primeşti nimic. Tatăl meu semnează ordinele de plată, iar pentru tine n-o să semneze niciunul. Poliţiştii i-au făcut o vizită acasă în dimineaţa de Crăciun.

— Mda, au fost şi la mine, spuse Ruby.

— Ştiu. El s-a oferit să meargă cu ei, să te oblige să mărturiseşti. Iar dacă te prinde aici…

— Ar trebui să-mi mulţumească pentru că mi-am ţinut gura. N-am suflat o vorbă despre soră-ta.

— Ce-i cu sora mea?

— Dă-ţi singur seama.

— Nu, zise Leo. E o prostie.

— N-am luat eu cerceii, continuă Ruby. Dar ea e cea care a zis că i-am luat eu, nu-i aşa? Şi-ai fost şi tu acolo. Gândeşte-te la cum a zis-o.

Şi el se gândi. Şi îl văzu alungând gândul.

— Kathy e o fată bună.

— Nu mă interesează ce fel de fată e. Eu îmi vreau doar banii. Şi-aşa e suficient de rău că mi-am pierdut slujba, nu e nevoie să mai fiu şi jecmănită.

Leo îşi scoase portofelul şi luă nişte bani din compartimentul pentru bancnote.

— Ia!

Ruby îi numără.

— Îmi datorezi doisprezece dolari, insistă ea.

— Iisuse, Ruby! Ia-i şi fii recunoscătoare.

— Recunoscătoare!

— Asta e tot ce-ai să primeşti, bine?

— Nu e corect, Leo.

— Asta-i situaţia, zise el. Acuma, vrei, te rog, să pleci de aici, înainte să vină tatăl meu şi să te snopească în bătaie?

★★★

Asta-i situaţia. Viaţa nu e corectă, Ruby. Trebuie să înţelegi asta, Ruby. Doamne, ce se săturase să audă cuvintele astea! Viaţa *nu era* corectă, dar tot ar fi fost drăguţ dacă, măcar din când în când, altcineva ar fi trebuit să se arate înţelegător în această privinţă.

Să-şi plângă de milă n-o ajuta să-şi achite chiria. În aceeaşi zi, începu deja să-şi caute o nouă slujbă. O firmă din Kenwood recruta personal pentru curăţenie în locuinţe, iar câteva hoteluri din centru căutau menajere şi personal pentru a servi la mese. Însă toţi doreau referinţe, iar managerul unuia dintre hoteluri îi spuse că, din pricina recentului val de furturi, era nevoie să-i verifice numele şi la poliţie.

Seara, întrebă dacă are cineva nevoie de o bonă. Însă nimeni n-avea nevoie, nici măcar familia Berry care, de obicei, prefera să iasă în oraş de sărbători.

— Urma să mergem la petrecerea aceea de Anul Nou de acasă de la sora ta, spuse George, însă Hippolyta nu prea are chef să mergem.

— Sper că nu se simte rău! zise Ruby.

— Nu, nu se simte rău, doar că nu e în dispoziţia necesară, răspunse George. N-a avut vreun conflict cu Letitia, nu?

— Din ce ştiu eu, nu. Dar n-am vorbit cu Letitia în ultima vreme.

După încă o lungă şi frustrantă zi de răspuns la anunţuri de angajare, se întoarse acasă şi găsi la uşă o invitaţie la petrecerea de Anul Nou la Casa Winthrop.

„Ruby”, scrisese Letitia, „ştiu că probabil lucrezi, dar noi o să stăm până dimineaţă, aşa că ar trebui să

vii şi tu. Vărul lui Charlie Boyd (acela care arată bine) va fi şi el aici & m-a întrebat de tine. P.S.: Am stat de vorbă cu domnul Winthrop şi mi-a promis că nu va mai face să sară casa în sus cât timp te afli şi tu aici."

Ruby clătină din cap citind aceste ultime cuvinte: Letitia făcea acum promisiuni în numele unei fantome care încercase să o dea afară din casă.

Letitia, în conacul ei, cumpărat cu bani pentru care nu mişcase un deget ca să-i câştige.

Asta-i situaţia.

În Ajun de Anul Nou, Ruby era tot şomeră, aşa că după cină, se găti şi ea şi-şi puse cea mai bună rochie. Îi ceru taximetristului să o lase la colţul cvartalului de case unde locuia Letitia, în faţa tavernei închise. În loc să meargă direct la petrecere, îşi aprinse o ţigară şi rămase să fumeze şi să tremure în frig, gândindu-se la ultima noapte petrecută în acest cartier.

În seara asta, Casa Winthrop era luminată toată, iar strălucirea ei ieşea în evidenţă pe fondul întunericului care domnea în casele de vizavi. O casă încă mai avea înfipt, pe peluza din faţă, semnul de vânzare; noii proprietari ai celorlalte pesemne că se aflau la petrecere. Ruby ştia că trebuia să li se alăture înainte să îngheţe cu totul, dar în schimb, se adăposti în uşa tavernei ca să-şi termine ţigara.

Tocmai băga mâna în poşetă după înc-o ţigară, când în spatele ei se deschise uşa şi un bărbat alb ieşi din bezna din interior. Ruby se dădu repede într-o parte, însă bărbatul nu părea deranjat de prezenţa ei. După ce încuie uşa în urma lui, acesta se întoarse zâmbind şi-şi atinse cu un deget borul pălăriei. Era tânăr, observă Ruby, tuns frumos şi îmbrăcat elegant. Şi era şi chipeş.

— Seara bună! o salută el.

Aruncă o privire spre Casa Winthrop, de unde se auzea muzica unei trupe.

— În drum spre petrecere?

— Sunt invitată, răspunse Ruby. Tot nu sunt sută la sută sigură dacă merg. Dar tu?

— Neinvitat, din păcate. Eram doar în trecere prin cartier.

Ea dădu din cap spre tavernă.

— E barul tău?

— Acum, da. Tatăl meu deţinea proprietatea, îi explică el. A murit vara trecută. Am tot vrut să vin încoace şi să arunc o privire la clădire.

Cu siguranţă chipeş, îşi zise Ruby încă o dată. Şi trecuse destul timp.

— Iar acum, încotro te îndrepţi?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu mi-am făcut niciun plan.

— Nu vrei să vii cu mine la petrecere?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse el zâmbind, însă doar dacă vrei şi tu să mergi.

— Păi, făcu Ruby. Cum zici tu.

— Pot să fac o sugestie? Ştiu un club în Uptown, numit Widdershins. Am putea merge acolo

Ea răsucea pe toate părţile propunerea. Să meargă în North Side alături de un bărbat alb, pe care doar ce-l întâlnise, era probabil o idee extrem de proastă. Însă alternativa era Casa Winthrop…

— Acest Widdershins. Nu e un club *bântuit,* nu?

El începu să râdă.

— Doar de spirite alcoolice, îţi promit.

— Bine, atunci, cedă ea. Eu sunt Ruby. Ruby Dandridge.

— Caleb Braithwhite, replică el, oferindu-i braţul. Mă bucur să te cunosc, Ruby!

★★★

— Şerpaş?

— Da, ştii tu, zise Ruby. Ca pe muntele Everest?

— Ştiu ce e un şerpaş, răspunse Braithwhite râzând. Doar că n-am mai auzit pe nimeni spunând că vrea să fie aşa ceva.

— Păi, tu ai zis de slujba *de vis*… Când tipul acela a ajuns în vârful muntelui, anul trecut, ziarul a publicat o poză cu şerpaşii cărându-i echipamentul, şi se vedeau toţi ceilalţi munţi care îi înconjurau, în fundal, în timp ce urcau. Mi-am zis că trebuie să fie ceva fenomenal, să te trezeşti în fiecare zi şi să te-

apuci de treabă în faţa unor asemenea peisaje. Ruby ridică din umeri şi adăugă: Ştiu că e o prostie, dar…

— Nu cred că-i o prostie. Poate cam dificil pentru glezne.

— N-am avut parte niciodată de o slujbă care să nu fie *aşa* dificilă, replică Ruby. Însă pentru acea privelişte, chiar ar merita.

Luaseră o pauză de la dans, retrăgându-se la o masă privată la balcon; dedesubt, alte cupluri rămase pe ringul de dans se mişcau încetişor pe ritmul lui „Cabin in the Sky”[22], în vreme ce un ceas enorm, montat în spatele estradei, număra ultimele minute ale lui 1954. Ruby era la cel de-al treilea cocktail, ameţită, se simţea bine şi se distra la maxim. Îi plăcea de Caleb Braithwhite. În alte împrejurări ar fi avut bănuieli faţă de un bărbat care vorbea atât de puţin despre el însuşi şi punea atât de multe întrebări despre ea, însă în noaptea asta se hotărâse să se bucure de faptul că se afla în centrul atenţiei; dacă această dovadă de interes avea vreun motiv mai târziu, bănuia care era acela, şi n-o deranja deloc.

— Dar tu? îl întrebă ea. Tu ai vreo slujbă de vis?

— Lucrez la asta.

Ruby aştepta ca el să spună mai multe. Cum el n-o făcu, ea adoptă un ton ironic:

— E vreun *secret?*

— E o situaţie nouă, îi răspunse el. Să fiu în stare să-mi aleg singur destinul, adică. Mai toată viaţa mea n-a fost cazul.

— Are legătură cu tăticul tău?

— Totul are legătură cu el, răspunse Braithwhite încuviinţând din cap. A fost un bărbat extrem de puternic, căruia nu-i plăcea să fie contrazis, nici măcar atunci când greşea – şi firește că din partea mea, fiind fiul său, se aştepta să mă supun fără crâcnire. Eu aveam ideile mele despre asta, dar, vreme de ani de zile, n-am putut face absolut nimic în această privinţă. Era mai puternic decât mine. Ridică apoi din umeri, încruntându-se, după care,

aşa cum procedase deja de mai multe ori până atunci, ghidă discuţia înapoi la ea: Tu te împaci bine cu tatăl tău?

— Mă împăcam, când era acasă, răspunse Ruby. Eram mai apropiată de mămica totuşi. A murit anul trecut. A făcut emfizem.

— Îmi pare rău!

Ruby îşi coborî privirea în pahar.

— Mi-e tare dor de ea uneori, continuă Ruby. Totuşi, şi ea putea fi dură. Mai ales când voia ceva de la tine.

— Cu ce se ocupa?

— Vorbea cu morţii.

Ruby surâse, ştiind ce tare ar fi deranjat-o pe mămica o asemenea descriere.

— Ştii, era spiritistă. Lucra la un salon de înfrumuseţare, Cele Două El. Mămica era a doua El, de la Eloise. Prietena ei cea mai bună, Ella Price, a strâns banii ca să deschidă salonul, aşa că ea era prima El. Au făcut o înţelegere, îi explică Ruby. În partea din faţă, era un vechi studio de fotografie. Doamnele intrau, îşi făceau părul şi unghiile, după care mergeau în camera întunecoasă din spate, pentru o sesiune cu mămica. Şi cu cât cheltuiau mai mult pe tratamentele de înfrumuseţare, cu atât mai lungă era sesiunea.

— Pare un extraordinar plan de afaceri.

— Mda, au dus-o bine o vreme. Apoi, după ce s-a îmbolnăvit, mămica a încercat să mă convingă să vin eu şi să preiau slujba ei, dar eu n-am vrut. Ne-am tot ciondănit din această pricină până în ziua în care a murit.

— De ce nu voiai? Pentru că ţi-e frică de fantome?

— Pentru că nu-mi place să mint lumea, răspunse Ruby. Mămica avea *într-adevăr* puteri. Îţi putea citi şi gândurile, însă nu ca un medium; mai degrabă, aşa cum proceda tăticul la masa de pocher. Nu că ar fi avut nevoie vreodată să citească gândurile la Cele Două El. O femeie se aşază şi-şi face părul, şi tot ce trebuie să faci e s-o asculţi, iar în clipa în care se

ridică de pe scaun, cunoşti exact în privinţa căror lucruri îşi face griji şi de la cine vrea să primească veşti din partea cealaltă. Restul sunt doar trucuri de salon.

Mămica s-ar fi încruntat şi la această descriere, dacă ar fi auzit-o, Ruby era sigură de asta. Se înfuriase de multe ori, insistând că ea nu *păcălea* oamenii, ci îi *ajuta:* lucrarea Domnului, cea adevărată.

Însă Ruby văzuse nu doar o latură a muncii întreprinse de mămica. Înainte să se deschidă Cele Două El, obişnuia să-şi ţină şedinţele acasă. Majoritatea clienţilor săi erau din cartier, însă, din când în când, mai primea câte un client alb, care auzise despre ea de la vreun angajat. Pentru asemenea indivizi, femeia organiza un adevărat spectacol. Îşi modifica vocea şi şi-o ascuţea, îşi pocnea degetele de la picioare şi gleznele, ca să simuleze umbletul unei fantome; o riglă ascunsă în mânecă o ajuta să facă masa să se mişte, chiar dacă mâinile îi rămâneau, nevinovate, pe masă. După aceea, mămica râdea şi glumea despre cât de creduli erau acei oameni. Credinţa albilor că negrii aveau daruri magice i se părea cea mai absurdă formă de superstiţie. Vrăjitoria era întâlnită şi-n Biblie, ceea ce însemna că era reală, însă mămicii i se părea de la sine înţeles că, la fel ca orice alt gen de putere, aceasta se concentra în mâinile celor înzestraţi. Un magician *adevărat* aproape sigur ar fi trebuit să fie un bărbat alb, destul de probabil de genul celor ai căror strămoşi umblau de colo-colo cu peruci pudrate.

O logică destul de corectă, dar Ruby se vedea nevoită să se întrebe: nu cumva şi clienţii negri ai mămicii erau la fel de creduli? Poate că mămica putea face o diferenţă între străinii de care profita şi prietenii şi cunoştinţele pe care îi ajuta, însă Ruby nu ştia unde anume să tragă acea linie şi refuza să înveţe, indiferent cât de rău se înfuria mămica. Iar mămica se înfuria foarte rău către final, reproşându-i lui Ruby că e un copil nerecunoscător şi prost, care

dădea cu piciorul ocaziei de a-şi asuma vocaţia mamei sale; n-avea să reuşească nimic în viaţă, dacă e atât de proastă. Bine, spunea Ruby, răspunzându-i şi ea pe aceeaşi notă, lasă-mă să nu reuşesc nimic în viaţă: măcar atunci când *eu* am să-l întâlnesc pe Iisus, nu va trebui să îi explic de ce am înşelat oamenii în numele Lui.

O schimbare a muzicii o trezi pe Ruby la realitate şi o făcu să-şi dea seama că rămăsese privind fix la masă, fără să mai zică nimic.

— Scuze! spuse ea, însă Braithwhite clătină din cap şi zise:

— Nu-i nevoie să te scuzi.

Încă o dată, aşteptă ca el să dezvăluie mai multe, poate chiar să încerce să o liniştească, spunându-i că înţelegea cum se simţea Ruby, însă Caleb doar se uita la ea, cu o expresie preocupată care o făcea să se gândească că el *chiar* înţelegea, într-o oarecare măsură măcar.

Ruby îşi termină băutura şi se ridică.

— Haide, spuse, întinzând mâna spre el. Dansează cu mine până în anul următor!

★★★

La două dimineaţa, pe când se întorceau la maşină, se opriră ca să se sărute la un colţ de stradă pustie, după care continuară, iar Ruby râdea şi se sprijinea, beată, de Caleb Braithwhite.

Daimlerul lui Braithwhite era parcat sub un stâlp de iluminat, în faţa unui şir de vitrine întunecate. Acolo aşteptau doi bărbaţi, câte unul de fiecare parte a maşinii, aplecaţi de spate pentru a se putea uita prin geamuri. Cei doi se îndreptară imediat când Braithwhite şi Ruby se apropiară de ei, iar Ruby înţepeni când observă că bărbatul de lângă bordură ţinea un pistol în mână.

Pistolarul dădu din bărbie spre Braithwhite.

— E maşina ta, şefu'?

— Da, răspunse Caleb Braithwhite. E a *mea.*

Ruby îl prinse de braţ, implorându-l în şoaptă să nu o facă pe eroul, însă el se desprinse de ea şi păşi în faţă, cu un rânjet rece pe chip, de parcă

ameninţarea cu violenţa era o sursă de amuzament pentru el. Ruby se gândi să fugă, apoi îi veni altă idee, şi mai urâtă: că dacă indivizii îl împuşcau pe Braithwhite, poate ar fi fost prea preocupaţi ca să o mai urmărească şi pe ea. Însă chiar în vreme ce emitea aceste idei, mâna îi ajunsese deja în poşetă, căutând după cuţitul pe care îl purta după ea pentru apărare.

Pistolarul ridică pistolul, în timp ce Braithwhite se apropia de el.

— Cheile! ceru pistolarul. Şi portofelul. N-am să ţi le cer de două ori.

— Ai dreptate, zise Braithwhite. N-ai să le ceri.

O expresie de surpriză se aşternu pe chipul pistolarului, făcând-o pe Ruby să creadă că poate pistolul se blocase din pricina frigului.

— Ce mai aştepţi? zise derbedeul de lângă pistolar. Împuşcă-l pe nemernic!

Însă pistolarul nu trase, aşa că celălalt porni să înconjoare maşina, ca să se ocupe el însuşi de Braithwhite. Braithwhite ridică o mână în sus, cu palma spre el, şi o minge de aer invizibilă îl izbi pe derbedeu în burtă, aruncându-l pe partea cealaltă a străzii şi transformându-l într-un morman dezarticulat lângă bordură.

Pistolarul avea acum ambele mâini pe pistol.

— Dă-mi drumul! se rugă, ca şi cum Braithwhite era cel care ţinea arma.

Braithwhite smulse pistolul din mâinile bărbatului, după care rămase o clipă nemişcat, cântărindu-l în palmă. Dădu din cap şi pistolarul se împletici în spate.

— Fugi! îi zise Braithwhite.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă. Ţinând pistolul pe lângă corp, Braithwhite ridică cealaltă mână, o strânse pumn şi schiţă o mişcare de aruncare cu braţul. Ajuns deja la jumătatea cvartalului, hoţul fu azvârlit înainte, căzând apoi cu faţa în jos pe trotuar şi alunecând pe cimentul acoperit cu gheaţă. Se chinui să se ridice iar şi se năpusti cu capul înainte, urlând în noapte.

Ruby, care-şi ţinuse răsuflarea de când derbedeul fusese aruncat lângă bordură, lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Braithwhite se întoarse spre ea.

— E-n regulă, îi zise, azvârlind pistolul în rigolă. S-a terminat.

Zâmbi şi făcu un pas spre ea, însă femeia se trase îndărăt, smulgând cuţitul din poşetă, gestul părându-i şi mai inutil decât atunci când îl căutase, când pistolarul încă mai părea stăpân pe situaţie.

★★★

— Ce naiba a fost asta? întrebă Ruby în maşină.

— Nimic special, răspunse Caleb Braithwhite. Indivizii ăia ne-au subestimat. Natura şi-a urmat cursul firesc.

— Pe noi? Eu n-am făcut nimic.

— Ţi-ai păstrat cumpătul. Ştiu că ai fi vrut să fugi, dar dacă ai fi fugit, omul acela te-ar fi putut împuşca înainte să-l pot opri.

Ruby simţi că el încerca să o flateze şi lucrul acesta o enervă, ceea ce era mai bine decât să fie speriată.

— Ce eşti?

— Cred că ştii ce sunt. Deşi probabil că avem nume diferite pentru ce sunt.

Înaintau pe Lake Shore Drive. Ruby privea pe fereastră, la luminile din centru pe lângă care treceau.

— Acum vreau să merg acasă, spuse ea.

— Mai întâi, dă-mi voie să te întreb ceva. Eşti mulţumită de felul în care se desfăşoară viaţa ta?

Se întoarse şi îl privi ţintă.

— Poftim?

— Nu m-am prefăcut doar că mă interesezi, în noaptea asta. Îmi place de tine, Ruby. Cred că noi doi ne asemănăm foarte mult, în anumite privinţe.

— Mda, ca două picături de apă.

— Ştiu cum e când dorinţele tale sunt puse mereu pe locul doi pentru că altcineva are mereu primul cuvânt de spus, zise Braithwhite. Chiar ştiu, credemă.

— Şi ce dacă? Ce legătură are asta cu mine?

— M-ai întrebat care e slujba mea de vis, continuă el. Ţi-am răspuns că lucrez la ea. Chiar aşa e. Însă acum am ajuns într-un punct în care mi-ar prinde tare bine o mână de ajutor. Un foarte deosebit gen de ajutor, de la o persoană extrem de deosebită.

— Vrei să mă *angajezi?*

— Cauţi de lucru, nu?

Ruby îl privi suspicioasă.

— Ce fel de slujbă?

— Una interesantă, îi răspunse Braithwhite. Nu-ţi pot promite privelişti cu munţi, dar n-ar trebui să-ţi solicite prea tare gleznele.

Ruby se bosumflă.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Scuze! N-am vrut să par evaziv. Dar e o slujbă ciudată şi presupune multe secrete, aşa că, înainte de-a intra în detalii, aş prefera să-ţi arăt ce ţi-aş oferi în schimb.

— Ce anume?

— Libertatea de a-ţi alege destinul.

— Libertatea? pufni Ruby. Ai de gând să mă plăteşti în libertate?

— Te voi plăti şi cu bani, fireşte, dar da.

— Cum anume?

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede. Dar îţi pot arăta. Va trebui să ai încredere în mine, să faci un act de credinţă, însă cred că te vei bucura foarte mult că ai procedat aşa – iar dacă nu-ţi place sau dacă vei ajunge la concluzia că treaba asta nu e pentru tine, poţi să refuzi după aceea.

Trecuseră de malurile lacului şi acum mergeau prin cartierul Hyde Park. Braithwhite coti pe o alee şi intră într-o curte străjuită de case lipite una de alta.

— Ce-i asta? întrebă Ruby.

— O altă proprietate de-ale tatălui meu, răspunse Braithwhite.

Parcă maşina în spatele uneia dintre case, însă lăsă motorul pornit.

— Ce vreau să-ţi arăt se află înăuntru. Sau, adăugă el, cu mâna pe schimbătorul de viteze, pot să te conduc acasă.

Acasă: o alegere de om sănătos la cap. Sau, mai sănătos: să se dea jos chiar acum şi să o ia la fugă urlând în noapte, la fel ca pistolarul de mai devreme. Însă odată cu acest gând mai veni şi gândul către ce alerga.

— Pot renunţa, dacă nu-mi place? întrebă Ruby.

— Poţi renunţa oricând vrei tu, îi promise Braithwhite.

— Ce am de făcut?

— Doar să spui da.

— Bine, zise Ruby. Arată-mi.

★★★

Se trezi, cu inima bubuind, pe cearşafurile lipicioase de sânge.

Soarele de dimineaţă târzie o trezise, strecurându-se peste marginea patului şi înţepând-o în ochi cu lumina lui. Ruby închise strâns pleoapele şi încercă să se retragă înapoi în lumea lipsită de cunoştinţă, însă soarele continua să insiste, raze fierbinţi arzându-i pielea feţei şi a gâtului şi făcând-o cu atât mai sensibilă la efectele unei mahmureli monstruoase.

Cu un geamăt, se rostogoli pe spate şi încercă să se ridice în şezut. Îi era greu să se prindă de ceva, căci cearşafurile erau calde şi alunecoase sub ea. La început i se păru doar iritant, dar când se trezi ceva mai bine, un gând înspăimântător o izbi în plin. Deschise ochii; strălucirea soarelui o făcu să-i închidă la loc, nu înainte de-a zări sânge roşu pe aşternuturi.

Of, Iisuse Hristoase! Ruby se rostogoli peste marginea patului, cuprinsă de panică, ateriză cu faţa în jos şi dând frenetic din mâini, lovind cu picioarele cearşaful plin de sânge de deasupra pe care îl trăsese jos după ea. Se căzni să se ridice, simţind cum inima îi bătea repede, dar cu putere în piept. Nu e sângele meu, gândi ea, rugându-se să fie

adevărat. Nu e sângele meu. Dar al cui, atunci? Omorâse cumva pe cineva?

Încercarea de a-şi reaminti evenimentele din noaptea precedentă nu scoase la iveală decât o singură amintire clară, cu ea stând la o masă împreună cu Caleb Braithwhite şi urmărindu-l în timp ce umplea, în faţa ei, o mică fiolă de sticlă cu un lichid roşu. Simţi că acest lucru reprezenta o parte a unui târg mai amplu şi că avea o legătură cu situaţia ei din momentul de faţă, dar când încercă să adune mai multe detalii, nu-i ieşi nimic, ci doar un ecou al interdicţiei mamei ei de-a nu permite niciodată unui bărbat să-ţi toarne de băut.

Se ridică în picioare, ţinându-şi ochii tot închişi. Pipăind orbeşte în faţă, găsi o uşă deschisă şi păşi în întunericul răcoros, simţind sub picioare gresia rece. Se lovi de o chiuvetă, răsuci robinetele şi se stropi cu apă pe faţă şi pe piept. Apa îi limpezi mintea, însă panica reveni cu puteri sporite.

— Te rog, Doamne, Te rog, Doamne! zise Ruby, cu capul aplecat deasupra chiuvetei.

După care deschise ochii, ridică privirea şi văzu chipul unei femei albe nebune în oglinda întunecată, la doar câţiva centimetri de al ei.

Ruby urlă.

★★★

Pesemne că mintea ei luase o pauză preţ de câteva clipe, căci următorul lucru pe care-l băgă de seamă era că se afla din nou în dormitor, căzută pe spate. Dar nu scăpase de acea nebunie: izbise uşa de la baie în trecere, iar aceasta, ricoşând din perete, se trântise la loc, închizându-se, şi dăduse la iveală altă oglindă, cât un stat de om, în care se reflecta aceeaşi femeie albă cu ochi de nebună, acum întinsă pe podeaua din lemn de esenţă tare.

Ruby ţipă iar; femeia albă din oglindă ţipă odată cu ea. Ruby îşi astupă gura cu palma; femeia albă îi imită gestul. Femeia albă: ea.

Nu mai era deloc sânge. Ci doar păr roşcat-deschis, lung şi cu bucle domoale, şi pistrui, un nor dens de pistrui pe umeri şi pe braţe în sus, ceva mai

răzleţe pe sâni şi pe stomacul plat şi alb. Între picioare avea un alt smoc roşcat: privit în oglindă, din acest unghi deloc demn, aducea cu un soi de animal ciudat, cu blana de culoarea ghimbirului, care i se târâse în poală. Când Ruby se uită în jos şi îşi dădu seama că era chiar poala *ei,* exact *acolo,* mai scoase un ţipăt şi se căzni să se tragă îndărăt pe coate, ca şi cum, dacă ar fi putut să se mişte suficient de repede, l-ar fi putut lăsa acolo, în urmă.

Se lovi cu capul de caloriferul de pe peretele din spatele ei. Tresărind, îşi duse o mână la scalp şi se plesni peste faţă cu cealaltă, spunându-şi:

— Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!

Însă fără folos: când se verifică iar în oglindă, obrazul i se înroşise tot, însă ea rămăsese tot o fată albă.

Ruby realiză că avea totuşi de făcut o alegere: or să se dea bătută şi s-o ia complet razna, or să se împace cu situaţia. Fiind fiica lui Eloise Dandridge, se hotărî să se împace cu situaţia.

Cu un efort, îşi mută atenţia de la oglindă. Ridică o mână pe pat, atingând cearşafurile purpurii lucioase. Satin. Ruby nu mai dormise niciodată pe satin, deşi, o dată, făcuse curăţenie în casa unei femei care dormea în aşa ceva. Scană cu privirea restul încăperii. În dreapta băii se afla un şifonier, iar deasupra acestuia, o pereche de pantofi roşii şi un set de lenjerii de corp. O rochie verde atârna de dosul unei alte uşi, în colţul opus.

Se ridică pe vine şi aruncă o privire pe geam. Se afla la etajul unu, care dădea într-o curte înconjurată de case lipite între ele, cu două sau trei niveluri. Un sedan argintiu cu geamuri fumurii era parcat chiar dedesubt; imaginea aceasta îi declanşă un potop de amintiri suplimentare despre noaptea trecută, care aduseră cu ele şi o copleşitoare dorinţă de-a scăpa de-acolo.

Se ridică în picioare şi merse la şifonier. Grăbindu-se nevoie-mare, se hotărî să sară peste jartelele cu dantelă şi-şi trase doar chiloţi pe ea, ferindu-şi privirea în timp ce îi îmbrăca. Se căzni

niţel cu sutienul, dat fiind că noii sâni îi erau mai mici şi aveau altă formă decât cei cu care era obişnuită. Rochia alunecă uşor pe ea. În final, înşfăcă şi pantofii roşii, care erau la fel de lucioşi precum cearşafurile de pe pat, însă aveau tocuri moi şi drepte; îi probă, ca să fie sigură că i se potrivesc, însă îi luă cu ea în mână, nedorind să provoace mai mult zgomot decât făcuse deja.

Uşa se deschise într-un hol slab luminat, cu scări imediat în stânga ei. Ascultă o secundă şi apoi începu să le coboare, ţinându-se bine de balustradă, căci nu avea încredere în echilibrul propriului trup. Ajunse cu bine la baza scărilor. Acolo, chiar în faţa ei, zări o uşă cu o fantă pentru corespondenţă. Haina ei se afla chiar lângă uşă, atârnată de un cuier. Poşeta era pe podea.

Ruby se îmbrăcase deja cu haina şi se apleca să-şi ridice poşeta, când auzi paşi venind de dedesubt. Aruncă o privire peste umăr. La capătul coridorului de lângă scările pe care tocmai coborâse, se afla o bucătărie scăldată în razele soarelui, care i se părea familiară. Nu cumva aia era exact masa de lemn la care Caleb Braithwhite îi oferise ceva de băut?

Nu mai era timp să verifice; paşii ajunseseră deja în capul scărilor pivniţei, iar acum se crăpa o uşă pe care n-o vedea. Ruby îşi îndesă poşeta la subsuoară şi se strecură pe uşa din faţă, având grijă să n-o trântească în urma sa. Tropăi câteva clipe pe treapta de la intrare acoperită de gheaţă cât îşi puse pantofii, după care se năpusti pe alee şi ieşi pe poarta scundă de fier. Ajunsă pe trotuar, aruncă o privire în urmă; casa, dintr-o piatră cenuşie aspră, pe jumătate sufocată de iederă, dădea impresia unui castel de vrăjitor înghesuit ca să încapă pe o parcelă din oraş.

În capătul străzii, un taxi oprise în faţa unei alte case pentru a lăsa un pasager.

— Taxi! strigă Ruby, însă şoferul o văzuse deja şi o aştepta lângă portiera deschisă, cu un zâmbet pe faţă.

— Taxi, domnişoară?

Ea se lovi la cap când alunecă pe bancheta din spate – chiar şi fără tocuri, tot era mai înaltă decât înainte. Şoferul închise portiera după ea şi dădu ocol maşinii cu o încetineală agonizantă. Când se postă în spatele volanului, Ruby era răsucită cu spatele la el, în căutarea vreunui potenţial urmăritor.

— Încotro, domnişoară? zise şoferul.

Ruby bălmăji adresa ei de acasă. După o clipă, când văzu că taxiul nu se clintise, se întoarse cu faţa şi văzu că şoferul o privea întrebător pe deasupra tetierei.

— Eşti sigură în privinţa acelei adrese, domnişoară?

— Sigur că sunt…

Însă apoi se opri şi se gândi mai bine.

— Domnişoară?

— În centru, ceru Ruby. Du-mă în centru.

— Undeva anume, sau…

— *Condu,* doar.

★★★

Douăzeci de minute mai târziu, stătea în faţa Marshall Field's de pe State Street, căzută pe gânduri. După ce-i plătise taximetristului, lui Ruby îi mai rămăseseră suficienţi bani gheaţă în portofel pentru încă vreo două zile, dacă nu făcea risipă. Adăugând, pe lângă aceştia, şi rezerva ei de Oh, Iisuse! – fondul de rezervă dosit în căptuşeala hainei de pe ea –, poate că i-ar ajunge o săptămână. În plus, actul de identitate nu-i mai era de niciun folos, ceea ce însemna că orice retragere de la bancă avea să fie o mare problemă.

Îşi studie reflexia în vitrina magazinului general. Nu se aflase în dispoziţia necesară să şi-o aprecieze cum se cuvine ceva mai devreme, însă acum vedea că e o femeie albă frumoasă, iar o anumită afectare a trăsăturilor ei sugera faptul că era o adevărată stăpână, obişnuită să dea comenzi. Poate că dacă la bancă ar da peste funcţionarul care trebuie, n-ar avea nevoie de vreun act de identitate. Deşi numele ar putea fi o problemă: cu părul roşcat din dotare, nu credea că acum mai arăta ca o Ruby.

Atunci, cum arăta? Privirea i se mută la ce se afla în interiorul vitrinei: manechine în veşminte de iarnă, dispuse în faţa imaginii unui lanţ muntos. Pesemne că munţii ar fi trebuit să semene cu Stâncoşii, însă lui Ruby îi aduceau aminte de Himalaya, şi încă o dată se închipui pe Everest, de data asta într-o cu totul altă postură: nu de şerpaş, ci de conducător al şerpaşilor. Numele, cugetă Ruby, care era numele acelui bărbat alb, cel care se căţărase până în vârf?

— Hillary. Rosti numele cu glas tare, ca pe o incantaţie: Hillary.

Ce zici? îşi întrebă reflexia. Eşti o Hillary? Reflexia îi surâse şi dădu din cap aprobator.

În timp ce se uita în vitrină, ceilalţi oameni treceau pe lângă ea pe trotuarul aglomerat, ocolind-o cu grijă. Acum, în vreme ce îşi alegea alt nume, cineva intră drept în ea, împingând-o tare într-o parte şi continuând, fără să-i treacă vreo clipă prin cap să-şi ceară scuze. Ruby deschise gura ca să spună „Hei, *scuze!”,* numai că rămase perplexă când îşi dădu seama că persoana care o împinsese era Katherine Demarski.

Fiorul recunoaşterii fu urmat imediat de îndoială. Dar ea era: zece paşi mai încolo, Katherine se izbi de o fetiţă neagră care mergea alături de mama ei. Fetiţa căzu la pământ, ţipând cu putere, căci lumea mai că o călca în picioare, în timp ce mama ei ţipă:

— Hei!

Katherine, fără să încetinească vreun pic, privi peste umăr şi rosti:

— Ai grijă pe unde dracu’ mergi!

Cuvintele o năuciră pe mamă şi o făcură să amuţească, atrăgându-şi şi câteva priviri furioase din partea unor trecători. Şi totuşi, nimeni nu făcu nimic, iar Katherine continuă mai departe, precum un tăvălug uman în faţa căruia oamenii obişnuiţi erau complet neputincioşi.

Însă Hillary nu era neputincioasă.

Katherine intrase la Marshall Field’s. Când Ruby intră şi ea în magazinul general, auzi glasuri

crescând în intensitate şi o zări imediat pe Katherine la raionul de cosmetice, stând nas în nas cu fata de la tejghea. Ruby merse la raionul de alături şi se prefăcu a scotoci printr-un suport cu eşarfe, în vreme ce trăgea cu urechea la discuţia lor.

Se certau din pricina cuiva pe nume Roman, care era, sau ar fi trebuit să fie logodnicul lui Katherine. Fata de la casă – al cărei nume, de dragul acestei discuţii, era Scorpia Dracului, pe care Ruby îl prescurtă în Scorpiuţă – fusese văzută cu Roman, iar Katherine dorea să o facă să bage la cap nenumăratele moduri în care acest lucru n-avea să se sfârşească bine pentru ea. Scorpiuţa, pe de altă parte, nega că ar fi avut în vreun fel de-a face cu Roman, dar mai încercă, totuşi, lucru pe care Ruby îl consideră din prima clipă a fi o eroare tactică din partea ei, să argumenteze că Roman şi Katherine nu erau chiar atât de logodiţi pe cât îi plăcea lui Katherine să creadă.

Sonorul şi nivelul injuriilor crescu, până ce la faţa locului sosi un manager al magazinului.

— Doamnelor, care e, mai exact, problema aici? întrebă el.

La cinci metri mai încolo, Ruby alese una dintre eşarfele de mătase. Hillary o privi din oglinda montată lângă suportul cu eşarfe, dând încurajator din cap.

Ignorându-l pe manager, Katherine mai scuipă un ultim avertisment către Scorpiuţă şi se îndepărtă tropăind. Ruby îi ieşi în cale; când se ciocniră, ea strecură eşarfa în buzunarul hainei lui Katherine, lăsând afară, ca să se vadă, colţul cu eticheta de preţ. După care se trase înapoi, cu mâinile ridicate, mimând o expresie spăsită la auzul blestemelor lui Katherine. De fapt, Ruby abia mai auzea cuvintele, căci în acel moment zări cerceii cu perlă în urechile lui Katherine.

Ajunsă înapoi pe trotuar, Ruby se apropie de un poliţist care îşi primea prânzul de la un vânzător de hotdogi.

— Scuzaţi-mă, domnule poliţist! începu ea, glasul lui Hillary sunând vioi şi concis. Sunt manager în magazinul de colo, îl vedeţi? Iar femeia aia tocmai a furat o eşarfă din raionul nostru de mărunţişuri.

Poliţistul o privi lipsit de chef, expresia lui spunând: Ce doreşti de la *mine?* iar Ruby nu se îndoi nicio clipă că, dacă ar fi avut de-a face cu o femeie de culoare, şi gura lui ar fi rostit acelaşi lucru. Însă Hillary îl privea drept în ochi, cu buzele strânse şi sprâncenele arcuite, trimiţându-şi şi ea propriul mesaj: Ai să-ţi *faci* datoria!

Poliţistul oftă.

— Eşti tu un pic atent la ăsta, zise el, întinzându-i înapoi vânzătorului hotdogul. După care îşi săltă pantalonii în sus şi o întrebă: Femeia de acolo? Cu haină maro şi păr negru?

— Da, răspunse Hillary, adăugând: A intrat şi în raionul de bijuterii. Ar trebui să o întrebaţi de unde are cerceii ăia din urechi?

Poliţistul încuviinţă din cap cu seriozitate şi porni repejor, deşi părea tare greoi de fel. O prinse pe Katherine din urmă aproape de capătul străzii; când o înhăţă de cot, aceasta îşi smulse braţul brusc, iar furia ei naturală se reduse doar într-o mică măsură, când văzu că cel care o acostase era poliţist. Acesta, cu răsuflarea tăiată din cauza acelei scurte urmăriri, arătă către eşarfa ce se iţea din buzunarul ei. Katherine o scoase şi se holbă la ea nedumerită, după care se uită acuzator la poliţist, ca şi cum el era cel care i-o pusese în buzunar. Apoi poliţistul zice ceva care o făcu pe Katherine să-şi ridice mâna la lobul urechii şi, preţ de o clipă, stăpânirea ei de sine cedă cu totul şi fu înlocuită de nelinişte, însă redeveni imediat furioasă şi începu să scuture din cap cu fermitate.

Dar poliţistul tot încuviinţa din cap; deja luase o hotărâre. Se întinse ca să o prindă iar de braţ pe Katherine. Femeia îl plesni peste mână şi-l lovi cu palmele în piept. Chipul poliţistului deveni roşu şi o lovi şi el pe Katherine în piept, folosindu-şi o

singură mână, dar exercitând o forţă considerabil mai mare – dărâmând-o pur şi simplu din picioare. Katherine izbi trotuarul şi se săltă imediat în picioare, năpustindu-se la poliţist şi dând din braţe furibundă. Apoi alţi doi poliţişti se iviră de după colţ şi intervenira în încăierare, şi-ntr-un răstimp de doar cinci secunde, Katherine se trezi că se bătea nu cu un singur poliţist, ci cu trei.

Până în momentul respectiv, lui Ruby i se păruse o adevărată plăcere să vadă turnura pe care o căpătaseră lucrurile, însă această escaladare bruscă a violenţei îi alungă orice urmă de veselie. Poliţiştii încercau să o pună pe Katherine la pământ. Aceasta zgârie până la sânge gâtul primului poliţist, aşa că acesta se smuci şi-i arse un pumn în figură, făcându-l pe vânzătorul de hotdogi să exclame un „La naiba!”. După ce Katherine se prăbuşi la pământ, toţi cei trei poliţişti se năpustiră asupra ei, făcând-o pe Ruby să simtă un nod greu în stomac. Se întoarse de parcă ar fi fost gata să vomite, dar în schimb, o rupse la fugă de acolo.

— Nu sunt de vină eu, rosti ea, trecând de la groază la o exaltare sălbatică şi înapoi, în vreme ce alerga pe trotuar. Nu sunt de vină eu, nu, nu eu…

Continuă să alerge până în celălalt capăt al străzii, iar când dădu colţul, intră cu capul, în viteză, direct în alt poliţist.

— Oh, Dumnezeule! ţipă ea, împleticindu-se îndărăt, aşteptându-se şi fiind pe deplin convinsă că o să fie şi ea bătută şi trântită pe jos.

Însă acest poliţist – tânăr, roz în obraji şi mirosind de parcă doar ce se întorcea de la un chef care ţinuse toată noaptea de Anul Nou – luă totul ca pe o glumă bună.

— Ai grijă pe unde mergi, domnişoară! zise el râzând.

O prinse pe Ruby de braţ, nu ca s-o aresteze, ci ca s-o ajute să-şi menţină echilibrul, amuzamentul său transformându-se în îngrijorare când ea nu-i zâmbi.

— Eşti bine, domnişoară? Îţi face cineva probleme? Se uită în urma ei, mijindu-şi ochii

injectaţi şi adăugând: Cumva, ei?

Ceva în modul în care spusese „ei” o făcu pe Ruby să se răsucească şi văzu patru băieţi negri, adolescenţi, care stăteau la colţ şi aşteptau să se schimbe culoarea semaforului. Îşi vedeau de treburile lor.

— Cumva, ei? repetă poliţistul. Ţi-au zis ceva? Au făcut ceva?

Ruby simţi că i se formează iar un nod în stomac, făcând-o să-şi spună în gând: i-aş putea spune absolut orice, exact în clipa asta, şi el m-ar crede. Aş putea face ca acei băieţi să fie omorâţi, dacă aş vrea. *Eu* aş putea…

Poliţistul îi interpretă tăcerea ca pe o afirmaţie.

— Nu-ţi face griji, zise el, păşind pe lângă ea. O să mă ocup eu.

Însă Ruby îl opri cu o atingere uşoară a mâinii lui Hillary pe încheietură.

— Nu, răspunse ea. Nu mi-au făcut nimic. Poliţistul o privi, incredul, aşa că Hillary insistă: Sincer! Nu mi-au făcut nimic. Nu mi-a făcut nimeni nimic.

Culoarea semaforului se schimbă şi băieţii porniră să traverseze strada. Poliţistul părea gata să plece în urmărirea lor, doar aşa, din principiu.

Prin urmare, Hillary îi atinse iar încheietura şi spuse:

— Vrei să-mi faci cinste cu masa de prânz?

★★★

— Roman, ai? zise poliţistul, al cărui nume era Mike. Pare un adevărat nemernic. Scuză-mi limbajul!

— Nu, Roman e un băiat cumsecade, spuse ea. Cel puţin aşa credeam eu.

— Dacă te-a înşelat, atunci e un prost.

Poate că până la urmă, chiar o luase razna. În realitate nu avusese intenţia să ia prânzul cu el, dar când ajunseseră la restaurant, un local înghesuit sub şinele de cale ferată ale Lake Street L, senzaţia de nelinişte care pusese stăpânire pe ea dispăruse cu totul şi-şi dăduse seama că era de-a dreptul lihnită,

aşa că-n loc să găsească o scuză ca să plece, intrase şi se aşezase. Şi începuseră să vorbească.

Îi spuse că o cheamă Hillary Everest şi că e o turistă venită în oraş de sărbători. Hillary Everest: Mike poliţistul nici nu clipi auzind acest lucru, iar ei îi trecu din nou prin minte că i-ar putea spune orice, absolut orice, şi el ar crede-o. Euforică datorită noutăţii faptului că un poliţist preţuia absolut tot ce scotea ea pe gură, continuă să vorbească, inventând o adevărată poveste despre aventurile ei din timpul vacanţei petrecute în Chicago, asezonată cu o adevărată liotă de personaje: nepotul ei cam stupid, Leo; verişoara ei cea răsfăţată, Katherine; şi scumpa ei mătuşă, bătrâna Effie, zisă şi Scorpiuţa, la care locuise înainte. Iar când primi inevitabila întrebare dacă are sau nu un prieten, ea îl aduse în discuţie pe Roman, iubitul ei stabil de acasă, despre care doar ce aflase, în această dimineaţă, că tocmai călcase strâmb în lipsa ei. Urmărindu-l pe Mike cum se întristează din pricina poveştii ei, exact cum prevăzuse şi ea că se va întâmpla, se simţi cuprinsă de un bizar entuziasm. Pesemne că aşa se simţea şi mămica, atunci când îşi ţinea şedinţele. Şi cu toate era un lucru greşit, urmărind cum ieşeau minciunile din gura lui Hillary şi, totodată, cum se reflecta imaginea lui Hillary, deşi neclară, în fereastra de lângă separeul lor, începu să se simtă, cumva, *mai puţin* aiurea, să simtă că nu e în întregime greşit ceea ce face – sau că nu e, în întregime, păcatul lui Ruby.

— Şi pleci acasă în seara asta? o întrebă Mike. Spre…

— Springfield, Massachusetts, răspunse ea, încuviinţând din cap. Trebuie să fiu la lucru luni de dimineaţă.

— Păcat că nu stai mai mult.

— O, am să mă întorc, zise ea, făcându-l să se lumineze la faţă.

— Da? Când?

— Vara asta, poate. Apoi, improvizând: Am discutat cu mătuşa Effie dacă n-aş putea să mă

înscriu la nişte cursuri la universitate aici.

— Ce fel de cursuri?

— Jurnalism.

— Vrei să devii reporter?

Pentru prima oară, părea sceptic – deşi din pricina ideii în sine, nu a ei.

— Fratele meu Marvin e reporter, spuse ea pe un ton defensiv. Nu văd niciun motiv pentru care n-aş putea fi şi eu.

— Hei! El ridică în sus o mână şi adaugă: Dacă asta îţi doreşti… Dacă te întorci, să mă suni. O să-ţi arăt oraşul aşa cum trebuie.

— Poate, făcu ea.

Mike îşi termină cafeaua.

— Păi, ascultă, zise el, eu ar cam trebui să mă întorc… Nu, tu mai rămâi. Rămâi, comandă-ţi şi desert! Şi nu-ţi face griji în privinţa notei, am rezolvat eu. Îşi mâzgăli numărul de telefon pe un şerveţel şi i-l dădu, adăugând: Să ai parte de o călătorie în siguranţă spre casă – şi spune-i tipului ăluia, Roman, că Mike a zis că e un ticălos.

Ea îl urmări ieşind, îi făcu cu mâna când trecu prin dreptul ei pe trotuar, apoi rămase uitându-se la reflexia lui Hillary în geam. Fată rea ce eşti! o dojeni Ruby, însă Hillary nu făcu decât să surâdă, complet lipsită de ruşine, iar Ruby simţi că zâmbeşte şi ea. Cugetă: răzbunare, prânz gratis, propria mea escortă de poliţie, dacă vreau… Ce altceva mai aduci la pachet?

— Doriţi desert, domnişoară? o întrebă chelneriţa.

★★★

Fără o destinaţie anume spre care să se îndrepte după prânz, se hotărî să se plimbe pur şi simplu, un dor vag de casă făcând-o să pornească spre nord. În timp ce traversa râul, vântul făcu tot ce-i stătea în puteri să-i reamintească de faptul că era cu picioarele goale, însă Hillary, întărită de o felie groasă de prăjitură cu ciocolată, părea imună la frig.

În timp ce mergea, se gândea la povestea pe care i-o spusese lui Mike, minunându-se încă o dată de

plăcerea pe care o simţise depănând-o. Elaborând-o – îşi inventase practic o nouă viaţă, iar singura limită era imaginaţia ei. Unicul ei regret era că folosise numele fratelui său. Un lucru care acum i se părea complet greşit, să amestece numele lui Marvin în treburile lui Hillary. Data viitoare, o să se mărginească doar la mătuşa Effie, îşi spuse în gând.

Apoi cugetă mai departe: cursuri de jurnalism. Asta ce mai era? Surprinse privirea lui Hillary când trecu pe lângă o vitrină şi îi adresă întrebarea pe care i-o pusese şi Mike: Vrei să devii reporter? Hillary ridică din umeri şi i-o întoarse: Tu vrei?

Mersese aproape un kilometru pe jos, când începu să simtă frigul, aşa că găsi un magazin deschis – un mic magazin de vechituri de pe Wells Street – şi intră ca să se încălzească, spunându-i bărbatului de la intrare că nu voia decât să arunce o privire. „Să arunce o privire" era o expresie care, în cazul lui Ruby, nu funcţionase niciodată prea bine, însă Hillary avu parte de un răspuns mult mai plăcut, proprietarul urându-i să se simtă ca casă. Când ieşi din nou pe stradă, începu să observe o îmbunătăţire asemănătoare în reacţiile celor cu care se intersecta. Mulţi oameni albi, în special bărbaţi, îi zâmbeau lui Hillary când trecea pe lângă ei, însă ceea ce era cu adevărat deosebit era că aceia care o ignorau, o ignorau într-un mod diferit faţă de cum ar fi ignorat-o pe Ruby. Nici vorbă de vreo privire piezişă, nici vorbă să se prefacă a nu o vedea, întrebându-se ce pune femeia asta la cale; nu *cerea* atenţie. Era liberă să cerceteze, nu doar locuri în sine, ci lumea întreagă.

Ce altceva mai aduci în lumea mea?

La marginea Lincoln Park, îşi încercă şansele la un coafor pentru albi, Donna's. Singura persoană dinăuntru, o fată blondă care-şi făcea unghiile singură, ridică privirea şi zâmbi când intră Hillary.

— Bună, eu sunt Amy! zise ea. Ce pot face pentru tine astăzi?

— Doar mă uit, aproape că replică Ruby, dar se adună şi spuse, în schimb: Nu sunt sigură…

Amy aruncă o privire scurtă, de expert, spre părul lui Hillary.

— Un permanent drăguţ, poate? sugeră ea. Să-i facem nişte bucle?

— Nu, nu bucle, se împotrivi Ruby. Îşi zise în gând că mai bine ar pleca, însă curiozitatea continua să-i dea ghes: Ai putea… doar să-l tunzi?

— Sigur, răspunse Amy. Cum ţi-ar plăcea?

Schiţă un gest în direcţia unui şir de fotografii cu exemple de tunsori decupate din reviste, lipite deasupra oglinzii lungi cât tot peretele.

Privirea lui Ruby poposi asupra unei faimoase aviatoare cu o tunsoare bob ciufulită. Aceasta stătea în faţa carlingii deschise a unui mic avion, având în spate umbra unui munte.

— Ce zici de aia?

— Amelia Earhart? Amy încuviinţă şi răspunse: O pot face. Dacă tu crezi că prietenului tău îi va plăcea. Apoi îi explică: Unora dintre bărbaţi nu le place părul atât de scurt.

— Am să risc, spuse Ruby.

În vreme ce Amy se ocupa de părul lui Hillary, Ruby încercă o nouă poveste de viaţă pentru ea. De data asta era originară din Chicago, născută şi crescută în Hyde Park. Până anul trecut, lucrase în salonul de înfrumuseţare al mamei sale, însă apoi aceasta murise, iar Hillary vânduse partea ei de afacere ca să-şi finanţeze o călătorie peste ocean, o aventură la care visase ani de zile. („Ai fost la Paris?”, o întrebă Amy. „În Nepal”, îi răspunse Ruby, doar ca să audă cum sună. „E aproape de Paris?”, întrebă Amy.) Acum, după ce petrecuse în străinătate mai mult timp decât şi-ar fi permis de fapt, Hillary se întorsese şi stătea la sora ei, căutându-şi de lucru până să termine şi ultimii bani.

— Donna face angajări, dacă te interesează, zise Amy.

— Nu, mulţumesc! răspunse Ruby. Caut altceva.

— Adică?

— Nu ştiu. Şi, zărind-o pe Hillary în oglindă, adăugă: E o situaţie diferită.

— Dacă îţi place să zbori, ar trebui să faci ce a făcut şi verişoara mea Holly. E stewardesă pe avion. Umblă prin toată ţara, continuă Amy. A vrut să zboare în toată lumea, însă cei de la compania aeriană au spus că nu e suficient de drăguţă. Pun pariu că tu ai fi totuşi… Poate că ai putea fi plătită să mergi în Nepal.

În oglindă, Hillary ridică dintr-o sprânceană.

— Cum se obţine o astfel de slujbă? întrebă Ruby.

— Nu sunt sigură ce-a făcut Holly, dar ai putea încerca oricând la Agenţia Lightbridge. Ştii, cea cu panou publicitar?

După un interval de timp miraculos de scurt, Ruby se întoarse pe stradă. Tot procesul – şampon, tuns, uscat *şi* manichiură – durase mai puţin de o oră. Ruby ştiuse că femeilor albe le venea mult mai uşor, dar, Dumnezeule, asta o făcea să se simtă ca şi cum ar fi obţinut nişte ani de viaţă în plus. Iar tunsoarea Ameliei Earhart îi mai stătea şi bine.

Se îndreptă către vest, cu mers săltat. La prima mare intersecţie, ridică privirea, iar acolo, pe o clădire de birouri, se afla panoul publicitar de care-i pomenise Amy:

AGENŢIA DE CARIERE ŞI ANGAJĂRI
JOANNA LIGHTBRIDGE
TU CINE VREI SĂ FII?

Panoul era ilustrat cu un şir de femei albe, care înfăţişau tipuri de meserii, nu coafuri. Stewardesa era a doua din stânga, având o uniformă cu un mic ecuson cu aripi ce o făcea să arate ca un ofiţer din cadrul vreunei obscure divizii a forţelor aeriene unde se serveau pahare cu martini. Imediat lângă ea se afla o femeie cu un carnet de stenografă, care ar fi putut fi reporteriţă, dar care aducea mai degrabă cu o secretară – însă una rasată, îşi închipui Ruby, genul care ar avea parte de propriul birou într-un turn, pe undeva, şi puterea de-a primi sau refuza oameni. Uitându-se şi la celelalte femei, simţi iar

acel fior de entuziasm, exaltarea ei având o mai mică legătură cu vreo opţiune anume, ci, mai degrabă, cu senzaţia generală a posibilităţii de-a alege.

TU CINE VREI SĂ FII?

Potrivit listei cu firme din clădire, Agenţia Lightbridge se afla la etajul şase.

— Însă nu cred că au deschis astăzi, îi spuse omul de pază din holul de la intrare.

— Te deranjează dacă doar urc şi arunc o privire? întrebă Ruby.

— Chiar te rog!

Acesta zâmbi şi dădu din cap către registrul vizitatorilor, în care ea se semnă cu „Hillary Earhart" cu un scris de mână îndrăzneţ.

În timp ce urca, îşi verifică înfăţişarea în uşile lustruite ale liftului. Ar fi trebuit să se oprească şi să-şi cumpere dresuri, cugetă ea, deşi rochia era suficient de lungă cât să nu lase să se observe lipsa lor. Adevărata problemă era haina – haina lui Ruby Dandridge – care, după cum observase şi Amy pe cât de politicos fusese în stare, nu se potrivea deloc cu Hillary. („A fost a mamei mele", îi spusese Ruby.) Îşi dădu jos haina, şi-o îndoi pe braţ şi-şi netezi rochia cu atenţie. Mult mai bine!

Uşile liftului se deschiseră, dând la iveală un perete de sticlă, dincolo de care se afla o zonă de recepţie. Intensitatea luminilor era diminuată, iar un semn cu închis era atârnat de uşile de sticlă duble.

Ruby se apropie de geam şi aruncă o privire la portretul care atârna în spatele biroului gol de la recepţie. Acesta înfăţişa o femeie albă cu un aspect impecabil de profesional, îmbrăcată cu o bluză şi un taior, cu braţele încrucişate în faţă, cu părul şaten tuns scurt, într-un stil destul de asemănător cu al lui Hillary. Domnişoara Lightbrigde, presupuse ea. Păşind niţel într-o parte, Ruby se uită în lungul holului aflat în partea stângă a biroului de recepţie şi văzu o lumină aprinsă într-unul dintre birourile

din spate. Zări o umbră pe perete, silueta unei femei cu păr scurt.

Ruby zâmbi, obişnuită deja cu norocul formidabil al lui Hillary. O audienţă privată cu şefa companiei de recrutări: De ce nu? Numai să nu o laşi să-ţi vadă gleznele.

Tocmai se întindea spre interfonul de lângă uşile de sticlă, când observă un strop de sânge pe vârful unuia dintre degete. Se încruntă, gândindu-se că poate Amy i-l crestase în timp ce-i făcea manichiura, dar când îşi răsuci mâna cu totul, nu doar arătătorul îi sângera: lichid roşu se scurgea de sub toate unghiile ei.

Aceeaşi panică ce o cuprinsese când se trezise din somn o prinse acum în gheare. Simţi cum inima îi tresaltă şi ratează mai multe bătăi la rând – doar că nu era inima ei, ci osul stern, care i se umfla în piept, ca şi cum o clemă care ţinuse laolaltă cele două bucăţi ale cuştii toracice se desfăcuse dintr-odată.

— Oh, nu! făcu Ruby.

În spatele ei, liftul începu să-şi închidă uşile. Se răsuci şi se repezi spre el, mânjind cu sânge metalul lustruit atunci când se prinse cu ghearele ca să-şi facă loc înăuntru.

În momentul în care uşile se închiseră, transformarea în vechea ei stare era în plină desfăşurare. I se îngroşa toracele, iar sutienul începu să o strângă cu putere. Scăpă din mână haina şi poşeta şi începu să-şi pipăie partea din spate a rochiei cu ambele mâini. Pantofii roşii o muşcau cu cruzime de picioarele tot mai umflate. Văzu reflectat în uşă cum splendidul păr al lui Hillary devine mai aspru, se întunecă la culoare şi se răsuceşte, în timp ce tot albul din pielea ei dispare.

Cu o smucire sălbatică, Ruby rupse catarama de la sutien. Icni şi se aplecă în faţă, împrăştiind şi mai mult sânge pe partea din faţă a rochiei, şi urmări cum ultimele urme de albeaţă îi dispar de pe mâini şi antebraţe.

Liftul, care mersese între timp, se opri cu o smucitură. Ruby îşi înhăţă cu iuţeală haina – era a *ei,* din nou – şi o închise până sus, acoperind cea mai mare parte a dezastrului. Uşile liftului se deschiseră. Încercă să-şi aşeze cât de cât părul, îşi dădu seama că era în zadar şi se împletici pe holul de la intrare.

— *Tu* cine dracu' eşti? întrebă omul de pază.

— Plecam, doar, replică Ruby, schiţând un zâmbet care aducea mai degrabă cu o grimasă.

Începu să şchiopăteze spre ieşire, pantofii transformându-i fiecare pas într-o adevărată agonie. Omul de pază mai adăugă ceva, însă Ruby continuă să se îndepărteze, rugându-se să poată rezista durerii suficient de mult ca să cheme un taxi.

★★★

Trei zile mai târziu, reveni la casa din Hyde Park.

Rezistase cât putuse de mult, ştiind că era o adevărată nebunie să se întoarcă acolo şi că singura acţiune cât de cât rezonabilă era să considere că tot acest incident nu avusese loc niciodată. În primele 24 de ore după ce ajunsese acasă, aproape că izbutise să se convingă că raţiunea ei va prelua iar controlul. Însă a doua zi, când umflăturile de la picioare începuseră să dea înapoi şi fusese în stare să meargă din nou, îşi dăduse seama că nu mai avea niciun rost să reînceapă să-şi caute un nou loc de muncă – nu ca Ruby Dandridge, în orice caz.

Aşa că în dimineaţa celei de-a treia zi, se trezi devreme şi-şi luă pe ea haine călduroase. Se gândi că poate va fi nevoie să umble niţel pentru a găsi iar acea casă, însă când taximetristul o întrebă „încotro?", adresa pur şi simplu îi veni pe buze.

La a doua vedere, locul aducea mai puţin cu un castel; era doar o casă mare şi veche, ce avea nevoie de îngrijire. Însă tot mai răspândea în jur o aură aproape magică, iar Ruby rămase mult timp pe trotuar, în faţa porţii. Ultima şansă, îşi zise în gând. Dacă te întorci acolo, s-ar putea ca a doua oară să nu mai poţi scăpa.

Însă nici prima oară nu scăpase cu adevărat.

Îşi strânse poşeta mai bine şi intră pe poartă. Ajunsese deja la jumătatea aleii, când uşa din faţă se deschise şi Caleb Braithwhite îi zâmbi din prag.

— Bună, Ruby! o întâmpină el.

★★★

— Îţi aduci aminte când ai luat elixirul?

Stăteau în colţurile opuse ale unui mic salon, nu departe de intrare. Ruby scosese cuţitul şi îl pusese pe Braithwhite să lase uşa de la intrare deschisă, astfel încât să poată auzi zgomotele străzii în spatele ei şi să simtă aerul rece de afară strecurându-se pe sub scaunul ei şi răcorindu-i gleznele.

— Îmi amintesc că mi-ai oferit un soi de poţiune, spuse Ruby. Nu-mi amintesc când am băut-o.

Braithwhite încuviinţă din cap, ca şi cum se aştepta la acest răspuns.

— A fost greşeala mea, mă tem. Ştiam că transformarea o să fie un şoc pentru tine, dar ar fi trebuit să mă gândesc mai mult şi la ce altceva ai mai băut în noaptea aia.

Ruby miji ochii spre el.

— Mi-ai pus ceva în băuturi?

— Nu. Erai ameţită, dar…

— Am fost mai mult decât *ameţită,* spuse Ruby.

— Tot erai în stare de funcţionare când ai făcut alegerea, continuă Braithwhite. Dar şocul transformării, plus efectele provocate de alcool, au declanşat atacul de panică. Absolut de înţeles – schimbarea a fost destul de uluitoare.

— Uluitoare, repetă Ruby, aducându-şi aminte de transformarea din lift.

— Ai ajuns să leşini din cauza şocului. Am crezut că doar ţi-ai pierdut niţel cunoştinţa, însă erai plecată de-a binelea, aşa că te-am cărat până sus şi te-am băgat în pat. Mi-am închipuit că îţi vei reveni după câteva ore.

Aducându-şi aminte de senzaţia lipicioasă provocată de satin pe pielea ei, îl întrebă:

— M-ai dezbrăcat?

— Cădeau hainele de pe tine. Ţi-ai sfâşiat rochia în timpul atacului de panică.

— Aşa că ai decis să duci treaba până la capăt? Ţi-ai luat o asemenea libertate?

— Nu mi-am luat nicio libertate. Doar te-am băgat în pat, atâta tot. Apoi am stat şi-am aşteptat să te trezeşti, însă ai dormit toată noaptea… De dimineaţă, aveam ceva treburi de rezolvat jos, la subsol, iar când m-am întors ca să văd ce faci, dispăruseşi deja. Am luat decizia să nu te urmăresc. Nu voiam să te supăr mai mult decât o făcusem deja şi, în plus, mă aşteptam să te întorci de bunăvoie. Acum am făcut nişte modificări la formula elixirului, adăugă el. Data viitoare când îl iei, schimbarea ar trebui să fie mai puţin dezagreabilă.

— Cine a zis că va mai fi o dată viitoare?

— Nu de asta te afli aici? Se uită lung la ea, apoi continuă: Dar înainte de-a merge mai departe, mai e ceva ce trebuie să-ţi dezvălui: N-a fost un simplu accident, faptul că noi doi ne-am întâlnit în acele împrejurări.

— Ce vrei să spui? întrebă Ruby.

— Am o intuiţie extrem de puternică, răspunse Braithwhite. Un talent de-a adulmeca oportunităţi. Mă pricep foarte bine să găsesc moduri de a obţine ceea ce îmi doresc. Aveam nevoie de asta, doar aşa puteam să fac şi eu ce vreau, când încă mai trăia taică-miu.

— Vrei să zici că intuiţia te-a făcut să vii să mă cauţi în acel colţ?

— Da. Şovăi, apoi adăugă: Dar nu e chiar atât de simplu. Există anumite lucruri pe care nu ţi le-am spus despre ce fac în Chicago şi care s-ar putea să te supere. Şi vreau să ţi le dezvălui, dar aş vrea să înţelegi…

— O, *înţeleg!* îl întrerupse Ruby. Îmi spui că eşti un mincinos şi că toată treaba de Anul Nou a fost doar o înscenare.

Ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare brânză pentru ea, însă, în realitate, se simţea trădată şi furioasă că putuse să se lase dusă de nas în asemenea hal.

— Eşti uns cu toate alifiile, trebuie s-o recunosc.

— Nu! o contrazise Braithwhite. Nu, Ruby, n-a fost aşa. E-adevărat, *chiar* aveam deja nişte planuri pentru noaptea respectivă. Dar mi-a făcut şi plăcere. M-am simţit bine cu tine. Mi-a plăcut să stăm de vorbă, să dansăm. Şi să ne sărutăm, adăugă el, zâmbind.

— Mda, poţi să-i dai înainte, dar va trebui să o laşi baltă cu *aia,* zise Ruby, fluturând cuţitul.

— În regulă.

Braithwhite ridică mâinile în sus, însă zâmbetul lui spunea: Mai vedem.

— Şi cei doi bărbaţi de lângă maşină? întrebă ea. Şi aia a fost…

— O coincidenţă. Un accident fericit.

— *Fericit?*

— Nu că n-aş fi fost mulţumit de felul în care decursese noaptea până în acel moment. Zâmbi din nou, apoi continuă: Dar la un moment dat, chiar aveam nevoie să prind ocazia să fac oferta, iar dacă am fi avut parte de mai multă intimitate, ar fi putut deveni… stânjenitor. Faptul că am dat peste acei bărbaţi s-a dovedit o schimbare utilă a atmosferei.

— Şi dacă ne-ar fi omorât? întrebă Ruby. Care ar mai fi fost atunci atmosfera?

— Sub nicio formă mie n-ar fi avut cum să-mi facă rău. Şi nici tu nu te-ai aflat vreo secundă în primejdie.

Ruby clătină din cap.

— Eşti o adevărată figură, aşa-i?

— Sunt un om care ştie ce-şi doreşte – şi cum să obţină ce vrea, răspunse Braithwhite. Înţeleg că eşti furioasă, şi ai toate motivele să fii, dar fii sinceră, Ruby: am *avut* dreptate. Vrei şi tu.

— Chiar dacă vreau, zise Ruby, asta nu înseamnă că nu am luat-o naibii razna cu totul. Însă apoi clătină iar din cap şi spuse: Povesteşte-mi mai multe despre această slujbă!

★★★

Se făcuse foarte frig, aşa că, având permisiunea lui Ruby, Braithwhite închise uşa din faţă. Se întoarseră în bucătărie. Braithwhite puse un ibric pe

aragaz, apoi se aşeză la masă împreună cu Ruby, în lumina soarelui.

Îi spuse o poveste. Începea în Massachusetts în 1795, cu un sabat de bărbaţi albi condus de Titus Braithwhite, un văr de-ai unuia dintre străbunii lui Caleb din partea tatălui. Sabatul avusese ca scop valorificarea puterii creaţiei, însă, cumva, căpătase o turnură greşită – spuseseră „Sesam, deschide-te!”, în loc să spună „Abracadabra!” – şi astfel, provocaseră Armaghedonul.

Povestea sărea apoi o sută de ani mai târziu, la bunicul lui Caleb, Addison, care convocase propriul sabat, şi la tatăl lui Caleb, Samuel, care lărgise sabatul şi construise un nou conac pe ruinele vechii aşezări a lui Titus Braithwhite. În timpul cercetătorilor, aflaseră de o tânără sclavă, Hannah, care scăpase teafără din apocalipsa lui Titus Braithwhite, purtând în pântec copilul nenăscut al fostului ei stăpân. Ani întregi încercaseră să afle ce se întâmplase cu ea, însă fusese nevoie de Caleb şi de intuiţia sa ca să rezolve până la urmă enigma şi să dea de urma ultimului membru supravieţuitor al acelei linii genealogice.

În vreme ce Braithwhite îi descria complotul pus la cale de tatăl său pentru a-l ademeni pe Atticus în Massachusetts, Ruby îşi aminti de un telefon primit în luna iunie, anul trecut, de la George Berry, care o întreba dacă poate avea ea grijă de Horace, cât George şi Atticus aveau să meargă în Est ca să se ocupe de un soi de treabă de familie. Şi îşi aminti şi cine altcineva îi însoţise în acea călătorie a lor.

— Când Atticus şi George au ajuns acasă la tăticul tău, întrebă Ruby, erau cumva singuri, sau…

— Aşa ar fi trebuit, răspunse Braithwhite. Dar sora ta s-a hotărât să-i însoţească. Apoi adăugă, ca un compliment: Letitia e o fată dificilă!

Nu ştii nici măcar pe jumătate, zise Ruby în sinea ei, însă apoi se gândi mai bine: Sau poate că ştii.

Acest capitol al poveştii se încheia cu Braithwhite trădându-şi tatăl şi salvând vieţile lui Atticus şi ale celorlalţi. Apoi, după o scurtă perioadă

petrecută ca să-şi adune moştenirea, Braithwhite venise la Chicago şi luase legătura cu alt sabat de bărbaţi albi. Aici povestea se ramifica, însă la prima menţionarea a numelui Hiram Winthrop, Ruby îl întrerupse:

— Winthrop? La fel cum este Casa Winthrop?

— Da. Şi, ca să-ţi răspund dinainte la următoarele întrebări, da, eu sunt responsabil de faptul că Letitia a obţinut acea casă. Avocatul care i-a dat banii şi agentul imobiliar lucrează amândoi pentru mine. Penumbra Real Estate e o firmă înfiinţată de tatăl meu. Eu sunt adevăratul proprietar al casei.

Ruby clătina din cap înainte ca el să termine.

— *Ştiam* eu! exclamă ea. *Ştiam* eu că e prea frumos ca să fie adevărat! Îi aruncă o privire urâtă şi zise: De ce? De ce ea?

— Intuiţie, răspunse Braithwhite calm. Mă gândisem să mă mut eu însumi în Casa Winthrop. Cred că acea casă ascunde secrete valoroase – însă descoperirea lor presupunea să am de-a face cu fantoma lui Winthrop. Şi nu că nu mi-ar face plăcere o redutabilă confruntare a voinţelor, dar mi-a trecut prin cap că s-ar putea să existe un candidat mai potrivit pentru asta.

— Letitia? Dar de ce te-ai gândit…

— Sora ta este foarte tenace. Am avut sentimentul că, dacă ar fi motivată aşa cum se cuvine – adică să ajungă să obţină casa va găsi ea un mod să se descurce cu Winthrop. Evident, am avut dreptate!

— Mda, ai avut dreptate, recunoscu Ruby. Dar te-ai şi înşelat. ’Titia nu ştie că tu i-ai dat casa, nu-i aşa?

— Nu, şi trag nădejde că n-o să-i spui nici tu. Nu i-ar face deloc plăcere.

— De parcă îţi pasă ţie ce îi face ei plăcere.

— Ba, de fapt, chiar îmi pasă, o contrazise Braithwhite. Îmi place de Letitia.

— Însă ei nu-i place persoana ta, nu-i aşa? Deci chiar şi acum, când locuieşte în Casa Winthrop, tot

nu obţii ceea ce îţi doreşti. Şi nu poţi să te duci şi să o întrebi dacă a găsit ceva acolo.

— Nu, recunoscu Braithwhite. Dar tu poţi.

— Şi asta-i misiunea? Vrei ca eu să-mi spionez sora?

— Ca parte neînsemnată a misiunii tale, rosti el cu delicateţe, aş vrea să petreci ceva timp cu sora ta. Nu să o interoghezi; ci doar s-o întrebi ce-a mai făcut, să vezi dacă-ţi oferă ea, de bunăvoie, informaţii. Şi să porneşti şi o discuţie cu Atticus, sau cu orice alţi chiriaşi mai are ea pe-acolo. Poate şi să-ţi bagi nasul niţel prin casă.

— Cum, de una singură? făcu Ruby. Nici vorbă!

— Bine. Atunci stai de vorbă cu chiriaşii. Vezi dacă cineva a dat peste ceva interesant: cărţi, hărţi, chei, dispozitive ciudate. Camere secrete. Mi-ar mai plăcea să aflu dacă a venit cineva să pună întrebări, sau dacă ţine cineva casa sub observaţie.

— Cine?

— Bărbaţi albi, răspunse Braithwhite. Poliţişti, în special.

Ruby îl privi cu răceală.

— În ce-ai amestecat-o pe sora mea?

— Asta e altă poveste lungă. Şi am să ţi-o spun şi pe-asta, dar mai întâi, va avea loc o adunare la care mi-ar plăcea să participi, mâine-seară. Îţi va răspunde la o mulţime de întrebări – iar după aceea, vom putea sta de vorbă despre restul slujbei tale.

— Ce fel de adunare? Te referi la o petrecere?

— Nu-ţi face griji, n-ai să serveşti oamenii cu gustări. Vei fi invitată.

— Mda, bine, zise Ruby, rochia mea de ocazie a ajuns fâşii.

Braithwhite aşeză o mică fiolă de sticlă pe masă, lichidul roşu din interiorul acesteia părând să pâlpâie în lumina soarelui.

— Am eu ceva care o să ţi se potrivească, zise el.

★★★

— Divinaţie *practică,* rosti bătrâna. Nu bălmăjeli ţigăneşti, ci previziuni logice, bazate pe matematică. A fost preocuparea principală a cercetărilor noastre

încă din octombrie 1929 şi am înregistrat progrese notabile, în ciuda unor eşecuri ciudate din când în când. În ultima vreme, am dezvoltat şi un interes personal faţă de artele restaurării.

Se uită în jos, la mâna afectată de scleroză ce strângea bastonul pe care se sprijinea.

— Ar fi trebuit să încep mult mai devreme, dar toată lumea consideră că are suficient timp la dispoziţie… Iar tu, scumpa? Cu ce te ocupi?

— Vorbesc cu persoane decedate, răspunse Hillary.

— Prin ce metodă? Unde radio care invocă spirite? Metoda de imprimare a lui Barton? Sper că nu prin planşetă?[23].

— Nu, eu doar stau de vorbă cu ei. E un dar. Şi mama putea să o facă.

Femeia se retrase niţel, strângând din buze, ca şi cum Hillary ar fi rostit ceva neplăcut. Însă apoi rânji şi chicoti.

— Un dar! Ai grijă cui o spui aici, scumpa. Ar fi în stare să te ardă ca vrăjitoare.

— Oamenii mărginiţi nu mă sperie, replică Hillary, ceea ce îi aduse un alt chicotit.

— Nu, zise bătrâna, îmi dau seama că nu… Nantucket, ziceai?

Hillary încuviinţă.

— Suntem o lojă măruntă. Mai mică decât eram odată. Conducătorul nostru ne-a părăsit în favoarea celei din Ardham, primăvara trecută. Încă ne mai reorganizăm.

— Ardham. Bătrâna strânse iar din buze, apoi continuă: Şi unul de-ai mei s-a dus la ei. Dar am înţeles că a sfârşit destul de neplăcut. Aşa cum s-a întâmplat şi cu cel care l-a ademenit, domnul Braithwhite.

Alt chicotit.

— Hai să bem un pahar de şampanie, nu vrei, scumpa? Unde-i chelnerul ăla?

În vreme ce bătrâna se răsucea, cu încetineală, în căutarea unei tăvi cu băuturi, Ruby ieşi la suprafaţă

şi începu să cerceteze ea însăşi încăperea, în căutarea lui Caleb Braithwhite.

Puţin mai devreme, erau împreună în maşina lui, în parcarea acestui club de ţară, şi se uitau prin geamurile fumurii cum soseau ceilalţi oaspeţi, iar Braithwhite îi identifica pe rând, pe fiecare, după oraşul de care aparţinea sabatul lor vrăjitoresc: Baltimore. Atlanta. New Orleans. Las Vegas. Los Angeles. Încă vreo douăzeci de oraşe. Bătrâna reprezenta New Yorkul.

Odată cu sosirea limuzinelor, Braithwhite o puse la curent pe Ruby cu propria ei poveste.

— N-ar trebui să spui prea multe. O să fii singura femeie frumoasă de acolo. Majoritatea vor dori să flirteze cu tine. Dă-le voie. Zâmbeşte şi pari fascinată, şi lasă-i să vorbească. Vezi ce dau din casă.

Planul era ca ei doi să sosească separat, aşa încât, atunci când venise momentul, Braithwhite condusese mai mulţi kilometri, până la un garaj unde aştepta limuzina personală a lui Ruby.

— Nu-ţi face griji, îi zisese el. Ai să te descurci de minune. Doar amestecă-te printre ei şi observă.

Ruby îşi făcea totuşi griji şi era atât de neliniştită, încât, în clipa în care limuzina o adusese înapoi la club, nu mai era sigură dacă poate să se descurce sau nu. De disperare, căută privirea lui Hillary în oglinda retrovizoare; Hillary i-o întoarse aşa cum o făcuse şi înainte, cu sprâncenele arcuite în sus, gata să preia comanda. Aşa că Ruby îi dădu voie: Hillary fu cea care coborî plină de încredere din limuzina trasă lângă bordură, Hillary fu cea care intră cu paşi mari în club, de parcă ea ar fi deţinut locul, abia oprindu-se ca să-şi prezinte invitaţia bărbaţilor în costume negre de la intrare.

În vestibul, se opri ca să-şi verifice înfăţişarea în oglindă. Transformarea fizică, deşi deloc mai puţin ciudată, fusese mult mai puţin lipsită de dureri ca data trecută. Părul roşcat revenise la lungimea de dinainte; în loc să şi-l taie din nou, se hotărâse să-l poarte aşa cum era. Pieptănat cu grijă şi doar niţel

ciufulit de vântul de iarnă, acum avea un aspect sălbatic ce contrasta destul de drăguţ cu rochia de pe ea: o vânătorească roşcată, într-o rochie de seară neagră.

Porni către sala de bal. Zumzetul discuţiilor scăzu în intensitate când intră şi mai multe capete se întoarseră în direcţia ei. Hillary evaluă din priviri mulţimea, hotărându-se de unde să înceapă şi oprindu-se asupra unui trio de vârstnici – San Francisco, St. Louis şi Des Moines – care îi oferiră imediat nişte priviri de moşnegi perverşi de la o masă din apropiere.

Se apropie de ei şi se prezentă. Când aflară că Hillary era din Nantucket, San Francisco glumi:

— Cred că ştiu o poezioară despre tine, la care St. Louis replică:

— Nu, nu – vrei să zici, despre *fratele* ei!, în timp ce Des Moines se linse pe buze şi începu să-i numere pistruii din decolteu.

Doi proşti şi-un broscoi, cugetă Ruby, însă Hillary nici măcar nu se sinchisi să se arate deranjată.

Luă loc şi începu să-i evalueze. San Francisco, în pofida spiritului glumeţ, era cuprins de nişte dureri foarte mari. Îşi mângâia tot timpul abdomenul cu palma şi se strâmba, şi de fiecare dată când făcea asta, se uita pe deasupra mesei, la locul în care se afla Los Angeles. Des Moines era nesigur pe el şi timid, şi se bucura să întâlnească pe cineva a cărui lojă, considera el, era probabil şi mai neînsemnată decât a lui. Cu toate astea, deşi pe Hillary o considera mai prejos de el, era clar că simţea totuşi nevoia să o impresioneze. Se împăuna cu biblioteca lojii sale şi cu cea mai recentă achiziţie a lor, ceva numit *Codex Phantasmagoria.*

— Transcrierea lui Ziegler, cu toate cele şapte comentarii ale lui. Ştii cât de *rară* e?

Nu ştia, însă avea senzaţia că St. Louis dorea *Codexul* pentru el însuşi, aşa că se cam gudura pe lângă Des Moines, cu speranţa că va avea şansa să-l fure.

După câteva clipe, ea se scuză – întrerupându-l pe Des Moines în mijlocul unui monolog – şi se mută la altă masă. În vreme ce Hillary continua să interacţioneze cu lumea, Ruby se relaxă, dându-şi seama că toţi aceşti oameni se lăsau înşelaţi de aparenţe. Nu că indivizii i s-ar fi părut cumva străini, singura diferenţă dintre aceştia şi ceilalţi albi bogaţi şi plini de ei pe care îi întâlnise până acum fiind dorinţa acestora de aici de-a sta de vorbă cu ea. Despre necromanţie. Însă nici măcar discuţiile despre magie nu erau chiar atât de bizare, întrucât cei mai mulţi vorbeau despre ea la fel cum ar fi vorbit despre bani, politică sau orice alte căi de-a modela lumea după bunul lor plac.

Descoperi că nu-i plăcea de ei în mod deosebit şi că nu avea absolut nicio remuşcare să îi mintă în faţă. În mijlocul acelei mulţimi de proşti şi de excentrici se aflau şi nişte fiinţe umane cu adevărat oribile.

În timp ce se prefăcea de-a dreptul vrăjită de analizele lui Denver asupra controlului minţii, Hillary se lăsă uşor pe spate pentru a trage cu urechea la ce discutau Los Angeles şi Las Vegas la masa din spatele ei. Vegas, uluit de faptul că tocmai ce fusese mustrat de San Francisco ceva mai devreme, spunea:

— Nu ştiu ce naiba îl tot macină, iar Los Angeles râse şi zise:

— Eu ştiu.

După care zise că ai putea trage pe cineva pe sfoară într-o afacere sau te-ai putea încrede când îţi recomandă un restaurant, însă doar un dobitoc le-ar face pe amândouă.

Puţin mai târziu, se alătură unei mese pline cu sudici. Dallas era o ţărăncuţă de vârstă mijlocie, cu un glas răguşit şi un simţ al umorului cam vulgar, iar Richmond, Atlanta şi New Orleans erau nişte domni cultivaţi, care pricepeau diferenţa dintre încântător şi dezgustător. Era cea mai plăcută întâlnire a lui Hillary de până acum, asta până când subiectul discuţiei se mută, fără niciun avertisment,

la ceea ce bărbaţii se refereau cu numele de „negrutei”. Dallas folosea un mod mult mai familiar de-a pronunţa cuvântul.

Nu era ceva ce Ruby să nu fi auzit până atunci sau doar să-i fi trecut pe la ureche de vreun milion de ori. Însă era o diferenţă între situaţia când îi auzeai pe oameni vorbind despre tine sau la adresa ta, şi cea în care discutau *cu* tine, crezând că eşti şi tu unul de-ai lor şi aşteptându-se să ai şi tu aceleaşi idei ca şi ei. A fost nevoie de un efort deosebit din partea lui Hillary să nu se dea de gol şi să se forţeze să participe la discuţia lor, fără să spună singurul gen de minciună pe care Ruby o considera de neiertat – tăcerea, în faţa unor astfel de lucruri, fiind suficient de condamnabilă.

Şi mai era şi Coeur d’Alene, un schelet blond cu ochi de nebun şi o expresie permanent încărcată de atâta ură, încât dacă s-ar fi ridicat în picioare şi-ar fi început să tragă cu puşca în mulţime, nu s-ar fi arătat nimeni surprins de gestul lui. Avea la dispoziţie un colţ întreg al sălii de bal doar pentru el, ca şi cum niciunul dintre invitaţi nu dorea să stea în prejma sa – şi în această privinţă, Hillary se supuse înţelepciunii generale. Dar plecând de la masa sudicilor, din întâmplare aruncă o privire în direcţia lui, ceea ce o făcu să devină imediat sigură că furia ce emana din ochii lui era cam de acelaşi gen cu răutatea care picura de pe buzele lui Dallas.

Oribili oameni! După aproape o oră petrecută printre ei deja se săturase, aşa că începu să îl caute prin încăpere pe Caleb Braithwhite, dorindu-şi ca el să vină mai repede şi s-o scape de-aici. Însă indiferent ce intrare măreaţă pusese la cale pentru el însuşi, acel moment încă nu sosise. Îl zări totuşi pe partenerul lui, Chicago, purtând ceea ce părea a fi o discuţie destul de intensă cu reprezentantul lojii din Amesboro, Wisconsin. Apoi îl văzu pe Des Moines, în picioare şi îndreptându-se în direcţia ei. Acela fu momentul în care ea, căutând un refugiu, se apropie şi o salută pe New York.

New York reuşise să-i facă semn unui chelner aflat în trecere, un negru înalt, cu pielea închisă la culoare, trecut de douăzeci de ani. Îşi alese un pahar de şampanie de pe tava pe care i-o oferise tânărul, aruncându-i în acelaşi timp acestuia o privire apreciativă şi zicând:

— Măi, măi, dar chiar eşti bine făcut, nu, scumpule?

Chelnerul, a cărui adevărată personalitate părea aproape la fel de bine ascunsă ca a lui Ruby, nu făcu decât să zâmbească politicos, ca şi cum New York îi adresase un compliment legat de alegerea sa în materie de papioane, şi apoi se răsuci repede, pentru a-i oferi tava lui Hillary.

— Domnişoară?

— Nu, mulţumesc! zise Hillary.

— Nu bei? întrebă New York, urmărind cum se îndepărta chelnerul.

— Nu pot. Am o afecţiune.

— Păcat. Bătrâna îşi goli paharul din câteva înghiţituri, apoi adăugă: Păi, haide, scumpa! Hai să aruncăm o privire la comoara lui Lancaster, înainte să se formeze altă coadă.

Pe peretele dintr-un capăt al sălii de bal atârna un tablou înfăţişând un colonist cu barbă sură ce călărea un cal pe malul unui râu; în spatele lui, pe vârful unui deal, se vedeau fluturând steagul Statelor Unite. Ruby presupuse că era vorba de Morgan Glastonbury, cel care, potrivit lui Caleb Braithwhite, întemeiase filiala din Chicago a Ordinului, în 1847. În tinereţe, Glastonbury fusese membru al sabatului lui Titus Braithwhite – unul dintre cei norocoşi, care fusese considerat prea lipsit de experienţă sau de talent ca să participe la apocalipticul ritual.

Sub portretul lui Glastonbury fusese montată o vitrină, care era supravegheată de şase oameni de pază în costume negre. În interiorul acesteia se afla o carte deschisă cu aspect antic, iar paginile expuse ale acesteia erau acoperite de litere bizare.

— *Cartea Numelor,* o lămuri New York, zgâindu-se şi mai lasciv la pagini decât o făcuse la chelner.

Ruby aruncă o privire din spatele ochilor lui Hillary, curioasă, căci titlul respectiv îi amintea de cartea în care Tatăl din Ceruri înregistrează numele celor salvaţi. Însă această *Carte a Numelor* nu prea părea a fi scrisă de mâna Domnului.

— Scuză-mă! se adresă New York unuia dintre cei care păzeau cartea. Domnule…

— Burke.

— Domnule Burke, acesta este exemplarul Winthrop?

— Da.

Un rânjet răutăcios se ivi pe chipul lui, anticipând următoarea ei întrebare şi răspunsul lui.

— În cea de-a doua anexă, există o pagină la care mi-aş dori foarte mult să arunc o privire. Se poate…

— Îmi pare rău, zise Burke, fără să-i pară vreun pic rău. Vitrina rămâne încuiată.

— Înţeleg că nu vrei să mă laşi să pun eu mâna. Dar poate că *tu* ai putea…

— Dacă deschid vitrina pentru tine, va trebui să o deschid pentru toată lumea. Şi-apoi, vom avea probleme.

New York strânse din buze.

— În invitaţia mea la acest eveniment, mi s-a dat de înţeles…

— Nu mă interesează ce ţi s-a dat de înţeles, o întrerupse Burke, iar situaţia se vedea că îi face mare plăcere. Ordinele mele spun că vitrina trebuie să rămână încuiată.

— Nu prea îmi place *tonul* tău, tinere!

Hillary se trase îndărăt, nedorind să fie prinsă în vreun foc încrucişat, în caz că New York ar fi început să arunce fulgere cu bastonul din mână. Simţi pe cineva în spatele ei şi se întoarse.

Era Chicago. Avea chipul unui boxer retras din activitate care schimbase ringul cu un taburet la bar, însă în spatele acelei măşti de brută se ghicea o inteligenţă pătrunzătoare pe care, în exact acest moment, Chicago o lăsă să iasă la iveală.

— Tu trebuie să fii trimisa din Nantucket, spuse el, întinzându-i mâna.

— Rose Endecott, se prezentă Hillary, luându-i mâna.

Strânsoarea lui era fermă şi transmitea o forţă care i-ar fi putut zdrobi cu uşurinţă toate degetele.

— John Lancaster, rosti el. Mă bucur că ai putut veni. Un pic surprins, totodată. Când Braithwhite mi-a zis că te-a invitat, nu mi-am închipuit că ai să accepţi, dată fiind istoria dintre lojile noastre.

— Disputa noastră avea de-a face cu tatăl lui Braithwhite, răspunse Hillary.

— Totul e mort şi îngropat, aşa-i?

Bărbatul o studia cu atenţie, iar chipul său nu mai avea nimic dintr-un boxer acum, ci aducea cu un poliţist.

— Lancaster! New York îşi făcu loc cu coatele între ei doi, zicând totodată: Lancaster, o vorbă…

— Scuze, Madeleine! rosti Lancaster. Trebuie să înceapă spectacolul. Vorbim puţin mai târziu.

O ultimă privire spre Hillary şi apoi se îndepărtă cu repeziciune, mai iute decât s-ar fi putut ţine după el New York cu bastonul ei.

Lancaster se îndrepta spre spaţiul liber aflat sub candelabrul din mijlocul sălii de bal.

— Atenţiune! strigă el. Toată lumea, atenţie!

Amuţiră cu toţii.

— În clipa aceasta, vreau ca toţi cei care nu sunt oameni de pază sau oaspeţi invitaţi să iasă afară!

Ospătarii negri porniră spre ieşire (bucuroşi, chiar, cugetă Ruby), astfel încât o parte dintre invitaţi se repeziră să mai ia nişte şampanie de pe tăvile acestora, cât mai puteau. După ce personalul ieşi, iar uşile se închiseră în urma lor, Lancaster îi făcu semn unuia din oamenii săi, care micşoră intensitatea luminilor, cu excepţia celor provenite de la candelabru.

— Bun venit în Chicago! începu Lancaster. Vă mulţumesc că aţi venit! Ştiu că e un drum lung pentru unii dintre voi, şi nu mă refer doar la distanţa

în kilometri, ci şi la încredere. Vă înţeleg reţinerile, considerând cu toţii că acesta este un teren neutru.

Le zâmbi patern, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un grup de copii extrem de bine crescuţi.

— Eu nu sunt cine ştie ce mare vorbitor, reluă el. Predecesorul meu, Bill Warwick, ţinea nişte discursuri ale naibii de reuşite. Însă eu, unul, am fost mereu adeptul faptelor, mai degrabă decât al vorbelor. Dar sunt un bun ascultător şi ştiu să recunosc bunul-simţ atunci când îl aud. Vara trecută, am primit un telefon de la noul conducător de lojă din Ardham, spunându-mi că are o propunere. M-am arătat sceptic. În cazul în care cunoaşteţi istoria dintre Chicago şi Ardham, ştiţi că nu a fost mereu una plăcută. Şi iată-l pe puştiul ăsta, copilul lui Samuel Braithwhite, care mă sună şi-mi spune că doreşte să iau loc. Ei bine, i-aş fi putut trânti telefonul în nas. Sau l-aş fi putut ademeni aici şi să-i iau capul, de dragul vremurilor de altădată. Dar am decis să îl ascult… şi ce am auzit de la el părea să aibă sens. Acuma, el e un băiat tânăr, îi preveni Lancaster. Şi din această cauză, ştiu că unora dintre voi le va veni greu să-l ia în serios. La urma urmelor, acesta este Ordinul Zorilor *Străvechi.* Majoritatea dintre noi preferăm să ne ghidăm acţiunile după cei cu ceva mai multă experienţă de viaţă. Îşi trecu palma peste părul grizonant tuns periuţă şi continuă: Aşa că am să vă cer să-l ascultaţi ca şi cum ar vorbi în numele meu. Pentru că aşa şi e. Iar dacă o să-i ascultaţi în mod deschis propunerea, cred că o să ajungeţi la concluzia că are sens şi pentru voi. Domnule Braithwhite, scena îţi aparţine.

Lancaster ridică o mână spre o masă aflată la marginea spaţiului gol, evident aşteptându-se ca Braithwhite să se afle acolo; însă gestul său era îndreptat spre un scaun gol. Privi în stânga şi în dreapta, încercând să vadă unde dispăruse Braithwhite. Momentul începu să devină stânjenitor, apoi comic.

— Braithwhite? făcu el.

Chicoteli în rândul mulţimii, apoi un râs puternic, pe care Ruby îl recunoscu a-i aparţine lui Dallas. Lancaster se apropie de unul dintre oamenii săi, şoptindu-i:

— *Unde naiba s-a dus?*

Apoi, brusc, Braithwhite se afla acolo, venind în faţa lor, aparent de nicăieri, pentru a ocupa spaţiul din mijloc pe care Lancaster tocmai îl părăsise. Drăguţ truc, aprecie Ruby, şi-n jurul ei simţi că şi ceilalţi invitaţi aveau exact aceeaşi impresie. Doar lui Lancaster îi scăpă, deoarece el continuă să se uite urât la omul său preţ de alte câteva clipe, până ce Braithwhite rosti, cu un glas moale, dar distinct:

— Îţi mulţumesc, Conducătorule de lojă!

Lancaster se răsuci imediat, uluit şi furios, însă Braithwhite reacţionă ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat şi doar îşi înclină capul plin de respect. Lancaster îşi recăpătă controlul; înclină din cap la rândul său şi-i cedă locul, mergând să se aşeze pe scaunul pe care nu se aflase Braithwhite când îl căutase.

Apoi Braithwhite ridică privirea şi privi de jur-împrejur, la oaspeţii adunaţi acolo. Becurile candelabrului părură să devină mai puternice, punându-l într-o lumină mai favorabilă, aşa cum nu o făcuseră şi pentru Lancaster, şi oferindu-i nu doar un aspect mai plăcut, ci practic, făcându-l să pară cumva mai prezent. Mai plin de viaţă. Lancaster îl numise tânăr, şi chiar era tânăr, însă în această lumină, asta nu părea deloc un lucru rău.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit! începu Caleb Braithwhite. Aş vrea să încep prin a clarifica anumite concepţii greşite. Ştiţi cu toţii că tatăl meu a murit anul trecut în iunie, şi sunt sigur că aţi auzit până acum şi zvonuri despre cum anume a murit. Se străduia să ducă la bun sfârşit un ritual încercat pentru prima dată de către Titus Braithwhite, în 1795. Ritualul a dat greş, mai puţin spectaculos de această dată – casa şi servitorii au fost cruţaţi –, însă toţi membrii lojii au pierit, cu excepţia unuia.

Îşi duse o mână spre propriul piept.

Los Angeles glăsui pe o notă batjocoritoare:

— Aşa, deci. Niciun supravieţuitor semnificativ.

Braithwhite încasă cu graţie înţepătura.

— S-ar putea spune, recunoscu el. Dar, încă o dată, eu mă aflu aici ca să clarific o concepţie greşită. Nu ca să răspândesc şi mai multă ignoranţă. După cum spuneam: Aţi auzit zvonul despre cum a murit tatăl meu. Însă ce-aţi auzit voi e fals. Ritualul nu a dat greş. Probabil că ar fi dat. Tatăl meu însuşi a apreciat că şansele de reuşită sunt cam de 50-50. Propriile mele calcule au fost mai pesimiste. Am estimat că probabilitatea eşecului era mai aproape de 80 la sută, cu o şansă semnificativă să aibă loc o catastrofă. Optzeci la sută, continuă Caleb Braithwhite. Patru din cinci. O lungă bucată de timp am luat în considerare asumarea acestor şanse, dar în final, am hotărât că pur şi simplu nu erau suficient de bune. Era nevoie să fiu sigur. Şi voiam să moară toţi.

Printre ascultători se porni o uşoară rumoare, pe măsură ce începeau să priceapă însemnătatea acestor cuvinte. Ruby îl văzu pe Lancaster încruntându-se, această revelaţie deosebită nefăcând, aparent, parte din discursul pe care-l anunţase el.

— Exact, continuă Braithwhite. Am sabotat ritualul. I-am omorât pe toţi, toată blestemata aia de lojă. Ştiţi de ce? Pentru că obosisem de la atâtea prostii. Vreau să înţelegeţi că îmi admiram tatăl. L-am respectat – până la un anumit punct. Era înzestrat cu o inteligenţă deosebită şi cu un simţ artistic extraordinar. Defectul său avea altă natură. Era aceeaşi slăbiciune de care suferea şi Titus Braithwhite, aceeaşi slăbiciune care îi afectează pe prea mulţi dintre voi. Avea o minte de om de ştiinţă, o minte modernă, însă inima îi era bătrână. Era o inimă de alchimist. O inimă de vrăjitor.

Altă rumoare, şi mai puternică. Ruby îşi petrecuse suficient timp din viaţă în biserică pentru a recunoaşte cauza: blasfemia. Lancaster era deja în picioare, pregătit să ceară o pauză, înainte ca

mulţimea să se preschimbe în gloată. Însă Braithwhite abia ce se încălzise.

— „Ordinul Adamit al Zorilor Străvechi”, continuă el pe un ton batjocoritor. Vouă vă sună a organizaţie ştiinţifică? Pentru că, daţi-mi voie să vă spun a ce-mi sună mie: a glumă. Alchimişti! strigă el. Alchimişti, trudind cu toţii în clicile voastre de aplaudaci. Geloşi unul pe altul. Păstrând secrete unul faţă de altul. Când nu sunteţi ocupaţi să complotaţi, vă irosiţi timpul reinventând roata, redescoperind înţelepciunea ezoterică ce ar fi trebuit să devină deja cunoaştere generală pentru toată lumea. Iar dacă aflaţi ceva nou, îl ţineţi doar pentru voi. Îl încuiaţi bine, aici sus, adăugă el, bătându-se cu degetul în frunte. Sau îl scrieţi într-o carte *unică,* după care ascundeţi acea carte. Iar când şansele nu vă mai surâd, când ritualul o ia pe căi greşite, când se pierde cartea, când mintea care a notat informaţia e distrusă… Atunci vă întoarceţi de unde aţi plecat, în generaţia următoare. Puteam să-mi aştept rândul. Puteam să aştept ca tatăl meu să arunce casa în aer, la fel cum a făcut-o şi Titus Braithwhite cu un secol şi jumătate în urmă; sau ca unul dintre asociaţii săi să-i vâre un cuţit în spate, sau să-l blesteme, sau să-l arunce în vreo altă dimensiune. Însă eu pun preţ pe timpul meu şi nu văd rostul conducerii unui experiment al cărui rezultat final se ştie dinainte. M-am săturat să aparţin unui Ordin care vrea să schimbe lumea, însă nu se poate schimba nici măcar pe el însuşi. M-am săturat de prostii. Aşa că am decis să-mi zoresc tatăl, să-l fac să ajungă mai repede la capătul drumului pe care pornise deja, astfel încât eu să pot începe să-mi croiesc un nou drum. Un drum modern. Un drum fără prostii. Iar motivul pentru care mă aflu aici în seara asta, alături de voi, e că eu cred – sper – că unii dintre voi sunteţi pregătiţi să vă croiţi un alt drum. Că sunteţi pregătiţi să vă strângeţi laolaltă şi să începeţi să vă comportaţi ca nişte oameni de ştiinţă. Nu ca nişte alchimişti.

Tăcu, iar tăcerea cu care fu întâmpinat discursul său era încărcată de respect, sau cel puţin extrem de atentă.

Richmond vorbi primul:

— La ce vă gândiţi, domnule Braithwhite? La o uniune?

— O uniune, recunoscu Braithwhite. Apoi adăugă zâmbind: Sau o confederaţie, dacă preferaţi.

— S-a mai încercat şi înainte, zise Las Vegas.

— La o scară redusă, da, spuse Braithwhite. Două sau trei loji, gata să fuzioneze, cu planuri pentru o extindere ulterioară. Însă nu se trece niciodată de primul pas, deoarece mereu se lăcomeşte cineva, sau e sigur că partenerii sunt gata să-l trădeze. Şi-apoi se termină în lacrimi.

— Şi-atunci, ce o să fie diferit de data asta? întrebă Baltimore. Crezi că ne poţi face să fuzionăm pe toţi odată? Crezi că va fi mai uşor?

— Nu, nu mai uşor, recunoscu Caleb Braithwhite. Dar cu siguranţă merită încercat… O lojă care se întinde în toată ţara, atât de mare şi de puternică, încât orice filosof naturalist demn de acest nume va *vrea* să facă parte din ea. Sucursalele voastre individuale vor putea continua să-şi controleze propriile afaceri, însă vor opera sub un set de legi unic, administrat de un consiliu director împuternicit să rezolve disputele. Nu vor mai exista acumulări egoiste de informaţii sau eforturi duble inutile – fiind oamenii de ştiinţă care pretindem că suntem, vom *împărtăşi* informaţia. Vom împărţi resursele şi riscul, de asemenea. Dacă aveţi vreun anumit proiect de cercetare urgent – şi se uită la unii dintre invitaţii mai bătrâni şi mai fragili când spuse acestea – veţi avea posibilitatea să cereţi ajutorul pentru el. Şi vom decide, împreună, cum să exploatăm descoperirile pe care le facem. Cum să schimbăm lumea, odată ce vom fi în stare.

— Şi cine va conduce această organizaţie fantastică? interveni Los Angeles. Dacă vom avea un consiliu director, vom avea nevoie şi de un preşedinte, nu-i aşa?

— Sau de o preşedintă, spuse Dallas.

— Am o idee şi pentru asta, răspunse Braithwhite. Eu…

— Pun pariu că ai, îl întrerupse Los Angeles. Să ştii, Braithwhite, că nu există doar o singură poveste despre tatăl tău. *Eu* am auzit zvonindu-se că, doar cu puţin timp înainte să moară, a găsit un descendent în viaţă al lui Titus Braithwhite. Un descendent direct, sânge din sângele lui.

Ruby văzu că şi alţi invitaţi aprobau din cap, dar părea că aceasta era o veste nouă pentru cei mai mulţi dintre cei prezenţi.

— Acuma, mă gândesc, continuă Los Angeles, că trebuie să ştii şi tu că sub nicio formă noi nu am accepta ca un mucos ca tine să ne fie conducător. Dar pesemne că tu şi Lancaster aţi pus la cale vreo învârteală să-l puneţi la conducere pe acest văr de mult pierdut al vostru.

Braithwhite nu reacţionă, însă Lancaster izbucni în râs, mai tare probabil decât avusese iniţial intenţia.

— Îmi cer scuze, am zis cumva ceva amuzant?

— Nu cred că eşti amuzant, răspunse Braithwhite. Dar ai dreptate, vom avea nevoie de un conducător. N-am să te insult pretinzând că nu m-am gândit cine ar trebui să fie acel conducător. Iar dacă *ar exista* un descendent în viaţă al lui Titus Braithwhite, şi dacă aş crede că aducându-l aici v-aş putea convinge pe unii dintre voi să-mi adoptaţi punctul de vedere, ei bine, aş fi tentat să o fac. Însă problema cu apelarea la autoritate e că, în cele din urmă, e subiectivă. Tradiţiile strămoşeşti ale cuiva ar putea fi superstiţiile altcuiva – şi acesta e punctul în care sunt scoase cuţitele. Din fericire, noi, în calitate de filosofi naturalişti, avem un standard mult mai obiectiv pe care să ne bazăm: meritul. Suntem savanţi ai naturii, iar natura are reguli, care nu pot fi modificate sau încălcate sau cu care să poţi negocia, ci le putem doar înţelege – iar odată cu această înţelegere vine şi puterea, care poate fi demonstrată. În mod obiectiv. Prin urmare, propun

să facem în felul următor, continuă Caleb Braithwhite: Chicago a fost locul de organizare a două Expoziţii Mondiale – două expoziţii ale progresului ştiinţific. Propun să organizăm expoziţia noastră proprie. Propun să ne întâlnim din nou aici, peste câteva luni, la Solstiţiul de Vară. Fiecare lojă va aduce cu ea cel mai reuşit exemplu al muncii sale, cea mai desăvârşită şi mai avansată formă de artă. Vom arăta cu toţii de ce suntem în stare, iar apoi vom vedea. Vom vedea cine este cu adevărat cel mai bun dintre noi. Cine *merită* să conducă.

New Orleans începu să râdă.

— Precum Moise şi înţelepţii lui Faraon, domnule Braithwhite? Un şarpe îi înghite pe toţi ceilalţi? La asta te gândeşti?

— Sper să fie ceva mai puţin combativ, răspunse Braithwhite. Dar de ce nu? Dacă tu crezi că şarpele tău e cel mai mare.

— O să se lase cu o afurisită de baie de sânge.

Asta veni dinspre Coeur d'Alene, lucru care făcu să se întoarcă vreo câteva capete surprinse, căci acesta părea aproape bucuros.

— Şerpi! Mai degrabă, câini sălbatici. Ne vom sfâşia naibii în bucăţi unul pe altul, înainte să cădem de acord cine e cel mai bun.

— E posibil, admise Braithwhite. Recunosc şi eu că şansele unui eşec sunt mari. Dar când mă gândesc la ce-am putea realiza ca o singură lojă unită, consider că merită încercat.

— N-o să meargă niciodată, zise Los Angeles.

— Atunci nu e nevoie să vii, răspunse Braithwhite. Însă pentru cei care sunt dornici, va exista şi un stimulent extra. Aţi avut deja şansa să vedeţi *Cartea Numelor.* Există alte câteva versiuni ale *Cărţii,* însă exemplarul lui Winthrop e unic – este, de departe, cel mai vechi şi include materiale care nu se mai regăsesc în nicio altă ediţie cunoscută. Cartea a fost recent descoperită, după ce-a lipsit timp de aproape douăzeci de ani. De drept, aparţine lojii Chicago, însă Conducătorul lojii, Lancaster, mi-a îngăduit, cu multă amabilitate,

accesul la ea şi, pe socoteala mea proprie, destul de mare de altfel, o să fac nişte copii. Câte una pentru fiecare dintre voi. Vor fi gata la Solstiţiul de Vară.

— Premii de participare la Expoziţia Mondială, domnule Braithwhite? întrebă New York, incapabilă să-şi ascundă tremurul de nerăbdare din glas.

— Nu e chiar atât de simplu, îi răspunse acesta. Va trebui să faceţi ceva mai mult decât doar să participaţi.

— Ce anume? interveni Des Moines. Ce va trebui să facem?

— Să încercaţi, răspunse Braithwhite.

Privi de jur-împrejurul încăperii, adunându-i pe toţi laolaltă, şi încă o dată lumina ce cădea peste el păru să se însufleţească.

— Poate că nu vom izbuti să desemnăm un lider sau un nou statut. Şi poate că o fuzionare nu va funcţiona fără o înţelegere adevărată, astfel încât repurtarea unui succes ar putea părea absurdă. Însă un efort de bună-credinţă, asta chiar nu e prea mult. Şi exact de asta va fi nevoie, dacă doriţi un exemplar al cărţii: de un efort de bună-credinţă.

— Şi cine hotărăşte… – începu Los Angeles, însă Braithwhite i-o luă înainte:

— Însă dacă nici măcar nu vă deranjaţi să încercaţi? Dacă se ajunge la rea intenţie? Dacă într-adevăr se va *lăsa* cu o baie de sânge? Atunci nu primiţi nimic, zise Braithwhite. Şi nici nu meritaţi nimic. Pentru că atunci chiar nu sunteţi altceva decât o haită de alchimişti. Prin urmare, aceasta-i înţelegerea, concluzionă el, şi vă mulţumesc că m-aţi ascultat! Înainte să chemăm înapoi chelnerii, am să vă mai dau ceva la care să vă gândiţi. Tatălui meu îi plăcea să spună că istoria nu rămâne încremenită. Lumea s-a schimbat foarte mult din vremea lui Titus Braithwhite şi e pe cale să se schimbe şi mai mult. Rămâne de văzut, dacă va fi cazul, cu ce veţi influenţa acele schimbări. Vreţi să vă alegeţi singuri viitorul sau vă mulţumiţi cu ce au ales alţii pentru voi? Iar dacă alegeţi prima variantă, ce sunteţi dispuşi să riscaţi? Cine şi ce sunteţi dispuşi să

deveniţi? Acestea sunt întrebările la care trebuie să cumpăniţi. Dar cumpăniţi repede! Pentru că istoria *nu* rămâne încremenită – şi nu ne-a mai rămas mult timp la dispoziţie.

★★★

Încă o dată, Ruby stătea întinsă pe aşternuturi din satin, dar într-un pat mai mare de această dată. Dincolo de piciorul patului, îl vedea pe Caleb Braithwhite, fără cămaşă, aşezat pe un taburet în faţa unei comode, bărbierindu-se.

Pe Hillary trebuia să dea vina pentru asta. În maşină, pe drumul de întoarcere de la club, Ruby se trezise ciudat de fermecată de felul în care luminile farurilor de la maşinile de pe contrasens cădeau pe chipul lui Braithwhite şi de mişcarea braţelor şi umerilor lui în vreme ce conducea maşina pe un drum ocolitor pe străzile oraşului. Îşi dăduse seama că ceea ce experimenta ea acum era un efect al aceleiaşi atracţii de care Braithwhite se folosise ca să convingă mulţimea în timpul discursului său, dar faptul că ştia totuşi că senzaţia era artificială nu o făcea să o simtă mai puţin şi, cu toate că i s-ar fi putut împotrivi, se hotărî să n-o facă. În schimb, întorcându-se la casa din Hyde Park, Ruby îşi spuse că deşi *ea era* prea deşteaptă ca să se lase sedusă de magie, dacă Hillary o făcea, nu avea importanţă.

Acum, în lumina dimineţii, pe trezie, vedea foarte bine dârele roşii de la degetele ei care brăzdau spinarea goală a lui Braithwhite. Se aflau la mijlocul actului când poţiunea începuse să-şi piardă efectul. Ruby simţise cum începe să-i curgă sânge de sub unghii, însă erau deja prea încinşi ca să mai renunţe, aşa că pur şi simplu continuase, cutremurându-se şi ţipând cât putea, în timp ce carnea îi plesnea şi revenea la forma iniţială.

Zări încă o serie de semne roşii reflectându-se în oglinda de la măsuţa de toaletă: pe pieptul lui Braithwhite era tatuat un cerc de litere provenind din acelaşi alfabet straniu folosit la alcătuirea *Cărţii Numelor*. Propriul meu semn al lui Cain, îi spusese el. Care mă ţine în siguranţă.

„Care mă ţine în siguranţă.” Deci măcar el îşi cunoştea propria Biblie. Ruby îşi aminti de alt băiat alb cu care fusese combinată pentru scurt timp, Danny Young, cel care începuse, într-o bună zi, să-i expună o teorie de-ale lui, cum că semnul pe care Dumnezeu îl lăsase asupra lui Cain era de fapt piele neagră şi că tot ce căzuse asupra negrilor – sclavia, linşările, Jim Crow – erau rezultatul faptului că erau descendenţii lui Cain. Ai fi un creştin mai bun dacă ai învăţa să citeşti, îi spusese Ruby. Semnul lui Cain era o *protecţie;* dacă semnul era culoarea pielii lui, atunci trebuie că Dumnezeu îl făcuse alb, nu negru.

Braithwhite o urmărea acum în oglindă.

— Ai remuşcări?

Nu prea avea, la drept vorbind.

— Urma să-mi spui mai multe despre însărcinări după, îi reaminti Ruby, din tonul ei înţelegându-se: Ai face bine să nu te aştepţi ca asta să fie o parte a înţelegerii finale.

— S-a terminat cu joaca, aşa-i?

Lăsă lama jos, se şterse pe faţă şi se răsuci zâmbind.

— Îţi admir etica profesională, domnişoară Dandridge.

— N-are importanţă ce admiri, zise Ruby. Treci la subiect.

— În regulă. Presupun că ai înţeles deja ce pun la cale.

— Vrei să devii un Al Capone al vrăjitorilor.

— Un Frank Costello[24], mai degrabă, dacă tot facem o analogie cu Mafia, zise Braithwhite.

— Abbott sau Costello[25], pentru mine n-are importanţă, zise Ruby. Însă amicul tău Lancaster crede că *el* ar trebui să fie şeful. Şi poate că i-ai promis că-l vei susţine în această privinţă?

— „Promis” e un cuvânt cu greutate. Să spunem că lui i se pare de la sine înţeles faptul că el ar trebui să se afle la conducere, iar eu încerc să nu îl contrazic.

— Ar trebui să încerci mai tare, atunci. După discursul tău de azi-noapte, chiar şi un dobitoc şi-ar da seama că doreşti pentru tine coroana. Iar Lancaster nu e dobitoc.

— Nu, se arătă de acord Braithwhite, însă el crede că mă poate pune în banca mea oricând doreşte, ca să mă poată păstra în preajmă cât are nevoie de mine. Şi-a pus oamenii să mă supravegheze. Ştiu că ei sunt acolo, şi pot să mă furişez de ei oricând am nevoie, dar nu îmi convine să o fac tot timpul – iar dacă o fac prea des, va începe să-şi facă griji. Aşa că ceea ce mi-ar fi mie cu adevărat de folos, în următoarele luni, ar fi ca cineva să-mi facă nişte comisioane.

— Cineva care poate fi ori alb, ori de culoare, intui Ruby, în funcţie de cum e nevoie.

— În funcţie de cum e nevoie. Ţi se pare că ai putea să faci aşa ceva?

— Depinde de comisioane. Dar, presupunând că sunt de acord, cum va funcţiona?

— Lancaster cunoaşte mai multe despre mine decât aş vrea eu, îi spuse Braithwhite, însă nu ştie nimic despre această casă. Şi dacă, dintr-un anumit motiv, ar ajunge să cerceteze proprietatea, va afla că îi aparţine unei anumite domnişoare Francine Chase. Domnişoara Chase este o pustnică, pe care vecinii nu o văd niciodată, însă recent a dat un anunţ că doreşte să angajeze o nouă menajeră.

— Hm, făcu Ruby. Deci mă mut aici, apoi ce? Pur şi simplu stau şi aştept, în caz că ai nevoie de ceva?

— Vom aranja lucrurile ca tu să fii disponibilă în caz că te sun sau trec pe aici. În principiu, nu va fi nevoie de mai mult de două sau trei ore pe zi. În restul timpului vei putea face ce pofteşti, când pofteşti – şi *cu cine* pofteşti. Singura regulă suplimentară prevede cum vii şi pleci din casă. Când eşti Ruby, vei folosi mereu uşa din faţă. Dar când eşti…

— Hillary.

— Când eşti Hillary, vei sui pe acoperiş. Există o altă casă goală după colţ, la care poţi ajunge păşind pur şi simplu de pe un acoperiş pe celălalt. Hillary va veni şi va pleca pe acolo.

— Şi cât va trebui să dureze acest aranjament? Până obţii coroana?

Braithwhite încuviinţă din cap.

— Aş spune că între şase luni şi un an, depinde de cum va decurge Sărbătoarea Solstiţiului de Vară şi ce se va întâmpla după.

— Şi apoi?

— Apoi, dacă nu cumva te hotărăşti că doreşti să continuăm relaţia, o ia fiecare pe drumul lui. Şi vei primi asta, ca plată compensatorie.

Deschise un sertar al comodei şi îi întinse un exemplar al contractului casei.

— Nu e la fel de mare precum Casa Winthrop, dar măcar nu e bântuită. Şi vine la pachet şi cu o cantitate din elixir. Deci, ce spui, Ruby?

Ea făcu ochii mari la contract şi se simţi speriată, dar încercă să n-o arate. Se gândi: ştiu ce i-aş spune oricui ar veni să-mi spună că i s-a oferit o asemenea înţelegere.

— Spune-mi ceva: Ceea ce-ai afirmat în discursul tău, legat de schimbarea lumii – ce ar urma să faci, mai exact, dacă vei primi puterea pe care ţi-o doreşti?

— Nimic de care să-ţi faci griji. Tu şi oamenii tăi veţi fi protejaţi.

— Oamenii mei?

— Cei care contează pentru tine, răspunse Braithwhite. Familia ta. Prietenii tăi. Se va avea grijă de ei, îţi promit… Aşadar, ce spui, Ruby?

★★★

— Jekyll sau Hyde era ăla rău? întrebă Ruby.

Era o după-amiază de duminică, iar ea lua prânzul la Casa Winthrop împreună cu sora sa şi cu Atticus. Se autoinvitase acolo, după ce mersese mai întâi la biserică.

Plăcerea evidentă a Letitiei să o vadă acolo o făcu pe Ruby să se simtă vinovată.

— Domnul Hyde era alter egoul, răspunse Atticus. Cel care ieşea în faţă şi făcea toate acele lucruri pe care dr. Jekyll era prea respectabil să le facă.

— Mda, dar amândoi erau răi.

Replica asta veni din partea domnului Fox, unul dintre chiriaşii Letitiei, care juca şah cu fiica lui în celălalt capăt al mesei unde mâncau cu toţii.

— Erau acelaşi om.

— Dar nu cumva…

Ruby se căzni să-şi amintească povestea, pe care o citise cu multă vreme în urmă, la şcoală.

— Nu cumva în final au ajuns să se lupte unul cu altul sau ceva de genul ăsta? Domnul Hyde a omorât pe cineva, nu? Şi atunci dr. Jekyll a încercat să scape de el.

— Hyde a fost scăpat de sub control, zise Atticus. Hyde era Jekyll, însă un Jekyll golit de tot binele din el şi fără cea mai mare parte a autocontrolului. Aşa a sfârşit prin a-l bate şi omorî pe Sir Carew. Jekyll a încetat să mai ia poţiunea şi a încercat să se îndrepte, însă era prea târziu – Hyde a început să iasă de unul singur.

— Lucrul pe care lumea îl trece cu vederea, adăugă domnul Fox, e că toată partea aceea a poveştii care descrie relaţia dintre Jekyll şi Hyde, ei bine, acel discurs îi aparţine în întregime doctorului Jekyll. Iar în Jekyll nu poţi avea încredere.

Cât domnul Fox îşi luă privirea de la tabla de şah, fiica lui profită de ocazie şi-şi mută, pe ascuns, regina pe un alt pătrat.

— Deci ce încerci să spui? întrebă Ruby. Crezi cumva că dr. Jekyll minţea despre cum era de fapt domnul Hyde?

— Spun că oamenii pot fi foarte creativi când vine vorba să nu-şi asume responsabilităţi. Ai un tip care mărturiseşte o crimă, plus o sumedenie de alte chestii oribile pe care nici măcar nu vrea să le descrie, însă el vine cu explicaţia asta complicată, cum că, de fapt, practic n-a fost el de vină. Şi spune că are remuşcări, însă până la sfârşit el încearcă să

scape să fie tras la răspundere pentru ce-a făcut. Domnul Fox ridică din umeri şi continuă: Poate că domnul Hyde era întruchiparea răului. Însă dr. Jekyll ar vrea să creadă asta chiar dacă Hyde era doar Jekyll sub un alt chip.

Se întoarse la tabla lui de şah şi, cu un gest ferm, împinse regina fiicei lui la locul pe care ar fi trebuit de fapt să stea.

— De ce voiai să afli mai multe despre domnul Hyde? întrebă Letitia.

— Fără motiv, răspunse Ruby.

★★★

Două zile mai târziu, Ruby stătea singură în bucătăria casei din Hyde Park, aşteptând telefonul lui Braithwhite.

De când acceptase slujba, făcuse patru „comisioane" pentru el. De două ori, ca ea însăşi, fusese în centru să facă nişte cumpărături pentru inexistenta domnişoară Chase, mergând de fiecare dată până la o fereastră de la etajul doi din magazinul general Carson's. Fereastra dădea spre locul favorit de luat masa de prânz al lui Lancaster, iar misiunea ei fusese să observe alături de cine, dacă era cazul, plecase acesta din restaurant. (Cu prima ocazie fusese singur, însă în a doua, stătuse împreună cu conducătorul de lojă din satul din Wisconsin.)

Pentru al treilea comision, plecase, ca Hillary, spre o parcare din centru, ieşise apoi pe un anumit şir de trepte la două şi un sfert, găsise Daimlerul lui Braithwhite şi mersese cu el până la un atelier de reparaţii din Oak Park specializat în maşini străine exotice. Mecanicii o aşteptau, aşa că nici măcar nu fusese nevoie să coboare geamul; pur şi simplu rămăsese pe locul ei în Daimler, în vreme ce ei îi schimbau uleiul, verificau pneurile şi făceau mai multe manevre de întreţinere mari consumatoare de timp. După care, ea condusese maşina înapoi la Loop[{26}]. Avusese parte de un eveniment neplăcut, atunci când o maşină de poliţie nesemnalizată, care

se ţinuse pe urmele ei către şi dinspre Oak Park, părea gata să vină după ea chiar şi în parcarea etajată, însă se dovedise, până la urmă, doar o alarmă falsă.

Până ieri, cel mai neplăcut aspect legat de slujba ei nu erau comisioanele în sine sau aşteptarea, ci nesiguranţa programului. Era adevărat, după cum spusese şi Braithwhite, că majoritatea timpului îi aparţinea, însă faptul că nu ştia niciodată sigur când era liberă impunea nişte limite asupra a ceea ce putea face, când nu avea treabă, chiar şi atunci când avea pielea albă. Îşi dăduse iute seama că o a doua slujbă ieşea complet din discuţie, darămite o carieră. Se consolase cu gândul că situaţia ei era temporară – urma să dureze doar câteva luni, cel mult un an. Şi măcar nu făcea nimic rău.

După care, ieri primise un nou comision. Încă o dată, ieşise ca Hillary, însă o Hillary deghizată: înainte de-a ieşi din casă, îşi prinsese părul sub o eşarfă, îşi pusese ochelari de soare şi îmbrăcase haina lui Ruby peste o rochie galben-deschis.

La amiază, intră în secţia centrală de poliţie şi îl întrebă pe sergentul de la ghişeu unde poate găsi Divizia Jafuri şi Spargeri. Urcă scările până la etajul trei, cotind la dreapta, nu la stânga, aşa cum i se spusese, după care ajunse la o uşă pe care scria INVESTIGAŢII SPECIALE, UNITATEA DE CRIMĂ ORGANIZATĂ. Camera din spatele uşii era goală în acel moment, aşa cum intuise Braithwhite, însă ea nu avea prea mult timp la dispoziţie. Mergând spre un birou interior pe uşa căruia scria CĂPITAN JOHN LANCASTER, se pipăi în buzunarul hainei şi găsi talismanul pe care i-l dăduse Braithwhite.

Era un disc din os lustruit, cam de mărimea unei monede de 50 de cenţi. Pe o parte era gravată imaginea unei bufniţe cu ochii atât de mari şi de rotunzi, încât zici că erau un binoclu. Reversul era inscripţionat cu acele litere bizare, pătate cu ceea ce Ruby se prefăcu a fi cerneală roşie.

Braithwhite nu îi zisese la ce servea această monedă, ci doar că trebuia să o dosească undeva, în sau aproape de biroul lui Lancaster. Când găsi un sertar neîncuiat, strecură talismanul tocmai în fundul acestuia, în spatele unui suport pentru dosare.

Pornise deja înapoi spre scări şi tocmai începea să le coboare, când văzu doi bărbaţi care urcau. Unul dintre ei era Burke, omul de pază prost-dispus de la petrecere. Hillary îşi păstră sângele rece şi nu reacţionă, având încredere în deghizarea ei, iar Burke, care stătea de vorbă cu celălalt bărbat, nici măcar nu privi spre ea când trecură unul pe lângă altul. Însă când ea ajunse pe palierul de la jumătatea scărilor, îl auzi pe Burke amuţind şi îl simţi întorcându-se ca să se uite în urmă, aşa că avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu privească îndărăt, la rândul ei. Continuă să coboare scările şi străbătu holul de la intrare, auzind paşi în urma ei până ajunse la uşă şi aşteptându-se, din clipă în clipă, să simtă o mână pe umăr. Ieşi pe stradă şi opri un taxi, abţinându-se să privească în urmă până ce maşina ajunse la câteva străzi distanţă de secţie. Apoi, dându-şi seama că scăpase cu faţa curată de acolo, îşi îngădui să se lase cuprinsă de şoc, aşa că începu să tremure incontrolabil şi aproape că leşină.

Seara, Braithwhite trecu pe la ea ca să o felicite personal pentru misiunea îndeplinită cu succes. O scoase pe Hillary la cină în oraş, iar după aceea ţinu să-i arate că reînnoieşte stocul de elixir pentru Ruby, scoţând la iveală şapte fiole proaspete din atelierul lui din pivniţă. Apoi, în timp ce luminile din bucătărie cădeau pe el exact aşa cum trebuia, o întrebă dacă nu ar vrea să rămână la ea peste noapte.

Nu, mulţumesc, domnule Braithwhite, îi răspunse, cred că am să dorm mai bine singură. Îl zori să iasă mai repede, având parte de un scurt moment de satisfacţie când îi văzu expresia de dezamăgire. După ce el plecă, începu să se întrebe totuşi dacă nu cumva el îi făcuse propunerea tocmai pentru ca ea să aibă parte de plăcerea de a-l refuza.

Ca să simtă că ea deţine controlul. Se gândi: şase luni, maxim un an, de jocuri ale minţii şi căderi nervoase, ce au să-ţi facă toate astea? Presupunând că nu ai să fii prinsă până atunci.

În dimineaţa asta, se trezi într-o dispoziţie mai bună, îşi spuse că, dacă astăzi nu va mai avea niciun comision de îndeplinit, poate că Hillary ar putea trece pe la Agenţia Lightbridge, doar ca să arunce o privire. Între timp, se aşeză la masa din bucătărie, la soare, şi începu să citească din cartea pe care i-o împrumutase Atticus.

★★★

Adevărul este că mâna lui Henry Jekyll, aşa cum ai remarcat şi dumneata de multe ori, avea o formă şi o dimensiune specifice profesiei lui: era mare, fermă, albă şi bine proporţionată. Mâna la care mă uitam, în schimb, şi pe care o vedeam destul de bine, chiar şi în lumina gălbejită a unei dimineţi londoneze, chiar şi pe jumătate cufundată în cearşaf, era subţire, vânoasă, osoasă, de o paloare cadaverică şi acoperită de un păr tuciuriu. Era mâna lui Edward Hyde[27].

★★★

De o paloare cadaverică, hm. Ruby îşi studie dosurile propriilor mâini: clar palide, ca de cadavru, dar, slavă Domnului, fără păr.

Ibricul de ceai începu să şuiere. Se ridică şi opri focul, apoi intră în cămară ca să ia o cutie cu plicuri de ceai. După ce ieşi şi închise uşa cămării, uşa de la subsol se deschise, brusc, în cealaltă parte a bucătăriei.

Ruby nu mai coborâse până atunci la subsol. Nu îi era interzis – Braithwhite îi spusese că poate considera casa ca fiind deja proprietatea ei –, dar singura dată când avusese chef să meargă în explorare, găsise uşa încuiată.

Lăsă plicurile de ceai lângă aragaz şi se îndreptă spre uşa de la subsol. Pe peretele din interior se aflau două întrerupătoare de lumină; le aprinse pe amândouă. Un bec galben se trezi la viaţă, chiar deasupra ei. Dedesubt, după un colţ aflat la baza scărilor, se aprinseră alte lumini, mai puternice, mai strălucitoare.

Subsolul era foarte rece, iar un zumzet discret de maşinărie îl făcea să pară nu neîncălzit, ci de-a dreptul îngheţat. Când Ruby ajunse în dreptul colţului de la baza scărilor, văzu fuioare vagi de vapori înaintând pe podeaua de beton goală, iar privirea ei le urmări până la sursa de provenienţă aflată în centrul încăperii: un piedestal cenuşiu, de formă dreptunghiulară, înfăşurat în ţevi metalice acoperite de condens îngheţat.

Pe piedestal se afla un sicriu de sticlă. Înăuntru zăcea o femeie: o femeie albă, cu păr lung, roşcat. Stătea întinsă pe spate, cu capul rezemat pe o pernă din satin roşu, iar trupul îi era acoperit de un cearşaf din satin tot roşu.

Ruby rămase cu mâna pe balustradă. Îşi aminti de ibricul cu apă fierbinte rămas sus şi se gândi să se întoarcă la el şi să uite cu totul ce văzuse aici. De parcă ar fi fost în stare.

Înaintă pe podeaua rece a subsolului. Rămase lângă sicriu şi privi în jos la chipul palid, plin de pistrui, care i se părea atât familiar, cât şi străin: căci ajunsese să-l cunoască atât de bine, dat fiind că se obişnuise să-l vadă în oglindă.

Femeia avea ochii închişi, buzele, uşor depărtate. Părea să nu respire – sau, dacă o făcea, răsuflările îi erau atât de uşoare, că pieptul părea să nu i se mişte absolut deloc.

Braţul stâng îi era acoperit de cearşaful din satin, însă dreptul se odihnea deasupra acestuia, cu palma întoarsă în sus. O manşetă pneumatică argintie îi înconjura antebraţul, iar din ea pornea un tub de sticlă subţire, cu un fir roşu ca rubinul în centru. Tubul se răsucea în sus şi dispărea în capătul unui robinet ce ieşea dintr-o parte a sicriului.

Un robinet. Ca acela din care barmanul umplea o halbă.

Ruby trăia încă un moment când era nevoită să aleagă dacă să o ia razna sau să accepte lucrurile. La mustaţă, de data asta.

Făcu un pas îndărăt şi încercă să-şi dea seama cum se deschidea sicriul. Nu se vedea niciun capac; panourile de sticlă care îi alcătuiau partea superioară şi pereţii laterali erau unite de un cadru de metal gri ce părea construit dintr-o singură bucată. Poate că toată chestia se putea ridica. Scană cu privirea partea de sus a piedestalului, uitându-se după vreo manetă sau vreo încuietoare.

— Eu nu l-aş atinge cu mâinile goale, dacă nu cumva îţi plac degerăturile.

Braithwhite stătea la baza scărilor, cu haina în continuare pe el şi cu obrajii roşii, ca şi cum ar fi alergat. Totuşi, zâmbea, un zâmbet plin de indulgenţă, ca şi cum Ruby era cea care călcase într-un loc nepermis – însă fapta ei nu era gravă, iar el ar fi fost bucuros să o treacă cu vederea.

— Ce, începu Ruby. Ce e aia?

— Numele ei e Delilah, răspunse Braithwhite. A lucrat pentru tatăl meu.

— Tatăl tău a băgat-o în chestia asta?

— Nu, eu am băgat-o. Dell a suferit o lovitură la cap, în noaptea de dinainte să moară tatăl meu. A intrat în comă. I-am oferit îngrijire medicală, însă, după câteva luni, tot nu se trezea şi starea ei începea să se deterioreze. Ar fi pierit cu siguranţă, în scurt timp. Aşa că am decis să văd ce aş putea face pentru ea.

Nici măcar nu trebuie să te arăţi surprinsă, cugetă Ruby. Ştiai foarte bine că la mijloc sunt mult mai multe decât a lăsat să se vadă. *Ştiai* foarte bine.

— Foloseşti sângele ei ca să faci poţiunea? Am băut…

— Sângele este doar un ingredient în acest proces, răspunse Braithwhite. Ştiu că sună dezgustător, însă elixirul final e doar o distilare. Nu sânge, ci doar esenţa lui. Esenţa lui Delilah. Pe ea

nu o doare, continuă el. Ba, chiar, din contră. În clipa de faţă, ea e inconştientă. Nu moartă, dar ar putea fi, e acelaşi lucru. Însă când tu iei aspectul ei, ea visează. Experienţele şi aventurile tale, tot ce faci tu, ea le visează. Tu eşti toată viaţa pe care o mai are ea acum, Ruby.

Ruby clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Încerci s-o faci să pară ca şi cum i-ai face o *favoare?*

— O viaţă visată e mai bună decât nimic. Eu, unul, mi-aş dori-o.

— Eşti un mincinos. Dacă vrei s-o ajuţi, de ce nu-ţi foloseşti magia ca s-o vindeci?

— Vindecarea e o altă ramură a acestei arte. O ramură complicată, iar eu nu sunt prea bine instruit în ea. Elixirul presupune riscuri minime. Ca s-o trezesc pe Delilah din comă ar fi nevoie de ceea ce se numeşte un ritual de regenerare, iar dacă acesta ar merge prost, ar omorî-o, sau chiar mai rău. Nu l-am eliminat complet din calcul, undeva în viitor, când voi avea mai mult timp ca să studiez, însă acum, acesta e cel mai bun lucru pentru ea.

— Pentru tine, vrei să zici.

— Pentru noi, dacă vrei să îl consideri aşa. Dar, Ruby…

— Nu, zise Ruby. Nu aşa ne-am înţeles. Eu… Rămâi acolo! strigă ea, când el făcu un pas.

Însă el nu se apropie de ea. Străbătu subsolul şi se apropie de un dulap înalt, cu rafturi de congelator, acoperit cu totul în oţel inoxidabil. Se opri în faţa lui, uitându-se peste umăr spre ea când vorbi:

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme despre asta, zise el. Ştiam că ai să te superi, iar eu nu voiam, dar ar fi trebuit să găsesc o cale… În fine. Eşti liberă să pleci, dacă asta alegi. Nu am să te împiedic. Dar, înainte de-a pleca, ar trebui să înţelegi ce laşi în urmă.

Deschise uşa dulapului şi păşi în spate, pentru ca ea să vadă ce se afla înăuntru: vreo douăsprezece rafturi pline ochi, pe care se aflau ceea ce trebuiau să fie sute de fiole de sticlă, toate pline.

— Am făcut acest elixir pentru tine, zise Caleb Braithwhite. Mie nu-mi sunt de niciun folos şi mă îndoiesc că voi găsi pe cineva care să le folosească. Voi continua să am grijă de Delilah, desigur. Chiar dacă n-am s-o pot trezi, ea va supravieţui mult timp aici. Dar asta-i tot ce va rămâne pentru ea: va supravieţui. Nu va trăi.

Vârî mâna în dulap, alese o singură fiolă şi închise uşa, lăsându-le pe restul acolo.

— O pierdere îngrozitoare!

Ruby clătină iar din cap, însă nici nu vorbi, nici nu o luă la fugă, nici măcar atunci când Braithwhite se apropie de ea.

— Ar trebui să te gândeşti mai bine, Ruby. Ieşi la o plimbare. Ia-ţi liber restul zilei.

O prinse cu blândeţe de încheietură şi-i puse fiola cu elixir în palma desfăcută, ţinând-o acolo până ce degetele ei se strânseră în jurul sticluţei.

— O să înţeleg dacă simţi că trebuie să refuzi. Dar gândeşte-te la motiv. Dacă dai cu piciorul acestei ocazii, care nu se mai întoarce niciodată, e din cauză că aşa e corect? Sau pentru că aşa e sigur? Te obişnuiseşi să nu obţii ce îţi doreşti… Chiar vrei să trăieşti aşa?

— Eşti un diavol, spuse Ruby.

— Sunt un om care ştie ce vrea – şi cum să obţină asta, o contrazise Braithwhite. Însă aici nu-i vorba despre cine sunt eu, ci despre cine îţi doreşti tu să fii. Asta trebuie să hotărăşti tu acum, Ruby. Deci ia-ţi liber restul zilei şi pune-ţi întrebarea: Cine vrei cu adevărat să fii?

CASA NARROW

Când am privit pe geam de dimineaţă, am văzut o gloată de vreo 400 sau 500 de oameni coborând dealul şi i-am văzut împuşcând un bărbat de culoare… Pe la ora 8, au pătruns în cartierul rezidenţial şi au început să jefuiască locuinţele celor de culoare. Am urcat la mansardă când i-am văzut. După ce au dat foc mai multor case din jur, au venit la noi în casă şi, după ce au dat drumul la gaz, au strâns mobila grămadă şi au aprins un chibrit. De îndată ce au plecat, am coborât şi am oprit gazul şi am izbutit să sting focul, apoi m-am întors la mansardă. Cam după o oră, altă gaşcă a trecut pe aici şi, când au văzut că această casă nu ardea, au intrat şi au aprins alt foc. Am coborât iar şi am izbutit să-l sting, după care m-am întors pentru a doua oară în mansardă. De data asta fumul era atât de puternic, încât am decis să ies afară şi tocmai începusem să traversez strada, îndreptându-mă către fierărie, când m-au prins patru indivizi. Aceştia au spus: „Unde-ai fost, negroteiule?", iar eu le-am spus că doar ce mă întorsesem de la muncă. Iar atunci, au zis: „Păi, acum o să te omorâm."

– G.D. Butler, supravieţuitor al răzmeriţei din Tulsa, citat în *The Chicago Defender,* iunie 1921

La puţin timp după ce se crăpase de ziuă, într-o duminică de pe la sfârşitul lui ianuarie, Montrose stătea lângă Cadillacul fiului său, fumând ca să se încălzească şi urmărind cum un invadator extraterestru se ivea din semiîntunericul de peste drum.

Invadatorul era roşu ca o cireaşă, cam de un metru şi jumătate înălţime, şi pe el scria beţi coca-cola la sticlă. Sub acel slogan familiar se mai afla unul, aşternut cu un scris de mână ceva mai grosolan: DOAR PENTRU CLIENŢII ALBI!

Montrose ştia că mulţi dintre locuitorii acestui comitat sudic din Illinois l-ar considera mai degrabă

pe el intrus, nu pe Jim Crow. Regreta faptul că nu era niciunul prezent ca să dezbată chestiunea respectivă; lui, personal, i-ar fi plăcut enorm să se angajeze într-un schimb de puncte de vedere sincer cu proprietarul magazinului John Perch's Gas & Go, pe proprietatea căruia se afla automatul de Coca-Cola. Însă luminile magazinului erau stinse şi pe semnul atârnat de pompa de benzină scria ÎNCHIS PENTRU ZIUA DOMNULUI.

Doi băieţi negri veneau pe drum. Aveau cam zece ani şi erau îmbrăcaţi cu haine groase de iarnă în nuanţe deschise, una galbenă, cealaltă, portocalie. Montrose se salută din cap cu băiatul în galben, apoi se uită îngrijorat la automatul de Cola, privindu-l ca pe un soldat confederat gata să se năpustească asupra lui.

Băieţii se apropiară nepăsători de el, pipăindu-se prin buzunare după mărunţiş.

Montrose îşi aruncă ţigara.

— Hei! strigă el. Ce faceţi? Nu băgaţi bani în chestia aia! Traversă drumul cu paşi mari, făcându-i pe băieţi să privească speriaţi în jur, apoi adăugă: Ce faceţi acolo?

Băiatul în portocaliu, clar nu cel mai inteligent dintre cei doi, luă întrebarea la modul literal:

— Ne luăm o Cola.

— E-n regulă, domnule, adăugă băiatul în galben, mai inteligent, dar nu mai înţelept. Domnul Perch ne-a dat voie.

— Aşa a făcut, ai? zise Montrose. Şi de ce-ar conta asta?

— E magazinul lui, răspunse băiatul în portocaliu cu o notă de dispreţ în glas, ca şi cum Montrose era de fapt prostănacul.

Întinse mâna spre fanta pentru monede, însă Montrose îi prinse încheietura şi-l smuci de lângă aparat, iar când băiatul deschise gura să protesteze, îi arse un dos de palmă peste gură. Băiatul se împiedică şi căzu, gemând.

— Asta cum te face să te simţi? se interesă Montrose, stând ameninţător deasupra lui. Îţi place

să fii lovit peste faţă?

— Domnule, vă rog… zise băiatul în galben.

— Linişte, dacă nu vrei să ţi-o iei şi tu! îl avertiză Montrose. Se uită cu asprime la băiatul căzut la pământ, insistând: Ţi-am pus o întrebare.

Băiatul îi întoarse privirea, furios, dar înfricoşat.

— Nu, murmură el.

— Ce-ai zis? N-am auzit.

— Nu, nu-mi place.

— Aşa credeam şi eu. Şi cum ar fi dacă mi-aş deschide şi eu un magazin peste drum? Crezi că ai vrea să vii şi să cumperi o Cola de la mine?

— Nu!

— Ăsta e primul lucrul inteligent care-ţi iese din gură. Montrose îi arătă automatul de băuturi. Ăsta de-aici? E o palmă peste faţă. De fiecare dată când bagi o monedă în el, îi spui domnului Perch: „Vă mulţumesc, domnule, pot să mai iau una?" Un om care se respectă n-ar face niciodată aşa ceva. M-ai înţeles?

— Am înţeles, domnule, rosti băiatul în galben.

— Tu să taci! Vreau s-o aud de la el.

Băiatul în portocaliu scrâşni din dinţi şi evaluă în minte costul refuzului său. Până la urmă, se forţă să scoată cuvintele:

— Am înţeles. Domnule.

— Bun, atunci. Valea! Şi să nu cumva să vă mai prind pe aici, că atunci chiar o să-ncasaţi o bătaie zdravănă!

Băieţii se întoarseră în direcţia din care veniseră, cel în galben mai repede, cel în portocaliu depunând un efort vizibil să pară că nu se grăbeşte.

— Da, strigă Montrose în urma lor. Iar data viitoare luaţi-vă un Pepsi.

— Nu-mi *place* Pepsi, strigă băiatul în portocaliu drept răspuns. Prost bătrân!

O rupse apoi la fugă şi prietenul său i se alătură. Montrose îi urmări cu privirea. Nu sunt prost, băiete, cugetă el. Când despre bătrân, păi… am patruzeci şi unu de ani. Însă patruzeci şi unu, în ani

de-ai lui Jim Crow, *chiar* înseamnă bătrân. Străvechi, chiar.

Vizavi, Atticus cobora de pe terasamentul înzăpezit, ţinând în mână o rolă de hârtie igienică.

— Nu spune nimic! îl atenţionă Montrose, întorcându-se spre maşină.

— N-am zis nici măcar un cuvânt, tată.

— Mda, şi treci pe partea cealaltă. Eu conduc.

★★★

Cu două zile în urmă, Caleb Braithwhite stătea într-un separeu la Denmark Vesey's, când Montrose intră acolo după muncă. Montrose nu-l mai văzuse pe Braithwhite din noaptea aceea de la muzeu, însă ştia că nu putea fi decât o chestiune de timp până se vor întâlni din nou.

— Ce mai vrei? începu el.

— Salutare, domnule Turner! rosti Caleb Braithwhite. Ia loc, te rog. Îţi pot face cinste cu ceva?

— Îmi pot cumpăra şi singur o afurisită de băutură. Montrose luă loc pe canapeaua din separeu şi adăugă: Ce doreşti?

— Am alt proiect la care aş dori ajutorul tău.

— Da? Şi cu ce-ai să ne mai ameninţi de data asta?

— Cu nimic, răspunse Braithwhite. Speram că am putea depăşi faza ameninţărilor.

— Ca să ajungem la ce fază? Eu să fiu negroteiul tău?

Braithwhite părea jignit.

— M-ai auzit pe mine rostind măcar vreodată acest cuvânt?

— Când mă închizi într-un beci şi mă legi cu un lanţ de gleznă, spuse Montrose, se înţelege de la sine.

— Tatăl meu a fost responsabil pentru aia.

— Dar când am fost împuşcat, aia cine-a mai făcut-o?

— Tatăl meu te-ar fi împuşcat de-adevăratelea, contracară Braithwhite. Ţi-ar fi omorât fiul. În

schimb, datorită mie, tu şi Atticus sunteţi în viaţă, iar tatăl meu nu vă mai poate deranja niciodată.

— Da, dar povestea aia are o continuare. Mai multe chiar, se pare.

— Îmi pare rău pentru furtul cărţii lui Adah, îi spuse Braithwhite, însă a trebuit să fac o anumită impresie în faţa căpitanului şi a oamenilor săi.

— Aha! Eu şi familia mea nu suntem negroteii tăi, dar vrei ca acel căpitan să creadă acest lucru.

— Aş fi abordat altfel situaţia, dacă aş fi putut. Cu toate astea, n-a fost nimeni rănit şi trebuie să recunoşti că a ieşit destul de bine pentru voi toată tărăşenia. Chiar dacă ai fi putut totuşi convinge familia Burns să-ţi ia în serios cererea, cu siguranţă ei ar fi căutat nod în papură şi v-ar fi lăsat fără niciun ban. Aşa, eu ţi-am dat pur şi simplu banii.

— Nu. Montrose clătină din cap, încăpăţânat, răspunzând: *Nu* se poate să scapi aşa. N-ai cum să socoteşti că e o afacere bună când ţi se plăteşte datoria cu 90 de ani întârziere.

— Dar n-a fost datoria mea.

— Nu, datoria *ta* încă trebuie plătită. Şi să nu crezi c-am uitat şi de aia.

— Te referi la Hannah? Vrei să fii răsplătit şi pentru ea?

— N-are nimic de-a face cu ce *vreau* eu.

— Pentru că aş putea aranja şi asta, zise Braithwhite. Fireşte, cu un secol şi jumătate de dobânzi de plătit, ar putea fi nevoie de ceva timp pentru a obţine fondurile necesare. Dar dacă asta mă va ajuta să mă revanşez pentru modul în care v-am tratat…

— Tot nu înţelegi, îl întrerupse Montrose. Nu poţi cumpăra bunăvoinţa cu bani care nu sunt ai tăi. Nu faci nicio favoare plătind ceea ce se datorează.

— Atunci, hai să discutăm despre favoruri adevărate. Trebuie să fie ceva ce îţi doreşti, domnule Turner. Doar numeşte acel lucru.

Montrose şuieră, frustrat.

— Nu, domnule Braithwhite, hai să discutăm despre ce anume îţi doreşti *tu.* Despre asta e de fapt

această discuţie, şi văd bine că n-ai să pleci până ce n-ai să spui ce ai de spus. Deci scuipă tot, ca apoi să-ţi pot spune şi eu să te duci dracului.

— În regulă, zise Caleb Braithwhite. Vreau să-l găseşti pe fiul lui Hiram Winthrop, Henry. A fugit de acasă nu cu mult înainte ca tatăl meu să-i omoare tatăl. Pe atunci avea şaisprezece ani, iar varianta oficială e că a fugit cu una dintre menajere. Şi a mai luat cu el şi o parte dintre cărţile tatălui său.

— Cărţi! Deci despre asta e vorba, despre alte cărţi de magie?

Braithwhite încuviinţă din cap.

— Tatăl meu credea că Henry ar fi putut lua cu el *Cartea Numelor,* deci de aceea era dornic să îl găsească, însă Henry s-a descurcat surprinzător de bine în a-şi acoperi urmele. Chestia e că, din ce ştia tatăl meu, Henry nu era un practicant al artei. Mai degrabă părea să urască filosofia naturalistă. Deci cărţile nu le-ar fi luat ca să le folosească el – le-ar fi luat ca să-l împiedice pe Hiram Winthrop să beneficieze de ele. Însă cărţile aveau şi o valoare inestimabilă, aşa că tatăl meu a ajuns la concluzia că Henry le-ar fi vândut până la urmă. Piaţa pentru o astfel de literatură e mică; tatăl meu şi-a întins antenele. A durat mai mult decât se aşteptase iniţial, dar în urmă cu câţiva ani, o carte numită *Atlasul căilor nebătute,* despre care se ştia că îi aparţinuse unui anume Hiram Winthrop, a fost scoasă la o licitaţie în Manhattan. Tatăl meu a luat legătura cu licitatorii şi apoi a mers pe firul lanţului de provenienţă, până a dat de urma unui bărbat care-şi spunea Henry Narrow şi care vânduse cartea în Philadelphia, în 1944. Narrow se potrivea cu descrierea lui Henry Winthrop – avea vârsta potrivită şi locuia cu o negresă care era, probabil, menajera dată dispărută. Însă atunci când oamenii tatălui meu au început să-l caute, a dispărut din nou.

— Şi aici e punctul în care intervin eu? zise Montrose. Vrei ca eu să merg în Philadelphia şi să îi iau urma cu puterile mele speciale de negru?

Braithwhite surâse.

— Nu. Detectivii Burke şi Noble merg la Philadelphia chiar mâine-seară, cu avionul. Cât timp ei vor fi ocupaţi cu ceea ce consideră a fi o pistă nouă, aş dori ca tu să mergi în Aken, Illinois. Vezi tu, am şi eu propriul detectiv care caută noi piste. De curând, acesta a descoperit că un bărbat pe nume Henry Narrow a cumpărat o casă în Aken, în vara lui 1945. A cumpărat-o cu bani gheaţă, cu o sumă ceva mai mică decât cea primită de Narrow pentru *Atlas.*

— Dacă ştii unde se află casa lui Narrow, atunci de ce mai ai nevoie de mine? întrebă Montrose. De ce nu-ţi trimiţi detectivul şi gata?

— L-am trimis, răspunse Braithwhite. A dispărut, împreună cu cei 50 de mii de dolari pe care i-i dădusem ca să cumpere cărţi.

— Deci ai încredere să-mi dai 50 de mii?

— Am încredere că n-ai să fugi cu ei. Ştiu că nu ai nevoie de bani.

— Asta tot n-are nicio noimă, continuă Montrose. Ai putea merge tu însuţi ca să-l întâlneşti pe Narrow.

— Aş putea. Dar probabil că el nu vrea să aibă de-a face cu mine, mai ales dacă ştie că tatăl său a murit.

— Nici eu nu vreau să am de-a face cu tine. Dar iată-te, totuşi. De ce-ar sta altfel lucrurile cu Henry Narrow?

— Nu stau. Însă „puterile alea speciale de negru" despre care glumeai mai devreme? Chiar s-ar putea să existe în acest caz. Doar locuieşte împreună cu o negresă – şi îşi va da seama că nu eşti membru al Ordinului. Cred că mai degrabă s-ar arăta dispus să colaboreze deschis cu tine decât ar face-o cu orice alb aş putea eu trimite.

— Poate, făcu Montrose. Dar nu ăsta-i adevăratul motiv… Apoi îşi dădu seama: Eşti îngrijorat. Ai zis că acest tip nu e „practicant", dar asta se întâmpla pe când avea şaisprezece ani. Câţi ar avea acum?

— Cam treizeci şi cinci.

— Deci vreme de douăzeci de ani a tot cărat de colo-colo cărţile de magie ale tăticului. E vreuna anume pe care o cauţi în mod special?

— Am să iau orice a rămas la el, răspunse Braithwhite, dar mă interesează în mod special câteva jurnale scrise de mână, care conţin cercetările tatălui său.

— Jurnalele de cercetări ale tatălui său. Şi nu te preocupă că s-ar putea să se fi uitat în ele la un moment dat, poate să şi înveţe un truc sau două?

— Nu e chiar aşa de simplu.

— Sunt sigur. Dar, după douăzeci de ani… Poate că detectivul n-a fugit totuşi cu banii. Poate că Henry Winthrop l-a transformat în broască.

— Ăsta ar fi un truc pe cinste, admise Caleb Braithwhite. Mi-ar plăcea să-l învăţ şi eu.

— Pun pariu.

— Aici e partea în care îmi spui să mă duc la dracu'?

— Nu, răspunse Montrose. Dacă ţi-e teamă de acest tip, poate că aş dori să-l întâlnesc. Dar, presupunând că-l voi convinge să-mi vândă jurnalele, ce mă opreşte să le-arunc în cel mai apropiat foc?

— Nimic, replică Braithwhite. Pentru mine, n-ar fi cel mai prost rezultat posibil. Să nu mă înţelegi greşit, chiar îmi doresc jurnalele, însă mai important e ca nimeni altcineva să nu le obţină.

— Cum ar fi Lancaster?

— Mai ales el. Uite, domnule Turner, când te-am întrebat, mai devreme, ce anume îţi doreşti, ştiam deja răspunsul. Vrei să dispar: din Chicago, din viaţa familiei tale.

— Ai priceput exact.

— Ideea e că dacă plec acum din oraş, veţi fi la mila căpitanului Lancaster şi a restului Ordinului. Lor nu le pasă de voi. Însă Atticus, din pricina relaţiei sale cu Titus Braithwhite, prezintă o anumită valoare pentru ei. Nu ca persoană, trebuie să înţelegi asta, ci ca un soi de obiect-fetiş viu. Acum, că ei ştiu că există, n-or să uite de el. Niciodată.

— Mda, iar pentru asta tot ţie trebuie să-ţi mulţumim.

— Tatălui meu trebuie să-i mulţumiţi. Dar ce-i făcut e bun făcut. Ce vreau eu să spun este că, dacă lucrurile vor ieşi aşa cum sper eu, voi ajunge foarte curând în fruntea Ordinului. Nu doar a unei singure loji, ci a tuturor, din toată ţara. Căpitanul Lancaster va dispărea din peisaj şi eu o să am grijă ca familia ta să fie lăsată în pace. Ai cuvântul meu în această privinţă.

— Aha, făcu Montrose, fără să-l creadă nici măcar o secundă. Şi în cazul în care vei obţine jurnalele, ziua aceea va veni mai repede?

— N-ar strica.

— În timp ce, dacă nu ţi le voi da ţie personal, la fel de bine i-aş putea tăia singur gâtul fiului meu.

— Eu nu m-aş exprima chiar aşa, zise Braithwhite, dar pe Atticus nu l-ar ajuta deloc.

— Şi fireşte că dacă voi arde jurnalele şi tu tot vei obţine ceea ce îţi doreşti, atunci vei deveni un rege care nu-mi datorează absolut nicio favoare.

— Presupun că ai dreptate.

Montrose zâmbi.

— Vezi? Ştiam eu că trebuie să existe şi o ameninţare pe undeva.

★★★

Aken, Illinois, era un mic oraş de pe malul fluviului Ohio, situat cam la jumătatea distanţei dintre Cairo şi Metropolis. Soarele se ridicase doar niţel deasupra acoperişurilor când ei trecură prin cartierul financiar şi municipal al ceea ce părea a fi, la acea oră, un oraş fantomă. Se opriră la un semafor în faţa primăriei din Aken, iar Atticus îşi aduse aminte de o tulburătoare oprire la un stop din Bideford, Massachusetts, de la ora trei dimineaţa. Însă Montrose, încă încins de întâlnirea cu băieţii aceia care voiau să ia Coca-Cola, se uita furios la trotuarele pustii, provocând pe cineva – pe oricine – să iasă afară şi să se uite ciudat la el.

Semaforul se făcu verde. Virară la dreapta şi merseră spre vest, pe Elm Street, căutând numărul

213.

Le-ar fi fost greu să-l rateze. Casa în sine nu se remarca prin nimic, însă proprietarul casei de alături înălţase pe acoperişul propriului garaj un enorm semn din neon în formă de săgeată, ce arăta către numărul 213 de pe Elm. Literele de pe semn alcătuiau cuvintele iubitor de cioroi. Tatăl şi fiul rămaseră amândoi de-a dreptul uluiţi, Montrose spunându-şi în minte: Şi când credeam că le-am văzut pe toate…

Uşa de la numărul 213 se deschise brusc şi un bărbat alb, scund şi robust, se năpusti afară, ţinând în mână un vătrai. Se repezi pe aleea din faţă, dar se opri dintr-odată, la doar câţiva paşi de Cadillac, coborându-şi arma şi afişând subit o expresie jenată.

Atticus coborî geamul.

— Henry Narrow? întrebă.

— David Landsdowne, răspunse bărbatul. Din barou.

— Eşti avocat? Atticus ridică privirea la semnul de pe garaj, adăugând: Afiliat la NAACP, din întâmplare?

Landsdowne încuviinţă din cap.

— Acum doi ani, am fost avocatul principal într-un proces de integrare a sistemului şcolar din comitat. Clark, vecinul meu, a vrut să fie sigur că ştie toată lumea în ce casă să se arunce cu pietre… Îmi cer scuze pentru asta, continuă el, ridicând vătraiul, dar când o maşină pe care nu o cunosc opreşte în faţa proprietăţii, de obicei înseamnă probleme.

— Nu-i nevoie de scuze, îl linişti Montrose, aplecându-se pe geam de pe scaunul şoferului.

— Domnilor, nu vreţi să intraţi înăuntru, la o cafea?

— Ba da, domnule, răspunse Montrose. Am fi onoraţi.

★★★

Îşi băură cafelele în livingul lui David Landsdowne. Acesta le oferi frişcă şi zahăr, povestindu-le în acelaşi timp despre soţia sa, Judith,

care plecase deja la biserica din Mt. Vernon, la o oră şi jumătate de condus spre nord.

— După proces, pastorul nostru de aici ne-a cerut să nu mai venim duminica la biserică. Se temea că cineva avea să încerce să mă împuşte şi avea să-l trimită pe el în cer, din greşeală. Judy a descoperit o nouă congregaţie, pe care a început s-o frecventeze după vreun an, dar cred că eu mi-am cam pierdut obiceiul.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi? întrebă Atticus.

— De fiecare dată când înlocuiesc un geam. Dar sunt îndărătnic de fel. Dacă Judy ar fi aici, v-ar spune şi ea cât sunt de îndărătnic.

Landsdowne se aşeză pe un scaun de lângă şemineu; vătraiul îşi reocupase locul din suport.

— Carevasăzică, Henry Narrow… E cumva un prieten de-ai voştri?

— Nu, domnule, răspunse Montrose. Noi doi nu l-am întâlnit niciodată. Am venit ca să încercăm să cumpărăm nişte cărţi de la el.

— În cazul ăsta, sper că n-aţi venit de foarte departe. Motivul pentru care vă întreb dacă eraţi prieteni e că Henry Narrow a murit – de ceva timp, chiar. El şi familia sa au fost asasinaţi în 1945, imediat după terminarea războiului.

— Asasinaţi? zise Atticus. În această casă?

— Nu, familia Narrow n-a locuit niciodată aici. Adresa pe care o căutaţi voi, 213 Elm Street, se află în celălalt capăt al oraşului, aproape de cimitir. Aceasta este 213 *West* Elm. Se întâmplă des ca vizitatorii să confunde cele două străzi. Aşa l-am cunoscut şi eu pe Henry Narrow: a văzut casa bătrânei văduve Metzger într-un catalog al unui agent imobiliar, a venit în Aken ca să o vadă şi aşa a ajuns la uşa mea. Împreună cu el, se mai aflau o femeie şi un băiat. Despre băiat, Henry junior, zicea că este fiul său, însă pe femeie, Pearl, a prezentat-o ca fiind bona acestuia. Era negresă. Cu pielea deschisă la culoare. Băiatul avea pielea şi mai deschisă – suficient cât să te păcălească, cel puţin

când se afla lângă tatăl său. Dar se asemăna în moduri diferite cu ambii părinţi, căci era limpede că alcătuiesc cu toţii o familie, în realitate, dacă nu după lege. Nu era treaba mea, continuă Landsdowne, dar păreau oameni cumsecade, iar la mijloc mai era şi grija faţă de bunăstarea femeii şi a copilului. Aşa că, în timp ce Judy aducea fursecuri pentru Henry junior, eu l-am tras pe Narrow deoparte. I-am spus că, deşi în acest stat nu există nicio lege împotriva amestecării raselor, o familie alcătuită din rase diferite, dac-ar fi recunoscută ca atare, probabil că nu va fi bine primită în Aken. I-am mai spus şi că eu personal consideram că are dreptul să trăiască oriunde voia el, aşa că dacă era hotărât să-şi întemeieze un cămin aici, eu îl voi ajuta să-şi găsească un loc. Casa de alături, în care acum locuieşte Clark, trebuia să fie scoasă la vânzare, şi mă gândeam că vecinul meu de la acea vreme ar fi putut fi convins să i-o vândă familiei Narrow. Poate dacă i s-ar fi forţat mâna puţin. Însă casa văduvei Metzger, ei bine acolo era o altă mâncare de peşte. Acea parte a oraşului, i-am zis eu, ar fi nu doar neprimitoare, ci de-a dreptul primejdioasă. Primarul şi şeful poliţiei locuiau în acel cartier, iar amândoi erau democraţi de modă veche – genul cărora le place să poarte cearşafuri după lăsarea întunericului[28].

— Cum a reacţionat Narrow? întrebă Montrose.

— Mi-a mulţumit pentru avertisment, răspunse Landsdowne. Aşa cum procedează bărbaţii când intenţionează să nu asculte un sfat. Mi-a zis că el şi familia sa preferă să rămână ceva mai retraşi, aşa că era în regulă dacă vecinii nu doreau să se împrietenească cu ei. „Domnule Narrow, poate că nu m-am făcut limpede înţeles”, i-am spus. „Dacă acestor oameni nu le place de tine, nu se vor rezuma doar să te evite.” Dar el a insistat că mai avusese de-a face şi înainte cu astfel de oameni, ba chiar crescuse, de fapt, cu ei prin preajmă. Apoi mi-a zis ceva bizar. M-a întrebat dacă nu cumva despre

vreunul dintre acei bărbaţi la care mă refeream eu se spunea că ar studia filosofia. I-am spus că nu, că şi asta era o parte a problemei – că ei nu studiau absolut nimic, iar filosofie, nici atât. „E-n regulă, deci”, mi-a zis el. „Ne vom feri din calea lor şi ei se vor feri din a noastră.” Vedeam bine că n-avea niciun sens să continui să mă contrazic cu el. Şi-am presupus că nici nu conta: credeam că indiferent cine îi reprezenta pe moştenitorii văduvei Metzger, aceştia aveau să le arunce o privire celor trei membri ai familiei Narrow, vor vedea ce-am văzut şi eu şi vor refuza să le vândă casa. Dar m-am înşelat în acea privinţă. N-aţi fi bănuit, după maşina pe care-o conducea, însă Narrow avea o grămadă de bani. Mai târziu, am auzit că a cumpărat casa cu banii jos şi că agentul imobiliar, Frank Barrington, a obţinut un comision neobişnuit de mare în urma acelei înţelegeri. Cât despre moştenitorii văduvei, cei mai apropiaţi trăiesc în Bloomington, aşa că lor nu le păsa ce credeau vecinii. Cred că era iulie când s-au mutat în casă. Incendiul a avut loc în august. Era în aceeaşi săptămână în care s-au predat japonezii, aşa că povestea a fost îngropată de ziare. Acestea au pretins că Narrow a uitat să închidă clapa şemineului de la parter înainte să meargă la culcare la etaj, iar jarul a aprins covorul. Cei trei au rămas blocaţi la etaj şi se zice c-ar fi murit din cauza fumului inhalat. Ce nu explică povestea este de ce-ar fi folosit Narrow şemineul într-o noapte călduroasă de vară. Cam la o săptămână, am stat de vorbă cu un prieten de-al meu, Lewis Peters, care era funcţionar la biroul medicului legist. L-am întrebat dacă ştia ceva ce n-ajunsese la ziar. La început, n-a vrut să spună nimic, însă eu l-am presat şi, în final, mi-a spus că în dimineaţa de după incendiu, a mers la morgă ca să ia nişte hârţoage, şi atunci a văzut cadavrul lui Henry Narrow. A zis că pielea lui Narrow era într-adevăr înnegrită de fum, dar şi că în tâmplă avea o gaură ca de glonţ. I-am spus lui Lewis că, dacă ce spunea el era adevărat, atunci trebuia să anunţe. „N-am pe cine să anunţ”,

mi-a răspuns el. „Şi nu există nicio dovadă, chiar dacă aş anunţa. Au scăpat deja de cadavre.”

— Crezi că de vină au fost primarul şi cu şeful poliţiei? întrebă Montrose.

— Da, cred, răspunse Landsdowne. N-aş putea-o dovedi vreodată. Dar dacă ei au fost, presupun că s-a făcut într-un fel dreptate. Casa era afectată, dar nu distrusă, şi, din moment ce familia Narrow nu avea nicio rudă care să poată fi găsită, primarul a aranjat ca oraşul să intre în posesia proprietăţii, pe care apoi a scos-o la licitaţie. Licitaţia a fost atât de slab promovată, încât a existat un singur participant: ginerele şefului poliţiei, care a primit casa la un preţ de nimic. Ginerele, şeful poliţiei şi primarul au mers la un restaurant din Cairo, pentru a sărbători. Au băut o grămadă, apoi s-au întors la Aken abia la unu dimineaţa. Ginerele se afla la volan. A intrat pe Elm Street cu o viteză mult prea mare şi s-a înfipt direct în copacul din faţa casei Narrow. Maşina a fost cuprinsă de flăcări şi au murit toţi trei. După înmormântare, s-a zvonit că nu alcoolul a fost de vină pentru accident. S-a spus că ginerele a virat ca să evite un băieţel şi o negresă care au ţâşnit drept în mijlocul străzii. Întrucât n-au exista martori la accident, nu văd cum ar putea şti cineva un asemenea lucru, dar asta e povestea… şi nu peste mult timp, au început şi alţii să pretindă că văzuseră femeia şi băiatul.

— Şi tu crezi? întrebă Atticus.

Landsdowne clătină din cap.

— Cred că la mijloc au fost nişte conştiinţe vinovate. Zvonurile au avut şi un efect benefic – mai mulţi dintre cei care locuiau pe Elm Street s-au hotărât că până la urmă nu le plăcea chiar atât de mult acel cartier, iar o parte din cei mai răi indivizi au părăsit cu totul Akenul. Nu destui, după părerea mea. Însă primarul actual e republican, aşa că poate există totuşi speranţă pentru viitor.

— Şi casa Narrow? întrebă Montrose. E încă în picioare?

— Acum e o ruină, răspunse Landsdowne. N-a mai fost reparată după incendiu. Cu fantome sau nu, îmi închipui că tot ce era de valoare în ea a fost deja prădat de mult timp.

— Poate că merită totuşi să mergem şi să aruncăm o privire. Dacă tot am venit până aici.

— În regulă. Staţi să iau o hartă şi vă arăt pe unde să o luaţi. M-aş oferi eu însumi să vă conduc, dar, la momentul actual, pesemne că veţi fi mai bineveniţi în acel cartier fără mine.

— Hill Street, zise Montrose iritat, zgâindu-se la indicatorul din intersecţie aflat în faţa lor.

— Poate că la ultima cotitură ar fi trebuit să facem dreapta? sugeră Atticus.

— Ştiu să citesc o hartă.

— N-am zis că nu ştii, tată. Dar cred că l-am auzit pe domnul Landsdowne spunând că trebuie să facem dreapta pe Locust.

— Asta ai auzit, aşa-i? Montrose se uită la casa aflată pe terenul din colţ, lângă ei, apoi adăugă: Măcar suntem în cartierul care trebuie.

Iţindu-se din zăpada din curte, se vedea un pitic de grădină cu chipul negru.

Atticus se uită şi el într-acolo.

— Poate c-ar fi mai bine să ne întoarcem acasă şi gata.

— Nicidecum. Dacă tot am venit până aici, o s-o găsim.

Montrose făcu dreapta pe Hill Street, gândindu-se că ar fi putut da o raită în jurul cartierului. Dar după o pantă scurtă, strada se înfunda la intrarea către cimitirul din Aken.

Montrose băgă în marşarier şi maşina se înecă, apoi se opri de tot. Înjurând în barbă, întinse mâna după cheile din contact.

— Stai niţel, tată, zise Atticus.

În cimitir, un coreean împingea o roabă de-a lungul unui şir de morminte, adunând buchetele uscate de flori şi curăţind cu o mătură de nuiele zăpada depusă pe pietrele funerare.

— Stai să-l întreb pe tipul ăla dacă ştie în ce direcţie se află Elm Street.

— Nu, mai bine rămâi în maşină.

Montrose răsuci iar cheile în contact. Motorul Cadillacului hârâi, dar nu porni. Atticus deschise portiera şi ieşi din maşină.

— Atticus!

— Mă întorc imediat, tată.

Porni cu paşi mari şi intră pe porţile cimitirului, în timp ce tatăl său striga după el.

Montrose încercă iar să pornească motorul. Acesta continua să hârâie în gol. Se lăsă pe spate, înjurând tare de această dată, apoi înfipse un deget în butonul brichetei din bord.

Tocmai se scotocea prin buzunarul de la cămaşă, căutând o ţigară, când Cadillacul săltă în sus, ca şi cum cineva ar fi sărit pe bara din spate. Când Montrose se uită în spate, nu văzu pe nimeni. Dar auzi pe cineva chicotind.

Coborî din maşină.

— Cine-i acolo? strigă el.

Un bulgăre de zăpadă ateriză pe capota Cadillacului şi atunci văzu băiatul, care stătea la vreo cinci metri de partea cealaltă a maşinii. Avea şapte sau opt ani, negru, dar cu pielea deschisă la culoare, ochi mari, căprui, şi păr negru şi creţ.

— Hei! strigă Montrose cu asprime.

Vru să dea roată maşinii, iar îngrijorarea îi potoli furia, când realiză cu ce era îmbrăcat băiatul: o salopetă de blugi şi nimic altceva. Fără geacă de iarnă. Fără pantofi sau şosete. Nici măcar un tricou pe sub salopetă.

— Hei! rosti Montrose, pe un ton diferit de această dată. Ce cauţi aici? Unde e mama ta?

Băiatul râse şi o rupse la fugă, desculţ, prin zăpadă. Montrose o luă după el. Fugeau pe lângă zidul exterior al cimitirului, iar picioarele lui Montrose se adânceau mult în zăpada depusă de vânt lângă zid, în vreme ce băiatul înainta cu uşurinţă în faţa lui, oprindu-se, când şi când, ca să se uite în urmă. Ajunseră la colţul cimitirului şi

băiatul, încă râzând, dispăru într-un tufăriş acoperit în întregime de zăpadă. Montrose se năpusti pe urmele lui şi se trezi căzând de-a berbeleacul în jos pe-o costişă. Ateriză cu duritate la poalele acesteia, pe jumătate îngropat în zăpadă.

Pe *jumătate* îngropat: braţul stâng îi era înfipt până la cot într-un nămete de zăpadă, însă braţul drept i se odihnea pe iarbă proaspătă, caldă, de vară. Iarbă de vară.

Montrose săltă capul şi se trezi uitându-se, pe deasupra ierbii, la spatele unei case mari galbene ce se ridica semeaţă şi strălucitoare sub razele unui soare fierbinte de după-amiază. O femeie cu pielea neagră, încinsă la mijloc cu un şorţ în carouri, îl aştepta pe băiat pe treptele verandei din spate, iar acesta se apropie în fugă de ea.

Montrose se ridică în picioare, cu un picior în iarnă şi cu unul în vară. Se răsuci în sensul acelor de ceas şi îşi înfipse bine talpa în iarbă, iar zăpada de pe talpa pantofului stâng şi de pe cracul pantalonului se topi imediat la căldură.

— Doamnă? strigă el spre femeia care îl luase pe băiat de mână şi acum îl conducea înăuntru.

Dar ea nu-i răspunse, şi nici băiatul.

Montrose privi peste umăr, la iarna aflată la un singur pas distanţă. Apoi porni spre casă. Ajuns la jumătatea curţii, privi iar în urmă şi văzu că zăpada dispăruse cu totul; coasta care urca spre cimitir era acoperită de smocuri verzi de iarbă şi de flori.

Sui treptele verandei. Uşa din spate a casei rămăsese întredeschisă. Montrose se opri în prag, atenţia fiindu-i atrasă de un şir de litere din alfabetul lui Adam, săpate în tocului uşii, pe partea dreaptă. Privind mai departe, în dreapta, zări o inscripţie identică săpată în pervazul geamului.

— Doamnă?

Montrose ciocăni în uşa întredeschisă. Nu-i răspunse nimeni, însă uşa se deschise larg, aşa că păşi înăuntru şi se trezi într-o bucătărie.

Femeia se afla la chiuvetă, frecând o oală, deşi Montrose avea senzaţia că mare parte a efortului ei

era de fapt menit să ignore prezenţa lui. Totodată băiatul, aşezat la masă cu un sendviş şi un pahar cu lapte, ridică privirea şi zâmbi, ca şi cum el şi Montrose ar fi împărţit o glumă doar de ei ştiută.

— Doamnă? rosti iar Montrose. Iar apoi, când ea tot nu-i răspunse: Doamnă Narrow?

În sfârşit, ea îi întâlni privirea. Însă cuvintele pe care le rosti nu-i erau adresate lui.

— Henry, zise femeia. E cineva aici.

Un bărbat alb îşi făcu apariţia în pragul uşii din spatele băiatului. Îl privi curios pe Montrose, ca şi cum musafirii veneau rar în această casă.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă el.

Aducându-şi aminte de portretul de familie din Casa Winthrop, Montrose nu avu nicio îndoială că acesta era chiar fiul lui Hiram Winthrop. Însă n-ai 35 de ani, cugetă el. Dar, pe de altă parte, nici n-ai avea cum – aveai doar douăzeci şi ceva când ai murit.

Cu ce nume să i se adreseze? Montrose alese calea directă:

— Domnule Winthrop.

Femeia, care îşi îndreptase iar atenţia spre chiuvetă, ridică privirea, luată prin surprindere. Băiatului îi pieri zâmbetul, iar expresia bărbatului se înăspri.

— Spuneţi ce treabă aveţi, domnule! zise el, iar Montrose simţi un frig ca de iarnă pe spinare, tentacule de gheaţă răsucindu-i-se pe sub guler şi ameninţând să-l transforme pe loc într-un sloi de gheaţă.

— E vorba de fiul meu, domnule Winthrop, începu Montrose, cu glasul sigur, în pofida frigului. Numele meu este Montrose Turner şi am fost trimis aici de către un bărbat pe nume Braithwhite, care doreşte ceva ce i-a aparţinut tatălui dumitale. Dar nu pentru asta am venit; am venit pentru fiul meu, Atticus. Braithwhite are nişte planuri cu el, iar eu nu ştiu cum să-l opresc. Însă cred că dumneata ai putea şti. Aşa că am venit ca să-ţi cer ajutorul, şi sunt

pregătit să cădem la o învoială. Dacă poţi. Dacă vrei.

Răcoarea se retrase. Se întoarse vara. Însă femeia şi băiatul continuară să se uite şi să aştepte, până ce Henry senior încuviinţă din cap.

— În regulă, domnule Turner. Hai în salon. Vom sta de vorbă.

★★★

Se aşezară la o masă de lângă fereastra din faţă. În timp ce Winthrop turna ceaiul, Montrose se uită la peluză. Acolo unde se termina iarba, lângă stradă, se afla un stejar cu trunchiul gros, de care atârna un leagăn făcut dintr-un pneu. Montrose bănuia că acesta era copacul în care se înfipsese ginerele şefului poliţiei, deşi copacul nu prezenta nicio dovadă că ar fi fost implicat într-un groaznic accident de maşină.

Poate că accidentul încă nu avusese loc. Calendarul de deasupra poliţei şemineului era deschis la august 1945, iar printre maşinile de pe stradă, Montrose nu izbutea să identifice nici măcar un model construit după război. Chiar în timp ce se gândea la această idee, o parte şi mai încăpăţânată a creierului său tot încerca să protesteze. Totul era greşit, îl avertiza; locul lui nu era aici, într-o zi de vară din trecut, alături de un om mort. Ar fi trebuit să se ridice şi să se întoarcă pe unde venise, de îndată. Şi categoric, categoric, n-ar fi trebuit să bea sau să mănânce ceva oferit în această casă.

Însă Montrose n-avea nicio intenţie să plece de aici cu mâna goală, şi ar fi fost şi-o mojicie să refuze gestul de ospitalitate al lui Winthrop, aşa că acceptă ceaşca aşezată în faţa sa şi unul dintre fursecurile oferite de Winthrop. Ceaiul şi fursecul se dovediră deosebit de fade – fără niciun gust, dacă era să fie sincer –, însă când le înghiţi, acestea îi provocară o stare uşoară de euforie, o letargie care îl împiedicară să mai gândească aşa cum trebuie şi, în schimb, îl făcură să întâmpine ideea de a sta de vorbă cu un mort în mod deschis, considerând pur şi simplu că asta era ordinea naturală a lucrurilor.

— Henry Winthrop, rosti bărbatul mort. A trecut mult timp de când nu mi-a mai zis cineva aşa. Zici că te-a trimis Braithwhite? Samuel Braithwhite?

— Fiul său, Caleb. Samuel Braithwhite a murit.

— Chiar aşa? făcu Winthrop. N-am auzit vestea. Privi distrat pe fereastră, apoi: Pe aici nu prea ajung veştile.

— Nu, se arătă de acord Montrose, propria sa privire rătăcind la calendarul aflat deasupra şemineului. Presupun că nu. Însă fiul meu, domnule Winthrop…

— Braithwhite are planuri cu el, spuneai mai devreme. Ce fel de planuri?

— Încă nu cunosc toate detaliile. Tatăl lui Braithwhite a vrut să-l folosească pe Atticus pe post de sacrificiu într-un ritual. Caleb e mai subtil – deocamdată vrea să-l păstreze pe Atticus prin preajmă, ca pe un soi de trofeu, bănuiesc eu, ca să-i impresioneze pe ceilalţi prieteni vrăjitori ai săi. Însă, pe termen lung, mă aştept să inventeze şi el un ritual al său. Vreau ca el să dispară înainte să se întâmple aşa ceva.

— Vrei să-l omori?

— Aş face-o, dacă aş putea. Însă e protejat de-un farmec, cumva, şi nu pot ridica nici măcar un deget împotriva lui. Braithwhite o numeşte imunitate.

Winthrop încuviinţă din cap.

— Şi tatăl meu o avea. Era tare frustrant.

— Există vreo modalitate de-a o evita?

— Mai multe, chiar, răspunse Winthrop. Dar nu ştiu nimic despre ce sunt ele de fapt.

— Dar cunoşti pe cineva care ştie?

— Nimeni în viaţă.

— Dar jurnalele tatălui dumitale? întrebă Montrose. Pe ele m-a trimis Braithwhite să le recuperez, şi s-a exprimat foarte clar că nu doreşte ca altcineva să pună mâna pe ele. Crezi că în ele ar putea exista ceva care să-i anuleze imunitatea?

— S-ar putea.

— Ai fi dispus să te desparţi de ele?

Winthrop ridică din umeri indiferent.

— Presupun că aş putea renunţa la ele. Dumnezeu mi-e martor că *mie* nu mi-au făcut niciun bine. Desigur, adăugă el, va trebui să aibă loc un schimb cinstit.

— Am bani, zise Montrose. Au rămas în maşina mea…

— Nu, nu bani. Banii nu-mi sunt de niciun folos.

— Atunci, ce?

— Senzaţii, răspunse Winthrop.

— Nu înţeleg.

Winthrop privi iar pe fereastră.

— Nu doar veştile ne lipsesc aici, zise el. Ci toate. Avem toată lumina soarelui… Şi totuşi, nu-i simt căldura niciodată. Se întoarse apoi spre Montrose şi continuă: Şi nici frigul nu-l simt. Iar astea… Gesticulă spre ceai şi fursecuri, adăugând: Nesatisfăcătoare. Zahărul nu e dulce. Sarea nu are gust. Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa emoţiilor. A, ne putem preface, dar n-avem parte decât de nişte ecouri vagi. Să simt iar cu adevărat ceva, să trăiesc o emoţie puternică, fie şi pentru o singură clipă… Ăsta ar fi un schimb cinstit.

Expresia de jinduire pură de pe chipul lui Winthrop trezi din nou la viaţă glasul acela interior. Ieşi afară, îi spunea lui Montrose. Ăsta nu e om, e un vampir şi e înfometat, pleacă acum de lângă el!

— Tot nu înţeleg, zise el. Cum te-aş putea face eu să simţi ceva?

— Spune-mi o poveste, răspunse Henry Winthrop.

Ridică în sus capul precum un animal care a adulmecat o pradă.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău.

— Nu, se împotrivi Montrose. Nu, n-am să fac asta.

Însă bărbatul mort nu accepta un refuz.

— Rowland, nu-i aşa? Aşa-l chema? Dick Rowland?

Montrose clătină din cap, iar glasul interior îi spunea: Fugi!

— Tatăl meu se numea Ulysses.

— Şi-atunci Dick Rowland cine-a fost? ceru să afle Winthrop.

Atunci Montrose încercă să se ridice, însă toropeala de mai devreme îi cuprinsese şi picioarele, prinzându-l ca într-o capcană în scaun.

— Cine era? Spune-mi!

Nu-i rămânea de ales decât să răspundă.

— Era un lustragiu, răspunse Montrose. Lustruia pantofi.

— El şi cu tatăl tău lucrau împreună?

— Nu. Tatăl meu avea propriul magazin. El şi Rowland nu se cunoşteau, sau cel puţin nu-şi vorbeau.

— Însă exista totuşi o legătură între ei, insistă Winthrop. Ce era? Ce s-a întâmplat?

— Rowland a fost pus sub acuzare, răspunse Montrose, după ce a încercat încă o dată, fără folos, să se revolte.

— Pentru ce anume?

— Ca de obicei, îi răspunse Montrose, iar odată cu brusca izbucnire de furie pe care o simţi în măruntaie îşi pierdu şi reticenţa de-a vorbi. Era Ziua Eroilor, anul 1921. Dick Rowland a intrat în Clădirea Drexel din centrul Tulsei, pentru a folosi baia celor de culoare de la etajul unu. S-a împiedicat şi a căzut peste operatoarea liftului, o fată albă pe nume Sarah Page. Aceasta a spus că a atacat-o.

— Şi aşa a fost? întrebă Winthrop.

Montrose îi aruncă o privire dezgustată.

— Ziua în amiaza mare, într-o clădire publică de pe Main Street, iar el să sară să atace o fată albă? Cât de sinucigaş ar trebui să fie un om? Dar n-a contat: ea a ţipat şi el a fugit, iar din acel moment, a fost vinovat. Poliţia l-a arestat dis-de-dimineaţă, a doua zi. După-amiază, *Tulsa Tribune* a publicat un articol despre „atac”, pretinzând că fetei îi fuseseră sfâşiate hainele. Mai târziu, au recunoscut că inventaseră acea parte, însă firește că de îndată ce ziarul a ajuns pe stradă, a şi început linşajul. Şeriful îl închisese pe Dick Rowland în arestul tribunalului comitatului. La lăsarea întunericului, în faţa clădirii

se strânsese deja o gloată de albi. Însă negrii care locuiau în zona Greenwood prinseseră şi ei de veste despre linşaj, aşa că o parte dintre bărbaţi au pus mâna pe puşti şi au ieşit ca să îi pună capăt. Tatăl meu era unul dintre ei. N-am avut niciodată ocazia să-l întreb ce s-a întâmplat, dar povestea pe care am aflat-o eu mai târziu spunea că unul dintre albii de la tribunal a încercat să smulgă un pistol din mâna unui negru. Aşa a început războiul. Negrii erau depăşiţi numeric cam cu douăzeci la unu, aşa că cei care au supravieţuit tirului de gloanţe iniţial s-au retras înapoi în Greenwood. Albii au pornit pe urmele lor, dar s-au oprit pe drum pentru a mai lua arme şi muniţie. Au dat buzna în magazinele de unelte şi-n cele de amanet, luând tot ce nu era prins în podea. Tatăl meu s-a întors acasă cam pe la ora unsprezece. Avea o tăietură pe braţ şi sângele îi cursese pe toată mâneca, însă nu cred că băgase de seamă nici măcar atâta lucru. I-a spus mamei să înceapă să împacheteze şi să pună în maşină orice considera ea bunuri prea valoroase ca să fie lăsate în urmă. A zis că el se va întoarce afară – bărbaţii din Greenwood ridicau deja o linie de apărare lângă şinele de cale ferată, pentru a respinge gloata albilor –, însă dacă încercarea lor nu urma să aibă sorţi de izbândă, trebuia să fim pregătiţi să plecăm în orice moment. Mama nu voia să-l lase să plece, însă el considera că pur şi simplu nu avea de ales. Acestea sunt cuvintele lui: „Jefuiesc deja avuţia propriilor lor oameni, ce crezi că vor face dacă-i lăsăm să vină până aici?” Eu i-am spus tatălui meu că vreau să merg cu el şi să ajut la apărarea cartierului. La şapte ani, consideram că sunt deja mare. Tata m-a refuzat, firește, şi când spunea el nu, aşa rămânea. Dar m-a luat valul şi-am încercat să-l contrazic, iar atunci mi-a făcut asta.

Înclină capul şi arătă o cicatrice rămasă la coada ochiului drept.

— M-a tăiat cu verigheta. Tatălui meu i se dusese vestea de om violent, şi chiar *putea* fi foarte violent, însă mereu se controla. Mă lovea dacă era nevoie,

însă nu-mi mai lăsase niciodată semn până atunci, şi nici în seara aceea nu avusese această intenţie. Când a văzut firicelul de sânge care îmi curgea pe obraz, atunci şi-a dat şi el seama când de speriat era. În ce situaţie gravă ne aflam. Iar *atunci,* continuă Montrose, a intervenit fratele meu George şi a zis că trebuie să iasă afară şi să pună mâna pe cartea străstrăbunicii noastre…

— Cartea? întrebă Winthrop.

— Un registru contabil, răspunse Montrose. Se afla în seiful din magazinului tatălui meu. Tata i-a zis lui George că, dacă se înrăutăţesc lucrurile, va salva el însuşi cartea, însă George a insistat că era responsabilitatea lui. Mă aşteptam ca atunci să fie pocnit şi George, însă tatăl meu s-a arătat de acord. Nu mi-a venit să cred – când mama a intervenit şi a încercat să-i interzică lui George să iasă, tata i-a zis *ei* să tacă din gură. Aşa că tata şi cu George au ieşit împreună, iar după aia, mama nu şi-a mai văzut capul de treabă. Pe mine şi pe sora mea ne-a pus să dăm fuga prin casă, ca să strângem lucrurile la un loc. Să împachetăm farfuriile de nuntă. Eu eram tare furios. George putea să iasă în prima linie, iar eu mă ocupam de farfuriile de *nuntă.* În timp ce duceam lucrurile la maşină, auzeam focuri de armă în depărtare. Mama a fost cuprinsă de agitaţie, la fel şi eu, însă din motive complet diferite. Am umplut ochi maşina, apoi a sosit momentul când mama şi Ophelia se aflau în casă şi încercau să decidă ce altceva să mai ia cu ele, iar eu eram afară, singur, ascultând focurile de armă, şi nu m-am mai putut abţine. Doar ce pusesem o trusă de scule de-a tatălui meu în maşină, aşa c-am înhăţat din ea un vechi ciocan cu doi dinţi şi am rupt-o la fugă spre câmpul de luptă. Când am ajuns pe Archer Street, de-abia am recunoscut-o. Cei care apărau Greenwood trăseseră în toate becurile de pe stradă şi acum aveau ţintaşi care supravegheau liniile de cale ferată. Albii nu puteau vedea ţintaşii, însă o parte dintre ei izbutiseră să se strecoare peste şine, cu cârpe înmuiate în ulei şi brichete. Toate bordeiele de

pe partea dinspre Greenwood a căii ferate erau în flăcări, plus câteva clădiri mai mari. Iar eu eram pe stradă cu ciocanul, înconjurat de foc şi fum şi întuneric, în timp ce gloanţele zburau din ambele direcţii. Bărbaţii ţipau la mine să plec dracului de-acolo, dar eu rătăceam pe stradă, complet ameţit, şi-l căutam pe taică-miu. Am văzut o maşină plină cu albi cum trece peste şinele de cale ferată şi intră în raza de acţiune a gloanţelor. Farurile şi parbrizul pur şi simplu i-au explodat. Şoferul a băgat în marşarier şi a dat înapoi, grăbit nevoie-mare. Eu ţopăiam întruna, răcnind – câştigăm! Atunci tatăl meu s-a ivit de nicăieri şi a pus mâna pe mine. De data asta, nu m-a lovit. Ci doar m-a ridicat în sus şi m-a scuturat – Montrose ridică mâinile deasupra capului – exact *aşa.* Am auzit o bubuitură asurzitoare, ca şi cum ar fi explodat o bombă. Tatăl meu s-a oprit din scuturat şi m-a luat în braţe şi a început să alerge. Şi ştii, e ciudat, dar de îndată ce ne-am îndepărtat de fum şi flăcări, a început chiar să-mi placă, faptul că mă căra aşa, în braţe… Când şi când, mai visez la acele momente, iar în visele mele nu sunt focuri de armă, ci doar o noapte de primăvară obişnuită şi tata mă duce în braţe acasă, ca într-un film sau ca la un meci de baseball. Aşa cum ar fi trebuit să fie. Cred că ajunseserăm la jumătatea drumului spre casă, când o maşină a răsărit în spatele nostru, mişcându-se repede. Când s-a apropiat mai mult, am văzut că era plină de găuri de gloanţe prin toată caroseria, cu geamurile sparte, iar eu am deschis gura să spun ceva, dar n-am apucat. Un bărbat alb s-a aplecat prin uşa din spate cu un pistol şi a tras de două ori. Apoi maşina a trecut pe lângă noi şi-a dispărut în noapte – n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea sau cine era acel bărbat. Credeam că gloanţele ne rataseră. Ştiam că eu unul nu fusesem lovit, iar tata n-a încetinit ritmul. A mai alergat încă un cvartal sau cam aşa, şi apoi s-a oprit, pur şi simplu. M-a lăsat jos şi a pus o mână pe umărul meu, ca să-şi recapete echilibrul. Apoi s-a prăbuşit. Ne aflam pe iarba din faţa casei cuiva. Oamenii dinăuntru m-au

auzit ţipând şi au aprins luminile de pe verandă. Atunci am văzut că tatăl meu fusese împuşcat într-o parte şi că din gură îi curgea sânge. Avea o expresie de groază pe chip. Groază din cauza universului. Eu eram prea mic ca să înţeleg. Credeam că îi era teamă că o să moară, dar nu ăsta era motivul. Abia când am ajuns să am şi eu însumi un fiu – un fiu care nu mă ascultă –, am înţeles ce simţea el atunci. Nu îi era teamă pentru el însuşi. Îi era teamă pentru mine. Îşi dorea să mă protejeze. O făcuse: îmi salvase viaţa, mă dusese departe de schimburile de focuri. Însă noaptea încă nu se terminase şi el ştia că nu va mai fi acolo ca să mă ajute să o străbat. Aia-i groaza, cel mai oribil lucru dintre toate: să ai un fiu pe care lumea vrea să îl distrugă şi să ştii că nu vei fi în stare să-l ajuţi. Nu poate exista ceva mai rău pe lume. E imposibil.

Cu ochii umezi dintr-odată, Montrose ridică privirea, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o transă, şi văzu că femeia stătea în pragul uşii de la bucătărie şi-şi ţineau fiul strâns în braţe. Observându-i mina abătută, Montrose vru să-şi ceară scuze pentru că adusese o asemenea poveste în casa ei, însă soţul ei se aplecă în faţă, la fel de hămesit, şi hotărât să lingă şi ultima firimitură de pe această farfurie specială.

— Şi apoi a murit? întrebă Henry Winthrop.

— Da, răspunse Montrose. Apoi a murit.

★★★

Afară era încă vară, însă culoarea cerului se schimbase în roz şi auriu, iar umbrele de pe iarbă deveneau din ce în ce mai lungi. Lui Montrose, încă pierdut în noaptea cuprinsă de flăcări din Tulsa, nu i se părea ciudat că aici ar fi trebuit să se lase deja seara.

Henry Winthrop zise:

— Aş vrea să fi avut şi eu un tată la fel.

— Eu *nu* mai am un tată la fel, spuse Montrose. Asta e şi afurisita de idee. Se şterse la ochi cu podul palmei şi adăugă: Deci care-i povestea ta? Cum era tatăl tău?

— Curios, replică Winthrop. Există şi alte cuvinte pe care le-aş putea folosi ca să-l descriu, dar ca să-l înţelegi, cu asta ar trebui să începi: cu această curiozitate a sa de nestăvilit. Voia să ştie orice despre orice, ceea ce înseamnă enorm de ştiut. Mult mai mult decât putea fi învăţat într-o viaţă de om. Aşa că, pentru a-şi acorda timpul de care avea nevoie, a luat decizia să devină nemuritor – şi pe cât se poate de omnipotent ar fi fost practic să devină. Într-un fel, era aproape comic. Bărbaţii cu care se asocia tatăl meu se considerau raţionalişti. Oameni de ştiinţă. Filosofi *naturalişti.* Să vorbeşti despre supranatural era un indiciu al unei minţi mărginite. Ei voiau să devină zei, însă respingeau conceptul de Dumnezeu, considerându-l doar o superstiţie vulgară. Tata era mai puţin ortodox decât majoritatea. Pe el nu-l deranja vulgaritatea, dacă obţinea rezultate. A fost lucrul care l-a dus la mama mea. Era vrăjitoare, îi explică Winthrop. Aşa îşi zicea ea însăşi, foarte dezinvolt. Credea în zei, în miracole şi în magie, şi îi arăta tatălui meu că ceea ce-şi dorea el era cel, puţin teoretic, posibil. A şi plătit pentru asta – mai întâi, cu sănătatea ei, apoi cu viaţa.

— Povestea oficială e că avea poliomielită, spuse Montrose.

— Aceasta e povestea, da, se arătă de acord Winthrop. Însă nu o boală a pus-o pe mama într-un scaun cu rotile, ci o eroare de traducere. Un joc de cuvinte cosmic. Ţi-e cunoscută limba lui Adam, domnule Turner?

— Sunt familiarizat cu ea, rosti Montrose cu precauţie.

— Există un citat în Evanghelia lui Matei, care spune că dacă-i ceri lui Dumnezeu pâine, acesta nu-ţi va da înapoi o piatră, zise Winthrop. Asta e din cauză că Dumnezeu din Noul Testament e o persoană – un tată – căruia îi pasă de tine. Însă când invoci limba lui Adam, te adresezi naturii, iar naturii nu-i pasă, ea face doar ceea ce i se spune. Dacă amesteci instrucţiunile – transpunând greşit o literă,

pronunţând silaba greşită –, vei primi ceea ce ai cerut, dar s-ar putea să nu fie ceea ce ţi-ai dorit.

— Şi ce anume a cerut mama ta?

— O poartă, răspunse Winthrop. Una dintre provocările pe care le-a avut de înfruntat tata în încercarea de-a înţelege universul era că cea mai mare parte e imposibil de atins. Cu ajutorul mamei, el a început să caute o modalitate de-a construi punţi între puncte îndepărtate din spaţiu. Au izbutit, însă una dintre încercările lor a lăsat-o pe mama schilodită. Ea i-a cerut naturii puterea de-a păşi între lumi, iar natura i-a oferit picioare de piatră. După accident, tatăl meu a devenit mai precaut. Avea un respect deosebit faţă de tehnologie şi deja cumpărase maşinării pentru a-şi duce experimentele la îndeplinire. A început să investească tot mai mult timp în folosirea lor. Voia să se asigure că eventualele accidente viitoare vor afecta altceva, nu pe el. Maşinăriile reprezentau nişte surogate potrivite – iar pentru situaţiile în care nu erau de ajuns să absoarbă riscul, el a mai luat sub oblăduirea sa şi o mulţime de ucenici tineri şi dispuşi să facă absolut orice. Mama a continuat să-l ajute pe tata cu cercetarea, însă relaţia lor s-a schimbat. La început mama a crezut că doar ghinionul a făcut ca ea să fie cea rănită. Însă când a văzut cum îşi folosea el asistenţii ca să se protejeze de pericol, a început să-şi pună întrebări.

— Aceşti ucenici, îl întrerupse Montrose. Erai şi tu unul dintre ei?

— Nu. Mama s-a exprimat foarte clar în această privinţă. L-a pus pe tata să promită că nu mă va implica niciodată în munca lui şi, datorită faptului că încă îi era extrem de utilă, el s-a ţinut de cuvânt. Fireşte că eu îmi doream să-l ajut. Care băiat nu-şi doreşte să lucreze alături de tatăl său? Dar ea m-a făcut şi pe mine să promit. Şi ori de câte ori începeam să mă arăt interesat de filosofia naturalistă, ea îşi descoperea picioarele.

— Cum a murit mama ta?

— Încercând să se repare, răspunse Winthrop. Când am împlinit cincisprezece ani, ea a decis să-l părăsească pe tata – însă ca să poată scăpa de el, mai întâi trebuia să scape din scaunul cu rotile. Eu eram plecat la şcoală la internat, când ea a efectuat un ritual de regenerare. La cerut naturii să-i dea înapoi picioarele; natura i le-a dat. Nu ştiu exact cifra lor exactă, însă erau mai multe decât puteau inima sau sistemul ei nervos să îndure. Tata mi-a spus că nu s-a chinuit mult. Funeraliile au avut loc cu sicriul închis. După aceea, noi doi am mers să locuim în altă acasă. Tatăl meu tot zicea despre un nou început. Spunea că vrea să mă facă partener în cercetările sale. Însă era deja prea târziu. Când era plecat la vânătoare de mistere străvechi ale universului, eu studiam un alt fel de filosofie la şcoală, mai modernă. Tata s-a înfuriat. A spus că el nu plăteşte toate acele studii ca să devin un socialist. A dat vina pe mama, care alesese şcoala, pentru că mă corupsese în mod deliberat. Avea dreptate în acea privinţă. Ce nu ştia el era că mama îmi scrisese o scrisoare înainte să moară. Ea ştia că s-ar fi putut să nu supravieţuiască ritualului. Dorea să se asigure că eu îi voi supravieţui tatălui meu. Aşa că mi-a trimis instrucţiuni detaliate despre cum să fug: de unde să iau banii necesari; cum să-mi falsific o nouă identitate; şi cum să-i fac rău tatălui meu, în numele ei, când o pornesc spre uşă. A mai durat încă un an până să plec. Aveam nevoie de timp ca să mă pregătesc şi îmi era şi teamă. Tatăl meu continua să mă supravegheze îndeaproape. A refuzat să mă mai lase să mă întorc la şcoală. În schimb, mi-a angajat un profesor, un prusac bătrân şi ursuz… Am petrecut luni întregi închis în noua noastră casă. Aşa am ajuns să o cunosc pe Pearl. Ne strecuram amândoi pe acoperiş, când eu ar fi trebuit să învăţ.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap, interveni Montrose, incapabil să se abţină, că implicarea unei menajere în mica voastră dramă familială s-ar fi putut dovedi ceva greşit?

— Eram tineri şi îndrăgostiţi, răspunse Winthrop. Şi, potrivit modului meu de-a gândi de la acea vreme, nu i-aş fi făcut nicio favoare dacă o lăsam să continue să-l slujească pe tatăl meu. Pearl voia la fel de tare ca şi mine să scape din casa aia. Ca să vadă lumea.

Zâmbi, iar Montrose îşi înfrână o remarcă usturătoare; din bucătărie, neobservate de niciunul dintre ei, se auzeau oale trântite.

— Am aşteptat o noapte în care tatăl meu era plecat din oraş, continuă Winthrop. Ne-am furişat afară după cină, am mers în Dearborn Station şi am cumpărat bilete către Los Angeles. Am avut grijă ca vânzătoarea de bilete să-şi aducă aminte de noi. Însă n-am urcat niciodată în trenul respectiv. În schimb, am mers la un garaj unde stătea închisă vechea maşină a mamei mele. Nu mai fusese condusă de mai bine de zece ani, dar se plătiseră bani buni pentru a fi menţinută în stare de funcţionare. Cheile se aflau în torpedou. Am pornit către est. În primul an, am rămas în New York City. Acolo ne-am căsătorit, acolo am devenit Henry Narrow. Când s-a născut Henry junior, ne-am mutat în Philadelphia. Am obţinut o slujbă la o librărie; Pearl s-a angajat ca bonă şi a început să predea la şcoala de duminică. Duceam o viaţă împlinită acolo.

— Da? făcu Montrose. Şi-atunci pentru ce v-aţi întors în Illinois?

— Lui Pearl îi era dor de mama ei, răspunse Winthrop. În Philadelphia, în fiecare sâmbătă primeam *Chicago Tribune* din duminica precedentă şi căutam veşti despre tatăl meu. Însă necrologul său fusese deja publicat şi uitat, aşa că au trecut ani buni până să aflu că murise. Când i-am spus lui Pearl, a zis că vrea să ne întoarcem şi să o căutăm pe mama ei. Mie unul nu mi se părea o idee bună. În cazul tatălui meu, moartea nu reprezenta neapărat un final şi, chiar dacă plecase totuşi de-a binelea, avea prieteni şi duşmani care încă m-ar mai fi putut căuta, din cauza a ceea ce luasem cu mine, însă lui Pearl îi era dor de mama ei. Fără să-mi spună, a luat

legătura cu celelalte rude, ca să afle dacă aveau veşti despre ea; nimeni nu ştia nimic, iar asta o îngrijora. În cele din urmă am ajuns la un compromis: urma să ne întoarcem în Vestul Mijlociu şi să ne stabilim într-un loc liniştit, în care să nu putem fi găsiţi de vechii asociaţi ai tatălui meu, dar suficient de aproape de Chicago, pentru ca eu să mă pot furişa şi să o caut pe mama lui Pearl. Iniţial, am stabilit să închiriem o casă mai departe în nord, însă în drum spre Philadelphia, ne-am oprit în Paducah, să-l vizităm pe unul dintre verii lui Pearl. Ei i-a făcut mare plăcere reîntâlnirea, şi-n timp ce ne aflam acolo, am văzut un afiş cu această casă, aflată la mică distanţă de mers cu maşina, peste râu. Şi cum aveam şi bani, m-am gândit: de ce nu?

— De ce *nu?* zise Montrose. După ce-ţi spusese domnul Landsdowne? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în capul tău?

— Credeam că suntem protejaţi, răspunse Winthrop simplu. Ultima scrisoare de la mama includea şi instrucţiuni pentru două farmece. Unul, pentru a pune pe căi greşite urmăritorii atunci când eram pe drum. Celălalt, pentru a fi folosit în orice casă alegeam să intru, pentru a-i alunga pe cei care doreau să-mi facă rău. Erau singurele vrăji pe care le ştiam, însă n-am înţeles de fapt cum funcţionau – iar mama nu ştia nimic despre Pearl. Ea a presupus că voi fugi singur şi că principala ameninţare pentru mine vor fi tatăl meu şi cei ca el.

— Vrăjitori, completă Montrose. Farmecul asupra casei te proteja doar împotriva vrăjitorilor?

— Asta ar fi şi bănuiala mea, răspunse Henry Winthrop. Nici măcar acum nu sunt sigur. Însă ceva mult mai important mi-a scăpat din vedere. Am făcut aceeaşi greşeală pe care o făcuse şi mama: am cerut ceva fără să înţeleg adevărata natură a cererii mele. Vezi tu, şi tatăl meu mă proteja. Nu m-a protejat aşa cum te-a protejat al tău, din dragoste. El mă proteja complementar, pentru ceea şi cine era el. Atâta timp cât mă aflam în casa lui, singurul lucru de care trebuia să mă tem era el. Prin faptul că m-

am eliberat de el însuşi, am sfârşit prin a deveni vulnerabil faţă de restul lumii, însă eu nu gândeam aşa. Credeam că liber înseamnă liber să fac cum îmi place. Credeam… credeam că *am* imunitate.

— Toţii băieţii cred asta, zise Montrose. Dar când ai ieşit în lume şi ai luat-o şi pe ea cu tine… Nu ţi-ai dat seama că era exact invers?

Winthrop clătină din cap.

— În Philadelphia nu ne-a deranjat nimeni. O, poate din când în când, cineva ne mai zicea ceva urât – Pearl era mult mai sensibilă la asta decât mine. Însă niciodată nu ne-a *atacat* cineva. Am presupus că vraja mamei mele funcţiona. Nu vedeam niciun motiv pentru care să nu funcţioneze şi aici.

— Ai fost un prost, asta ai fost.

— Da, am fost un prost, recunoscu Henry Winthrop. Asta a fost problema. Aveam farmece care să mă protejeze împotriva vrăjitorilor şi a celor cu puteri speciale, dar nu şi împotriva propriei mele prostii… sau a bandelor de oameni înguşti la minte.

— *Narrow!*

Strigătul veni de afară, acolo unde deja se lăsase noaptea. O noapte deosebită. Privind pe geam, Montrose văzu trei maşini parcate pe peluză şi vreo doisprezece bărbaţi stând în lumina farurilor. O gloată de tâmpiţi, dar înarmaţi.

— Narrow! zbieră conducătorul lor. Ieşiţi afară, tu şi negroteii ăia doi!

În întunericul nopţii de vară, vizavi, se strânseseră şi mai mulţi oameni, spectatori, printre ei zărindu-se şi femei şi copii.

Unul dintre indivizii de pe peluză mişcă rotiţa unei brichete şi atinse flacăra de o cârpă îndesată în gura unei sticle de Cola pline cu benzină. Montrose urmări cum sticla zboară învârtindu-se în direcţia ferestrei până ce, în ultima clipă, forţa îi reveni în picioare şi izbuti să se împingă din calea jerbei de cioburi de geam. Sticla zbură prin încăpere şi se izbi de baza vetrei, făcând să izbucnească flăcări lacome din covorul aflat în faţa şemineului.

Henry Winthrop, care nu se clintise, căută privirea lui Montrose peste masă. Expresia sa era îndurerată şi plină de autocompătimire.

— N-am ştiut, zise el. Jur că n-am ştiut.

Apoi se auzi un pistol pocnind în noapte şi capul lui Winthrop se dădu pe spate; se prăbuşi fără viaţă în scaun. Montrose se ridică, trântindu-şi scaunul cu o lovitură de picior şi lipindu-se cu spatele de peretele de lângă geam.

Focul tot mai puternic ajunsese până la uşa bucătăriei şi fumul de la covorul arzând se năpustea în sus spre plafon. Montrose îşi acoperi gura şi nasul cu o batistă. Tocmai se pregătea să sară peste flăcări, când, brusc, îi văzu pe femeie şi pe băiat stând unul lângă altul în faţa vetrei şemineului, încremeniţi ca nişte cadavre, cu ochii închişi şi cu braţele încrucişate în faţă.

Se auziră alte împuşcături afară. Montrose se feri, instinctiv. Când îşi veni în fire, femeia şi băiatul dispăruseră, iar în locul lor, stând direct în foc, se afla un bărbat negru masiv, cu pielea foarte închisă la culoare. Ochii bărbatului erau deschişi şi plini de o furie amară pe care Montrose o cunoştea prea bine.

— Tată? zise Montrose, coborându-şi batista de pe faţă. Tăticule?

Ulysses Turner îşi mişcă buzele cu repeziciune, însă cuvintele, oricare-ar fi fost acestea, îi erau înghiţite de flăcări. Montrose se aplecă în faţă, căznindu-se să le-audă, însă căldura îl împinse înapoi, aşa că rămase acolo neajutorat şi fără să poată înţelege nimic, în vreme ce camera se umplea de fum şi de zgomotul gloanţelor trimise de mâinile unor oameni simpli.

★★★

— Tată?

Atticus porni pe urmele lăsate de tatăl său în zăpadă până în spatele casei Narrow şi sui pe verandă, păşind cu grijă peste o gaură din scânduri. Două panouri de lemn erau bătute în cuie peste

tocul uşii din spate, însă aceasta fusese forţată, aşa că se ghemui şi izbuti să pătrundă înăuntru.

— Tată? strigă Atticus, şi se opri în bucătăria distrusă.

— Aici!

Bucata de podea din faţa şemineului din salon se prăbuşise cu totul, la fel şi tavanul de deasupra ei. Cu ajutorul luminii ce se strecura prin găurile din ferestrele acoperite de scânduri, Atticus îşi putea vedea tatăl în celălalt colţ al încăperii, aşezat pe un scaun şubred, fără un picior. Montrose stătea aplecat înainte, cu braţele desfăcute în faţă, strângând un soi de pachet.

— Tată? Cum ai ajuns aici?

Niciun răspuns. Atticus se întoarse prin bucătărie şi înaintă pe un hol central, ajungând la cealaltă intrare în salon. Postându-se în faţa tatălui său, văzu că pachetul din mâinile lui Montrose era un teanc de jurnale, aşezate unul peste altul şi legate cu o sfoară zdravănă. Acestea erau acoperite cu un strat gros de cenuşă, însă sfoara părea curată şi nouă.

— Tată, ce-ai acolo? zise Atticus. Sunt cumva…

Montrose se ridică în picioare, trântind pe spate scaunul şubred pe care stătuse.

— *Nimic,* răspunse el, privindu-şi în ochi fiul cu o insistenţă plină de furie. N-am găsit *nimic.* Familia Narrow e moartă, casa le-a ars, iar noi n-am găsit niciun blestemat de lucru. Asta o să îi spunem lui Braithwhite. Şi asta o să *credem* şi noi, aşa că dacă el o să se uite în capetele noastre, n-o să vadă nicio diferenţă. Mă înţelegi? Mă asculţi?

— Da, tată, te-am înţeles.

— Ar fi *bine* s-o faci, zise Montrose, apoi oftă, obosit, simţind greutatea fiecărui an de Jim Crow ce atârna asupra sa… dar simţind ceva, totuşi. Trebuie să plecăm, adăugă el. Aici e un loc al morţilor, nu e locul nostru aici. Strânse jurnalele la piept, apoi adăugă: Deocamdată.

HORACE ŞI PĂPUŞA DEMONICĂ

Specimenul, aşa cum a observat West, era dotat cu un sistem nervos splendid.

– H.P. Lovecraft, „Herbert West, reanimator”[29].

— Doamna părea posedată, zise Neville. Ca atunci, în *Călătorul misterios,* când demonul a pus stăpânire pe iubita arheologului, după care i-a schimbat şi vocea, ştii? Exact aşa a fost, doar că ea a folosit cuvinte care nu pot fi pronunţate la radio.

Bunicul său, Nelson, din Biloxi, împlinise 55 de ani, le explică el. Familia urma să sune ca să-i ureze la mulţi ani seara, când tarifele sunt mai mici. Însă apoi, în timpul cinei, sora lui Neville, Octavia, spărsese un pahar şi se tăiase la picior. Părinţii lui Neville o duseseră pe Octavia la Urgenţe, lăsându-l pe Neville acasă, să aibă grijă de cealaltă soră. Lui Neville îi intrase în cap c-ar trebui să-l sune el însuşi pe bunicul, ca să-i dea de ştire că ei nu uitaseră totuşi de el. A fost o mare prostie din partea lui – tatăl său avea să se înfurie groaznic din pricină că trebuia să plătească pentru două apeluri, fie ele şi la un tarif mai mic. Însă Neville nu mai efectuase niciodată un apel la mare distanţă şi, dat fiind că abia împlinise treisprezece ani, era nerăbdător să înceapă să facă lucruri de adult.

Aşa că ridicase receptorul şi i se făcuse legătura cu operatoarea din Biloxi. Aici e Neville Porter, care vrea să ia legătura cu domnul Porter, povestea Neville că ar fi spus. Operatoarea, o femeie albă care părea bătrână şi, posibil, avea şi probleme cu auzul, zisese: Cu cine anume vreţi să luaţi legătura? Cu domnul Porter, repetase Neville. Prenumele său, a zis operatoarea. E-n regulă, îi spusese Neville atunci, este o reşedinţă privată. Există un singur domn Porter acolo.

Atunci se dezlănţuise demonul.

Acum ascultă-mă bine, prichindel blestemat ce eşti! zisese demonul. Dacă tu crezi că am să-i spun „Domnule” unui negrotei, să ştii că n-o să iasă bine pentru tine! Cum îl *cheamă?* N-N-Nelson, răspunsese Neville. Demonul râsese de bâlbâiala lui, după care îl pusese să-şi ceară scuze şi să i se adreseze cu „doamnă”, înainte de a-i face, în cele din urmă, legătura. În momentul acela, Neville nici măcar nu mai dorea să stea de vorbă cu bunicul său. Nu mai voia să stea de vorbă cu nimeni.

— De ce n-ai închis pur şi simplu? întrebă Curtis. Operatoarei, vreau să zic, nu bunicului tău.

— N-am putut, răspunse Neville. Ar fi însemnat lipsă de respect.

— Şi ce dacă? Şi ea a fost lipsită de respect cu tine. Şi oricum, ce putea să-ţi facă ea, de la o mie de kilometri?

— Dar nu e la o mie de kilometri de bunicul. Dacă se înfurie de-a binelea şi vorbeşte şi cu celelalte operatoare de acolo? Crezi că el va mai primi vreodată un telefon?

Mânia lui Curtis se mai micşoră puţin.

— Nu pot face aşa ceva!

— E Mississippi, prostule, zise Neville. Pot să facă orice au chef.

Horace, care mergea alături de ei, dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Tatăl meu mi-a povestit despre oraşul ăsta din Sud, ştiţi? Într-un an, negrii au pornit un demers să convingă lumea să iasă la vot, aşa că departamentul poliţiei de la autostrăzi a închis toate drumurile dintre zona celor de culoare şi tribunal. Să tai legătura telefonică a cuiva este nimic, prin comparaţie.

— Ei bine, eu i-aş da în judecată dacă mi-ar tăia telefonul, zise Curtis, al cărui tată era avocat specializat în vătămări corporale.

— I-ai da în judecată? spuse Neville. Crezi că i-ai putea da în *judecată?* Dumnezeule, cât de ignorant poţi fi?

— Oricând poţi da pe cineva în judecată! insistă Curtis.

— Nu, în Mississippi nu poţi. Legea nu e *pentru* persoanele de culoare, nu acolo… Să dai în judecată! Neville clătină din cap, dezgustat. Ai ajunge să atârni de un stâlp de telefon, cel mai probabil.

— Ei, să ştii că nu trebuie să pari atât de bucuros în această privinţă! rosti Curtis.

— Nu sunt *bucuros,* sunt *înţelept,* replică Neville. Ar trebui să mai încerci şi tu din când în când.

În depărtare, se zărea acum o marchiză de un galben strălucitor, destinaţia lor, White City Comics Emporium. Neville, care continua să clatine din cap şi să murmure „Să dai în judecată!", iuţi pasul, alergând apoi ca să ajungă din urmă alţi doi băieţi care efectuau acelaşi pelerinaj după şcoală.

Horace rămase alături de Curtis.

— Nu-l lăsa pe Neville să te facă să te simţi prost, zise el. Aud tot timpul astfel de poveşti de la tatăl meu şi ştiu că sunt adevărate, însă unele dintre ele sunt atât de absurde, încât mai că nici nu-mi vine să le dau crezare… Îl cunoşti pe Joe Bartholomew?

— Joe Piratul? Curtis încuviinţă din cap, adăugând: Sigur că da.

— Ştii că şi-a pierdut un ochi într-un accident de maşină, în copilărie. Şi-a pierdut şi mama, tot atunci. Iar tata mi-a zis că doamna Barholomew probabil că n-ar fi trebuit să moară, însă spitalul de unde locuiau ei, în Alabama, refuza să trateze persoanele de culoare. Au fost nevoiţi să cheme o ambulanţă de la un alt spital, aflat la vreo sută de kilometri, iar când a ajuns la ei, era prea târziu.

— Pe bune? spuse Curtis. Adică, ştiu şi eu că e segregare şi aşa mai departe, dar chiar aşa, şi dacă eşti pe moarte?

— Asta l-am întrebat şi eu pe tata, spuse Horace. Ştii, i-am zis: Măcar au *încercat* să sune la spitalul albilor, doar ca să vadă dacă vor face o excepţie? Mama lui Joe Piratul era învăţătoare, aşa că m-am

gândit că poate… Dar tatăl meu a zis că legile lui Jim Crow nu funcţionează aşa.

— Frate! Curtis îşi pipăi haina, deasupra cicatricei de la apendicită, apoi întrebă: Tu ai fost vreodată?

— În sud? Nu, niciodată.

— E oarecum ironic, într-un fel. Dat fiind că tatăl tău e agent de voiaj şi aşa mai departe.

— Agent de voiaje *sigure,* îi reaminti Horace. Am încercat să merg. Acum vreo doi ani, când tata s-a dus la Atlanta, într-o călătorie de afaceri, i-am cerut să mă ia şi pe mine, dar s-a împotrivit mama.

— Probabil că şi-a făcut griji pentru ce s-ar fi putut întâmpla dacă erai implicat într-un accident de maşină. Sau dacă ţi se declanşa astmul.

— Într-o zi, voi merge, zise Horace. Înainte să mă mut la New York şi să încep să lucrez în industria benzilor desenate, vreau să văd eu însumi sudul. Poţi să vii şi tu cu mine, dacă vrei.

— Ca să-l întâlnesc pe Jim Crow faţă în faţă? Nu, mersi! Cred că prefer totuşi să rămân acasă şi să fiu ignorant.

— Hei! Hei, băieţi?

Strigătul, răguşit şi gros, se auzea dinspre o vitrină acoperită cu scânduri pe lângă care doar ce trecuseră. Un bărbat alb stătea şi rânjea în uşa deschisă; avea pe el un costum boţit şi afişa o umbră de barbă ţepoasă, ce îl făceau să semene cu un om de afaceri care începea să se sălbăticească.

— Băieţi, n-aţi vrea să câştigaţi nişte bani? zise el. Dacă unul dintre voi vine aici o clipă, vă dau un dolar.

— Un dolar pentru ce? întrebă Curtis.

— Vreau să vă frec pe cap.

— Poftim!? făcu Horace cu glas piţigăiat.

— Vino doar până aici şi lasă-mă să te frec pe cap.

Bărbatul ridică în sus mâna dreaptă, strânsă într-un pumn uşor desfăcut, şi o scutură; auziră un zornăit de zaruri.

— Pentru noroc.

Neville, care nu îi abandonase totuşi complet, se întoarse în grabă după ei.

— Fiţi *înţelepţi,* şuieră el, trăgându-i după el pe Horace şi pe Curtis. Nu vă *opriţi.*

★★★

— Chiar nu intri? zise Neville.

— Nu pot, răspunse Horace. I-am promis tatei.

Când se uită prin vitrina Comics Emporium, văzu că domnul D'Angelo se întorsese ca să aibă grijă de magazin. În urmă cu o săptămână, când Horace a venit până aici împreună cu Reginald Oxbow, domnul D'Angelo lipsea, fiind bolnav, iar vânzătorul care îl înlocuia a stat cu ochii pe ei tot timpul cât s-au aflat în magazin. Apoi, când au venit la casă să plătească cumpărăturile, i-a obligat să-şi dea jos gecile, pentru a-i dovedi că nu furaseră nimic.

În aceeaşi seară, unchiul lui Horace a trecut pe la ei pe-acasă şi, la cină, Horace a pomenit de ce făcuse vânzătorul. Unchiul Montrose s-a mâniat foarte tare.

— Tot mai cumperi benzi desenate de la tipul ăsta care te-a tratat în asemenea hal?

— Păi, da, a zis Horace, apoi a încercat să îi explice că din moment ce nu el deţinea magazinul, practic nu de la *el* cumpărau.

Însă unchiul Montrose nu reuşea să facă această diferenţă, şi i-a aruncat o privire tatălui lui Horace, spunând parcă: Tu ce-l înveţi pe băiatul ăsta?

Aşa că acum magazinul îi era interzis, până ce tatăl său avea să-şi facă timp să vină până acolo şi să aibă o discuţie cu domnul D'Angelo despre angajatul acestuia. Horace ştia că lucrurile ar fi putut sta şi mai rău: unchiul Montrose ar fi sărit cu totul peste discuţie şi ar fi trecut direct la boicot permanent.

— Dacă ai putea intra, îl întrebă Curtis, ştii ce ai vrea să cumperi?

Horace ridică din umeri.

— Mă gândeam la noul *Superboy.*

— Şi eu mă gândeam să mi-l iau, spuse Curtis, încuviinţând din cap. Altceva?

— Aş fi vrut doar să arunc un ochi, înţelegi, să văd ce-a mai apărut săptămâna asta.

— Atunci, uită-te la noi pe geam. Dacă văd ceva interesant, îl ridic ca să-l vezi.

Neville şi Curtis intrară în magazin, în vreme ce Horace rămase lângă vitrină, bătând din picioare ca să se încălzească. Nu stătea de mult timp acolo, când auzi pe cineva venind în urma sa. Închipuindu-şi că ar fi putut fi omul cu zarurile, Horace ridică o mână pentru a-şi proteja scalpul, dar când se întoarse, dădu peste doi bărbaţi albi, proaspăt bărbieriţi amândoi. Cel din stânga îşi desfăcu haina, pentru a-i arăta steaua de poliţist prinsă de vestă.

— Horace Berry? zise acesta. Sunt detectivul Noble, iar acesta e partenerul meu, detectivul Burke. Avem câteva întrebări pentru tine.

★★★

Îl duseră la un local din josul străzii. Alungând-o pe chelneriţă cu o fluturare a insignelor de poliţişti, cei doi detectivi îl aşezară pe Horace într-un separeu în formă de U şi-l înghesuiră între ei, detectivul Noble în stânga, iar detectivul Burke în dreapta lui, suficient de aproape de el, încât să nu se poată mişca fără a se lovi de unul dintre ei, şi totuşi suficient de departe, încât el să fie nevoit să-şi sucească tot timpul capul pentru a menţine contactul vizual cu cel care vorbea. Ca stânjeneala lui să crească şi mai mult, înăuntru mai era şi un client cu un trabuc în gură, care stătea la un capăt al tejghelei direct vizavi de ei. Când Horace băgă de seamă norul de fum care se ridica deasupra capului bărbatului, simţi cum plămânii încep să i se strângă şi ştiu dintr-odată că, pentru a evita o criză de astm, avea să fie nevoit să respire încet şi să-şi păstreze calmul. Dificil, în asemenea împrejurări.

— Aşadar, Horace, începu detectivul Noble, motivul pentru care voiam să discutăm cu tine…

— …e că noi credem că ne poţi ajuta la o anchetă, completă detectivul Burke.

— Am vrea să ştim ce ne poţi spune despre asta.

Detectivul Noble aşeză pe masă un exemplar din *Aventurile interplanetare ale Orithyiei Blue.*

— O recunoşti?

Horace ridică revista. Era numărul 11: ediţia specială de Crăciun. Era mototolită şi jerpelită, iar tuşul de pe copertă era plin de pete. Coperta din spate era mânjită de o urmă de noroi de forma unui pneu de maşină.

— A fost găsită la locul unui accident, anunţă detectivul Noble.

— Accident! Mama e bine?

— Mama ta? zise detectivul Burke. E bine, din ce ştim noi.

— Ce te-a făcut să întrebi de ea? interveni detectivul Noble.

— Nimic, răspunse Horace, care apoi coborî privirea şi se prefăcu interesat de urma de cauciuc.

Detectivul Noble înfipse două degete sub bărbia lui Horace şi-i ridică în sus capul.

— Horace, ascultă-mă bine! spuse el. Nu vrei să ne minţi.

— Chiar nu vrei, îl susţinu detectivul Burke. N-o să ai nicio şansă.

— Am să-ţi dezvălui un mic secret, zise detectivul Noble. Noi, poliţiştii – poliţiştii *deştepţi* –, de multe ori, când punem o întrebare, cunoaştem deja răspunsul, însă noi tot o punem, pentru că ne place să aflăm dacă persoana cu care stăm de vorbă cooperează cu noi…

— …sau încearcă să ne tragă pe sfoară, completă detectivul Burke.

— Dar tu nu încerci să ne tragi pe sfoară, nu-i aşa, Horace? zise detectivul Noble.

— Nu! răspunse Horace. Dar eu nu… Habar nu am despre ce-i vorba.

— Nu trebuie să ştii despre ce e vorba, zise detectivul Burke. Ci doar să răspunzi la întrebările noastre.

— Însă, adăugă detectivul Noble, pe un ton mai blând, probabil că ţi-am putea spune câte ceva, doar

ca să începem discuţia cu dreptul. Se uită la partenerul său, apoi: Îi putem spune câte ceva, nu-i aşa?

Detectivul Burke ridică din umeri.

— Un pic, probabil.

— Desigur. Detectivul Noble se întoarse la Horace. E vorba de legături, începu el. În ultimele câteva luni, eu şi detectivul Burke am pus la punct o operaţiune de supraveghere. Ştii ce înseamnă asta?

— Aţi pus pe cineva sub urmărire?

— Exact. Un bărbat pe nume Caleb Braithwhite. Ţi-e cunoscut numele, Horace?

Horace scutură din cap, conştient de faptul că cei doi detectivi îl urmăreau acum cu foarte mare atenţie.

— Aşadar, continuă detectivul Noble, am început să stăm cu ochii pe domnul Braithwhite şi pe asociaţii acestuia. Oameni precum vărul tău Atticus, sau unchiul tău Montrose, şi tatăl tău.

— Tatăl meu? Ce…

— Şi pentru că ne place să fim meticuloşi, continuă detectivul, am început să-i supraveghem şi pe cei care s-ar *putea* să fie asociaţi de-ai domnului Braithwhite, chiar dacă, de fapt, n-au fost văzuţi niciodată împreună. Mama ta, spre exemplu, s-ar putea încadra în această categorie. Acesta ar fi primul lucru.

— Al doilea, interveni detectivul Burke, e acest accident…

— Un accident cu focuri de armă, zise detectivul Noble. Dar cu complicaţii.

— Mda, bizar, spuse detectivul Burke. Trei oameni decedaţi, doi dispăruţi şi indicii despre încă o persoană, cel puţin, care a părăsit locul faptei. Iar asta – bătu cu un deget în revista de benzi desenate – a fost găsită pe jos, în apropierea victimelor.

— Acuma, toate astea s-au petrecut în Wisconsin, în afara jurisdicţiei noastre, îi explică detectivul Noble. Însă autorităţile care investighează cazul sunt prieteni de-ai şefului nostru, aşa că le place să facă schimb de favoruri şi de informaţii, prin

urmare au ajuns să-i arate şi lui aceste benzi desenate, că ei n-au putut să le dea de urmă.

— În mod normal n-ar fi însemnat nimic nici pentru noi, completă detectivul Burke. Însă aici intervine partea legată de conexiuni…

— Orithyia Blue, un nume destul de neobişnuit, spuse detectivul Noble. Orithyia a fost o regină a amazoanelor. Nu una foarte faimoasă, totuşi. În zilele noastre, singura amazoană de care au auzit majoritatea e Wonder Woman. Iar dacă ştiu totuşi o regină a amazoanelor, aceasta e probabil mama lui Wonder Woman. Cum se numea ea?

— Hippolyte[30], răspunse detectivul Burke.

— Exact, Hippolyte, cu „e” la final. Însă îl poţi scrie şi cu „a”.

— Orithyia Blue, interveni detectivul Burke. Hippolyta Berry. Interesantă coincidenţă.

— Şi devine şi mai interesant, zise detectivul Noble, dacă ştii, aşa cum ştim noi, că mama ta se numea, înainte, Hippolyta Green.

— Blue şi Green, zise detectivul Burke rânjind. Ambele, femei de culoare.

— Mai ştim şi că mama ta merge adesea în călătorii, spuse detectivul Noble, şi ştim că a lipsit din oraş în noaptea de 21 decembrie, adică atunci când a avut loc întâmplarea asta din Wisconsin. N-am fi crezut că ar fi vreo fană a benzilor desenate, însă apoi ne-a spus profesoara ta, doamna Freeman…

— Aţi stat de vorbă cu doamna Freeman?

— Suntem meticuloşi, cum spuneam. Doamna Freeman ne-a zis că eşti un mic artist foarte talentat. Aşa că pricepi unde vrem să ajungem, concluzionă detectivul Noble. Şi-acum, că ţi-am împărtăşit toate aceste informaţii, Horace, e timpul ca şi tu să începi să ni te destăinui. Asta e lucrarea ta, corect?

N-avea niciun rost să nege.

— Da, domnule.

— I-ai dat-o mamei tale înainte să plece în călătorie?

Horace încuviinţă din cap.

— Ştii unde a mers?

— Minneapolis.

— Deci ar fi trebuit să treacă prin Wisconsin.

— Presupun că da.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Iar când detectivul Burke se aplecă brusc spre el: Chiar nu ştiu!

— Dar ştii *ceva,* zise detectivul Burke.

— A zis… a zis că a pierdut-o!

— Când?

— Pe drumul de întoarcere, răspunse Horace. De Crăciun. M-a întrebat dacă am luat eu revista din maşină, iar eu i-am zis că nu, aşa că a spus că trebuie s-o fi pierdut. Era îngrijorată.

Îşi regretă cuvintele de îndată ce-i ieşiseră pe gură.

— Dar ea n-ar fi…

— N-ar fi ce?

— N-ar fi făcut nimic rău!

— Poate că nu singură, zise detectivul Noble. Însă dacă domnul Braithwhite i-ar fi cerut să facă ceva pentru el…

— Eu nu cunosc niciun domn Braithwhite! Eu…

— Horace, linişteşte-te, te credem. Dar, vezi tu, acum avem această problemă pe cap. Eu şi detectivul Burke avem nevoie de răspunsuri. Am putea merge să o întrebăm pe mama ta şi gata, dar dacă ea *lucrează* pentru domnul Braithwhite, s-ar putea să nu vrea să discute cu noi…

— Şi lucrurile ar putea căpăta o turnură proastă, zise detectivul Burke. Foarte repede.

— Vom face ceea ce e necesar, spuse detectivul Noble. Însă ideea mea e ca tu să stai de vorbă cu mama ta în locul nostru. Fii subtil când o faci: întreab-o dacă şi-a mai găsit acea revistă pierdută, apoi vezi dacă o poţi convinge să-ţi spună mai multe despre călătoria la Minneapolis.

— Iar după ce afli tot ce poţi despre asta, adăugă detectivul Burke, încearcă să aduci în discuţie şi numele domnului Braithwhite. Ai putea spune că l-

ai auzit pomenit de tatăl tău. Vezi cum va reacţiona ea.

— Apoi întoarce-te la noi, zise detectivul Noble. Şi spune-ne tot. Ce zici, Horace? Crezi că ai putea s-o faci?

Îşi dorea cu ardoare să spună nu. Dincolo de faptul că nu dorea să trădeze încrederea mamei sale, Horace simţea că totul era o înscenare atent orchestrată şi că detectivii se hotărâseră deja ce să facă în continuare. Dacă planurile lor presupuneau şi să-i facă rău mamei sale, nimic din ce făcea sau cu care nu era el de acord n-ar fi schimbat acest lucru. Caz în care ar fi trebuit să-i refuze şi să suporte consecinţele cu demnitatea neatinsă. Însă el nu era nici pe departe atât de curajos să o facă, şi simplul gând de-a refuza îi declanşă un alt spasm de avertisment în plămâni.

— Pot să-ncerc, răspunse el, cuvintele ieşindu-i cu un şuierat din gură. Pot să-ncerc să stau de vorbă cu ea.

Detectivul Noble părea întristat.

— Of, Horace, mă dezamăgeşti!

— Te-am avertizat să nu minţi, Horace, se băgă şi detectivul Burke.

— Nu mint! replică Horace. Am să stau de vorbă cu mama. Am să…

Însă apoi se înecă, tuşind. Clientul cu trabucul se ridicase de la tejghea şi se apropia de separeu, însoţit de o duhoare grea de fum.

— Deci? întrebă bărbatul cu trabucul.

— Îmi pare rău, căpitane Lancaster! zise detectivul Noble. Nu cred că Horace vrea să colaboreze cu noi.

— Crede că se poate preface că e de acord cu noi, spuse detectivul Burke. Că ne va păcăli să-i dăm drumul, să fugă acasă şi să-i avertizeze pe mămica şi tăticul.

— Bun, atunci, zise căpitanul Lancaster. Vom proceda altfel.

Trase din trabuc, iar când vârful acestuia scânteie, Horace simţi un spasm la coada ochiului.

— Ridicaţi-l în picioare, zise căpitanul.

Detectivii îl prinseră pe Horace de braţe, săltându-l de pe canapea şi aducându-l până deasupra mesei. Horace dădu din picioare şi încercă să ţipe, însă plămânii nu voiau să-i răspundă, iar apoi fu aşezat jos pe podea, în afara separeului, şi-şi dădu seama că oricum nu mai conta: chelneriţa şi restul clienţilor se evaporaseră. Erau doar el şi detectivii, căpitanul şi vârful aprins al trabucului.

Horace smuci din cap în toate părţile până îl luă ameţeala, hotărât să fie o ţintă în mişcare, însă intenţia lui Lancaster nu era să-l orbească. În schimb, îşi ţinu trabucul în mâna dreaptă şi trase un scuipat gros în mâna stângă, îşi înfipse trabucul înapoi între dinţi, după care îşi făcu palmele căuş şi începu să şi le frece energic una de alta. Horace încetă să se mai mişte când văzu ceea ce semăna cu un soi de abur care ţâşnea dintre palmele căpitanului.

Apoi căpitanul rosti:

— Ţineţi-i capul nemişcat, şi Horace începu iar să se zbată.

Însă detectivul Burke îşi înfipse degetele în ceafa lui Horace, iar căpitanul îşi întinse mâinile, acum fierbinţi şi mânjite de scuipat, şi începu să frece scalpul lui Horace cu ele, ca şi cum ar fi vrut să îi răpească până şi ultima firimitură de noroc.

★★★

În noaptea aceea, avu visul cu capetele.

Era un vis mai vechi. Pe vremea când Horace avea şapte ani, făcuse o călătorie cu unchiul său la un depozit din Gary, Indiana. Locul era de fapt un imens magazin de vechituri specializat în echipamente industriale la mâna a doua, iar şefii lui Montrose îl trimiseseră ca să arunce o privire la o tiparniţă folosită.

În vreme ce unchiul Montrose îşi vedea de treburile sale, Horace explora colecţia de piese de maşinării din depozit. Obiectele mai mari stăteau expuse direct pe rafturi sau pe podea, în timp ce obiectele mai mici erau adunate în lăzi de lemn.

Chiar şi lăzile erau luate la mâna a doua, iar o parte dintre ele încă mai afişau etichetele produselor pe care le conţinuseră iniţial. În timp ce rătăcea pe-acolo, Horace a început să inventeze o poveste despre o băcănie pentru roboţi, cu un „metalvânzător" care vindea lăptuci făcute din palete de ventilator şi fructe din piatră, care erau tuburi de aspirator.

În umbrele care învăluiau un raft jos, ceva mai ferit, a zărit o ladă cu eticheta CAPETE DE NEGROTEI DIN GEORGIA; cuvintele erau însoţite de un desen înfăţişând un băiat negru dinţos şi pistruiat. Poate că în încercarea cuiva de-a face o glumă, bucata de etichetă unde ar fi trebuit să se afle trupul băiatului fusese ruptă, lăsând la vedere doar capul rânjit şi pălăria de paie cu boruri largi de pe capul acestuia.

Un bărbat alb, care căuta ceva aflat pe acelaşi şir de rafturi, l-a văzut pe Horace holbându-se la lăzi.

— Sunt pepeni, l-a lămurit el. Pepeni mici, cam cât tărtăcuţa ta. Cu coajă neagră şi smocuri de puf în jurul lujerului. Aşa că de aceea se numesc capete de negrotei. Poţi mânca şi seminţele.

În aceeaşi zi, pe drum spre acasă, Horace a adormit în maşină şi a visat că se afla la raionul de legume şi fructe al unui supermarket mare şi se uita la un stand pe care erau stivuite capetele mai multor băieţi de culoare, alcătuind o piramidă cu laturile perfect egale.

Capetele în sine nu erau chiar atât de înfricoşătoare. Practic, nu erau capete *retezate,* ci doar capete cărora le lipseau trupurile. Erau vii şi nu păreau să sufere; majoritatea păreau plictisite sau adormite. Aspectul cu adevărat tulburător era că niciunul dintre clienţii din magazin nu părea să le remarce. Îşi împingeau cărucioarele prin faţa standului fără să arunce măcar o privire, sau dacă se uitau, observau capetele complet indiferenţi, ca şi cum nu reprezentau nimic altceva decât o stivă de pepeni. Horace voia să le atragă atenţia, să sublinieze că nu, de fapt acestea erau *capetele unor*

băieţi. Dar, totodată, îi era teamă să atragă atenţia asupra lui însuşi, convins că ceva oribil avea să se întâmple dacă o făcea.

De atunci, mai avusese de multe ori acel vis, de obicei când îşi făcea griji din vreo anumită pricină. În versiunile mai recente, propriul său cap făcea adesea parte din acel spectacol.

De data asta, în vis, capul lui Horace rămase pe umeri, însă chipurile lui Neville, Curtis şi Reggie, fiul reverendului Oxbow, îl priveau toate din stivă.

Era după închidere. În supermarket, luminile fuseseră stinse aproape toate şi nu era niciun client înăuntru, lucru care, din ce-şi aducea aminte Horace, nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Privi neliniştit către partea din spate a magazinului. Acolo se mişca ceva, făcând zgomote vagi în semiîntuneric. Indiferent ce era, Horace ştiu dintr-odată că nu voia să dea nas în nas cu acel ceva. Trebuia să iasă imediat de aici.

Dar când se uită spre partea din faţă a magazinului, nu găsi nicio uşă, ci doar un şir de geamuri opace, de un alb lăptos. Luminile strălucitoare de afară proiectau pe sticla acestora siluetele a doi bărbaţi. Detectivii, Burke şi Noble, care aşteptau în parcare: dacă ar fi spart o fereastră ca să scape, l-ar fi înhăţat imediat.

E nevoie de un start bun, îşi spuse Horace. Dai buzna afară şi nu te mai opreşti; nu se vor aştepta la aşa ceva. Se pregăti şi tocmai dădea să plece, când ceva anume îl făcu să arunce iar o privire în direcţia capetelor. Neville, Curtis şi Reggie îl priveau implorator. Nu ne lăsa, spuneau chipurile lor. Nu ne lasă în urmă.

Chestia din spatele magazinului se apropia acum, foşnind pe un culoar în direcţia raionului de fructe şi legume. Horace se uită înnebunit în jur, căutând ceva în care să care capetele. Pe un raft de sub o tejghea ticsită cu piersici văzu un coş de nuiele. Dar când Horace încercă să-l înşface, îi alunecă din strânsoare. Se lăsă pe vine şi se aplecă dedesubt, cu

obrazul lipit de partea din faţă a tejghelei şi pipăind orbeşte cu braţele pe acel raft.

Se aprinseră luminile. Ceva se mişcă deasupra lui şi o piersică se rostogoli în jos şi se desfăcu în bucăţi, putredă şi lipicioasă, pe umărul lui. Horace ţipă dezgustat şi se târî îndărăt, pentru a scăpa de avalanşa de piersici care urmă. Ridică braţele pentru a se apăra, aşteptând ca ceva să vină zburând spre el din întuneric. Atunci îşi dădu seama că pe umărul său se afla o greutate care nu putea proveni doar de la rămăşiţele unei piersici sfărâmate – o greutate pe *ambii* umeri. Mâini puternice se întinseră din spatele lui şi i se închiseră peste urechi, strângându-l cu forţă. Horace ţipă tare şi se trezi, dar nu înainte să-şi simtă propriul cap rotit complet şi smuls din vârful coloanei vertebrale, la fel de perfect precum un fruct cules dintr-o livadă.

★★★

Când veni la micul dejun, părinţii lui se contraziceau. Mama lui Horace venise cu un plan de ultim moment: să plece cu maşina la New York ca să-şi vadă mama, în weekend. Însă tatăl lui Horace contase pe ea să-i ţină locul lui Victor Franklin la biroul agenţiei de pe Grand Boulevard, căci Victor era plecat la Philadelphia, la nunta surorii lui.

În mod normal, Horace nu s-ar fi băgat. Dar dacă mama sa avea de gând să plece singură din oraş – lucru care, se părea, era hotărâtă să-l facă –, el trebuia să o avertizeze că poliţia era pe urmele ei.

Încercase să-i spună încă de ieri. După ce detectivii îi dăduseră drumul să plece, fugise drept acasă. Scalpul şi-l simţea de parcă era cuprins de flăcări, ca şi cum scuipatul căpitanului era amestecat cu acid de baterie, şi de îndată ce intrase în apartament, îşi şi vârâse capul sub jetul rece de apă de la chiuvetă. Arsura cedase, dar tot rămăsese o mâncărime sâcâitoare, pe care nicio cantitate de săpun şi apă nu o putuse îndepărta.

Mâncărimea scalpului era dublată de o mâncărime în gât şi în plămâni. Iar după cum descoperise în cursul serii, orice încercare de-a le

spune mamei sau tatălui său despre întâlnirea cu poliţia făcea ca mâncărimea să se transforme într-o adevărată arsură. Izbutise să scoată cel mult câteva cuvinte şi apoi începuse să tuşească. Cu cât încerca mai abitir să vorbească, cu atât tuşea mai tare, până ce începuse să horcăie precum o pisică ce înghiţise un ghem de păr.

Sperase că somnul din timpul nopţii avea să-l vindece. În schimb, mâncărimea părea acum să treacă la nivelul următor la care chiar şi să se *gândească* la a le zice ceva părinţilor era suficient ca să o declanşeze.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fiu neapărat eu, zicea mama sa. De ce nu-l pui pe Atticus?

— Atticus nu se întoarce din Michigan mai devreme de mâine-dimineaţă, spuse tatăl său, şi îmi închipui că va dori şi el să doarmă niţel după ce se întoarce.

Tuse.

— Dar Quincy?

— De Quincy am nevoie la biroul de pe Douglas. De ce n-aştepţi şi tu până marţi, când se întoarce Victor, şi atunci te poţi duce să-ţi vezi mama?

— Pentru că vremea urmează să se strice săptămâna viitoare şi dacă vine vreun viscol, n-am să mai pot pleca nicăieri.

Tuse, tuse. Horace se întinse după paharul din care doar ce băuse.

— George, spuse mama sa, pur şi simplu trebuie să fiu pe drum o vreme. Ştii cum ajung să mă simt. M-am simţit ca într-o cuşcă în ultima vreme.

— Cu siguranţă te-ai simţit într-un anumit *fel,* şi nu doar în ultima vreme, răspunse tatăl său. E ceva pe care nu mi l-ai…

Horace scoase o tuse explozivă, împrăştiind lapte peste ouăle prăjite şi peste o bună parte din masă.

— Sfinte *Dumnezeule!* Exclamă mama lui.

— Horace, spuse şi tatăl lui Eşti bine?

Nu, nu era bine. Dar începea să înţeleagă că nu-i era îngăduit să rostească acest lucru.

★★★

Horace era unul dintre băieţii care făceau livrări prin rotaţie, după terminarea orelor, pentru băcănia din colţ, care îi aparţinea lui Rollo Danver. Muncea trei sau patru zile pe săptămână, pentru o monedă de 5 cenţi la fiecare livrare, plus ce primea din bacşişuri. De obicei încerca să ajungă aici repede şi să primească prima tură de după-amiază, însă astăzi Horace îi lăsă pe ceilalţi băieţi să i-o ia înainte, pentru ca el să-şi poată termina un proiect pe care îl începuse în clasă.

Părinţii săi ajunseseră la un compromis. Mama sa avea să aibă grijă de biroul de pe Grand Boulevard astăzi şi mâine, după care avea să plece la New York mâine-seară, în vreme ce tatăl său avea să găsească pe altcineva care să lucreze luni. Între timp Horace, care tot căuta să-şi avertizeze mama fără să vorbească, se hotărâse să-şi codeze mesajul într-o bandă desenată. Un bilet direct ar fi fost mult mai firesc, însă Horace era obişnuit să comunice în acest fel.

Nu avea timp să termine un număr complet de revistă, aşa că-şi concentră eforturile la o ilustraţie de o singură pagină. Orithyia Blue era înfăţişată din faţă, exact în mijlocul cadrului, călătorind prin spaţiu, distrasă de conţinutul unei bule de lângă capul ei rămasă necompletată deocamdată, în care aveau să apară gândurile ei. Imediat în urma ei, clar vizibilă, dacă se uita în oglinda retrovizoare, veneau doi vânători de recompense. Horace acordase o mare atenţie chipurilor celor doi vânători de recompense.

Desenul era gata. Ceea ce mai avea el de completat era ce anume spuneau cei doi vânători de recompense – şi la ce anume se gândea Orithyia. Băiatul stătea în odăiţa din spatele băcăniei, cu blocul de desen pe genunchi, încercând să găsească cuvintele potrivite, ceea ce era cea mai grea parte pentru el. Scalpul continua să-l mănânce, aşa că îi venea greu să se concentreze. Se scărpină furios în cap, pentru a câştiga câteva secunde de eliberare, şi

apropie vârful creionului de bula de dialog a Vânătorului de Recompense Noble.

Horace.

Ridică privirea, crezând că Rollo era cel care-i vorbise, însă Rollo se afla la casă, în faţă, discutând cu un client la telefon, şi nimeni altcineva nu se mai afla momentan în magazin. Horace se întoarse la blocul său de desen.

Ridică iar privirea. De data asta, nu mai era un zgomot, ci o senzaţie – senzaţia neliniştitoare că cineva se uita fix la el.

Pe un raft înalt de pe peretele din faţa sa se aflau cârpe, pensule şi mai multe produse de curăţenie, inclusiv un bidon de Old Carolina Metal Polish, pe care Rollo îl folosea pentru a lustrui casa de marcat. Pe eticheta bidonului era desenat un majordom negru, un văr mai sărac al lui Uncle Ben şi Aunt Jemima, pe care Horace îl botezase Cousin Otis. Era ceva în *neregulă* cu Otis, ceva vag sinistru la geometria feţei lui care sugera, cel puţin lui Horace, că în spatele rânjetului său servil se ascundea un complot să-i facă felul familiei pentru care lustruia argintăria. Horace folosise un desen cu Otis ca punct de pornire pentru Iago, băiatul-majordom reprezentat de un android sinucigaş din *Orithyia Blue #9.*

Astăzi, Otis părea să aibă ceva mai multă viaţă în ochi, iar privirea lui, concentrată, în mod obişnuit, la ceainicul strălucitor din mâinile sale, era îndreptată în afară, astfel încât toată intensitatea rânjetului său maliţios cădea asupra lui Horace.

Ridicol. Dar odată ce gândul acesta îi intră lui Horace în cap, nu şi-l mai putu scoate: Otis îl urmărea.

Horace îşi răsuci scaunul şi îl vârî la loc sub raft. Îşi aşeză din nou blocul de desen pe genunchi şi încercă, încă o dată, să se concentreze.

Doar ce-i venise o idee şi atingea hârtia cu creionul, când auzi o frecare uşoară pe raftul de deasupra. Un firicel de praf îi căzu pe blocul de desen, pătând pagina. Horace se holbă la pete, în

timp ce pe scalp i se târau acarieni de praf invizibili. Apoi se auzi din nou acea frecare, mai puternică. Horace îşi dădu capul pe spate, ridicând o mână pentru a-şi proteja ochii, şi o sticlă de lichid de desfundat scurgeri îl lovi drept în piept.

Sări imediat din scaun, scăpând pe jos blocul de desen şi creionul, şi se lipi cu spatele de peretele opus. Sus pe raft, bidonul lui Cousin Otis rămase exact unde fusese şi până atunci – deşi rânjetul lui Otis părea ceva mai larg acum, ca pentru a spune: Ce-ai *păţit,* băiete?

— Horace! strigă Rollo. Ţi-a venit rândul!

★★★

Afară, în frig, mâncărimea scalpului se transformă în ace de gheaţă înţepătoare, care generară apoi valuri întregi de paranoia nestăvilită. Horace ducea coşul de livrări pe străzile pătate cu roz de soarele de iarnă coborât de pe cer, când se trezi că angoasa pe care o simţea se fixa pe obiecte aparent întâmplătoare, cum ar fi balansoarul de pe un teren de joacă. Umbra acestuia, tot mai lungă, aducea acum cu cea a unui gigant descărnat şi fără cap.

Rollo îi dăduse de făcut patru livrări, dintre care ultima trebuia dusă doamnei Vandenhoek, o bătrână olandeză de nouăzeci de ani, care locuia în Washington Park încă de când zona era locuită aproape în întregime numai de albi. Acum locuia singură, într-o casă înconjurată de blocuri din cărămidă. Era un adevărat exerciţiu de răbdare când îi livra ei. Femeia părea să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la etaj, iar când sunai la sonerie, aceasta ridica un geam şi se chiora afară, fără să spună nimic, ci doar îşi mijea ochii bănuitoare, la fel ca o gardă de la castel mioapă, care nu se putea hotărî dacă să coboare sau nu podul peste şanţ. În cele din urmă femeia cobora şi descuia ceea ce păreau a fi vreo şase zăvoare montate pe uşa din faţă. Nu aducea niciodată banii cu ea de prima dată şi, indiferent de vreme, nu îţi dădea voie să-i intri în casă. În schimb, te lăsa să aştepţi afară, în timp ce

ea îşi aşeza cumpărăturile şi se ducea la cine ştie ce loc ascuns în care îşi ţinea banii (Horace îşi închipuia un seif în pivniţă, aflată cu trei sau patru niveluri mai jos, păzit, fireşte, de nişte troli vorbitori de olandeză). După ce aveai ocazia să reflectezi la natura trecătoare a tinereţii, ea revenea la uşă, de data asta deschizând-o cu lanţul pus, şi îţi înmâna ce îţi datora pentru cumpărături, plus un bacşiş insignifiant.

Astăzi, conştient de apusul ce se apropia cu paşi repezi, Horace încălcă protocolul şi o întrebă pe doamna Vandenhoek dacă n-ar dori ca el să-i livreze cumpărăturile înăuntru. Ea îi aruncă o privire din aceea mijită, ca şi cum el s-ar fi oferit să vină înăuntru şi să-i taie gâtul, după care continuă aşa cum o făcea de fiecare dată. În vreme ce se îndrepta spre seif, Horace îşi lăsă jos coşul şi începu să se uite în toate părţile, cuprins de nelinişte şi scărpinându-se în cap, până ce angoasa lui găsi o altă ţintă asupra căreia să se aplece: decoraţiunile de Crăciun ale doamnei Vandenhoek.

Decoraţiunile, care apăreau în curtea doamnei Vandenhoek de pe la sfârşitul lui noiembrie şi care, în mod normal, rămâneau toată iarna acolo, constau dintr-o scenă cu ieslea făcută toată din lemn, strâmbată de timp şi vreme, şi o statuetă înaltă până la genunchi a lui Moş Crăciun din varianta olandeză, Sinterklaas, care călărea pe un cal alb şi avea pe cap o mitră precum cea a papilor. Între Sinterklaas şi iesle se afla o a doua statuetă, care ar fi putut fi confundată cu un pitic de grădină înveşmântat în straie de nobil renascentist. Acesta era Pete cel Negru, elful cu piele închisă la culoare care lucra pe post de executant al lui Sinterklaas, spionând şi pedepsind copiii neascultători.

Horace aflase mai multe despre Pete cel Negru nu de la doamna Vandenhoek, ci de la Rollo, care luptase în cel de-al Doilea Război Mondial şi care umblase prin toată Europa după încetarea ostilităţilor. În decembrie 1945, acesta se afla în

Amsterdam şi, într-o dimineaţă, se trezise şi găsise străzile colcăind de bărbaţi cu chipurile înnegrite.

— Se puneau în calea jeepurilor militare şi le jefuiau, îi povestise Rollo, aşa că zici că era o invazie a unei Armate de Trubaduri.

Pete cel Negru din faţa casei doamnei Vandenhoek chiar semăna foarte bine cu un negru, nu cu un trubadur, dar Horace observă acum că acesta semăna foarte bine, totodată, cu Cousin Otis, mai ales în privinţa ochilor şi a gurii. După ce încercă şi nu izbuti să nu mai acorde atenţie asemănării, Horace îşi schimbă poziţia până ce ajunse ca faţa lui Pete cel Negru să fie acoperită de capul calului lui Sinterklaas.

Mai trecu un minut. Horace bătu din picioare şi-şi suflă în mâini şi se scărpină în cap, şi-şi dori ca doamna Vandenhoek să vină mai repede.

Apoi simţi din nou ochi aţintiţi asupra sa. Se uită la decoraţiunile de Crăciun şi văzu că Pete cel Negru ieşise de după cal. Horace încercă să se convingă singur că *el* era cel care se deplasase de fapt, însă problema aici era că Pete nu doar că se mişcase şi ieşise la iveală, ci se şi *răsucise,* astfel încât acum, în loc să stea cu faţa spre stradă, aşa cum ar fi trebuit să stea în mod obişnuit, se holba – şi rânjea – drept spre Horace.

Claxonul brusc al unei maşini îl făcu pe Horace să-şi smulgă privirea de la el. Dură doar o secundă, însă când se uită înapoi, Pete cel Negru nu se mai afla acolo.

Înţepăturile pe care le simţea pe scalp i se mutară acum în jos, la ceafă. Începu să se răsucească, însă ceva ce semăna extrem de bine cu un picior micuţ îl prinse pe după gleznă; se prăbuşi pe spate, cu braţele larg desfăcute şi zbierând, pe aleea din faţa casei doamnei Vandenhoek. Uşa de la intrare se deschise brusc şi doamna Vandenhoek se ivi în prag, mijindu-şi ochii furioasă, cu pumnii încleştaţi în jurul banilor pentru cumpărături şi cu bacşişul cel minuscul pe care, Horace era foarte sigur acum, nici n-avea să-l mai primească.

Cât despre Pete cel Negru, acesta revenise la locul său lângă Sinterklaas, cu chipul inocent, mai puţin urma vagă a unui zâmbet răutăcios, pe care doar ochii lui Horace îl puteau vedea.

★★★

Sâmbătă, Curtis şi Neville aduseră păpuşa demonică la biserică.

Biserica Muntele Sion fusese sinagogă înainte de transformarea cartierului, iar înainte de asta, fusese loc de întâlnire pentru o confesiune de protestanţi albi cu vederi foarte stricte. Clădirii îi lipsea turla, în schimb avea o mansardă la care se putea ajunge pe un şir de trepte îngust şi abrupt, prin spatele altarului. Cu tavanul prea jos ca să servească la orice altceva în afară de spaţiu de depozitare, mansarda rămăsese ani de zile complet abandonată, până ce Reggie Oxbow îşi convinsese tatăl să-l lase s-o transforme într-un loc de întrunire a clubului.

Mansarda era acum fieful personal al lui Reggie, însă domnia lui acolo venea şi cu un preţ: era obligat să aibă grijă de sora lui mai mică, June, pe care toată lumea o numea Gâza. Gâza şi prietenele ei primiseră o mică porţiune din mansardă aproape de scări, în vreme ce restul spaţiului era rezervat în exclusivitate lui Reggie şi prietenilor săi.

Aveau loc o mulţime de jocuri acolo. Doamna Oxbow ţinea un magazin de caritate în pivniţa bisericii, iar Reggie şi Gâza aveau întâietate în a-şi alege dintre jucăriile donate. Reggie pusese mâna pe o impresionantă colecţie de jocuri de societate. Băieţii veniseră şi ei cu propriile jocuri, adunând piese de la dublurile obţinute din seturile de Monopoly.

În ultimele săptămâni, deveniseră obsedaţi de un joc pe care îl numeau Kreeg. Kreeg era prescurtarea de la *Das Kriegsspiel,* „Jocul de Război”. Horace găsise manualul de instrucţiuni într-o cutie cu cărţi în limbi străine din librăria lui Thurber Lang. Textul era în germană, însă, cu ajutorul ilustraţiilor, îşi dăduse seama că era un set de reguli pentru

reconstituirea campaniilor lui Napoleon cu ajutorul zarurilor şi al soldaţilor de jucărie.

Horace îl racolase şi pe Rollo să-i ajute cu traducerea, căci îşi mai amintea niţică germană din timpul petrecut în război. Apoi mersese cu regulile traduse la Reggie, căruia ideea i se păruse foarte tare la început, spunând, fără urmă de ironie, că el unul nu era interesat să-l joace pe Napoleon. Curtis izbutise să-l facă pe Reggie să se răzgândească, mai ales când subliniase că puteau păstra regulile acelea, schimbând însă subiectul jocului. Prin urmare, caii de război şi corăbiile europene se transformaseră în thoaţii şi aparatele de zbor de mici dimensiuni de pe Barsoom, iar Puterile de pe Bătrânul Continent deveniseră diverse rase de marţieni; şi aşa se născuse Kreeg. Primul lor joc îi avuseseră în prim-plan pe Marţienii Roşii ai lui John Carter, care apărau oraşele gemene Marele şi Micul Helium împotriva unei oşti alcătuite din Marţieni Verzi, Galbeni şi Negri. Era o bătălie dezechilibrată, dar şi o mare lovitură, mai ales împotriva lui Reggie, ai cărui Marţieni Verzi repurtaseră o victorie zdrobitoare împotriva Roşiilor lui Neville[31].

Sâmbăta aceea, când Reggie şi Horace suiră pe scări până în mansardă, îi găsiră pe Neville şi pe Curtis punând la punct ultimele detalii ale unui nou scenariu. Pe cutiile de carton pe care le foloseau ca să reprezinte formele de relief marţiene, precum şi în jurul acestora, se afla un amestec de armate din soldaţi de plastic, vehicule de jucărie, piese de şah, discuri de lemn pentru jocul de dame şi jetoane de la jocurile Monopoly şi Parcheesi. În mod normal, acestea ar fi fost împărţite în grupuri separate, aflate pe poziţii de luptă opuse, însă astăzi, acestea fuseseră reunite pentru a lupta împotriva unui singur inamic, o arătare de păpuşă neagră, pe care Horace n-o mai văzuse niciodată.

— Ce naiba-i aia? făcu Reggie.

În spatele lui, Gâza ridică privirea de la un joc de Şerpi şi Scări şi pronunţă pe un ton solemn:

— E *diavolul.*

Potrivit cutiei în care sosise (şi pe care stătea acum, ca o statuetă cu degetele răschirate, cocoţată pe piedestal), aceasta era o Păpuşă Diavol Pigmeu African Complet Articulată: o vrăjitoare vindecătoare, înaltă de 45 de centimetri, numai capul supradimensionat având cel puţin o treime din această înălţime. Părul păpuşii fusese împletit în cosiţe scurte, făcute să atârne în jos de nişte bucăţele de os, în vreme ce un alt os, mult mai mare, îi fusese vârât de-a curmezişul în nas. Deasupra ochilor adânc înfundaţi în orbite avea sprâncene stufoase, iar gura cu buze groase era deschisă într-un rânjet, dezvăluind dinţii şi o limbă roşie şi ascuţită, ce ieşea printre ei. Braţele şi pieptul, dezgolite, erau acoperite de cicatricele unor tatuaje tribale. La gât avea prinsă de-un şnur o ţeastă miniaturală, iar o alta servea pe post de mâner pentru toiagul de vraci pe care îl purta cu ea; şi, atârnând precum un ceas de buzunar de betelia fustei din ierburi, se zărea şi un mic cap deshidratat şi micşorat.

Era atât de hidoasă, încât părea comică, însă aducând mai degrabă cu un clovn care nu mai părea la fel de amuzant după lăsarea întunericului. Într-adevăr, primul gând care-i veni lui Horace în minte când o văzu fu să-şi imagineze cum ar fi să dea de păpuşa asta sub pat sau în dulap; pesemne că deloc amuzant, date fiind împrejurările.

— Nu-i aşa că e tare? făcu Neville. Am scos-o dintr-un tomberon din spatele magazinului cu produse la mâna a doua de lângă mine. Nu m-a costat nimic.

— Pentru ce-ai adus-o aici? întrebă Reggie. Ai uitat că asta e o casă a Domnului?

Neville îşi dădu ochii peste cap.

— Biserica e la *parter,* răspunse el.

— În plus, adăugă Curtis, asta nu e de fapt un demon. E un robot.

— Un ce?

— Un robot, răspunse Neville. Construit de Ras Thavas – savantul Marţian Roşu nebun – pentru a-i păcăli pe Marţienii Verzi. E făcută să arate ca un spirit tribal marţian gigantic, însă Tars Tarkas îşi dă seama că de fapt e o maşinărie, aşa că îl convinge pe John Carter să adune toţi ceilalţi marţieni şi să pornească la luptă împotriva lui.

— Are 350 de puncte în bătălie, explică apoi Curtis. Deci e foarte greu de ucis. Şi mai are şi tot soiul de arme speciale…

— …cum ar fi raze distrugătoare care-i ţâşnesc din ochi, spuse Neville. Şi o *călcătură ucigaşă.*

— Ce tot zici acolo? întrebă Reggie.

— E o bătălie, răspunse Curtis. Complet nouă. Noi am inventat-o.

— Nu, nu, nu… N-o să facem nicio bătălie *nouă* astăzi, mai ales cu cine ştie ce păpuşă demonică. Astăzi vom face Asediul Heliumului.

— L-am mai *făcut* deja. De vreun milion de ori.

— Mda, pentru că-i distractiv.

— Pentru tine, poate, se împotrivi Neville. Eu m-am săturat de el.

— Da, Reggie, se băgă şi Curtis. Hai să încercăm asta astăzi. O să fie bine, ai să vezi.

— Nu. Nici vorbă!

Reggie călcă peste câmpul de bătălie, împrăştiind infanteria marţiană cu propria sa versiune de călcătură mortală.

— Haideţi să aşezăm astea pentru Helium. Şi scoateţi păpuşa aia demonică de aici.

— Aha, făcu Neville, apoi el şi Reggie începură să se izbească piept în piept şi să ţipe, în timp ce Curtis încerca să-i despartă.

În mod normal, Horace s-ar fi băgat între ei, însă nu şi de această dată. Acum era prea ocupat să se zgâiască la păpuşa demonică.

Neville lovise cutia păpuşii demonice când trecuse pe lângă ea, iar păpuşa se clătinase şi aproape se răsturnase de pe cutie. Nu doar că nu căzuse totuşi; ba chiar îşi *menţinuse echilibrul singură,* flexându-şi gleznele şi genunchii pe sub

fusta din iarbă. În timp ce băieţii strigau unul la altul, păpuşa îşi răsuci capul masiv ca să se uite urât la spatele lui Neville, apoi îşi ridică toiagul de vraci, ca pentru a arunca un blestem asupra lui.

— Hei, oameni buni, încercă să spună Horace, păpuşa demonică se *mişcă,* însă din gură îi ieşi doar un hârâit fără cuvinte.

Păpuşa îl auzi, în schimb, aşa că-şi răsuci capul în direcţia lui. Pironindu-şi privirea într-a lui, băiatul văzu ceea ce păreau a fi scântei, dansându-i în jurul ochilor, lucru ce preceda, probabil, o rază distrugătoare; apoi scalpul începu iar să-l ardă, mai rău ca niciodată, după care urmară şi plămânii.

Curtis observă primul gâfâielile lui disperate după aer.

— Horace? făcu el, în timp ce Horace se prindea de grinzile din acoperiş de deasupra sa cu cealaltă mână şi încerca să arate cu degetul, gândindu-se: Uită-te, uită-te, *uită-te la păpuşă…*

Însă niciunul dintre ei nu voia să se uite, poate cu excepţia Gâzei, pe care crezu că o aude icnind, şi apoi Horace leşină.

După care păpuşa îşi flutură toiagul şi din ochi îi ţâşniră fulgere. Cât despre Horace, acesta îşi dădu ochii peste cap când căzu şi-şi pierdu cunoştinţa, zdrobind oştiri întregi sub el în căzătură.

★★★

Se trezi într-un pat de spital. Afară era întuneric şi singura lumină din încăpere era o mică lampă de citit de pe noptiera de lângă pat. Horace, care la început nu văzu decât tavanul slab iluminat de deasupra sa, se temu că se reîntorsese în supermarketul cu capetele făcute stivă. Se ridică în şezut, icnind.

— Uşurel, îl linişti tatăl său.

Apoi acesta se aplecă din scaunul de lângă pat şi-l mângâie pe Horace pe umăr.

— Cum te simţi?

— Ciudat.

Îşi simţea plămânii iritaţi, însă el îşi atinse creştetul capului, ca şi cum acolo s-ar fi aflat

adevăratul disconfort.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai sufocat şi aproape că n-ai mai respirat, răspunse George. Reverendul Oxbow a hotărât să nu mai aştepte după ambulanţă. Te-a urcat în maşină şi te-a adus imediat la Urgenţe.

Horace încuviinţă din cap, şi fragmente de amintiri răzleţe îi reveniră acum în minte: cum a fost cărat prin frig, doar pe jumătate conştient; chipuri îngrijorate, aplecându-se deasupra sa; un ac pătrunzându-i în braţ şi o mască pusă pe faţă. Apoi îşi aminti de păpuşa demonică.

— Horace? zise tatăl său, alarmat de expresia de pe chipul lui. Horace, eşti bine?

Se întinse după butonul care chema asistenta.

— Sunt bine! răspunse Horace. Îmi pare rău… Doar că… Sunt bine.

— Eşti sigur?

Horace se sili să încuviinţeze. După care întrebă:

— Mama unde e?

— În drum spre New York?

— Deja?

Începea să devină iar agitat.

— Credeam că nu va pleca până diseară.

— Aşa e. Însă de dimineaţă am mai avut o altă discuţie, dacă e *absolut* necesar ca biroul de pe Grand Boulevard să fie deschis şi azi… Plecase deja de o oră când m-a sunat reverendul.

— A luat desenul pe care l-am făcut pentru ea?

— Habar n-am. N-am fost atent când şi-a făcut bagajul.

— Ar trebui să mergem acasă, zise Horace. Ar trebui să fim acolo, în caz că va suna.

— Heei! George îşi aşeză iar o mână pe umărul lui Horace, adăugând: Doctorul vrea să rămâi aici peste noapte, pentru orice eventualitate.

— Dar dacă mama încearcă să ne sune…

— N-o să sune la noapte. O cunosc pe mama ta: *abia* când sună telefonul ar trebui să-ţi faci griji. Va suna mâine, ca să ne verifice, iar tu deja o să fii acasă până atunci.

Pe hol trecu cineva în fugă. Horace întoarse capul în direcţia zgomotului.

— Rămâi cu mine peste noapte, da?

— Da, sigur… Horace? Sigur eşti bine?

— Sunt bine, răspunse Horace, continuând să se zgâiască spre hol. Sunt doar obosit.

★★★

Dimineaţă merse acasă. După biserică, Curtis şi Neville trecură să vadă ce mai face. Aduseră cu ei o felicitare de însănătoşire grabnică din partea familiei Oxbow şi o pungă cu fursecuri cu ghimbir, făcute de doamna Oxbow.

— Reggie ar fi vrut să vină şi el, îl anunţă Curtis, însă a fost pedepsit.

— Pentru ce? întrebă Horace.

— A lovit-o pe Gâză şi a trântit-o pe scări, răspunse Neville. Fetiţa e bine, are doar câteva vânătăi, dar reverendul nu e deloc mulţumit.

— De ce-a făcut Reggie aşa ceva?

— Gâza a distrus clubul, îl lămuri Curtis. Eu şi Neville am aruncat o privire, aşa că am înţeles de ce s-a înfuriat Reggie: e ca şi cum fata a luat-o razna acolo. Toate jocurile trântite pe jos, azvârlite în toate părţile şi călcate în picioare. Ba chiar ea a aruncat una şi pe geam.

— Asta nu pare deloc tipic pentru Gâză, spuse Horace.

— Da, la fel a zis şi ea, că n-a făcut nimic. Şi nici vreuna dintre prietenele ei. Dar cine altcineva?

— Fireşte, e posibil ca Gâza să nu fi făcut ea singură *tot* dezastrul, adăugă Neville.

— Ce vrei să zici?

— Păpuşa demonică, răspunse Curtis. A dispărut. Reggie spune că a furat-o Gâza.

— Dar nu asta s-a întâmplat, completă Neville. Reggie pur şi simplu n-a vrut să jucăm bătălia aia. Pesemne c-a scăpat de păpuşă imediat ce-am plecat noi ieri, după care s-a decis să dea vina pe Gâză pentru ce-a făcut.

Băieţii mai rămaseră o oră. Horace îşi petrecu restul zilei citind şi, din când în când, ridicându-se

ca să se uite pe fereastra din faţă, la strada de dedesubt.

În seara aceea, mama lui îi sună de la New York. Călătoria fusese lipsită de peripeţii. *Într-adevăr,* luase cu ea banda desenată pe care i-o făcuse Horace, deşi încă nu apucase să se uite la ea – însă o va citi în drum spre casă, îi promise ea. Femeia se simţea vinovată pentru că nu se afla acolo când Horace era bolnav şi spunea că se gândeşte să-şi scurteze călătoria. Horace avea sentimente amestecate în această privinţă; pe de o parte, voia ca ea să se întoarcă imediat acasă, pe de altă parte, voia să rămână într-un loc în care era în siguranţă.

— Sunt bine, îi zise el. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Nu era nici măcar ora opt când termină de vorbit la telefon, însă tatăl său îi spuse că e timpul să se bage în pat – avea nevoie de odihnă. Horace merse la culcare, însă nu adormi. Rămase întins în întuneric, cu ochii larg deschişi, până ce-şi auzi tatăl intrând în camera lui. După care se ridică, neauzit, şi merse să verifice atât uşa de la bucătărie, cât şi pe cea de la intrarea în casă, asigurându-se că sunt încuiate şi cu zăvorul pus. Se întoarse la fereastra din salon şi se uită din nou în jos, la stradă. Se uită multă vreme.

Până la urmă, adormi şi Horace, însă visă că nu dormea – ci doar mergea şi verifica uşi şi ferestre, toată noaptea. Când veni dimineaţa, era epuizat. Tatăl său, văzând cât era de obosit la micul dejun, propuse să-l lase să rămână acasă, în loc să meargă la şcoală. Însă Horace consideră că pentru el ar fi fost mai odihnitor să fie înconjurat de oameni, în loc să stea singur acasă; îi spuse tatălui său că vrea să meargă.

— În regulă, dar s-o laşi mai uşor, îl sfătui George. Fără livrări astăzi. Vii direct acasă!

La şcoală, încercă să stea de vorbă cu Reggie despre păpuşa demonică. Însă Neville şi Curtis trebuie să fi discutat înainte cu Reggie, căci acesta nu avea chef să vorbească despre întâmplare.

— N-am fost eu de vină, ci Gâza! răspunse el. Acum, lasă-mă în pace!

În seara aceea, tatăl său trebuia să meargă la o întâlnire de-ale francmasonilor.

— Mă gândeam să lipsesc, îi explică George, însă unchiul tău Montrose vrea să-mi spună ceva. S-ar putea să ieşim în oraş, după aceea. Am chemat-o pe Ruby să stea cu tine, cât sunt plecat. Nu vreau s-aud niciun cuvânt – ştiu că tu crezi că eşti prea mare ca să ai bonă, însă nu vreau ca diseară să rămâi singur.

Horace nu scoase niciun cuvânt.

Ruby sosi pe la şapte. Horace se bucură să o vadă, şi nu doar din pricină că nu voia să rămână singur. Îi plăcuse mereu de Ruby. Avea senzaţia că ea era unul dintre puţinii adulţi, în afară de părinţii săi, care-i luau în serios ambiţiile artistice, fără să le minimalizeze ca pe o simplă fantezie şi nici să îi ofere speranţe false. Avea să-i vină greu să supravieţuiască doar cu ajutorul benzilor desenate, spunea ea, şi poate că erau mari şanse să dea greş, dar dacă el asta-şi dorea să facă cu viaţa lui, atunci nu trebuia să permită nimănui să încerce să-l convingă să se răzgândească.

Se aşezară în bucătărie şi băură ciocolată caldă şi jucară Scrabble. În mod normal, ar fi mers de minune, însă Horace nu putea să se concentreze. Tot se ridica şi mergea să verifice uşa de la intrare şi să privească afară pe geamul de la salon, iar a treia oară lipsi suficient de mult cât să o facă pe Ruby să strige după el ca să-l întrebe dacă e totul în regulă.

Horace se întoarse în bucătărie şi izbuti să rămână nemişcat preţ de zece minute întregi. Însă apoi îşi imagină că aude ceva pe scara de incendiu. Se ridică şi merse să deschidă uşa şi îşi îţi capul afară. Nu era nimic. Şi nici pe alee nu era nimic – nimic de văzut, în orice caz.

După ce se aşeză iar la masă, Ruby îi zise:

— Ce-ai păţit?

Horace o privi cu atenţie. Plămânii îi erau în regulă acum, însă simţea deja cum astmul abia aştepta să-l prindă iar în gheare şi să-l facă să

înţepenească, în clipa în care ar fi zis ceva ce nu trebuia.

— Horace? Vrei să-mi zici ceva?

Horace trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară. Clătină din cap.

Se uită în jos la suportul pentru jetoane:

OILTZIPA

Amestecă literele şi formă:

POLITIAZ

Trase aer în piept şi îl dădu afară. Ridică privirea şi văzu că Ruby continua să se uite la el şi, fără să se mai gândească, zise:

— Ruby, pot să-ţi spun un secret?

Plămânii i se strânseră la capătul cuvântului „secret", însă întrebarea fusese deja rostită.

— Sigur, răspunse Ruby. Poţi să-mi spui un secret. Poţi să-mi spui absolut orice vrei.

În următoarele vreo treizeci de secunde, nu putu să facă nimic altceva decât să se concentreze pe tras aer în piept. Apoi plămânii i se descleştară, dar nu până la capăt, iar Horace ştiu că data viitoare va fi mult mai rău.

Îşi ţinu gura închisă. Scoase litera Z de pe suport şi întoarse suportul, astfel încât Ruby să poată vedea celelalte litere.

— Despre asta e secretul tău? întrebă Ruby.

Horace trase aer în piept, apoi îl dădu afară şi încuviinţă din cap.

Ruby coborî glasul şi îl întrebă:

— Te temi că ne-ar putea asculta cineva?

Horace scutură din cap.

— Dar nu vrei să o rosteşti cu voce tare?

Horace încuviinţă din cap.

— Bine…

Ruby îşi răsturnă propriul suport cu jetoane pe placă, apoi goli şi săculeţul cu jetoane pe ea. După care împinse literele pe partea de placă a lui Horace.

— Scrie tot ce vrei pentru mine.

★★★

Nu îi luă foarte mult. Scrise DETECTIVII şi MI-AU CERUT şi VIZITA DE CRĂCIUN A MAMEI

şi WISCONSIN şi alte câteva cuvinte şi propoziţii, dar de îndată ce ajunse la BRAITHWHITE, trecură la formatul concursului Douăzeci de Întrebări, căci Ruby, care fusese întotdeauna inspirată când era vorba de ghicit, părea să ştie cu exactitate ce să întrebe. Horace încuviinţă cu ardoare din cap, clătină de câteva ori, mai formă vreo câteva cuvinte, iar apoi, când grosul secretului fusese deja vărsat afară, simţi că astmul începe să-i dea înapoi şi se trezi că poate vorbi. Mai completă el câteva detalii.

Nu îi spuse chiar tot. Îi povesti cum căpitanul Lancaster îl frecase cu scuipat pe cap şi cum anume îl afectase acest lucru, dar când ajunse la partea cu Cousin Otis, Pete cel Negru şi, mai ales, păpuşa demonică, Horace ezită, gândindu-se că va suna prea nebuneşte. Aşa că nu zise decât că, pe lângă problemele cu astmul, mai avusese nişte senzaţii ciudate şi vise bizare.

— Mă crezi, nu?

— Da, sigur că te cred, răspunse Ruby.

Horace se prăbuşi în scaun de uşurare. Apoi zise:

— Ce-aş putea să fac mai departe? Vreau să o ajut pe mama, dar nu ştiu despre ce e vorba.

— Doar să rămâi în gardă, îl sfătui Ruby. Cunosc pe cineva care te poate ajuta.

— Chiar? Cine?

Însă Ruby scutură din cap.

— Asta va trebui să rămână între mine şi mine, deocamdată. Când se întoarce mama ta din călătorie?

— Încă nu se hotărâse, când am vorbit ultima oară. Poate mâine-seară.

— Bun, deci nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa ei, zise Ruby. Doar să rămâi discret. După ce se întoarce tatăl tău acasă, am să iau legătura cu… prietenul meu. Ar trebui să pot da de el în noaptea asta, dar dacă nu, cu siguranţă am să stau de vorbă cu el mâine-dimineaţă.

— Şi el va şti ce să facă?

— Ar face bine să ştie, răspunse Ruby. Tu doar să ai grijă să mergi mâine la şcoală, iar după aceea…

— După aceea, am treabă, completă Horace. Azi a trebuit să sar peste, dar i-am promis lui Rollo că mâine sunt la datorie.

— Bine, uite cum facem, propuse Ruby. Tu mergi la Rollo, iar eu am să te aştept acolo. Dar să rămâi cu ochii pe stradă, Horace, iar dacă-i vezi venind pe cei doi detectivi sau pe acest căpitan Lancaster, o rupi la fugă în direcţia opusă. Şi să nu-ţi faci griji că o să dai de belea – tu doar fă tot ce poţi ca să scapi şi vedem noi mai târziu ce e de făcut. În regulă?

— În regulă. Brusc, Horace se văzu nevoit să-şi înăbuşe şuvoiul de lacrimi, după care adăugă: Îţi mulţumesc, Ruby! Am fost atât de speriat din cauza asta, şi nici nu ştiam ce să fac mai departe…

De data asta îl auziră amândoi: un bubuit ca un pas greu, afară, pe scara de incendiu. Ruby îşi duse un deget la buze şi îi arătă lui Horace întrerupătorul de pe perete. Băiatul se ridică şi stinse becurile. Ruby se ridică în tăcere şi se apropie de chiuvetă, aplecându-se în faţă pentru a privi printre zăbrelele contra hoţilor montate la fereastră.

— Ce e? şopti Horace, însă Ruby îi făcu semn să facă linişte, după care înhăţă un cuţit de pe scurgătorul de vase şi se apropie de uşă, făcându-i, în acelaşi timp, semn lui Horace să se retragă pe hol.

Femeia deschise uşa şi ieşi afară, iar Horace îşi acoperi faţa cu mâinile. Dar după o clipă, Ruby reveni înăuntru, scuturând din cap.

— Nimeni, zise ea. Nu e nimeni acolo.

★★★

A doua zi, se făcuse deja şase şi jumătate seara şi Ruby tot nu apăruse.

Horace îşi terminase şi ultima livrare, cu douăzeci de minute în urmă. Rollo îi zise că poate pleca acasă, dar el mai pierdu niţel vremea acolo, zăbovind în faţa magazinului, astfel încât să nu mai trebuiască să se joace de-a cine-şi pleacă privirea primul cu Cousin Otis – şi să poată menţine sub supraveghere şi trotuarul. În timp ce se întorcea de la ultima livrare, surprinse imaginea unei mici

creaturi negre – ceva ce-ar fi putut o pisică sau un şobolan masiv – năpustindu-se sub o maşină parcată la jumătate de cvartal în urma lui. Acum, zgâindu-se pe geam, se trezi privind fix o pată de întuneric rămasă sub un stâlp de iluminat cu becul stins, aflat vizavi.

— Ai de gând să te tot fâţâi pe-aici? zise Rollo, ridicându-şi privirea din romanul de Zane Grey pe care încerca să-l citească.

— Scuze! făcu Horace. Rollo, pot să dau un telefon?

— Doar local.

Formă numărul dat de Ruby, însă acesta sună de mai multe ori în gol. Apoi, dintr-un impuls, sună acasă, dar nici acolo nu-i răspunse nimeni. Încercă numărul de la biroul agenţiei de voiaj şi fu întâmpinat de robotul telefonic care răspundea după orele de program.

— Niciun mesaj, îi spuse vocii femeii.

Închise şi rămase mestecându-şi de zor buza de jos. Tatăl său pomenise că s-ar putea să aibă ceva de rezolvat după muncă. Horace nu îi acordase cine ştie ce atenţie, căci se gândise că va fi cu Ruby, însă acum imaginaţia sa începea să-şi facă de cap şi începu să-şi închipuie cum va începe el să suie scările către apartamentul învăluit în beznă, singur-singurel.

Telefonul sună, făcându-l pe Horace să sară în sus.

Rollo îi aruncă o privire lungă şi răspunse.

— Băcănia Danvers, Rollo Danvers la telefon. Ascultă o clipă şi întinse mâna după caietul cu comenzi, adăugând: Mda, livrăm acolo, zise el, mâzgălind o adresă. E o casă sau un apartament?… OK… Şi asta-i tot ce doriţi?… Sigur, nicio problemă… Şi pe ce nume să fie comanda?… Alo?

Rollo se încruntă, apoi ridică din umeri şi închise.

Rollo rupse pagina de deasupra din caiet şi întinse mâna în spate după un pachet de Chesterfield. Făcu să alunece hârtia şi pachetul de ţigări pe tejghea.

— Livrare pe South Park Way, preciză el. După aceea, poţi merge direct acasă, şi adu-mi mâine banii.

Horace se chiora la pachetul de ţigări, cu mintea la becul stins de-afară.

— Nu ştiu ce să zic, Rollo, spuse el.

— Despre ce anume?

Horace îşi duse o mână la cap. Se scărpină.

— Nimic, răspunse băiatul.

★★★

Cincisprezece minute mai târziu, se opri sub un bec stradal ca să verifice adresa de pe foaia de comandă. În stânga sa, dincolo de un bulevard cu două benzi, se întindea un parc de 150 de hectare, care dădea şi numele cartierului Washington Park. Câteva luminiţe se zăreau printre copaci, însă această zonă a parcului era în mare parte neluminată, dându-ţi astfel impresia că stai pe malul unui enorm lac întunecat.

Nu din cauza parcului îşi făcea el griji. În vreme ce vâra hârtia la loc în buzunar, se uită înapoi pe trotuar, în direcţia din care venise, acordând o atenţie deosebită liniei bordurii lângă care erau parcate maşinile.

Ca şi în ultimele zece ocazii în care verificase, nu era nimic de văzut acolo.

Continuă să meargă spre sud, scanând cu privirea un şir de case înguste, lipite una de alta. La capătul şirului, găsi numărul pe care-l căuta. Era vopsit pe un placaj care fusese folosit să acopere uşa de la intrare, blocând-o complet. Horace rămase zgâindu-se la biletul pe care scria CONDAMNAT, lipit pe panoul din placaj, şi se gândi: poate că Rollo scrisese greşit numărul. Însă perii sculaţi de la ceafă spuneau o cu totul altă poveste.

Cu un *poc!* de sticlă spartă şi un fulger de lumină, becul sub care se aflase cu câteva secunde în urmă se stinse şi el. Horace se răsuci în direcţia zgomotului, privirea îndreptându-i-se în mod automat spre bordura de la baza stâlpului de iluminat. Nimic. Dar apoi săltă capul şi-şi ridică

mâna să se scarpine, iar o clipă, privirea i se înceţoşă; şi când i se limpezi, văzu un ochi roşu licărind în beznă.

Nu, nu un ochi: un trabuc. Căpitanul Lancaster stătea acum sub stâlpul de lumină, chipul său de brută fiind înconjurat de fum şi iluminat de scrumul pâlpâitor. Era ceva ireal la el, o încremenire ca de păpuşă de ceară, care îl făcea să semene mai mult cu un manechin decât cu un om. Însă rămânea, totodată, la fel de înspăimântător.

Fugi în direcţia opusă, o auzi Horace pe Ruby în gând. Se răsuci, iar becul aflat la colţ, spre sud, se stinse şi el. Ca şi cum lumina se aprinsese, în loc să se stingă, o altă siluetă ieşi la vedere: detectivul Noble.

Horace.

Îşi smuci capul spre dreapta. Detectivul Burke se materializă pe treptele din faţa casei condamnate, parcă suficient de aproape încât să poată fi atins. Ca şi Lancaster, şi el părea încremenit, ţeapăn ca o sperietoare, însă în ochii lui se vedea viaţă şi pe chip avea întipărit zâmbetul acela al lui Cousin Otis, expresia fiind şi mai tulburătoare pe un chip de alb.

Horace se retrase în singura direcţie în care mai putea. În vreme ce se retrăgea cu spatele pe stradă, luminile unor faruri îl învăluiră cu totul, însă privirea îi rămase aţintită la detectivul Burke. Apoi şoferul maşinii care accelera spre el apăsă tare claxonul, iar Horace se răsuci şi sări din calea lui, rucsacul cu cărţi zburând odată cu el. Maşina, care nu încetinise nici măcar un pic, atinse rucsacul plin cu cărţi în trecere, izbindu-l cu putere şi pocnindu-l cu el în faţă pe Horace. Băiatul se împletici până la bordura din partea opusă şi pătrunse în parc.

Când ajunse sub copaci, aruncă o privire în urmă. Căpitanul şi cei doi detectivi fuseseră înghiţiţi de semiîntuneric, iar Horace nu putu vedea nimic mişcându-se pe strada întunecoasă. Dar categoric se afla *ceva* acolo, făcând nişte zgomote uşoare în beznă. Apropiindu-se.

Se întoarse iar şi ţâşni mai adânc în parc, pornind în direcţia unui stâlp de iluminat aflat dincolo de copaci. În momentul în care ajunse la el, gâfâia deja cu putere şi îşi simţea trupul încins. Horace îşi dădu jos rucsacul din spate şi se rezemă de stâlpul a cărui lumină, de un alb rece, ca de gheaţă, scălda terenul de joacă rămas complet pustiu. Desfăcu fermoarul din faţă al gecii. Trase aer în piept, îl dădu afară, şi nu auzi nimic în afară de sunetul propriei sale răsuflări greoaie.

Un balansoar se mişcă cu un scârţâit de lemn şi metal, o greutate invizibilă săltând în sus şi-n jos unul dintre capete şi făcând ca o pală de zăpadă să alunece de pe celălalt capăt, atunci când capătul opus ajunse în cel mai înalt punct. În vreme ce Horace se desprindea de stâlp, un vânt pe care nu-l simţea puse şi leagănele în mişcare.

Caruselul fu următorul. Cu un geamăt, acesta prinse a se roti de unul singur, mai întâi încet, apoi începând să arunce în jur bulgări de zăpadă şi gheaţă pe măsură ce prindea tot mai multă viteză. Horace rămase privindu-l fix, parcă vrăjit de umbrele mişcătoare ale barelor din metal pentru sprijin.

Dincolo de partea opusă a platformei rotitoare ateriză ceva, scoţând un bufnet înfundat. Horace urmări cum păpuşa demonică se ridică uşurel în sus, mâinile micuţe ale acesteia prinzându-se de una dintre barele de metal. Când aceasta sări sus, băiatul făcu un pas îndărăt şi se împiedică de propriul rucsac.

Căzu pe spate în zăpadă şi, preţ de o clipă, rămase la acelaşi nivel cu păpuşa care acum o rupsese la fugă direct spre el. Se răsuci pe spate şi dădu cu picioarele în rucsac, căznindu-se să se ridice în picioare.

O cărare trecea pe lângă terenul de joacă şi dincolo de ea se afla o construcţie din beton joasă, pe care scria TOALETĂ PUBLICĂ. Horace se repezi în direcţia ei, rugându-se să nu fie încuiată. Nu era, dar când ajunse înăuntru, descoperi şi

motivul: încuietoarea se stricase. Se propti cu spatele în uşă şi-şi adună tot curajul, aruncând totodată o privire în jur, în căutarea unei arme sau a unei alte ieşiri.

Nu găsi nici una, nici alta. Toaleta era o celulă din beton lipsită de geamuri, suficient de încăpătoare doar pentru o chiuvetă, un pisoar şi o cabină de WC. Era iluminată de un bec galben cu incandescenţă, ce fusese montat deasupra ramei rămase fără oglindă de deasupra chiuvetei. Becul licări când Horace se uită la el.

O lovitură puternică nimeri uşa din spatele lui Horace. Băiatul îşi înfipse bine călcâiele în podea. Alte lovituri veniră una după alta, făcând uşa să se zgâlţâie în toc, însă Horace se ţinu bine pe picioare şi aceasta nu se deschise. Urmă o pauză.

Se auzi apoi un zgrepţănat discret: un zgomot uşor, însă, aşa cum se întâmplă când auzi nişte unghii frecându-se pe o tablă, acesta îi trimise fiori reci pe spate şi-i făcu pielea să se strângă pe scalp. Horace scrâşni din dinţi şi închise ochii. Nu te las înăuntru! se îmbărbătă el în gând.

Zgrepţănatul încetă. Deschise ochii.

În cabina de toaletă se afla cineva. Pe sub despărţitura de lemn, Horace putea vedea o pereche de pantofi de bărbat şi manşetele zdrenţuite ale unor pantaloni.

— *Hei, băiete,* rosti un glas răguşit şi gros, *vrei să câştigi un dolar?*

În niciun caz, cugetă Horace, nu-nu, însă uşa cabinei se deschise scârţâind şi apăru bărbatul cu zarurile. Barba abia răsărită se transformase acum în ditamai smocul, întărit şi încurcat de jeg; părul şi hainele îi erau la fel de răpănoase, şi mai şi duhnea pe deasupra, ca şi cum doar ce s-ar fi târât afară dintr-o canalizare şi ar fi ajuns tocmai aici. Avea pielea roşie, crăpată şi acoperită de bube.

— Lasă-mă să te frec pe cap! rosti el, întinzând spre băiat o mână descărnată. Să-mi poarte noroc.

Horace se făcu mic de tot.

— Nu eşti real, hârâi el, însă bărbatul cu zarurile făcu un pas nesigur spre el, iar Horace se răsuci, panicat, şi încercă să iasă prin uşă, uitând că se deschidea înspre interior.

Apoi auzi alt pas în urmă şi simţi degete râioase frecându-i scalpul, aşa că smuci cu forţă de uşă şi o deschise, ţâşnind afară.

Abia ce trecuse de prag, când se încurcă în propriile picioare şi se prăbuşi pe burtă. Se izbi cu bărbia de o fâşie de gheaţă tare, care îl făcu să vadă stele verzi în spatele pleoapelor. Şi mai multă gheaţă şi zăpadă i se lipiseră de cămaşa deja udă fleaşcă, absorbindu-i instantaneu toată căldura din corp. Însă nu doar pământul rece îl făcu să îngheţe: când privirea i se limpezi, se trezi practic nas în nas cu păpuşa demonică.

În lumina aspră a becului de pe stâlp, pielea acesteia părea palidă, iar tatuajele tribale ieşeau în evidenţă mai clar ca niciodată; oasele din păr îi luceau. Ochii îi pâlpâiau într-un roşu mat, iar când surprinseră şi susţinură privirea lui Horace, începură să se legene într-un soi de dans, unul hipnotic, de vraci-vrăjitor.

Ridică-te! îşi impuse Horace. E doar o păpuşă idioată, iar tu eşti practic un *uriaş* pe lângă ea… Ridică-te! Ridică-te şi calc-o în picioare! Însă nu se putea clinti, nici măcar un muşchi, şi se întrebă dacă nu cumva păpuşa demonică îi putea opri inima acum, sau pur şi simplu să-l ţină aici, pe loc, până avea să îngheţe de-adevăratelea.

Apoi păpuşa îşi ridică toiagul ceremonial, ţinându-l întins la un braţ distanţă şi cu capătul aţintit spre chipul lui Horace, precum vârful unei suliţe numai bune de înjunghiat cu ea. Horace simţi iar cum începe să i se zbată ochiul. Se gândi la Joe Piratul, cel care stătuse, pe jumătate orb, în maşina distrusă din ţinutul lui Jim Crow, cu mama muribundă lângă el şi fără niciun ajutor care să vină pentru ei – nu la timp, nu în acea zonă. O disperare mai rece decât pământul pe care zăcea întins îl învălui cu totul, însă odată cu ea veni şi o scânteie

de furie, din pricina nedreptăţii situaţiei, iar când furia îi înlocui teama cu totul, vraja care-l ţinea pe loc slăbi. Exact în aceeaşi clipă, deveni conştient de bucata de cărămidă spartă pe care o avea sub mâna dreaptă.

Păpuşa demonică schiţă nişte paşi de dans în direcţia lui, dând să-l înţepe în ochi, iar Horace îşi trase braţul în spate şi o pocni cu cărămida. Păpuşa zbură cât colo şi vraja se împrăştie odată cu ea. Horace ţâşni în picioare, ţinând bine cărămida şi pregătit de luptă; însă păpuşa, care deja îşi revenise, se uită în sus la el şi *şuieră.* Furia lui Horace se preschimbă în scrum şi curajul i se împrăştie ca fumul.

Apoi se trezi iar alergând, năpustindu-se în jos pe cărare, cu diavolul imediat în urma lui. Îşi simţea plămânii chinuindu-se să tragă aer şi ştiu cum se va sfârşi până la urmă, dar tot nu se putu opri.

Cărarea coti brusc şi Horace văzu nişte becuri drept în faţă. Făcuse un ocol şi ajunsese pe South Park Way. Se gândi la casa sa, acolo unde tatăl lui, poate şi mama, îl aşteptau deja, iar acest lucru îl umplu, pentru scurt timp, de speranţă.

Însă o altă siluetă răsări ameninţător în calea lui: un poliţist alb. Nu un căpitan sau un detectiv, ci un poliţist în uniformă, cu ochi răutăcioşi aţintiţi asupra lui Horace, care alerga drept spre el.

— Hei, campionule! rosti poliţistul. Unde-alergi aşa de repede?

Nu eşti real, îşi zise Horace, şi continuă să alerge. Însă poliţistul întinse un picior şi-l făcu pe Horace să se rostogolească, dând din braţe.

— Am *zis:* Ce-i cu graba asta?

Poliţistul se proţăpi deasupra lui, în vreme ce el zăcea întins pe cărare, gâfâind din greu.

— De ce fugi? Ce-ai făcut?

Horace se rostogoli pe o parte. Văzu păpuşa demonică stând într-un cerc de lumină proiectat de un stâlp aflat acolo unde cotea cărarea. Încercă să arate cu degetul spre ea, însă poliţistul îl prinse cu

brutalitate de sub braţe şi îl săltă în sus, trântindu-l tare cu spatele de un copac.

— De cine alergi aşa? ceru să afle poliţistul.

Horace, incapabil nici măcar să hârâie acum, ridică braţul şi gesticulă lipsit de vlagă cu el, gândind: uită-te, uită-te, *uită-te*... Însă poliţistul continuă să-i adreseze aceeaşi întrebare, înfuriindu-se tot mai tare.

Păpuşa îşi înclină capul pe un umăr, iar Horace văzu cum poliţistul *îşi* înclină şi el capul la fel. Păpuşa îşi coborî mâna ca să prindă cu ea capul micşorat care îi atârna de fustă; poliţistului îi căzu şi lui mâna până la centură şi desfăcu cu ea capsa care ţinea închis tocul pistolului. Acum, toată atenţia lui Horace era îndreptată spre poliţistul care îşi scotea pistolul afară şi-i trăgea piedica.

— Te mai întreb o singură dată, rosti poliţistul. Ce ai făcut?

Horace deschise şi închise gura, în zadar însă.

Gura ţevii revolverului devenise acum centrul lumii.

Apoi întreaga scenă păru să se îngusteze până la un singur punct, în vreme ce un cablu invizibil prins de spatele poliţistului îl smuci pe acesta prin aer şi-l trimise în zbor în arborii aflaţi de partea cealaltă a cărării. Horace alunecă pe pământ. Tot nu putea să respire şi se întrebă, în timp ce-o beznă mai neagră ca noaptea creştea tot mai mult, acoperindu-i vederea, dacă nu fusese totuşi împuşcat, iar asta era tot ceea ce simţea acum.

O mână caldă îl apăsă în mijlocul pieptului şi plămânii i se descleştară. Sări în sus, trăgând aer şi icnind sacadat. Un alt bărbat alb stătea ghemuit lângă el, un tânăr îmbrăcat în costum.

— Uşurel! făcu bărbatul. Uşurel, acum… Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin asta, dar aveam nevoie să o atrag în spaţiu deschis.

Îşi mişcă uşurel mâna şi bătu cu ea ţigările din buzunarul lui Horace.

— Păstrează-le tu pentru mine.

Se ridică în picioare, lăsându-l pe Horace la baza copacului ca să tragă oxigen proaspăt în piept, şi se întoarse către păpuşa demonică, care coborâse pe cărare şi acum stătea la vreo zece paşi distanţă. Păpuşa avea braţele ridicate şi-şi flutura ameninţător toiagul de vraci, însă bărbatul alb părea mai degrabă amuzat decât ameninţat. Acesta se aplecă în jos şi prinse păpuşa de cosiţe şi o ţinu aşa, suspendată în aer şi dând din picioare.

— Fascinant, rosti Caleb Braithwhite, după care, prinzând păpuşa demonică cu ambele mâini, îi smulse capul.

★★★

Încă o dată, Horace se văzu nevoit să stea nemişcat, în timp ce un bărbat alb îi masa scalpul. Însă măcar acum se afla în împrejurări mai plăcute: acasă, în bucătărie, tatăl său stând lângă el la masă şi mama sa stând lipită de chiuvetă, cu braţele încrucişate la piept.

Caleb Braithwhite îşi termină consultaţia şi se dezlipi de el.

— E un semn, cu siguranţă. Şi, totodată, cu un nivel surprinzător de ridicat al execuţiei.

Mamei lui Horace nu-i păsa deloc de nivelul ridicat al execuţiei.

— Cineva a pus un semn pe capul fiului nostru?

Braithwhite încuviinţă din cap.

— Există o ramură a artei care se ocupă de trezirea la viaţă a obiectelor fără suflare: păpuşi, statui, uneori şi cadavre. Nu e domeniul meu de specialitate, dar ştiu că Hiram Winthrop s-a ocupat de asta. Pare că şi Lancaster i-a călcat pe urme. E mult mai mult decât m-aş fi aşteptat de la el.

— Nu înţeleg, interveni tatăl lui Horace. Ce-are asta de-a face cu semnele?

— Semnul e un catalizator, îi explică Braithwhite. Îl poţi considera un soi de blestem oportunist: foloseşte propriile simţuri şi senzaţii ale subiectului, ca să găsească un obiect pe care să-l anime – ideal, ceva de care se teme subiectul în cauză.

— Şi ceea ce este animat încearcă să te omoare? întrebă Horace.

— Asta e ideea de bază. Eşti norocos că Lancaster a executat semnul cu salivă, îi spuse Braithwhite. Semnele executate cu sânge au mult mai mult efect, şi sunt aproape imposibil de anulat.

Vârî mâna în geanta pe care o adusese cu el şi scoase la iveală o ploscă argintie. Îi deşurubă capacul şi înmuie o batistă în conţinutul acesteia; un miros aspru, de oţet, umplu camera.

— O să te usture un pic.

Se aplecă în faţă şi frecă bine scalpul lui Horace cu batista. Chiar îl *ustura,* dar îl şi făcu să se simtă mai bine; respira mai uşor decât o făcuse de zile întregi.

— Dar de ce? dori George să afle. De ce ar avea Lancaster ceva cu Horace?

— E felul lui de a-mi trimite un mesaj, răspunse Braithwhite. Lancaster crede că plănuiesc să-l trădez, şi are dreptate – dar din întâmplare, incidentul care l-a făcut să se dezlănţuie n-are nimic de-a face cu mine. Aruncă o privire în direcţia mamei lui Horace şi continuă: În Noaptea Solstiţiului, soţia ta a încălcat o bucată de teren controlată de o lojă a Zorilor Străvechi din Wisconsin. Se pare că Lancaster crede că ea acţiona la ordinele mele.

George se întoarse spre soţia sa.

— Hippolyta? Ce tot zice acolo? Ce ai făcut?

— Nu te uita aşa la *mine,* George Berry! replică Hippolyta. De cât timp îl cunoşteai pe domnul Braithwhite, aici de faţă, şi n-ai zis absolut nimic?

George deschise gura, apoi o închise la loc.

— Vorbim mai târziu despre asta, răspunse el.

— Da, făcu Hippolyta, vorbim.

— Ideea e, reluă Braithwhite, că Lancaster crede că am făcut o mişcare. Când nu l-a putut convinge pe fiul vostru să acţioneze pe post de spion al său, s-a hotărât să-l omoare – în parte ca s-o pedepsească pe soţia ta, că a conspirat împreună cu mine, dar

mai mult ca să-mi aducă la cunoştinţă că a pornit pe urmele mele. Ceea ce înseamnă veşti bune.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă George.

— Dacă Lancaster şi-ar fi făcut într-adevăr griji, ar fi încercat să mă omoare pe mine, nu pe fiul tău. Faptul că e dispus să se joace înseamnă că încă mai consideră că mă poate domina. Braithwhite zâmbi. A comis aceeaşi greşeală în privinţa mea pe care a comis-o şi Hiram Winthrop în privinţa tatălui meu. M-a subestimat.

— Şi acum, ce? Ai de gând să-l omori?

— Nu eu, răspunse Braithwhite. Noi.

SEMNUL LUI CAIN

> Şi acum eşti blestemat de pământul care şi-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta. Când vei lucra pământul, acesta nu-şi va mai da roadele sale ţie; zbuciumat şi fugar vei fi tu pe pământ.
>
> – *Facerea* 4:11-12

Se adunară la templul francmasonilor seara târziu, sosind acolo pe o ninsoare uşoară, dar hotărâtă. George, Hippolyta şi Horace ajunseră primii. Atitudinea părinţilor săi era destul de gravă, însă Horace abia îşi putea ascunde entuziasmul pentru că fusese primit la o şedinţă absolut secretă; rămase uitându-se fermecat la doi pilaştri ca la templul lui Solomon, altarul şi exemplarele din Sfânta Biblie şi Coran fiind dispuse faţă în faţă, iar într-un colţ, pur şi simplu adunând praful, se afla modelul la scară al mormântului regelui Tut.

— E un joc? întrebă Horace, referindu-se la acel obiect, însă tatăl său nu-i răspunse, iar mama sa nu zise decât:

— Adu-ţi aminte ce ţi-am zis.

Apoi veniră Joe Piratul şi Abdullah, după care ajunse şi Mortimer Dupree. Atticus, Letitia şi Montrose sosiră şi ei câteva minute mai târziu. Ultimul care ajunse fu Quincy Brown, ocrotitorul lojii, care-şi ocupă postul afară, la intrarea în încăpere, înarmat cu o sabie. Sabia avea rol ceremonial, însă Quincy, care fusese căpitanul echipei de scrimă la Wayne State University, o putea mânui destul de bine – iar în seara asta mai avea şi un pistol în buzunar, pentru orice eventualitate.

Ceilalţi rămaseră faţă în faţă lângă stâlpii lui Solomon, precum nişte vrăjitori pe cale să execute un ritual al cărui rezultat continua să rămână o necunoscută.

Montrose deschise cuvântarea. Povesti cum Caleb Braithwhite îl contactase anul trecut, în iunie, şi cum fusese ademenit în Ardham şi legat cu lanţuri într-un beci. Apoi Atticus continuă povestea, descriind propria sa călătorie spre Ardham, alături de George şi de Letitia, şi ce se întâmplase după ce sosiseră acolo.

După ce Samuel Braithwhite şi Fiii lui Adam fuseseră preschimbaţi încă o dată în grămăjoare de cenuşă, Letitia luă şi ea cuvântul, explicând, nu fără oarecare mândrie, cum ajunsese ea proprietăreasa unei case bântuite. Atitudinea ei se mai înnegură niţel când Atticus îşi aduse şi el contribuţia legată de adevăratul proprietar al Casei Winthrop; Letitia însăşi aflase adevărul cu mai puţin de 24 de ore în urmă şi încă mai era supărată că Atticus nu i-l spusese mai devreme.

Dar nu era singura furioasă pentru că fusese ţinută în beznă. Hippolyta practic scotea fum pe urechi, când George recapitulă călătoria la muzeu a francmasonilor, pentru a recupera *Cartea Numelor.* Dar fu răzbunată câteva clipe mai târziu, când veni rândul ei să-şi spună povestea, pe care nimeni altcineva, cu excepţia lui George, nu o mai auzise până acum; acesta, în mod înţelept, rămase tăcut pe parcursul depănării poveştii, lăsându-l pe Montrose să întrebe:

— Ai mers singură acolo, în toiul nopţii?, în vreme ce Horace spunea, complet uluit:

— Pe altă planetă? Pe *bune?*

Deşi chiar şi acum se codea să trădeze jurământul de tăcere făcut faţă de Ida, Hippolyta le spuse absolut tot, deoarece acesta era scopul acestei întâlniri: să se împărtăşească totul, căci fiecare detaliu se putea dovedi important. În final, chestiunea cea mai presantă şi mai îngrijorătoare pentru ascultătorii ei nu era bătrâna izolată în celălalt capăt al universului, ci cei cinci bărbaţi albi morţi.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Mortimer Dupree.

— Mda, adăugă George, întrerupând tăcerea. Înţelegeţi şi voi de ce e posibil ca Lancaster să fi devenit paranoic, dacă a crezut că Braithwhite s-a aflat în spatele acestei întâmplări.

— Totuşi, nu e doar paranoia, adăugă Montrose. Braithwhite chiar joacă la două capete.

Şi începu să le spună şi el povestea călătoriei la casa Narrow. Hippolyta nu se arătă deloc încântată când auzi veştile despre soarta lui Pearl şi a lui Henry junior.

— Bietul copil! spuse ea. Biata Ida!

Apoi veni rândul lui Horace. În vreme ce le povestea cum fusese blestemat, urmărit şi aproape omorât, entuziasmul său scoase iar la iveală adevărata sa natură, astfel încât acum părea mai degrabă încântat, decât îngrozit de experienţa prin care trecuse. Însă expresiile adulţilor rămâneau încordate.

George termină povestea, spunându-le cum Braithwhite îndepărtase semnul lăsat de Lancaster asupra lui Horace şi ceea ce le zisese după aceea.

— Deci iată unde am ajuns, concluzionă George. Braithwhite merge la război şi vrea ca noi să-l ajutăm.

— Nu *vrea* ajutorul nostru, îşi corectă Montrose fratele. Se *aşteaptă* la el. Braithwhite consideră că ne deţine.

— Mda, zise şi Atticus, şi chiar dacă îl învinge pe Lancaster, asta nu înseamnă că totul se va sfârşi. El *spune* că ne va lăsa în pace după aceea, dar…

— V-a zis ce plan are? întrebă Abdullah.

— Încă nu, răspunse George. Dar va trimite pe cineva să ne dea ordinele de luptă. Îşi verifică ceasul şi adăugă: Ar trebui să ajungă aici din clipă în clipă.

Aproape imediat, se auzi o bătaie în uşă. George o deschise, iar Quincy îşi iţi capul înăuntru şi-i şopti ceva care-l făcu pe George să întrebe *„Cine?”* După care George făcu un pas în spate, deschizând uşa larg şi îngăduindu-i mesagerului lui Braithwhite să pătrundă înăuntru.

— Ruby? făcu Letitia.

★★★

Aşa că mai ascultară o poveste. Ruby le descrise cum îşi pierduse slujba şi cum, în noaptea de Anul Nou, aparent din întâmplare, îl cunoscuse pe Caleb Braithwhite.

— Şi ai petrecut o noapte în club cu el? întrebă Letitia. De asta n-ai mai venit la petrecerea mea?

Ruby aruncă o privire spre sora ei.

— Mai zi-mi o dată cum a vrut *Dumnezeu* să ai tu Casa Winthrop! replică ea.

Restul poveştii despre noaptea de Anul Nou fu extrem de scurtat şi cenzurat. Urmaseră câteva reprize de dans şi niscaiva băuturi, dar niciun sărut, iar după ce noaptea culminase cu o propunere de angajare, nu mai urmase nicio poţiune magică.

— Zicea că lucrează pentru guvern şi că se află într-o misiune specială în Chicago. Zicea că are nevoie de o menajeră pentru refugiul pe care îl pusese la punct – de cineva care să fie discret şi să nu pomenească nimănui despre înţelegerea lor. Ruby ridică din umeri, apoi: Era o slujbă, şi bine plătită.

Descrierea slujbei în sine fu pe cât de apropiată de adevăr se putu, dar fără a o menţiona şi pe Hillary. Ba chiar le povesti şi despre o parte dintre sarcinile încredinţate de Braithwhite, deşi în această versiune a poveştii, ele erau „misiuni patriotice”, despre a căror importanţă Ruby nu ştia absolut nimic.

— Bărbaţii pe care m-a pus să-i spionez aveau aspect de gangsteri, aşa că mi-am închipuit că el ar fi fost mână în mână cu FBI-ul.

Până la urmă, devenise şi ea bănuitoare, totuşi, după ce el începuse să-i pună întrebări despre Letitia. Iar apoi, cu câteva zile în urmă, în vreme ce Braithwhite lipsea din casă, ea găsise uşa de la pivniţă neîncuiată…

Din descrierea atelierului lui Braithwhite lipsea sicriul de sticlă, în locul lui apărând însă o varietate extrem de vagă de dispozitive bizare care păreau

mai potrivite pentru venerarea diavolului decât pentru o treabă de-a guvernului.

— Şi mai erau şi dosare, continuă Ruby. Avea unul cu numele lui Atticus pe el, iar altul era despre Casa Winthrop. Doar ce începusem să mă uit la acela, când Braithwhite s-a întors şi m-a prins. Mai că m-a speriat de moarte, dar nu s-a înfuriat. Mi-a zis că, în curând, va avea şi mai multă nevoie de ajutorul meu, şi că-i venea mai uşor dacă ştiam tot adevărul… Aşa că m-a pus să iau loc şi mi-a zis povestea lui, cea *adevărată.* Părea o nebunie, ceva desprins din benzile desenate de Horace, dar l-am crezut.

Privi la cercul de oameni strâns în jurul ei şi adăugă:

— Cred că şi voi credeţi.

— Deci ştii ce pune la cale? întrebă George. Ce vrea de la noi?

Ruby încuviinţă din cap.

— Exact în clipa asta, stă de vorbă la telefon cu căpitanul Lancaster, ducând tratative cu el ca să rezolve conflictul. Există un club, în Forest Glen, care ţine de sabatul lui Lancaster, iar Braithwhite se va oferi să meargă acolo, mâine-seară. Vrea să-l aducă şi pe Atticus cu el.

— De ce? întrebă Atticus.

— Simplu, răspunse Montrose. Tu eşti ofranda de împăcare.

Ruby încuviinţă încă o dată.

— Ceva de genul ăsta. Se uită la Atticus, apoi reluă: De fapt, n-are de gând să te jertfească. E doar o momeală, ca să-l determine pe Lancaster să-şi coboare garda niţel… Şi atunci veţi interveni voi, restul.

Îşi deschise poşeta şi arătă cu degetul spre altar.

— Se poate?

George şi Abdullah mutară într-o parte cărţile sfinte. Ruby desfăcu o hartă care înfăţişa planul clubului lui Lancaster şi împrejurimile acestuia. În următoarele zece minute, le explică planul lui Braithwhite.

— Sunt o mulţime de variabile necunoscute, rosti Joe Piratul după ce ea termină.

— Iar dacă un singur lucru merge prost, ne-am ars cu toţii, se arătă de acord Mortimer.

— Oricum ne-am ars, sublinie Abdullah. Chiar dacă planul funcţionează, tot ce vom face e să-i dăm mână liberă lui Braithwhite.

— Eu cred că va funcţiona, spuse Ruby. Nu-l cunosc de atâta timp pe domnul Braithwhite ca o parte dintre voi, dar am ajuns să îl cunosc suficient de bine, încât să ştiu că se pricepe să obţină ceea ce-şi doreşte. Însă am văzut destul cât să-mi dau seama că ceea ce-şi doreşte el nu poate fi de bine. E suficient de plăcut, pentru un alb. Altfel e…

— Malefic, completă Montrose.

— Da, zise Ruby, făcând un gest spre hartă. Aşa că aveţi dreptate, nu e suficient. Va trebui să scăpăm şi de el.

— Cred că am fi cu toţii de acord în această privinţă, spuse George, dacă am şti şi cum. Problema e imunitatea aia afurisită a lui. Dacă am putea-o ocoli…

— Eu nu ştiu cum s-o ocolesc, spuse Ruby. Dar ştiu de unde provine.

Le spuse despre semnul lui Braithwhite.

Letitia miji ochii.

— Un tatuaj pe piept? făcu ea. De unde ştii aşa ceva?

— Eu sunt un simplu ajutor, nu vreo proprietăreasă plină de importanţă, replică Ruby. Crezi că el s-ar grăbi să-şi pună o cămaşă pe el imediat ce intru în cameră? I l-am văzut o dată, când se bărbierea, şi el mi-a zis că e semnul lui Cain al lui personal şi că îl protejează. Am crezut că glumeşte, dar când am aflat că e şi mag…

— Tatuajul ăsta, zise Atticus. E roşu? Ca sângele?

— Da.

Atticus îi aruncă o privire lui George.

— Ce ţi-a spus Braithwhite? Semnele făcute cu sânge sunt mult mai puternice…

— …şi aproape imposibil de îndepărtat.

— *Aproape* imposibil, precizează Hippolyta. Ceea ce înseamnă că e posibil.

— Da, bine, făcu George. Dar tot nu ştim cum anume.

— Nu, nu ştim, recunoscu Montrose, devenit brusc gânditor. Dar am eu o idee pe cine putem întreba.

★★★

Zăpada continua să cadă. Strada de lângă Casa Winthrop era învăluită în tăcere, când Atticus, Letitia şi Montrose trecură cu maşina.

Înăuntru, era o cu totul altă poveste. Domnul Fox vorbea la telefonul din atrium, strigând ca să se facă auzit din pricina legăturii proaste şi pentru a acoperi zgomotul făcut de fiica sa, care sărea coarda la doar câţiva paşi. În sala de mese, Charlie Boyd şi un grup de prieteni erau angrenaţi într-un joc de cărţi gălăgios. În acest timp, doamna Wilkins, trezită nu din cauza zgomotului, ci din pricina gândurilor la fostul ei soţ, rătăcea pierdută prin balconul de deasupra, încercând să-şi amintească unde se află.

— Doamnă Wilkins? strigă Letitia la ea. Sunteţi bine?

— Jeffrey? răspunse doamna Wilkins cu ochii lăcrimoşi, concentrându-se nu la Letitia, ci la Montrose. Jeffrey, ai venit acasă?

— El e domnul Turner, doamnă Wilkins, răspunse Letitia. Aşteptaţi aici, le spuse ea lui Montrose şi Atticus. Aşa păţeşte în ultima vreme, după lăsarea întunericului…

Porni în direcţia scărilor.

Atticus se întoarse spre tatăl său.

— Până la urmă, unde vrei să o facem, tată? În pivniţă?

— Nu de mine depinde, răspunse Montrose, uitându-se la Hecate.

Ridică sacul pe care îl adusese cu el, ca pentru a i-l oferi statuii.

— Domnule Winthrop? Am adus ceva care îţi aparţine. Desfăcu catarama şi deschise sacul,

trimiţând un norişor de cenuşă în aer şi adăugând: Am şi nişte veşti proaste legate de fiul tău…

Scoase la iveală jurnalele, făcând să zboare şi mai multă cenuşă.

Mişcarea particulelor de cenuşă îi atrase atenţia lui Atticus, care urmări, fermecat, cum acestea se învârtejeau tot mai încet în lumină şi apoi se opriră complet, încremenite în mijlocul mişcării. Uitându-se dincolo de ele, o văzu pe fată, pe Celia, încremenită şi ea, cu ambele picioare în aer, în vreme ce o pâclă provocată de coardă atârna chiar sub ele. În spatele ei, tatăl acesteia rămăsese nemişcat, cu telefonul lipit de ureche şi o mână peste cealaltă. În sala de mese, Charlie Boyd, cu gura pe jumătate deschisă, încremenită într-un râs acum neauzit, rămăsese surprins în timp ce încerca să trântească o pereche de aşi pe masă. Piciorul Letitiei atârna deasupra treptei de sus a scărilor, în vreme ce doamna Wilkins rămăsese paralizată şi confuză în balcon.

— Tată? zise Atticus, speriat de sunetul propriei voci în liniştea aceea bizară. Eşti…

— Da, sunt încă aici, răspunse Montrose, privind în jur la tabloul imobil. Presupun că acum nu mai trebuie să ne facem griji că va trage cineva cu urechea la mica noastră adunare.

Auziră liftul urcând din pivniţă. Acesta se opri la parter şi poarta se deschise huruind. Atticus înconjură fântâna şi se apropie de cabina pustie a liftului. Interiorul era luminat de o plafonieră pe care el însuşi o legase la curent, însă când se apropie şi mai mult, mai observă o lumină, cu o vagă nuanţă de roşu şi o licărire ca de foc al iadului, strălucind de dedesubt şi vizibilă prin spaţiul dintre cabină şi puţul liftului – iar asta nu avea absolut nicio legătură cu vreun dispozitiv conceput de *el.*

— Ăă, tată…

— E-n regulă, îl linişti Montrose, păşind pe lângă el. Am mai fost pe drumul ăsta. Doar nu mânca şi nu bea nimic, şi o să fii bine.

★★★

Noaptea următoare era rece, dar senină. Braithwhite îl luă pe Atticus din faţa Casei Winthrop la ora stabilită şi apoi porniră amândoi în direcţia Northwest Side. Pe drum vorbiră foarte puţin. Braithwhite rămase cu ochii la drum şi tot rânjea mulţumit de sine, ca şi cum deja îl învinsese pe Lancaster. Atticus, mult mai sobru, tot continua să se uite pe bancheta din spate a Daimlerului, verificând parcă să nu-i urmărească cineva.

Luna începea să apună, când se opriră în faţa porţii Glastonbury Country Club, cu semnul REZERVAT DOAR MEMBRILOR. Paznicul din ghereta de piatră le anunţă sosirea sunând la un telefon, însă o vreme destul de lungă nu se întâmplă absolut nimic. Braithwhite primi întârzierea netulburat, singurul semn de nerăbdare fiind bătaia uşoară cu degetele pe volan. Atticus se uită iar pe bancheta din spate.

Până la urmă paznicul ieşi şi le deschise poarta. Braithwhite conduse mai departe, dar aproape imediat găsi iar drumul blocat, de această dată de către detectivii Burke şi Noble. Adoptând o expresie poznaşă, Braithwhite apăsă până la fund pedala de acceleraţie, silindu-i pe cei doi să sară imediat în lături, în vreme ce maşina se năpustea spre ei. Noble izbuti să facă o piruetă elegantă, însă Burke alunecă pe un petic de gheaţă şi aproape căzu grămadă.

Atticus, ştiind cine urma să sufere din pricina nemulţumirii detectivilor, îi aruncă lui Braithwhite o privire piezişă care spunea: Chiar era necesar?

Însă apoi îl lovi o idee:

— Nu sunt imuni.

— Lojile care cunosc secretul imunităţii au tendinţa să o rezerve doar membrilor din eşalonul superior, îl lămuri Braithwhite. Ca să menţină sub control neofiţii. Apoi adăugă: Să nu uiţi că nici tu nu eşti imun.

— Nu eu sunt cel care creează probleme, îi reaminti Atticus.

Noble era acum lipit de portiera şoferului, răpăind cu degetele în geam. Braithwhite îl coborî.

— Bună seara, domnule poliţist! zise el. Cu ce te putem ajuta?

— Coboară din maşină, zise Noble. Şi, aplecându-se pentru a se uita la Atticus: Coborâţi amândoi!

Coborâră. Burke aştepta lângă portiera din dreapta, gata să-l trântească pe Atticus de maşină şi să-l percheziţioneze. Noble părea că i-ar fi plăcut să-i aplice şi lui Braithwhite acelaşi tratament dur, însă, din cauza imunităţii lui Braithwhite, nu se putea atinge de el.

— Dacă nu te deranjează, zise el, iar Braithwhite îşi ridică braţele şi-şi dădu astfel acordul să fie percheziţionat.

Burke îl împinse pe Atticus într-o parte şi plimbă raza unei lanterne pe locurile din spate ale Daimlerului. Detectivul Noble deschise portbagajul.

— Ce-i asta? întrebă el, ridicând un obiect de mărimea unui dicţionar înfăşurat în hârtie de cadouri.

— O ofrandă de împăcare, răspunse Braithwhite. I-am spus lui Lancaster că-i voi aduce jurnalele pierdute ale lui Hiram Winthrop.

Noble sfâşie hârtia de ambalat.

— Ofrandă de împăcare, ai?

— Ce e? întrebă Burke. Noble îi arătă, iar Burke începu să râdă şi-i zise lui Braithwhite: E o afurisită de ultimă dorinţă sau ce dracu' e?

— Dacă ar fi, răspunse Caleb Braithwhite, nu voi sunteţi aceia care o pot îndeplini.

— Nu, se arătă de acord Noble, Lancaster ar vrea să aibă el onoarea. Apoi ridică din umeri şi adăugă: E înmormântarea ta… Lasă cheile în maşină, am să vă conduc eu înăuntru.

— Ai grijă să n-o zgârii, îi spuse Braithwhite lui Burke.

— Ultima dorinţă, replică Burke.

Trânti apoi portbagajul, după care înconjură iar maşina şi se apropie de Atticus, vrând să-l mai

agreseze o dată. Însă Atticus, care nu voia să se simtă tentat să-l pocnească pe Burke, întrucât acum ştia că ar fi putut, pornise deja în direcţia clădirii clubului.

Noble, Braithwhite şi Atticus intrară, iar Burke rămase lângă Daimler, frecându-şi bărbia gânditor.

— Domnule? rosti paznicul de la poartă. E totul în regulă?

— Nu, răspunse detectivul Burke. Nu cred că e. Dădu din cap spre Daimler, adăugând: Parcheaz-o tu, apoi sună în casă şi cheamă mai mulţi oameni aici. Şi la poarta din spate… Eu am să dau o tură prin jur. Nemernicul ăla pune ceva la cale.

★★★

Hippolyta răsări dintre copaci, în timp ce luna aluneca dincolo de linia orizontului. În ultimele douăzeci de minute străbătuse pădurea care mărginea terenul de golf al clubului. Se împiedicase nu doar o dată în întuneric, însă simţul ei de orientare nu o trădase, iar acum se uita spre sud, peste o zonă a terenului de golf acoperită de zăpadă, dincolo de care putea vedea clădirea clubului şi, mai aproape, micuţa anexă care reprezenta destinaţia ei.

Auzi paşi în urmă, în vreme ce femeia albă care o însoţea răsări şi ea din pădure. Femeia se numea Hillary şi lucra pentru Braithwhite. Hippolyta ar fi preferat să le aibă cu ea pe Letitia sau pe Ruby, însă Letitiei i se încredinţase altă sarcină, iar Ruby se afla prin oraş pe undeva, îndeplinind un alt comision despre care nu voia să ofere detalii, dar care, precizase ea, era absolut esenţial pentru ca Braithwhite să nu devină bănuitor.

Hippolyta îşi pipăi pistolul din buzunarul hainei şi porni peste terenul de golf, având-o alături pe Hillary. Curând, se aflau suficient de aproape ca să citească semnul de pe cădirea anexei: ELECTRICITATE & UTILITĂŢI – ACCESUL INTERZIS.

Din spusele lui Braithwhite, înăuntru s-ar fi aflat cel puţin doi bărbaţi, în camera de control de la etajul unu. Aceştia aveau o legătură telefonică

directă cu clădirea principală şi probabil că şi staţii radio, însă cel mai mare pericol era că, în cazul unei altercaţii, ei ar fi avut timp să dea alarma. De aici, şi fata albă.

— OK, spuse Hippolyta, în timp ce se adăposteau lângă partea de nord a clădirii, în afara razei de acoperire a ferestrelor de la etajul superior. Ştii cum îi vei convinge să-ţi deschidă uşa?

— Aş *putea* ciocăni şi ruga frumos, răspunse Hillary. Dar dacă sunt atenţi, s-ar putea să mă lase să aştept afară cât dau ei telefon. Trebuie să facem în aşa fel încât să n-aibă timp să se gândească. Aşadar…

Îşi dădu jos haina, scoţând la iveală o rochie neagră fără mâneci ce se potrivea mai degrabă la o petrecere simandicoasă, decât la un drum prin pădure. Se aplecă şi-şi scoase şi ghetele, apoi, stând în zăpadă încălţată doar cu dresurile subţiri, îşi prinse rochia cu ambele mâini şi o sfâşie.

— Da, zise Hippolyta, înţelegând care-i era intenţia. Aşa mai merge.

★★★

Paznicul de la poartă trase frâna de mână a Daimlerului şi ieşi. La zece secunde după ce portiera acestuia se trânti, se auzi clicul discret al unei încuietori şi perna canapelei din spate glisă în jos, scoţând la iveală compartimentul îngust dintre canapea şi portbagaj, în care se ascunsese Letitia.

Aceasta coborî din maşină şi se ghemui lângă ea, apoi desfăcu şnururile unui săculeţ din catifea. Înăuntrul acestuia se afla o baghetă din fildeş ascuţită şi lungă cam de 30 de centimetri, în care erau săpate litere din alfabetul adamit. Capătul mai îngust avea în vârf o mică libelulă din argint, pe care Letitia avu grijă să nu o atingă.

Aşa ghemuită, porni în direcţia paznicului, care aproape ajunsese la gheretă. Îl lăsă să intre în ea, apoi fugi şi bubui în uşă. Când bărbatul îşi iţi capul afară, spunând „Domnule Burke?”, ea îi atinse obrazul cu libelula. O atingere extrem de uşoară,

însă paznicul îşi dădu instantaneu ochii peste cap şi se prăbuşi la pământ, inconştient.

— Interesant! făcu Letitia.

★★★

Detectivul Noble îi conduse pe Braithwhite şi pe Atticus într-un salon încăpător din capătul vestic al clubului. Se văzură nevoiţi să aştepte iar. Braithwhite se servi cu scotch de la bar şi luă loc pe unul dintre cele două fotolii aşezate în faţa unui foc ce ardea cu putere. Atticus, care nu mai avea nevoie să i se spună că dotările nu erau şi pentru ei, rămase în picioare, examinând rafturile a două corpuri de bibliotecă înalte până-n tavan. Din păcate, aceasta era una dintre acele pseudo-biblioteci cu rol decorativ, al căror conţinut părea să fi fost ales strict după aspectul cotoarelor.

Uşa dinspre hol se deschise şi Lancaster intră într-un nor de fum de trabuc.

— Drăguţ din partea ta să ni te alături! rosti Caleb Braithwhite.

— Chiar aşa? zise Lancaster. Cu atitudinea asta vrei să începem?

Aşteptă ca Noble să-i toarne şi lui un scotch, apoi ocupă celălalt loc de lângă foc.

— Carevasăzică, începu el. Ai adus chestia aia pe care mi-ai promis-o?

Detectivul Noble îşi drese glasul. Ridică de pe bar cadoul lui Braithwhite şi i-l aduse lui Lancaster. Acesta îşi lăsă jos paharul şi-şi vârî trabucul în gură, apoi luă cartea cu ambele mâini – era un volum legat în piele. În timp ce citea titlul scris cu litere aurite pe copertă – *O ENCICLOPEDIE ATOTCUPRINZĂTOARE A CABALEI EBRAICE, de Mordecai Kirschbaum* – căpătă o expresie îndurerată. Îi dădu cartea înapoi lui Noble şi-şi scoase trabucul din gură, rămânând cu privirea aţintită la foc şi mişcând din fălci dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi încercat să găsească o poziţie mai confortabilă pentru ele.

— Uau! exclamă într-un final. Chiar eşti pornit şi hotărât să mă scoţi din sărite, nu-i aşa?

— Nu ţi-am putut aduce jurnalele lui Winthrop, îi spuse Braithwhite. Nu le am.

— Pe dracu', nu te cred! replică Lancaster. Şi chiar dacă te-aş crede, asta tot n-ar scuza genul ăsta de prostii. Sau *asta,* adăugă el, vârându-şi o mână în sacou, de unde scoase la iveală un disc din os de mărimea unei monede, pe care era gravată imaginea unei bufniţe şi pe care îl aruncă în vatra şemineului.

— Chit pe chit! spuse Braithwhite. Şi tu m-ai spionat.

— Te-am pus sub supraveghere, deoarece ştiu că nu pot avea încredere în tine.

— Şi zici că eu ar trebui să am încredere în tine?

Lancaster îşi dădu capul pe spate.

— Incredibil! făcu el. Încerci să mă tragi pe sfoară, şi tot vina *mea* este?… Eu am fost sincer cu tine, nemernicule. Te-am primit cu drag în oraş. M-am arătat dispus să lucrez cu tine.

— Fireşte că te-ai arătat, rosti Braithwhite. Atâta timp cât stăteam la locul meu.

— Şi la ce te-aşteptai? Eşti un *puşti,* pentru numele lui Dumnezeu, n-ai nici măcar jumătate din vârsta mea… Crezi că am să mă plec în genunchi în faţa ta doar pentru că ai un pic de talent? Cine dracu' te crezi?

— Un filosof naturalist mai bun decât vei fi tu vreodată, răspunse Caleb Braithwhite.

Lancaster începu să râdă.

— Obrăznicii de-astea îi spuneai şi bătrânului tău? Mă şi mir că nu te-a omorât el primul. Şi să-ţi mai zic ceva: Eu nu l-am cunoscut pe tatăl tău, însă Bill Warwick a fost unul dintre ucenicii lui Winthrop, pe vremuri, şi s-a aflat acolo când Winthrop şi tatăl tău au avut mica lor dispută. Mi-a povestit cât de arogant era şi Sam Braithwhite. Aşadar, felicitări: poate că îţi urai tatăl de moarte, dar se pare că eşti exact ca el!

Atticus făcea tot ce putea să rămână invizibil. Însă acum, văzând reacţia lui Braithwhite la remarca lui Lancaster, îşi îngădui să zâmbească.

Lancaster înţepeni şi se întoarse ca să-i arunce o privire aspră, ca şi cum ar fi râs în gura mare.

— Scuze! făcu Atticus. Ce-ar fi ca eu să aştept afară, în vreme ce voi, domnilor…

— Nu, stai dracului unde eşti acum! îi răspunse Lancaster. Apoi, revenind la Braithwhite: staţi aici amândoi!

★★★

Paznicul de la poarta din spate ieşise ca să urineze în tufişurile de lângă gheretă. Tocmai îşi descheia fermoarul de la pantaloni, când o libelulă din argint îi ateriză pe ceafă şi-l făcu să se prăbuşească la pământ. Letitia stătea în spatele lui, cu braţele ridicate în poziţia adoptată de un boxer. După care merse şi deschise poarta.

O dubă pe care scria BRUTĂRIILE SHADOWBROOK, care aşteptase ceva mai jos pe drum, intră şi se opri dincolo de poartă. Din ea săriră Montrose şi George. Cei doi îl ridicară de jos pe paznicul inconştient şi-l vârâră înapoi în gheretă.

— Cât ar trebui să rămână inconştient? întrebă George.

— Domnul Braithwhite a zis că ar trebui să dureze cel puţin trei sau patru ore, îi răspunse Letitia. Iar când se va trezi, n-o să-şi mai amintească să fi făcut sau văzut ceva în noaptea asta.

Abdullah întorsese duba şi acum dădea cu spatele până la o platformă de descărcare din spatele bucătăriei clubului. După ce opri motorul, o uşă aflată într-o parte a platformei de descărcare se deschise şi un bărbat alb, îmbrăcat într-un costum negru, ieşi afară.

— Oh, rahat! făcu Montrose.

Însă nu duba fusese motivul care-l făcuse pe bărbatul alb să iasă afară – acesta avea o ţigară între buze, iar atenţia îi era concentrată la o brichetă strânsă între palmele făcute căuş.

— Nu vă faceţi griji, şopti Letitia, mângâindu-şi bagheta. Mă ocup eu.

★★★

— O, Dumnezeule, domnule, vă rog, ajutaţi-mă! zise Hillary, şi-n timp ce paznicul deschise brusc uşa, ea se prefăcu că leşină şi îi căzu în braţe.

Bărbatul se împletici câţiva paşi în spate, îşi recăpătă echilibrul – şi îngheţă, simţind ţeava unui pistol lipită sub bărbie.

— Şşt! făcu Hillary, în vreme ce Hippolyta păşi prin uşa rămasă deschisă şi porni cu iuţeală spre baza scărilor.

— Bobby? se auzi un glas strigând de deasupra. Cine e?

Două minute mai târziu, Hillary lega amândoi paznicii cu cătuşe de o ţeavă aflată în camera generatorului de la subsol. Încercă să mimeze surpriza când se întoarse şi se trezi cu pistolul Hippolytei aţintit spre ea.

— Tu, acum, rosti Hippolyta, scuturând altă pereche de cătuşe.

Fără să mai aştepte să i se spună, Hillary îşi aruncă propriul pistol în colţul opus al încăperii. Luă cătuşele şi se pregătea să se lege singură cu ele de o altă ţeavă, când unul dintre paznici rânji răutăcios şi spuse:

— Asta păţeşti când ai încredere într-un negrotei, scumpa.

— Tacă-ţi gura! îl repezi Hippolyta, apoi clipi, dându-şi seama că acelaşi lucru îl spusese şi Hillary, folosind exact acelaşi ton ca şi ea.

Hillary răspunse printr-o ridicare din umeri la privirea întrebătoare a Hippolytei.

— Mergi sus şi nu-ţi mai face griji pentru mine, zise ea, închizându-şi cătuşele. George şi Montrose ar trebui să dea din clipă-n clipă semnalul.

★★★

Joe Piratul, Abdullah şi Mortimer intrară în bucătăria clubului, păşind peste trupurile inconştiente ale agenţilor de securitate. Se opriră ca să-şi aşeze mai bine povara – un obiect masiv şi plat, învelit în cartoane pentru mobilă – şi se îndreptară spre sala de bal. Alt paznic îşi făcu apariţia de pe un coridor lateral, însă Letitia se ivi

imediat în spatele lui şi-l doborî la podea înainte să apuce să schiţeze vreun gest.

Sala de bal era complet pustie. Trecură pe lângă mese şi se opriră în spaţiul deschis aflat sub candelabru. În vreme ce Joe Piratul şi Abdullah desfăceau cartoanele pentru mobilă, iar Mortimer examina încă o dată o schiţă făcută pe o coală mototolită de hârtie milimetrică, Letitia continuă spre celălalt capăt al încăperii. Vitrina fusese scoasă din sală, însă tabloul rămăsese la locul său, iar când Letitia apăsă încuietoarea ascunsă în partea de dedesubt a ramei, acesta se răsuci într-o parte, scoţând la iveală un masiv seif de perete. Ea studie îndelung rotiţa cu cifre şi-şi frecă degetele unul de altul, ca şi cum s-ar fi pregătit să şi le pocnească.

În schimb, se întoarse către masoni.

— Bun, le zise ea, eu mă întorc, ca să mă asigur că n-am ratat pe nimeni. Voi, băieţi, sunteţi în regulă singuri câteva minute?

— Mda, răspunse Joe Piratul, rânjind. Ar trebui să fim în regulă până încep strigătele. Ai grijă!

★★★

Lancaster îşi sorbea scotchul, dus pe gânduri.

— Şi-acum ce facem, ai? rosti el. Presupun că te-aş putea trimite învârtindu-te, şi să-l păstrez pe *el.*

Schiţă un gest în direcţia lui Atticus.

— Ai putea încerca şi asta, se arătă de acord Braithwhite.

Lancaster zâmbi.

— Crezi că nu te-aş fi putut izgoni din oraş dacă aş fi vrut? Dar ar fi fost păcat să te pierd tocmai acum. Eşti abil, trebuie să recunosc asta. Şi ştii să te foloseşti de cuvinte. Te-ai putea dovedi extrem de util, mai ales de Ziua Solstiţiului. Măcar de m-aş putea întoarce cu spatele, fără să-mi fac griji că ai să-mi înfigi un cuţit.

— Asta e o problemă.

— Dar poate că am o soluţie. Ia zi, semnul acela pe care l-am pus pe băiat, ce părere ai de el?

— Impresionant, din punct de vedere tehnic, recunoscu Braithwhite. Chiar tu ai fost autorul?

— Principiile de bază le-am deprins de la Bill Warwick, răspunse Lancaster. Dar execuţia îmi aparţine în totalitate.

— Şi care ţi-e planul? Vrei să trimiţi şi după mine o jucărie să mă vâneze?

— Nu, pentru tine am un alt semn în minte. Alt lucru la care meşterea Bill Warwick. L-am găsit în dosarele lui, după ce-a dispărut. El îl numea „semnul fiarei."

— Ca în Apocalipsa Sfântului Ioan?[32] întrebă Braithwhite, sau ca fierul roşu pentru vite?

— Păi, nu e cam acelaşi lucru? zise Lancaster. Bill îşi făcea mereu griji în privinţa celor în care se putea încrede. Cred că de asta a şi pătruns singur în camera cu comori a lui Winthrop, din nefericire pentru el… În fine, semnul ăsta: ideea e că îl pui pe cei de a căror loialitate vrei să fii sigur. După aceea, tot ce trebuie să faci e să te gândeşti la ei, şi vei şti sigur unde se află şi ce pun la cale. Şi dacă vor să facă ceva rău, nu trebuie decât să te gândeşti ceva mai intens şi vor muri. Iar partea cea mai bună e că semnul acţionează şi asupra celor cu imunitate.

— Deci nu-ţi poate omorî nimeni slujitorii, în afară de tine, concluzionă Braithwhite, aruncând o privire spre Noble. Iar tu ştii cum să-l faci?

— Bill încă mai lucra la el când a dispărut, răspunse Lancaster. *Cred* că am izbutit să depăşesc şi ultimele obstacole. Mai sunt vreo două întrebări la care aş fi nădăjduit să găsesc răspunsuri în jurnalele lui Winthrop, dar doar pentru a fi sută la sută sigur. Sunt gata să fac un test pe viu, chiar acum.

Surâsul lui Braithwhite deveni periculos.

— Şi crezi că mă poţi sili să rămân nemişcat în timp ce-o faci?

— Nu eu, replică Lancaster. Noi.

Noble deschise uşa de la hol, pentru a da drumul înăuntru unei procesiuni de bărbaţi albi ce aveau inele de argint cu sigilii pe ele. Atticus îl recunoscu pe un fost consilier municipal, şi mai erau şi alte

persoane vag cunoscute, ale căror chipuri pesemne că le zărise în ziare.

Treisprezece indivizi în total. Formară două şiruri, precum un juriu cu un număr greşit de membri.

— Aşadar, făcu Lancaster, uitându-se de la Braithwhite la Atticus şi înapoi. Cine vrea să fie primul?

★★★

Montrose şi George urcaseră pe acoperiş printr-o trapă din bucătărie. Hornul de care aveau ei nevoie se afla în capătul opus al clădirii; ruta lor până acolo era lată de 60 de centimetri şi trecea pe sub coama acoperişului. Ar fi fost o adevărată provocare chiar şi pe timp de vară, însă acum pasajul era şi alunecos din pricina zăpezii şi gheţii.

— Micile ajutoare ale lui Moş Crăciun, murmură George neliniştit, la care Montrose replică:

— Nu o face pe Berry cu mine!

Montrose o luă înainte, urmat îndeaproape de George, şi destul de repede, mulţumită, într-o măsură destul de însemnată, rivalităţii lor frăţeşti, înaintau amândoi de-a lungul acoperişului cu sprinteneala unor băieţei. În câteva clipe, ajunseseră deja deasupra destinaţiei lor finale. Montrose legă o funie de pasaj şi se lăsară să alunece pe panta acoperişului, până ce ajunseră să stea lipiţi de peretele coşului. Apoi George scoase o lanternă din buzunar şi aruncă o privire către anexa unde Hippolyta aştepta să întrerupă curentul electric. Montrose desfăcu la gură o geantă de la gât şi scoase din ea o poţiune de un alb lăptos.

Poţiunea era o invenţie de-ale lui Braithwhite, însă recipientul care o conţinea fusese în întregime ideea lui Montrose.

★★★

— Nu se oferă nimeni? întrebă Lancaster. Bine, atunci vom începe cu tine, Braithwhite.

Lăsă jos paharul gol şi azvârli chiştocul în foc. Noble aduse un cuţit de pe bar, apoi se întoarse ca să stea de pază la uşă. Bărbaţii din loja din Chicago

îşi aţintiră privirile asupra lui Braithwhite; aerul din cameră devenea tot mai greu. Atticus se încordă, pregătindu-se de acţiune. Numai Caleb Braithwhite rămânea relaxat, sau părea doar, până ce se aplecă brusc în faţă, fără să se ridice din fotoliu, îşi vârî două degete în gură şi scoase un fluierat puternic şi ascuţit.

În vreme ce ecoul fluieratului se stingea, Lancaster rămase cu capul plecat într-o parte şi continuă să ţină lama cuţitului deasupra palmei drepte.

— Ce-a fost asta? zise el. Ţi-ai chemat poneiul magic?

O sticlă de Coca-Cola căzu pe horn şi se sparse. Focul se stinse imediat şi un nor de fum alb izbucni din vatră. În aceeaşi clipă, se opri şi curentul electric în club.

Auzind fluieratul lui Braithwhite, Atticus se întorsese cu faţa spre uşă şi reţinuse absolut tot ce văzuse acolo. Acum, deşi orbit de fum şi întuneric, ştia exact ce combinaţie de paşi avea să-l scoată din cameră.

Un singur obstacol îi mai stătea în cale, şi nu avea niciun fel de imunitate.

★★★

În timp ce Hippolyta ieşea din anexă, se trezi că rămâne brusc fără aer. O clipă crezu că alergase prea repede în jos pe scări, însă apoi, un al doilea pumn o izbi scurt într-o parte a capului, făcând-o să realizeze că dăduse de belea.

Căzu pe o parte în zăpadă şi încercă să ajungă la pistolul din buzunar, însă detectivul Burke o prinse de încheietură şi-i răsuci braţul în sus, ajungând primul la armă. O lovi cu piciorul în coaste, rostogolind-o pe spate, şi rămase uitându-se la ea, în vreme ce femeia se zbătea şi încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Măi, măi, Orithyia Blue! zise Burke. Ce cauţi aici? O mai lovi o dată cu vârful bocancului, adăugând: Cine altcineva mai e cu tine, ai? E şi George pe undeva prin preajmă? Sper că nu l-ai

adus şi pe Horace. Zâmbi când văzu reacţia ei la pomenirea numelui băiatului şi completă: Nu, bănuiesc că nu – pesemne că-n noaptea asta l-ai lăsat cu bona. Nu-ţi face totuşi griji, am să merg să văd ce face, după ce terminăm aici.

Hippolyta se întoarse cu gândul la clipele din Noaptea de Solstiţiu din Wisconsin, când auzise acel pocnet dublu şi văzuse cele două haine închise la culoare izbindu-se una de alta. Surâsul lui Burke căpătă o tentă de îngrijorare când se întoarse spre uşa deschisă a anexei, exact în clipa în care Hillary ieşea şi-l împuşca a treia oară, de aproape. Apoi Burke se afla întins pe jos şi Hillary stătea deasupra lui, pielea de găină făcându-şi deja apariţia pe braţele ei dezgolite şi pistruiate.

— Eşti bine? o întrebă pe Hippolyta.

Hippolyta, cu respiraţia încă tăiată, se holba mută de fascinaţie la încheieturile goale ale lui Hillary.

— Da, zise Hillary. Am adus o cheie de rezervă cu mine. Mi-am închipuit că voi avea nevoie.

Hippolyta se ridică în fund şi-şi duse o mână la maxilar. Era ceva teribil de familiar la Hillary, iar în clipa aceea părea mai evident ca oricând.

— Cine… cine eşti?

— Nimeni pentru care să-ţi faci griji, răspunse Hillary. Dar poţi să-mi faci o favoare? Când îl vezi pe domnul Braithwhite, spune-i că mi-am dat demisia.

Apoi se făcu nevăzută, alergând prin zăpadă cu picioarele încălţate în dresuri, către locul în care-şi lăsase ghetele şi haina.

★★★

Caleb Braithwhite, care ieşi din salon la câteva secunde după Atticus, trânti uşa în urma sa şi făcu ceva care o convinse să nu se mai deschidă la loc. În vreme ce se năpusteau pe hol, Atticus auzi clanţa zguduindu-se în cadru şi pumni bubuind în lemn.

Apoi bubuiturile încetară, iar o forţă colosală aruncă uşa din balamale. Lancaster ieşi, fluturând din mâini pentru a îndepărta fumul. Noble, cu sângele şiroindu-i din nasul spart, venea imediat în

urma lui. Apoi veniră şi ceilalţi membri ai lojii, mai întâi răzleţiţi, însă apoi formând iute un grup compact ce îl urmă îndeaproape pe Lancaster.

Înaintau uşurel pe hol, urmărind zgomotul de paşi rapizi în întuneric. Sunetul tocmai se estompase, când se împiedicară de unul dintre agenţii de securitate doborâţi la pământ.

— Linişte! şuieră Lancaster.

Nu departe, în faţă, se auzi o hărmălaie de oale şi tigăi căzând pe podea. Noble dădu să pornească înspre bucătărie, însă Lancaster îi zise să aştepte şi apoi, întorcându-se, se îndreptă către uşile sălii de bal şi le împinse, deschizându-le larg.

În capătul opus al încăperii, Atticus ţinea o brichetă în dreptul seifului din perete, în timp ce Braithwhite învârtea de rotiţă. Se întoarseră amândoi când Lancaster dădu năvală înăuntru.

— Pur şi simplu n-ai putut rezista, aşa-i, ticălos idiot ce eşti? Lancaster se apropie cu paşi mari de ei, desfăcându-şi bufonii şi suflecându-şi mânecile cămăşii, adăugând apoi: Ei, acuma poţi uita cu totul de carte. Şi de ideea de-a deveni cobaiul meu. Nu, acum doar am să-ţi smulg blestematul ăla de cap şi am să termin odată cu tine. Iar după Ziua Solstiţiului, când am să fiu eu la butoane, am să fac o călătorie în Ardham şi am să trec prin foc tot satul ăla blestemat.

Braithwhite se întoarse şi înaintă, ca şi cum ar fi avut de gând să-i întâmpine pe Lancaster şi restul găştii exact în mijlocul sălii. El se mişcă mult mai lent decât ceilalţi totuşi. Braţele şi le ţinea atârnate pe lângă corp, şi tot flutura din degete. Poate că doar şi le flexa, pregătindu-se pentru ceva anume, însă, văzute din alt unghi, mişcările sale semănau destul de mult cu cele ale unui păpuşar.

Când Lancaster ajunse sub candelabru, faţa de masă de pe una dintre mese se ridică brusc şi Mortimer Dupree se rostogoli de sub ea. Acesta se târî înainte, neobservat de membrii lojii din Chicago atenţi doar la Braithwhite, şi folosi o bucată de cretă

argintată ca să traseze o dungă scurtă şi precisă pe podea. Şi modifică doar o literă.

Lancaster, Noble şi ceilalţi membri ai lojii se opriră dintr-odată. Precum pasagerii dintr-un tren de tranzit, în care cineva trăsese semnalul de alarmă, aceştia se aplecară înainte şi înapoi de câteva ori, căutând să-şi recapete echilibrul. Chiar când reuşiră să şi-l regăsească, se treziră că picioarele le prinseseră rădăcini în podea.

— Braithwhite! răcni Lancaster. Ce dracu-i ast…

Mortimer mai desenă o dungă cu creta. Buzele lui Lancaster continuau să se mişte, însă limba îi amuţise cu totul.

Alte două feţe de masă fură trase în sus. Joe Piratul şi Abdullah se ridicară de sub ele şi aprinseră nişte lanterne, iluminând marele cerc din cretă care-i înconjura pe Lancaster şi însoţitorii săi – şi modelul mai mare din care făcea parte, în acelaşi timp. În dreapta lor, linii paralele legau cercul mare de unul mai mic, care înconjura uşa cu toc cu tot adusă de cei trei masoni din dubă. În stânga lor, o singură linie – dreaptă la capete, dar în formă de zigzag la mijloc – făcea legătura cu alt cerc mic, acum gol. Iar în faţa lor, alte două linii paralele, trasate atât de aproape una de alta, încât păreau una singură, se întindeau până la baza zidului, chiar sub seif.

— Acum aş spune ceva inteligent şi concis, îi spuse Braithwhite lui Lancaster, dar eu am fost mereu genul care tace şi face.

Luă o bucată de cretă şi desenă un contur în jurul uşii seifului, legând-o de liniile paralele de pe podea. După care merse la cercul gol, acolo unde Atticus aştepta cu un cuţit şi o bucată de pergament desfăcută. Însă când încercă să ia aceste obiecte de la Atticus, tânărul scutură din cap.

— O s-o fac eu, zise Atticus, şi păşi în cerc. Îi aruncă o privire înnegurată lui Lancaster şi adăugă: Sunt dator, pentru Horace.

Braithwhite şovăi, în ochi ivindu-i-se o scânteie de suspiciune.

— Ritualul ăsta nu e lipsit de riscuri, îl atenţionă el.

— Cum, adică spre deosebire de restul nopţii? întrebă Atticus. Fă-mi plăcerea asta!

Dar Braithwhite tot şovăia. Însă vedea că n-are încotro şi, pentru prima dată, dar nu printr-un accident, intuiţia sa dădu greş.

— În regulă, cedă el. Dar voi, restul, să păstraţi distanţa, pentru orice eventualitate.

Joe Piratul, Abdullah şi Mortimer ieşiră pe hol. Atticus se tăie în palmă. Braithwhite se lăsă pe vine şi desenă două dungi cu creta, oferindu-i lui Atticus puterea de-a citi şi de-a rosti limba lui Adam.

Vraja fu una diferită de această dată. Ce ieşea pe uşă nu era lumină, ci întuneric – un întuneric viu, precum creatura care bântuia Codrul Regatului Sabatului. Îi înghiţi pe Lancaster, Noble şi pe restul membrilor lojii din Chicago, apoi lansă cu forţă un tentacul subţire din umbră, care deschise larg seiful. După care se retrase, dispărând înapoi prin uşă şi nelăsând nici măcar un fir de cenuşă în urmă.

— Prea uşor, aproape, rosti Braithwhite, frecându-şi mâinile una de alta în timp ce mergea să-şi capete premiul. Acum, Ziua Solstiţiului, aceea va fi adevărata provocare pentru noi…

Atticus lăsă să cadă pergamentul însângerat. Ridică braţul stâng şi-şi trase mâneca în sus, dezvăluind literele adamite înscrise pe piele. Tuşul negru pe care-l folosise era abia vizibil, dar acum îl putea citi perfect, aşa că recită incantaţia în minte, imprimându-şi-o în memorie aşa cum procedase cu planul salonului lui Lancaster. Ţinând-o bine minte, păşi afară din cerc.

Braithwhite scoase *Cartea Numelor* din seif şi verifică să nu fi suferit vreo stricăciune.

— Bun, atunci, rosti el. Hai să-i adunăm şi pe restul şi să…

Când se întoarse, descoperi cu surprindere că Atticus se afla chiar în spatele lui, dar, sigur de imunitatea sa, nu încercă să se ferească nici măcar

atunci când Atticus îşi împinse spre el palma însângerată.

— Ce înseamnă asta?

Atticus răspunse în limba lui Adam. Când murmură prima silabă, îşi aşeză palma pe pieptul lui Braithwhite. O arsură formidabilă trecu prin materialul cămăşii lui Braithwhite. Acesta ţipă cât putu şi scăpă din mână *Cartea Numelor,* încercând să se ferească, însă deja erau ca sudaţi unul de altul, piele de piele, palmă de piept, sânge de semn. Atticus continuă să vorbească, în timp ce Braithwhite urla şi îi strângea cu putere antebraţul.

Atticus termină incantaţia. Căldura şi durerea se estompară. Când Atticus îşi trase mâna, pe pieptul lui Braithwhite încă se mai afla un semn, acelaşi semn al lui Cain – însă *diferit,* un fel de răstălmăcire a celui vechi.

Braithwhite se prăbuşi lipit de zid, spunând:

— Ce?… Ce-ai făc…?

Apoi picioarele i se îndoiră sub el şi alunecă neputincios pe podea.

Uşile sălii de bal se deschiseră. Montrose, George şi Letitia intrară, urmaţi de Hippolyta, Joe Piratul, Abdullah şi Mortimer. Veniră şi se postară alături de Atticus, uitându-se în jos, în timp ce Braithwhite tresărea şi se cutremura ca cineva cuprins de spasme.

— Nu puteţi, şopti el, căznindu-se să scoată cuvintele afară. Nu puteţi… să mă omorâţi.

— Nu te omorâm, îl informă Atticus. Te aruncăm afară.

★★★

Făcură curăţenie înainte să plece. Mortimer dădu cu mopul pe podeaua sălii de bal, în vreme ce Joe Piratul şi Abdullah cărară afară echipamentele şi recuzita. Hippolyta conduse un grup la anexă: Letitia lovi cei doi paznici cu bagheta ei pentru somn şi uitare, iar Montrose şi George, după o scurtă discuţie, înfăşurară cadavrul detectivului Burke într-un carton pentru mobilă şi-l depuseră în

portbagajul Daimlerului lui Braithwhite. Pe Braithwhite îl încărcară în spatele dubei.

Porniră pe şoseaua US 41 spre sud. Era trecut de miezul nopţii când traversară râul Calumet şi ajunseră la un indicator dublu, pe care scria:

ACUM PĂRĂSIŢI CHICAGO

şi

BINE AŢI VENIT ÎN INDIANA!

Acolo cotiră la stânga, conducând pe o fâşie de teren întinsă, între Indianapolis Avenue şi şinele de cale ferată ale Pennsylvania Railroad. Opriră duba pe partea graniţei ce aparţinea statului Illinois. Letitia parcă Daimlerul imediat dincolo de graniţă şi lăsă cheile în contact. Atticus şi Montrose îl traseră pe Caleb Braithwhite afară şi-l aruncară fără menajamente lângă propria lui maşină. De îndată ce se trezi dincolo de limitele oraşului Chicago, Braithwhite începu să-şi recapete puterile, şi peste doar câteva clipe, deja putea sta singur în picioare.

Hippolyta scoase un atlas rutier din torpedoul dubei. I-l întinse lui Atticus, care se apropie apoi de Braithwhite.

— Horace nu a putut veni aici să-şi ia la revedere, zise Atticus, dar ţi-a făcut un cadou de despărţire.

— De aici înainte, îi explică George, vei dori să stai departe de zonele însemnate cu roşu.

— N-ar trebui să fie chiar atât de greu, completă Hippolyta. Cea mai mare parte a ţării îţi rămâne în continuare deschisă. Atâta timp cât nu faci vreun ocol prin Detroit, Philadelphia sau Harlem, ar trebui să te întorci întreg acasă.

Braithwhite clătina din cap.

— Nu puteţi, rosti el. Nu puteţi să-mi faceţi aşa ceva.

— Ba putem şi am făcut-o, îl contrazise Atticus. Domnul Winthrop îţi transmite salutări, apropo. S-a

arătat foarte recunoscător că şi-a recăpătat jurnalele.

— Winthrop? făcu Braithwhite. *Winthrop* v-a zis cum să faceţi asta?

— Mda, răspunse Atticus, şi-ar trebui să fii şi tu recunoscător – tata avea un alt sfârşit în minte pentru tine, şi înclinam şi eu spre aceeaşi idee.

— O să-ţi arăt eu recunoştinţă, promise Braithwhite. Se răsuci către Letitia: Tu şi chiriaşii tăi va trebui să vă găsiţi alt loc în care să staţi. De îndată ce ajung la un telefon, am să sun o echipă de demolări ca să transforme Casa Winthrop într-un morman de moloz.

— O, nu prea cred, domnule Braithwhite, zise Letitia. Nu mai e proprietatea ta.

— Are dreptate, îi spuse Atticus. În seara asta, am trecut pe la biroul domnului Archibald. Am achitat contractul de proprietate al Letitiei, cu bani gheaţă.

— L-ai achitat. Braithwhite se uită la George, adăugând: Cu banii pe care ţi i-am dat eu.

— Cu banii noştri, domnule Braithwhite, îl corectă George. Cu banii *noştri.*

O clipă, Braithwhite rămase mut de furie; chipul i se înroşi şi mâinile cu care ţinea atlasul începură să-i tremure. Dar îşi recăpătă imediat controlul.

— Bun, făcu el. Păstraţi casa. Păstraţi banii. Însă cartea… Se uită la Atticus. Daţi-mi mie *Cartea Numelor.*

— Nu prea cred, zise Atticus. Abdullah?

— Nu, răspunse Abdullah pe un ton plat.

— V-o plătesc, zise Braithwhite. Spuneţi un preţ!

— Nici pentru toţi dolarii pe care-i ai, se împotrivi Abdullah. E sortită flăcărilor.

— Asta e, interveni Atticus. Dar să nu-ţi pară rău, domnule Braithwhite. Adevărul e că oricum cartea n-avea să-ţi facă vreun bine. Semnul ăla nou de pe pieptul tău? Nu doar că-ţi interzice anumite locuri. Eşti dat afară şi din frăţie.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Nu mai eşti vrăjitor. Încă mai ai imunitate – într-o formă mai limitată –, dar vei descoperi că şi puterile ţi-au dispărut, iar dacă vei încerca să le

capeţi înapoi, sau să deprinzi unele noi, ţi se va face foarte rău. Eşti alergic la filosofia naturalistă.

La început, Braithwhite refuză să-l creadă, însă apoi aruncă o privire înlăuntrul său şi încercă să invoce unele din celelalte puteri ale sale, iar expresia i se schimbă din negare în groază tot mai mare şi disperare.

— *Nu,* făcu el. Nu, Atticus… Atticus, fii serios! *Nu* poţi…

— Ba pot, replică Atticus. Şi am făcut-o.

Se răsuci ca să plece. Braithwhite îl prinse de braţ, însă Atticus se smulse cu uşurinţă, apoi un val de slăbiciune şi de ameţeală îl trimise pe Braithwhite împleticindu-se înapoi.

— Atticus! ţipă el. Atticus, te rog…! Atticus, ai *nevoie* de mine!

Stând încă o dată alături de familie şi de prieteni, Atticus se uită înapoi şi ridică dintr-o sprânceană.

— Eu am *nevoie* de tine? întrebă el. Cred că vei vrea să cauţi într-un dicţionar, domnule Braithwhite.

— Credeţi că s-a terminat, doar pentru că loja lui Lancaster a fost distrusă? zise Braithwhite. Nu s-a terminat! Mai sunt şi alte loji, prin toată America. Acum ştiu despre tine. Şi vor veni după tine, dar nu cum am venit eu. Ei nu te vor considera membru al familiei, nici măcar persoană nu te vor considera, şi nu or să te lase în pace până ce n-au să obţină ce vor de la tine. Indiferent unde vei merge, niciodată n-ai să fii în siguranţă. Tu…

Dar trebui să se oprească, pentru că, brusc, Atticus izbucni în râs. Letitia, George, Hippolyta şi toţi ceilalţi începură şi ei să râdă – chiar şi Montrose, care până acum rămăsese morocănos din pricină că Braithwhite era lăsat să scape cu viaţă. Râdeau în *hohote,* cu toţii.

— Ce? răcni Braithwhite, uitându-se la ei de parcă înnebuniseră. Ce-i aşa de comic?

Dar ei continuară să râdă o bucată bună de timp, prea tare ca să poată răspunde.

— O, domnule Braithwhite, rosti Atticus într-un final, ştergându-şi lacrimile de la ochi. Cu ce încerci

să mă sperii? Crezi că nu ştiu în ce ţară trăiesc? Ştiu. Ştim cu toţii. Am ştiut mereu. *Tu eşti* cel care nu înţelege.

Continuând să râdă, urcară cu toţii în dubă şi plecară de acolo. Caleb Braithwhite rămase în picioare, în frig, multă vreme după ce stopurile de la maşina acestora dispărură în depărtare. Jumătate de oră mai târziu, când grănicerii călare ai statului Indiana ajunseră la el, Caleb continua să stea acolo, nemişcat, cu fălcile încleştate în întuneric şi cu un atlas strâns în pumn, precum un călător pierdut care încearcă să înţeleagă unde şi ce anume a greşit.

EPILOG

1955! A sosit un nou an şi, ca de obicei, ne oprim să mulţumim pentru progresele din ultimele douăsprezece luni: verdictul corect al Curţii Supreme în cazul Brown vs. Departamentul de Educaţie; vestea că desegregarea din cadrul armatei noastre a fost, deşi cu întârziere, înfăptuită; şi alte victorii, mai puţin răsunătoare, dar nu mai puţin vitale. Continuăm să aşteptăm momentul, nu foarte îndepărtat, în care toţi călătorii vor fi trataţi în mod egal. Şi până la acea măreaţă zi, suntem decişi să mergem cu paşi mari şi îndrăzneţi mai departe, pregătiţi pentru indiferent ce provocări ne va scoate în cale drumul pe care am apucat…

– *Ghidul de călătorie în siguranţă pentru negri,* ediţia de vară, 1955

— Da, sigur că îl pot întreba, zise Letitia. Dar nu pot promite că va fi de acord.

— Aş fi dispusă să ne facem reciproc un favor, în limite rezonabile, spuse Hippolyta.

Stăteau în bucătăria Hippolytei, într-o dimineaţă de pe la începutul lui martie. Pe masa dintre ele se afla o coală de hârtie pe care Hippolyta desenase un model alcătuit din 88 de pătrate. Câteva pătrate fuseseră completate cu numere – ca de încercare, cu creionul –, însă majoritatea erau goale.

Letitia atinse hârtia cu un deget.

— Eşti sigură? Femeia aia a încercat să te omoare.

— Încerca să-şi protejeze fiica.

— Şi crezi că o să-ţi mulţumească pentru că-i spui adevărul legat de ce s-a întâmplat cu Pearl?

— Nu, probabil că nu, recunoscu Hippolyta. Dar nu mi se pare corect să o las pur şi simplu acolo.

— Poate, zise Letitia.

Privi scurt la celelalte hârtii de pe masă: broşuri şi formulare de înscriere la Universitatea din

Chicago şi alte două şcoli, aflate mai departe, care propuneau cursuri de astronomie.

— Spune-mi, totuşi, ceva. Cât anume din toate astea sunt de fapt doar dorinţa ta de-a mai face o încercare cu maşinăria aia?

Hippolyta surâse.

— Dacă aş putea avea acel portal aici în casă, fără niciun paznic în jur…

Se opri, aducându-şi aminte de răsăritul acela aspru de soare roşu de pe altă lume. Şi de Scylla.

— Păi, tot ar trebui să am grijă, însă, în cazul ăla, sigur, mi-ar plăcea enorm să mai plec în explorare. Aşa însă chiar nu mă văd transformându-l într-un obicei. Doar să mai am o dată ocazia.

Letitia era sceptică, căci auzise de multe ori aceleaşi cuvinte pe buzele oamenilor, însă zise:

— Bine. Voi sta de vorbă cu domnul Winthrop, să văd dacă doreşte să-mi dezvăluie combinaţia.

— Mulţumesc! făcu Hippolyta. Aş aprecia dacă n-ai pomeni nimic faţă de George.

— Mi-am închipuit eu. Nu-ţi face griji.

Hippolyta se ridică să-şi mai toarne nişte cafea.

— Şi Ruby ce mai face?

— Dacă o vezi, poate că-mi zici tu, spuse Letitia.

— Tot nu s-a arătat la faţă?

— Duminica trecută era la biserică, dar a fugit înainte de terminarea slujbei, aşa că n-am putut discuta cu ea. Cred că e furioasă pe mine.

— Din ce cauză?

Letitia ridică din umeri.

— Îşi plânge de milă, părerea mea. Faptul că am scăpat de domnul Braithwhite a făcut-o să rămână fără încă un serviciu, deci e ca şi cum a fost pedepsită pentru că a făcut ceva ce trebuia făcut.

— A fost pedepsită, iar tu te-ai ales cu Casa Winthrop.

— I-am *spus* că aş împărţi-o cu ea, spuse Letitia. Dar Ruby nu doreşte. Ruby nu ştie ce vrea, asta e adevărata problemă… Însă nu e vina *mea.* Viaţa nu e corectă uneori, nu crezi? Nu e corectă, dar ce putem face?

★★★

Aştepta în holul de la intrare în clădire, seara, cu părul roşcat proaspăt tuns într-un stil oarecum asemănător cu al Ameliei Earhart. De data asta, avea dresuri pe ea, plus o rochie nouă şi pantofi cumpăraţi special pentru această ocazie. În poşetă, avea un nou set de acte de identitate, pe care le obţinuse, nu chiar ieftin, de la un fost partener de afaceri al tatălui ei.

— Domnişoară Lightbridge? zise ea, în timp ce femeia ieşea din lift. Scuzaţi-mă, domnişoară Lightbridge?

Joanna Lightbridge se uită circumspectă la această străină care îi zâmbea ca unei vechi prietene.

— Îmi pare rău, ne cunoaştem? Domnişoară…

— Hyde. Hillary Hyde. Şi nu, nu mă cunoaşteţi. Îmi cer scuze că vă acostez aşa! Am încercat să obţin o programare normală, însă recepţionera dumneavoastră mi-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu una dintre asistentele dumneavoastră, şi deşi sunt sigură că sunt foarte bune, eu cu dumneavoastră aş vrea să stau de vorbă. Îşi deschise poşeta şi scoase la iveală o bucată decupată dintr-un ziar şi împăturită, după care adăugă: Am citit interviul pe care l-aţi realizat împreună cu cei de la *Tribune* luna trecută. A fost foarte inspirator.

— *Eu* cu siguranţă nu l-aş numi aşa, spuse domnişoara Lightbridge, adoptând o mină acră. Ba nici măcar interviu nu l-aş numi.

— Reporterul a fost foarte nepoliticos cu dumneavoastră. Acele întrebări despre motivul pentru care nu v-aţi căsătorit, eu una le-am considerat foarte nepotrivite. Însă răspunsurile dumneavoastră au fost bune, şi mi-am dat seama că de fapt încercaţi să spuneţi mult mai multe – poate mai multe decât aţi spus *în realitate,* doar că el nu a dorit să le noteze.

Un poştaş intră în hol direct din stradă, împingând un cărucior plin cu colete; cele două

femei se dădură într-o parte, ca să-i facă loc, şi ajunseră să stea foarte aproape una de alta.

— Domnişoară Lightbridge, mi-am pierdut mama cu ceva mai mult de un an în urmă, continuă ea, şi de atunci am trecut prin câteva schimbări, n-am să vă plictisesc cu asemenea detalii. În orice caz, acestea m-au făcut să-mi dau seama că pur şi simplu, nu sunt mulţumită cu genul de muncă pe care-l prestez. Nu sunt căsătorită şi nu caut să-mi întemeiez prea curând o familie. Ştiu o mulţime de lucruri despre ce nu-mi doresc, dar nu prea multe despre ceea ce fac – şi mi s-a părut, citindu-vă interviul, că şi dumneavoastră aţi trecut în viaţă prin ceva asemănător. Acuma, ştiu că sunteţi foarte ocupată, însă speram că v-aţi putea rupe niţel din timp, poate pentru a mă îndruma în direcţia potrivită, pentru a-mi oferi un indiciu despre cum anume să încep să caut ceea ce caut de fapt…

Acum Joanna Lightbridge zâmbea.

— Domnişoara Hyde, corect? zise ea.

— Hillary, vă rog.

— Hillary… Ai mâncat?

— Nu, n-am mâncat. Aş fi bucuroasă să vă fac cinste cu prânzul.

— E-n regulă, Hillary. Prânzul e din partea mea.

★★★

George se gândise, la început, să ia ceva masiv şi bătător la ochi, genul de seif pentru care e nevoie de o întreagă echipă de bărbaţi ca să-l mişte, însă Montrose subliniase că până şi un perete de oţel gros de doi centimetri şi jumătate n-ar putea împiedica un hoţ să-ţi pună un pistol la tâmplă – sau la tâmplele membrilor familiei tale – şi să-ţi ceară combinaţia cifrului. Aşa că George i-a îngăduit lui Montrose să-i ia unul dintre dulapuri şi să-l ducă la un atelier special, ca să-i aducă nişte modificări. Celor două sertare de sus le rămânea acelaşi rol (în ele se aflau raporturile din teren despre Virginia de Vest, Wisconsin şi Wyoming), însă cele două de jos ascundeau de fapt un fund fals: un panou prins în

balamale, care culisa în faţă şi scotea la iveală un seif înalt de un metru, prins în podea cu bolţuri.

— Chiar sunt trei sute de mii de dolari acolo? întrebă Horace, holbându-se la teancurile de bancnote din seif.

— Mai puţin, acum, îi răspunse George. Dar tot e suficient ca să-ţi plătim facultatea, şi pe cele ale copiilor Opheliei, de asemenea.

— Şi pe-a ta, adăugă Montrose, uitându-se cu subînţeles la Atticus.

— Şi pe-a mamei, completă Horace.

— Da, şi pe-a ei, zise George. Şi dacă mai rămâne ceva, păi, vom vedea, însă dacă tot vei dori să devii editor de benzi desenate după ce termini facultatea, poate că vom putea obţine un împrumut pentru o afacere.

— Chiar?

— Discutăm după ce obţii diploma, răspunse George. Dar până atunci, Horace, să nu sufli un cuvânt la nimeni, ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse Horace.

George închise seiful şi panoul fals, apoi se întoarseră toţi patru în biroul din faţă. Cutii de carton, conţinând ediţia de primăvară 1955 a *Ghidului de călătorie în siguranţă pentru negri,* erau stivuite lângă perete. George răsfoi un exemplar, trăgând în piept mirosul de tuş proaspăt şi întrebându-se, ca de fiecare dată, cât va mai dura până ce va putea renunţa la publicarea lui şi a schimba numele afacerii în vechiul şi simplul Agenţia de voiaj Berry.

Câţiva ani, probabil.

— Înainte să pleci, zise el, întorcându-se spre Atticus. Am nişte piste noi pe care aş vrea să le urmăreşti.

— Unde anume?

— În Memphis. Plus un complex turistic dincolo de fluviu, în Arkansas.

— Sigur, răspunse Atticus. Pot da o fugă chiar în weekend.

— Pot veni şi eu? sări Horace.

— Nu prea cred, replică George. Ai teme de făcut weekendul ăsta, nu?

— Le pot face în maşină.

— Şi mai e şi-n ţinutul lui Jim Crow.

— Ştiu, zise Horace.

— Jim Crow nu-i o excursie la un parc de distracţii, interveni Montrose, recunoscând tonul băiatului.

— Ştiu, făcu Horace. Dar tot va trebui să-l văd şi eu la un moment dat. Se uită la tatăl său şi adăugă: împlinesc treisprezece ani luna viitoare.

George şi Montrose schimbară priviri. Apoi vorbi Atticus:

— Aş fi dispus să-l iau cu mine, dacă mă lăsaţi. Şi poţi veni şi tu, tată.

— Eu? se miră Montrose.

— Da, tu, răspunse Atticus. Ca să te asiguri că Horace învaţă lecţiile care trebuie din ceea ce vede. Aşa cum ai făcut cu mine. Şi ştiu că m-aş bucura de companie.

Montrose se îmbufnă. Dar nu zise nu.

— M-aş simţi mai liniştit dacă ai merge şi tu, propuse George. Aş veni şi eu, dacă n-aş fi atât de ocupat.

— Hai, tată! insistă Atticus.

— Mda, bine, cedă Montrose. Dar eu conduc…

MULŢUMIRI

Acest roman a stat la dospit mai mult decât majoritatea celorlalte. Primele seminţe ale inspiraţiei au fost sădite cu mai bine de treizeci de ani în urmă, în timpul discuţiilor cu Joseph Scantlebury şi profesorul James Turner de la Cornell University. Mai încoace, deşi tot în urmă cu ceva vreme, am dat din întâmplare peste eseul lui Pam Noley, „Ruşine”, despre dificultăţile deosebite de-a fi un fan SF negru. Iar *Sundown Towns* al lui James W. Loewen mi-a făcut cunoştinţă cu *The Negro Motorist Green Book* scrisă de Victor H. Green, moment în care povestea mea a început să prindă contur.

Le rămân dator, ca de fiecare dată, soţiei mele, Lisa Gold, şi agentei mele, Melanie Jackson. De asemenea, le datorez mulţumiri lui Jonathan Burnham, Mayei Ziv, Lydiei Weaver, lui Tim Duggan, Barry Harbaugh, Jennifer Brehl, Karen Glass, Caitlin Foito, Amy Stolls şi Fundaţiei Naţionale pentru Arte, lui Alix Wilber şi Casei Richard Hugo, lui Neal Stephenson, Karen Laur, Greg Bear şi Peter Yoachim.

Romancierul cult Matt Ruff surprinde în detalii de o cruzime cutremurătoare ororile vieții în America din perioada segregării rasiale într-o capodoperă desăvârșită care îmbină *pulp noir*-ul cu fictiunea istorică, dar și cu groaza și fantezia lovecraftiană.

Chicago, 1954. Când tatăl său dispare, Atticus Turner, un veteran de armată în vârstă de douăzeci și doi de ani, pornește într-o călătorie în New England ca să-l găsească, însoțit de unchiul său, George – editorul *Ghidului de călătorie în siguranță pentru negri* –, și de prietena sa din copilărie, Letitia. În drumul lor către conacul domnului Braithwhite – urmașul unui proprietar de sclavi care l-a deținut pe unul dintre strămoșii lui Atticus – vor întâlni atât terorile de zi cu zi ale Americii albilor, cât și spirite malefice, ieșite parcă direct din poveștile bizare pe care le devorează George.

La conac, Atticus își găsește tatăl în lanțuri, ținut prizonier de o societate secretă numită Ordinul Zorilor Străvechi – condusă de Samuel Braithwhite și de fiul său, Caleb – care s-a întrunit să ducă la îndeplinire un ritual având-l în centru, în mod șocant, chiar pe Atticus. Singura lui nădejde de salvare ar putea fi chiar propria distrugere – și, de altfel, a întregului clan Turner.

Un amestec vizionar de magie, putere, speranță și libertate și un veritabil arc peste timp, *Lovecraft Country: Călătorie în inima întunericului* reprezintă un devastator portret caleidoscopic al rasismului – spectrul terifiant care continuă să ne bântuie și azi.

„Ruff a dat naștere unei povești care este deopotrivă convingătoare și incitantă, iar rezultatul este, cu siguranță, una dintre cele mai importante cărți ale anului 2016."
CHARLIE JANE ANDERS, autoarea romanului *Toate păsările din cer*

DISTINS CU PREMIUL ENDEAVOUR 2017
ȘI NOMINALIZAT LA WORLD FANTASY ȘI LOCUS

Cover Art © 2021 Home Box Office, Inc. All Rights Reserved.
HBO® is a service mark of Home Box Office, Inc.

ISBN: 978-606-793-962-0
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR

[1] Legile Jim Crow au fost un set de măsuri care întăreau practic segregarea rasială în statele din sudul SUA; propuse şi implementate de către organele legii abilitate şi controlate de statele conduse de partidele democrate, acestea au apărut la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX, pentru a micşora avantajele economice şi sociale ale populaţiei de culoare câştigate în timpul perioadei de Reconstrucţie, aceste legi funcţionând până în 1956; practic, legile Jim Crow făceau obligatorie segregarea rasială în toate clădirile publice şi mijloacele de transport din fostele state confederate şi alte câteva pe deasupra, instituind, totodată, doctrina legală „separat, dar egal” (n. tr.).

[2] Joc de stradă asemănător baseball-ului, foarte popular printre tinerii americani până prin anii optzeci, având cam aceleași reguli, doar că se folosește o coadă de mătură pe post de bâtă și o minge de cauciuc sau din alt material (n. tr.).

[3] Serie science-fiction și de aventuri pentru tineri care numără peste 100 de volume (apărute începând cu 1910, anul creării personajului), scrisă de mai mulți autori din umbră, cel mai popular fiind pseudonimul Victor Appleton (n. tr.).

[4] Joc de cuvinte intraductibil: în original, Our Dennis („Dennis, băiatul nostru”) se pronunță asemănător cu Ardennes (regiunea Ardeni) (n. red.).

[5] Serie de aventuri science-fiction apărute sub formă de benzi desenate, romane, seriale şi filme începând cu 1946 (n. tr.).

[6] Titlul volumului nu se referă neapărat la un loc exact, precis, identificabil pe hartă, ci reprezintă mai degrabă o trimitere la opera autorului Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), pe a cărei mitologie (inventată, desigur: Cthulhu, volumul Necronomicon, Cei Străvechi, shoggothii, autori precum Abdul Alhazred și așa mai departe) și locuri alese de autor pentru a plasa desfășurarea majorității subiectelor poveștilor sale se bazează și locul ales de autor pentru plasarea acțiunii primei povești, „Lovecraft Country”; totodată, o trimitere, nu un omagiu, către operele asemănătoare ale unor autori care scriau, la acel moment, într-un stil asemănător cu Lovecraft, precum și la statele în care acesta și-a plasat acțiunea poveștilor, state unde segregarea rasială era ridicată la rang de cinste, cetățenii acestora simțindu-se practic obligați de tradiție să o aplice cu fermitate (n. tr.).

[7] „... ziua în care negrii vor avea propriile posturi de televiziune” (the day Negroes had their own broadcast stations, în original): postul

co-fondat de Oprah Winfrey, destinat exclusiv emisiunilor dedicate persoanelor de culoare, se numește chiar OWN (Oprah Winfrey Network) (n. tr.).

{8} Numele planetei Marte din seria omonimă a lui Edgar Rice Burroughs, al cărei prim volum este Prințesa marțiană (n. tr.).

{9} National Association for the Advancement of Colored People, organizație care luptă pentru drepturile populației afro-americane în SUA, fondată în 1909 (n. tr.).

{10} The Amtor sau Venus Series, serie SF scrisă de Edgar Rice Burroughs (1875—1950), alcătuită din patru romane și o nuveletă (Carson Napier of Venus fiind al treilea din serie), apărute între 1934 și 1964 (n. tr.).

{11} Serie scrisă de același Edgar Rice Burroughs, alcătuită din șapte romane, apărute între 1922 și 1941 (n. tr.).

{12} The House on The Borderland (1908), de William Hope Hodgson, apărută în limba română la Editura Corint, 2014, trad. Anca Florea (n. tr.).

{13} Beyond the Wall of Sleep (1919), povestire de H.P. Lovecraft, apărută în limba română în volumul Dagon și alte povestiri macabre, Editura Polirom, 2020, trad. Mircea Opriță (n. tr.).

{14} Preston Smith Brooks (n. 6.08.1819 în Edgefield, Carolina de Sud, d. 27.01.1857 în Washington DC) a fost un politician american, membru al partidului democrat și un înfocat susținător al sclaviei (n. tr.).

{15} Biblia, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015 (n. tr.).

{16} „Dreams of the Which House”, în original; trimitere la una dintre cele mai slab cotate povestiri ale lui H.P. Lovecraft, „Visele din casa vrăjitoarei” („The Dreams in the Witch House”, scrisă în 1932 și publicată în 1933), apărută la noi în volumul Mitul Cthulhu - Integrala povestirilor (Dinasty Books & Pro Editură și Tipografie, București, 2018) (n. tr.).

{17} Joc de cuvinte intraductibil: realtor = agent imobiliar (aici, și alb); prin extensie, realtist = agent imobiliar de culoare (n. tr.).

{18} Procedeu de decorare a unor obiecte de sticlă, porţelan etc. prin transpunerea pe suprafaţa lor a imaginilor de pe o hârtie specială, folosită ca suport provizoriu (n. tr.).

{19} Personaj care este menționat în În munții nebuniei ca fiind autorul Necronomiconului, carte inventată de H.P. Lovecraft și o apariție

recurentă în povestirile sale din universul Cthulhu (n. tr.).

{20} Blueshift = descreştere a lungimii de undă (creştere în energie), cu o creştere corespunzătoare a frecvenţei, a unei unde electromagnetice (n. tr.).

{21} Robert Lois Stevenson, Un caz foarte straniu: doctorul Jekyll şi domnul Hyde, Editura Art, Bucureşti, 2018, trad. Mihnea Gafiţa (n. tr.).

{22} Film muzical american din 1943, regizat de Vincente Minnelli și bazat pe musicalul Broadway din 1940 cu același nume (n. tr.).

{23} Planchette, în original: din franceză, „scândurică”. Este o bucată de lemn mică, de obicei, în formă de inimă, echipată cu două rotițe și o deschidere care ține creionul, folosită pentru a facilita scrierea automată (n. tr.).

{24} Frank Costello (1891-1973), un așa zis lord al crimei, mafiot de origine italiano-americană, membru al familiei Luciano, una dintre cele cinci mari „familii” care controlau, la acea vreme, New Yorkul și împrejurimile (n. tr.).

{25} Abbott și Costello au fost un cuplu de comici americani compus din Bud Abbott (1897-1974) și Lou Costello (1906-1959), a căror activitate legată de radio, film și televiziune i-a transformat în cea mai populară echipă de comedie a anilor 40 și începutul anilor cincizeci, fiind cele mai bine plătite vedete din lume în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Împreună sau separat, cei doi au jucat în aproape patruzeci de filme, majoritatea pentru studioul Universal. Tot lor le aparține și celebra replică (devenită titlu de emisiune de radio) „Who’s on First?” (n. tr.).

{26} Cartierul de afaceri din centrul orașului Chicago (n. tr.).

{27} Robert Louis Stevenson - op. cit. (n. tr.).

{28} Precum cei din Ku Klux Klan (n. tr.).

{29} În volumul Dagon și alte povestiri macabre, Ed. Polirom, Iași, 2020, trad. Mircea Opriță (n. tr.).

{30} Hipolita, în varianta românească. Am păstrat numele original din carte pentru asemănarea cu numele mamei personajului acestei povestiri, Hippolyta (n. tr.).

{31} Jocul copiilor face referire la războiul din Prințesa marțiană, de Edgar Rice Burroughs, Ed. Olimp, Ploiești, 1994, trad. Mihai Bădescu (n. tr.).

{32} Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, ultima carte a Noului Testament (n. tr.).

CUPRINS

LOVECRAFT COUNTRY
VISELE DIN CASA WINTHROP
CARTEA LUI ABDULLAH
HIPPOLYTA TULBURĂ UNIVERSUL
JEKYLL ÎN HYDE PARK
CASA NARROW
HORACE ŞI PĂPUŞA DEMONICĂ
SEMNUL LUI CAIN
EPILOG
MULŢUMIRI

Table of Contents

LOVECRAFT COUNTRY	3
VISELE DIN CASA WINTHROP	124
CARTEA LUI ABDULLAH	167
HIPPOLYTA TULBURĂ UNIVERSUL	201
JEKYLL ÎN HYDE PARK	242
CASA NARROW	308
HORACE ŞI PĂPUŞA DEMONICĂ	342
SEMNUL LUI CAIN	386
EPILOG	415
MULŢUMIRI	421